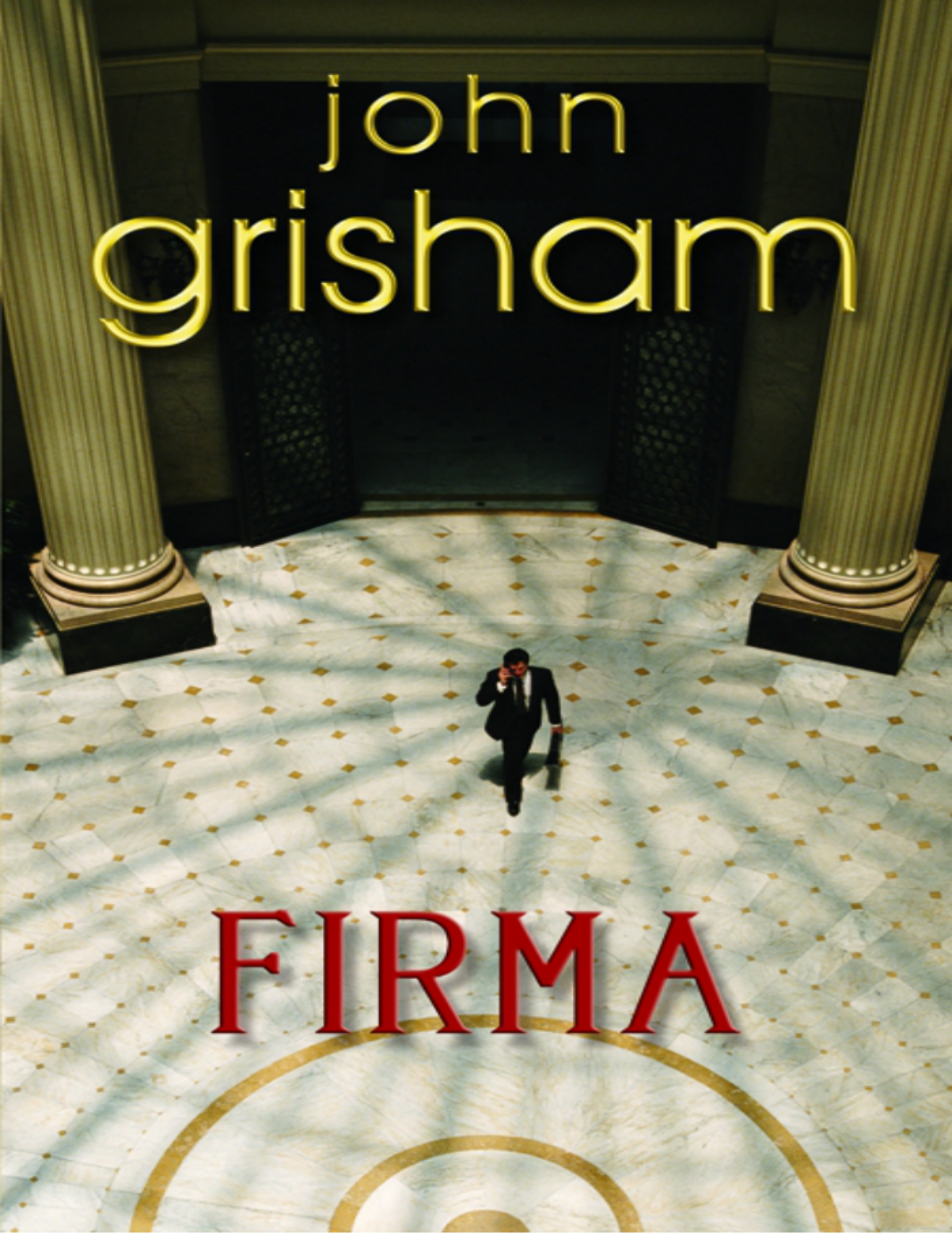
john
grisham
FIRMA

John Grisham
Firma

The Firm, 1991

1

Asociatul principal studie résumé-ul pentru a suta oară şi nici de această dată nu găsi ceva care să-i displacă în legătură cu Mitchell Y. McDeere – nu, în paginile acelea nu era scris nimic neplăcut.

Era vorba despre un tip inteligent, ambiţios şi arătos. În plus, era flămând; ţinând cont de originea lui socială, era imposibil să nu fie flămând. Era căsătorit, lucru obligatoriu de altfel. Firma nu angaja niciodată avocaţi necăsătoriţi pe de-o parte, iar pe de altă parte, era împotriva divorţului, a umblatului după femei şi a băuturii. Contractul prevedea chiar un test antidrog.

Tipul avea o diplomă în contabilitate, luase examenul de atestare din prima încercare şi dorea să se specializeze în domeniul taxelor. Era alb şi firma nu angajase niciodată negri. Reuşiseră aceasta, deoarece adoptaseră o politică închisă, de club. Nu solicitaseră niciodată cereri de angajare. Alte firme solicitau şi angajau persoane de culoare. Ei – nu. Firma rămăsese albă ca laptele. Şi, peste câte toate, sediul firmei era nici mai mult nici mai puţin decât la Memphis, iar negrii cei mai bine pregătiţi doreau să meargă la New York, la Washington sau la Chicago.

McDeere era bărbat şi în cadrul firmei nu exista nici o femeie. Făcuseră greşeala aceasta pe la mijlocul anilor şaptezeci, când l-au angajat pe şeful promoţiei de la Harvard care, întâmplător, fusese o femeie – şi încă o adevărată magiciană în domeniul taxelor. Rezistase doar patru ani, patru ani furtunoşi, şi pierise într-un accident de maşină.

Pe hârtie, McDeere arăta bine. El era principalul lor candidat. De fapt, pentru anul respectiv, nici nu existau alte candidaturi. Lista era foarte scurtă. McDeere sau nimeni altcineva.

Royce McKnight, asociatul care se ocupa cu conducerea firmei, studia dosarul pe care era scris: Mitchell Y. McDeere – Harvard. Gros de un ţol, plin de hârtii scrise cu litere mici şi de fotografii, dosarul fusese pus la punct de câţiva foşti agenţi CIA, într-un birou particular de investigaţii din Bethesda. Ei făceau parte dintre clienţii firmei şi în fiecare an făceau investigaţiile cerute de firmă, fără să ceară vreo plată. Susţineau că este foarte uşor să verifici nişte studenţi la Drept, complet lipsiţi de bănuieli. Aflaseră, de exemplu, că McDeere ar fi dorit să părăsească regiunea de Nord-Est, că primise trei oferte de serviciu – două la New York şi una din Chicago – din care cea mai ridicată era de şaptezeci şi şase de mii de dolari şi cea mai scăzută de şaizeci şi opt de mii de dolari. Era, deci, o persoană căutată. Mai aflaseră că în anul al doilea de studenţie avusese ocazia să copieze la examenul de asigurări. N-o făcuse şi obţinuse cea mai mare notă din grupa lui. Ştiau de asemenea că, în urmă cu două luni, la o petrecere la facultate, cineva îi oferise nişte cocaină. El refuzase şi chiar plecase

de la petrecere, însoţit de privirile dispreţuitoare ale celorlalţi. Din când în când bea câte o bere, dar băutura era scumpă şi McDeere nu avea bani. De fapt, dispunea cam de douăzeci şi trei de mii de dolari – credite studenţeşti. Era într-adevăr flămând.

Royce McKnight răsfoi dosarul şi zâmbi. McDeere era al lor.

Lamar Quin avea treizeci şi doi de ani şi nu era încă asociat. Fusese invitat acolo ca să arate tânăr, să se poarte ca un tânăr şi să creeze o imagine plină de tinereţe pentru firma Bendini, Lambert & Locke care, de fapt, chiar era o companie tânără, de vreme ce cea mai mare parte a asociaţilor se retrăgeau din activitate în jurul vârstei de cincizeci de ani, în putere şi plini de bani. Cu un venit de şase cifre garantat pentru tot restul vieţii, Lamar se putea bucura în tihnă de costumele sale pe comandă, care costau o mie două sute de dolari bucata, costume care îi puneau de minune în evidenţă trupul înalt şi atletic. Lamar traversă nonşalant camera-de-o-mie-de-dolari-pe-zi şi îşi mai turnă o ceaşcă de cafea decafeinizată. Se uită la ceas. Aruncă o privire spre cei doi asociaţi, aşezaţi la o măsuţă, lângă fereastră.

Exact la două şi jumătate, cineva bătu la uşă. Lamar îi privi pe cei doi asociaţi care strecurară în grabă fişele şi dosarul într-o servietă deschisă. Îşi îmbrăcară toţi sacourile. După ce îşi încheie ultimul nasture, Lamar deschise uşa.

— Mitchell Y. McDeere? întrebă el şi, zâmbind larg, întinse mâna nou-venitului.

— Da.

Îşi strânseră mâinile cu putere.

— încântat să te cunosc, Mitchell! Eu sunt Lamar Quin.

— Plăcerea este de partea mea. Te rog să-mi spui Mitch!

Intră în încăperea spaţioasă şi aruncă o privire rapidă de jur-împrejur.

— E în regulă, Mitch. Lamar îi puse o mână pe umăr şi îl conduse către ceilalţi doi care se prezentară singuri. Erau excesiv de amabili şi de cordiali. Îi oferiră lui McDeere cafea şi apă minerală. Se aşezară în jurul unei mese de conferinţe, din mahon lustruit. McDeere îşi descheie sacoul şi se aşeză picior peste picior. În ceea ce privea căutarea unui loc de muncă, se putea socoti deja un veteran trecut prin ciur şi dârmon. Ştia că, de data asta, ei erau cei care îl voiau. Era relaxat. Avea în buzunar trei oferte de la trei din cele mai cunoscute firme din ţară. McDeere nu avea nevoie nici de interviul acesta, nici de firma aceasta. Îşi putea permite să fie plin de încredere. De fapt, se afla acolo pur şi simplu din curiozitate. Şi tânjea după o vreme mai caldă.

Oliver Lambert, asociatul principal, îşi sprijini coatele de masă, se aplecă puţin în faţă şi prelua controlul conversaţiei. Era o persoană cu mult farmec, volubilă, cu o voce de bariton. La cei şaizeci şi unu de

ani ai săi, Lambert era patriarhul firmei! îşi petrecea cea mai mare parte a timpului încercând să conducă şi să echilibreze personalităţile strivitoare ale câtorva dintre cei mai bogaţi avocaţi din ţară. El era consilierul, cel căruia i se spovedeau asociaţii mai tineri. Lambert se mai ocupa şi de recrutările de personal. Acum, misiunea lui era de a-l angaja pe Mitchell Y. McDeere.

— Te-ai săturat de interviuri? întrebă Oliver Lambert.

— Nu în mod special. Este una din regulile jocului.

Da, da – fură toţi de acord. Parcă mai ieri mergeau şi ei la interviuri, prezentau résumé-uri şi erau terorizaţi că nu vor găsi o slujbă, că cei trei ani de chin şi toceală se vor duce pe apa sâmbetei. Da, ştiau, înţelegeau foarte bine prin ce trecea McDeere în acest moment.

— Pot să pun o întrebare? începu Mitch.

— Desigur.

— Bineînţeles.

— Orice.

— De ce ne întâlnim în camera asta de hotel? Celelalte firme te intervievează în campusul studenţesc, prin intermediul biroului de plasare.

— Bună întrebare!

Dădură cu toţii din cap şi se priviră unul pe celălalt. Fură de acord că era, într-adevăr, o întrebare bună.

— Aş putea să-ţi răspund eu, Mitch. Royce McKnight, asociatul care conducea firma, continuă. Ştii, noi suntem diferiţi de ceilalţi şi ne mândrim cu asta. Avem doar patruzeci şi unu de avocaţi, aşa că suntem mici în comparaţie cu celelalte firme. Nu angajăm prea mulţi oameni; cam unul la doi ani. Oferim cel mai mare salariu şi cele mai mari avantaje – şi nu exagerez deloc când spun acest lucru. Prin urmare, suntem şi foarte pretenţioşi în alegerile noastre. De data asta, te-am ales pe tine. Scrisoarea pe care ai primit-o luna trecută a fost trimisă după ce am studiat mai bine de două mii de absolvenţi de drept, de la cele mai bune facultăţi din ţară. Nu am trimis, în final, decât o singură scrisoare. Ţie. Trebuie să ştii că nu ne publicăm posturile vacante. Şi nici nu solicităm cereri de angajare. Asta-i toată explicaţia.

— Da, cred că este o explicaţie satisfăcătoare. Dar ce fel de firmă este firma dumneavoastră?

— Specializată în taxe. Ceva asigurări, ceva activităţi imobiliare şi bancare, dar optzeci la sută din activitate, taxele. Acesta este şi motivul pentru care am dorit să te cunoaştem, Mitch. Se pare că eşti foarte bine pregătit în domeniul taxelor.

— De ce te-ai înscris la colegiul de la Western Kentucky? întrebă Oliver Lambert.

— Simplu. Ei mi-au oferit o bursă ca să joc fotbal. Şi nu aş fi putut să merg la colegiu, dacă nu aş fi avut o bursă.

— Povesteşte-ne câte ceva despre familia ta, Mitch!

— Are vreo importanţă?

— Are foarte mare importanţă pentru noi, interveni cu căldură Royce McKnight.

„Toţi spun acelaşi lucru”, gândi McDeere.

— OK. Tata a murit într-o mină de cărbune când eu aveam doar şapte ani. Mama s-a recăsătorit şi locuieşte în Florida. Am avut doi fraţi. Rusty a fost ucis în Vietnam. Mai am un frate, Ray McDeere.

— Şi unde se află fratele tău?

— Mi-e teamă că acest lucru nu vă priveşte.

Mitch îl privi ţintă pe Royce McKnight. În ochii lui se citea o sfidare fără margini. Dosarul nu menţiona mare lucru despre Ray.

— Oh, scuză-mă, te rog! spuse cu blândeţe Royce McKnight.

— Mitch, interveni Lamar Quin, firma noastră are sediul în Memphis. Te deranjează?

— Absolut deloc! Nu-mi place clima rece.

— Dar ai fost vreodată la Memphis?

— Nu.

— Te vom invita curând şi vei vedea că oraşul îţi va plăcea.

Mitch zâmbi, dădu din cap şi continuă jocul. Tipii vorbeau oare serios? Păi ce, era nebun să accepte o slujbă la o firmă atât de mică, într-un oraş atât de mic, acum, când Wall Street-ul îl aştepta cu braţele deschise?!

— Al câtelea eşti în an, Mitch? întrebă Lambert.

— Sunt printre primii cinci.

Nu printre primii cinci la sută, ci printre primii cinci. Acest răspuns le fu perfect suficient. Primii cinci din trei sute. Ar fi putut răspunde „al treilea”, la o zecime în urma celui de-al doilea şi la două zecimi în urma celui dintâi. Ar fi putut, dar n-o făcuse. McDeere îşi amintea că răsfoise Anuarul juridic „Martindale-Hubbell” şi că din paginile acestuia aflase că actualii lui interlocutori absolviseră facultăţi mai slabe: Chicago, Columbia, Vanderbilt. Nu vor lungi discuţia despre facultăţi.

— De ce ai ales Harvard-ul?

— De fapt, Harvard-ul m-a ales pe mine. Am depus cereri la mai multe universităţi şi am fost acceptat de toate, dar la Harvard mi s-a oferit un sprijin financiar mai substanţial. Oricum, eu credeam că Harvard-ul este cea mai bună şcoală. De altfel o mai cred şi acum.

— Foarte bine redactat résumé-ul, Mitch, spuse Lambert referindu-se la dosarul care se afla în servieta de sub masă.

— Mulţumesc, mi-am dat toată silinţa.

— Ai luat calificative foarte mari la cursurile de taxe şi

asigurări.

— Acesta este domeniul care mă interesează.

— Ţi-am văzut lucrarea scrisă şi trebuie să mărturisesc că este impresionantă.

— Mulţumesc. Îmi place activitatea de cercetare.

Ceilalţi dădură afirmativ din cap şi admiseră minciuna asta evidentă. Făcea parte din ritual. Nici unui student la

Drept, nici unui avocat întreg la minte nu-i plăcea cercetarea şi totuşi, fiecare posibil angajat al firmei mărturisea că adoră munca în bibliotecă. O spuneau toţi, fără excepţie.

— Povesteşte-ne ceva şi despre soţia ta, Mitch, interveni Royce McKnight, cu o undă de sfială în glas.

Deşi era o întrebare standard, pe care toate firmele o puneau, erau pregătiţi să facă faţă unei reacţii de respingere.

— O cheamă Abby. Are o diplomă de institutoare de la Western Kentucky. Ne-am căsătorit la o săptămână de la absolvire, în ultimii trei ani, a lucrat la o grădiniţă particulară, undeva aproape de Boston College.

— Şi căsnicia voastră...

— Oh, suntem foarte fericiţi. Ne cunoaştem încă din liceu.

— Pe ce post ai jucat în echipă? întrebă Lamar, orientând discuţia spre zone mai puţin sensibile.

— Fundaş. Am fost selecţionat tot timpul, până când m-am accidentat la genunchi, chiar în ultimul meci pe care l-am jucat la liceu. Şi atunci au dat bir cu fugiţii toţi. Toţi, în afară de cei de la Western Kentucky. Pe urmă am jucat tot timpul, patru ani de zile, dar genunchiul meu nu mai era ca înainte.

— Şi cum ai reuşit să iei calificativele pe care le-ai luat şi să mai joci şi fotbal pe deasupra?!

— Studiile au fost oricum pe primul plan.

— Nu cred că Western Kentucky e o universitate cine ştie ce. Zâmbind cu un aer de suficienţă, Lamar dădu drumul acestor cuvinte pe care, în secunda următoare, ar fi dorit să nu le fi spus niciodată. Lambert şi McKnight se încruntară. O greşeală stupidă.

— Păi da, cam ca Universitatea statului Kansas, răspunse Mitch.

Ceilalţi trei îngheţară şi se priviră unul pe altul cu un aer de parcă nu le venea să creadă că auziseră bine. Cum, tipul ăsta, McDeere, ştia că Lamar Quin urmase cursurile Universităţii statului Kansas? Nu-l cunoscuse pe Lamar Quin, nu avea cum să afle că Lamar va conduce interviul în numele firmei.

Şi totuşi, ştiuse. Îi verificase în Anuarul juridic „Martindale-Hubbell". Citise toate cele patruzeci şi una de notiţe biografice ale avocaţilor firmei şi, într-o fracţiune de secundă, îşi amintise că Lamar Quin fusese la Universitatea statului Kansas. La dracu'! Erau într-

adevăr impresionaţi.

— Oh, cred că m-am exprimat greşit, se scuză Lamar.

— Nici o problemă, zise Mitch zâmbind larg.

Totul fusese deja uitat. Oliver Lambert îşi drese glasul şi hotărî că a venit momentul să treacă din nou la chestiuni personale.

— Mitch, firma noastră nu admite băutorii şi afemeiaţii. Nu trebuie să înţelegi prin asta că ne considerăm nişte sfinţi, dar să ştii că pentru noi afacerile sunt pe primul loc. Şi câştigăm o grămadă de bani.

— Ei bine, pot să trăiesc în aceste condiţii.

— Şi mai e ceva: testul antidrog. Ne rezervăm dreptul de a-l testa pe oricare dintre angajaţii noştri.

— Nu mă droghez.

— Foarte bine. Din ce Biserică faci parte?

— Sunt metodist.

— Foarte bine, la firma noastră există catolici, baptişti, adepţi ai Bisericii episcopale. De fapt, nu ne priveşte acest lucru, dar dorim, oricum, să fim informaţi. Vrem ca angajaţii noştri să aibă familii stabile, serioase. Un avocat fericit este un avocat productiv. De-asta punem atâtea întrebări.

Mitch zâmbi şi dădu din cap. Mai auzise toate astea şi în celelalte ocazii. Cei trei se priviră unul pe celălalt şi apoi îl priviră pe Mitch. Deci venise momentul să pună şi el una sau două întrebări inteligente. Mitch se aşeză din nou picior peste picior. Banii. Iată marea întrebare, mai ales că trebuia să facă o comparaţie cu celelalte oferte pe care le primise. „Dacă nu-mi daţi destui bani, îşi spuse Mitch în gând, atunci mi-a părut bine de cunoştinţă, băieţi, şi la revedere! Dacă plătiţi bine, atunci putem să stăm de vorbă despre familii, căsătorii, fotbal şi Biserică."

Mitch ştia însă foarte bine că reprezentanţii firmei, la fel ca şi reprezentanţii tuturor celorlalte firme, erau obligaţi să ocolească subiectul „bani" până în ultimul moment, adică până când epuizaseră toate celelalte subiecte posibile. Trebuia, deci, să-i atace cu o întrebare mai puţin dură.

— Care ar fi munca mea la început?

Ceilalţi fură de acord cu întrebarea. Dădură din cap. Lambert şi McKnight îl priviră pe Lamar. El trebuia să răspundă.

— Ceva asemănător cu un stagiu de doi ani, dar noi nu-l numim astfel. Te vom trimite la diverse seminarii pe probleme de taxe. Este vorba despre seminarii organizate în toată ţara. Oricum, formaţia ta profesională este departe de a fi încheiată. Iarna viitoare vei petrece două săptămâni la Washington, la American Tax Institute. Ştii, noi suntem foarte mândri de cunoştinţele noastre teoretice şi tehnice, aşa că, de fapt, ne pregătim tot timpul. Dacă vrei să-ţi dai

doctoratul în domeniul taxelor, te vom susţine financiar. Cât despre avocatura propriu-zisă, nimic interesant în primii doi ani. Vei face multă cercetare, în general, chestii plictisitoare, dar foarte bine plătite.

— Cât anume?

Lamar îşi întoarse privirea spre Royce McKnight care, la rându-i, îl observa pe Mitch, şi apoi spuse:

— Discutăm la Memphis despre salariu şi despre celelalte beneficii.

— Vreau o cifră exactă. Altfel, s-ar putea să nu vin deloc la Memphis.

McDeere zâmbi arogant, dar cordial. Oricum, vorbea ca un om cu trei oferte de serviciu în buzunar. Asociaţii îşi zâmbiră unul altuia, apoi Lambert vorbi:

— E-n regulă. Un salariu de bază de optzeci de mii în primul an, plus primele. Optzeci şi cinci de mii plus primele în al doilea an. Un credit ipotecar cu dobândă mică, să-ţi poţi cumpăra o casă. Două legitimaţii de membru pentru Country Club. Un BMW nou, culoarea la alegere, evident.

Îşi concentrară toţi trei privirile asupra buzelor lui şi aşteptară ca obrajii să i se încreţească şi să-i dezvelească dinţii. McDeere încercă să-şi ascundă zâmbetul, dar îi fu imposibil. Râse mulţumit şi reuşi să bâlbâie:

— E incredibil.

Optzeci de mii în Memphis făceau cât o sută douăzeci de mii în New York. Şi omul spusese BMW! Mazda lui era o rablă cu un milion de mile la bord şi trebuia pornită manual. McDeere punea banii de-o parte ca să-şi cumpere un dema-ror reparat.

— Plus alte câteva suplimente pe care vom fi fericiţi să le discutăm cu tine la Memphis.

Deodată, McDeere simţi că doreşte neapărat să viziteze Memphis-ul. Oare era aşezat pe un fluviu? încetă să zâmbească şi îşi regăsi sângele rece. Îl privi rece şi serios pe Oliver Lambert şi, ca şi cum ar fi uitat de bani, de casă şi de BMW, spuse:

— Povestiţi-mi, vă rog, despre firma dumneavoastră!

— Patruzeci şi unu de avocaţi. Anul trecut, media câştigurilor noastre a fost mai mare decât cea a oricărei alte firme. Şi vorbesc despre toate marile firme din ţară! Acceptăm numai clienţi bogaţi – corporaţii, bănci şi persoane înstărite, care plătesc onorarii substanţiale şi care nu se plâng niciodată. Ne-am specializat în domeniul taxelor internaţionale, ceea ce este şi foarte interesant şi foarte rentabil. Şi avem de-a face numai cu oameni care pot plăti.

— în cât timp poţi ajunge asociat?

— în medie, în zece ani – zece ani duri. Să ştii că nu este un lucru neobişnuit ca un asociat de-al nostru să câştige o jumătate de

milion pe an. Cei mai mulţi dintre ei se retrag înainte de a împlini cincizeci de ani! Trebuie să-ţi plăteşti regulat cotizaţiile, să munceşti optzeci de ore pe săptămână, dar când ajungi asociat, constaţi că a meritat efortul!

Lamar se aplecă puţin înainte:

— Nu este necesar să fii asociat ca să câştigi o sumă cu şase cifre! Eu lucrez la firmă de şapte ani şi am depăşit suta de mii acum patru ani.

Mitch se gândi o clipă că, pe la treizeci de ani, ar putea să depăşească o sută de mii de dolari pe an. La numai treizeci de ani! Ceilalţi îl urmăreau cu atenţie, ştiind precis ce anume calcula el în minte.

— Dar de ce se află tocmai în Memphis o firmă specializată în taxe internaţionale?

Întrebarea îi făcu pe ceilalţi să zâmbească. Lambert îşi scoase ochelarii şi începu să-i răsucească între degete:

— Aceasta este într-adevăr o întrebare bună, Mitch! Vezi tu, domnul Bendini a fondat această firmă în 1944. Era un jurist din Philadelphia, specializat în taxe şi cu ceva clientelă cu dare de mână din Sud. Apoi, într-o bună zi, se hotărî brusc şi ateriza la Memphis! Şi, după aceea, douăzeci şi cinci de ani nu a angajat decât oameni specializaţi în taxe, iar firma a mers ca pe roate. Să ştii că nici unul dintre noi nu s-a născut în Memphis, dar, cu timpul, oraşul a început să ne placă foarte mult. Este un oraş vechi, tipic din Sud. Ah, am uitat să-ţi spun că domnul Bendini a murit în 1970.

— Câţi asociaţi există în cadrul firmei?

— Douăzeci de asociaţi activi. Încercăm să păstrăm proporţia de un asociat la un angajat. E mult, dar nouă ne convine. Îţi spun încă o dată, noi facem totul altfel decât alţii.

— Toţi asociaţii noştri sunt multimilionari la cel mult patruzeci şi cinci de ani, interveni în discuţie Royce McKnight.

— Chiar toţi?

— Exact. Ascultă, nu garantăm nimic, evident, dar dacă te angajezi la noi şi munceşti din greu zece ani şi ajungi asociat şi mai munceşti apoi din greu încă zece ani, şi nu eşti milionar la patruzeci şi cinci de ani, înseamnă că eşti primul caz de acest gen în ultimii douăzeci de ani!

— Trebuie să mărturisesc că este o statistică impresionantă!

— Este foarte impresionantă, Mitch, spuse Oliver Lambert, şi suntem mândri de asta. Suntem o firmă mică, o confrerie strâns unită şi avem grijă unul de celălalt. Vei vedea că la noi nu există concurenţă între angajaţi, acea teribilă concurenţă care există în mai toate firmele. Suntem atenţi pe cine angajăm şi unul din primele noastre scopuri este ca orice nou angajat să devină asociat în cel mai scurt

timp cu putinţă. De aceea investim enorm de mult timp şi enorm de mulţi bani în noi înşine, mai ales în nou-veniţi. Se întâmplă extrem de rar ca unul dintre oamenii noştri să ne părăsească. De fapt, aşa ceva pur şi simplu nu s-a întâmplat. Facem tot ce ne stă în putinţă pentru a ne proteja carierele. Vrem ca oamenii noştri să fie fericiţi, fiindcă după părerea noastră, acesta este modul cel mai rentabil de funcţionare.

— Pot să-ţi mai ofer o statistică impresionantă, adăugă Royce McKnight. Anul trecut, la firmele de mărimea noastră sau mai mari, rata de fluctuaţie a personalului a fost în medie de douăzeci şi opt la sută. La Bendini, Lambert & Locke a fost zero. Cu un an înainte, tot zero. A trecut mult timp de când un angajat a părăsit firma noastră.

Îl studiau cu multă atenţie, ca să se convingă că recepţiona corect mesajul. Desigur, fiecare condiţie a angajării era importantă, dar stabilitatea, caracterul definitiv al acceptării lui, punea în umbră toate celelalte aspecte. Şi, pentru moment, îi oferiseră explicaţii suficient de bune; explicaţiile suplimentare, ceva mai târziu.

Bineînţeles, ştiau mult mai mult decât puteau spune. Ştiau că mama lui Mitch locuise într-un parking ieftin de rulote, în Panama City Beach, că se recăsătorise cu un şofer de camion pensionar, beţiv şi violent. Ştiau că ea primise patruzeci şi una de mii de dolari de la conducerea minei, când îi murise primul soţ în accident, şi mai ştiau şi că îi făcuse praf fără să stea prea mult pe gânduri. Ştiau că femeia înnebunise când aflase că fiul ei cel mare fusese ucis în Vietnam. Mai ştiau că Mitch a fost neglijat în copilărie, că îl crescuseră nişte rude mai miloase şi mai ales Ray, fratele lui, pe care de altfel nu-l putuseră găsi. Crescuse în sărăcie şi sărăcia este dureroasă, ceea ce – presupuneau ei în mod corect – iscase în sufletul tânărului o puternică dorinţă de a reuşi în viaţă. McDeere muncise treizeci de ore pe săptămână într-un magazin cu program de noapte şi, în acelaşi timp, jucase fotbal şi îşi luase examenele cu calificative maxime. Ştiau că, în ultimii ani, furase câteva ore de somn. Ştiau că era flămând. Ştiau că era omul lor.

— Ţi-ar plăcea să ne faci o vizită? întrebă Oliver Lambert.

— Când? întrebă la rându-i Mitch, care tocmai visa la o limuzină neagră decapotabilă.

Abby opri maşina, o Mazda veche, cu parbrizul puternic fisurat. Roţile din faţă erau orientate pieziş, către poalele colinei. Abby smuci de două ori mânerul uşii şi deschise portiera. Introduse cheia în contact, apăsă ambreiajul şi răsuci volanul. Maşina începu să alunece uşurel. Pe măsură ce prindea viteză, Abby îşi ţinea răsuflarea, muşcându-şi buzele. Motorul începu să tuşească şi să se înece.

Cu trei oferte de slujbă pe masă, o maşină nouă era încă foarte departe şi Abby mai avea de aşteptat vreo patru luni. Trei ani de zile

înduraseră sărăcia într-un apartament studenţesc de două camere, într-un campus plin ochi de mici Porsche şi de Mercedes-uri decapotabile. Reuşiseră să ignore comportamentul dispreţuitor al colegilor – acei păzitori de vite din Bastionul Snobismului de pe Coasta de Est. Ei doi erau munteni din Kentucky şi aveau puţini prieteni, înduraseră totul şi reuşiseră numai datorită lor înşişi.

Abby ar fi preferat să meargă la Chicago, decât să se stabilească la New York, chiar dacă asta presupunea un salariu mai mic. Chicago era mai departe de Boston şi mai aproape de Kentucky. Mitch rămânea evaziv – era stilul lui, mai întâi cântărea totul cu multă grijă şi apoi păstra concluziile pentru el. Abby nu fusese invitată la New York şi la Chicago împreună cu soţul ei şi se săturase să tot trăiască din presupuneri. Voia un răspuns clar.

Parcă neregulamentar pe colină, aproape de casă şi merse pe jos două cvartale. Ei doi locuiau într-un paralelipiped de cărămidă roşie. Abby se opri în faţa uşii, cotrobăind prin geantă după chei. Brusc, uşa se deschise larg, Mitch o înşfacă şi o trase în casă, o aruncă pe canapea şi începu să o sărute cu lăcomie. Abby striga şi râdea. Braţele lor se răsuceau şi se împleteau, ca tentaculele unei caracatiţe. Se sărutară şi se îmbrăţişară îndelung, ca adolescenţii care se pipăie, se mângâie şi suspină, la vârsta la care sărutul este plăcut, misterios şi definitiv.

— Doamne! zise ea când se opriră. Cu ce ocazie?

— Nu simţi nici un miros? întrebă Mitch.

Abby privi în jur şi adulmecă.

— Ba... da... Ce miroase aşa?

— Pui chow mein şi ouă foo yung, de la Wong Boys.

— Bine, da 'cu ce ocazie?

— Plus o sticlă, scumpă, de Chablis. Are chiar şi dop!

— Ascultă, Mitch, ce-ai făcut?

— Hai, vino cu mine!

Pe masa mică din bucătărie, printre coduri de legi şi volume de cazuistică, se lăfăiau o sticlă mare de vin şi o pungă cu mâncare chinezească. Dădură la o parte hârţoagele şi desfăcură pachetul cu mâncare. Mitch destupă sticla de vin şi umplu două pahare de plastic.

— Azi am fost la un interviu nemaipomenit, spuse el.

— Unde?

— îţi aminteşti de firma aceea din Memphis care mi-a trimis o scrisoare luna trecută?

— Da, dar nu ai fost prea impresionat.

— Ei bine, despre firma aia e vorba. Şi sunt foarte impresionat. Se ocupă în special de taxe. Plătesc bine.

— Cât de bine?

Foarte ceremonios, Mitch aşeză puiul chow mein pe două

farfurii şi desfăcu pacheţelele cu sos de soia. Abby aştepta să-i răspundă. El însă începu să împartă ouăle foo yung, apoi sorbi pe îndelete din paharul cu vin şi plescăi din buze.

— Cât de bine? repetă ea întrebarea.

— Mai bine decât la Chicago şi mai bine decât pe Wall Street.

Abby bău şi ea îndelung şi ostentativ din paharul ei cu vin, apoi îl cercetă pe Mitch cu o privire plină de neîncredere. Ochii ei căprui se îngustară şi străluceau, sprâncenele i se lăsaseră în jos, iar pe frunte îi apăruseră riduri. Aştepta.

— Cât?

— Optzeci de mii în primul an, plus primele. Optzeci şi cinci în al doilea an, plus primele.

Mitch debitase aceste cuvinte cu nonşalanţă, în timp ce studia bucăţelele de ţelină din „chow mein".

— Optzeci de mii, repetă ea.

— Optzeci de mii, iubito! Optzeci de mii de dolari în Memphis-Tennessee fac cât o sută douăzeci de mii în New York.

— Da' cine vrea să meargă la New York?

— Plus un credit ipotecar cu dobândă mică.

Cuvântul „ipotecar" nu mai fusese pronunţat de foarte mult timp la ei în casă. Abby nici nu-şi mai aducea aminte când anume discutaseră ultima dată despre ceva care să fi avut o cât de mică legătură cu o casă. Căzuseră de acord că vor închiria un apartament până în ziua aceea neştiută din viitor când vor fi atât de bogaţi încât să poată primi un credit ipotecar. Abby îşi aşeză paharul pe masă şi spuse pe un ton absolut obişnuit:

— N-am auzit ce-ai spus.

— Credit ipotecar cu dobândă mică, asta am spus. Firma acordă un împrumut suficient pentru ca să putem să ne luăm o casă. Tipii zic tot timpul că este foarte important ca angajaţii lor să arate prosper, aşa că ne dau banii ăştia cu o dobândă mult mai mică.

— Deci, tu vorbeşti chiar despre o casă, cu iarbă şi cu arbuşti împrejur?

— Da. Nu despre un apartament în Manhattan, la un preţ oricum prea mare, ci despre o casă cu trei dormitoare, cu o alee pentru maşini şi cu un garaj dublu pentru BMW-ul nostru. O casă într-o suburbie.

Reacţia ei întârzie o clipă sau două, dar în cele din urmă întrebă:

— BMW? BMW-ul cui?

— Al nostru, iubito! BMW-ul nostru! Firma închiriază unul nou şi ne dă nouă cheile în chip de primă că am semnat contractul cu ei de la prima strigare. Evident, culoarea o alegem noi şi cred că negrul ar fi cel mai nimerit. Tu ce zici?

— Zic că s-a zis cu hainele de gata şi cu mâncatul resturilor din ajun.

Mitch îi zâmbi cu gura plină de tăiţei. Era sigur că Abby visa acum la mobilă nouă, la tapet şi, probabil, la o piscină. Şi la copii cu ochi negri şi păr castaniu.

— Şi mai sunt şi alte beneficii despre care vom discuta mai târziu.

— Mitch, eu nu înţeleg de ce sunt atât de generoşi.

— Asta am întrebat şi eu. Ei bine, mi-au spus că sunt foarte pretenţioşi când angajează pe cineva şi mai sunt şi foarte mândri că oferă salarii excepţional de mari. Aleg numai vârfuri şi nu-i deranjează să pună paralele la bătaie pentru asta. Şi, pe deasupra, cred că îi costă ceva să-i ademenească pe cei mai buni să se mute în Memphis.

— Ar fi mai aproape de casă, spuse ea fără să-l privească.

— Eu n-am casă. Ar fi mai aproape de părinţii tăi şi asta mă nelinişteşte.

Abby încercă să dea un alt sens celor spuse de ea, aşa cum făcea cu toate comentariile referitoare la familia ei.

— Ar fi mai aproape de Ray.

El aprobă dând din cap, muşcă dintr-un ou şi îşi închipui prima vizită a părinţilor ei, momentul foarte plăcut când vor intra cu vechiul lor Cadillac pe alee, când vor privi, şocaţi, vila lor în stil neocolonial francez şi cele două maşini noi din garaj. Vor fi sufocaţi de invidie şi se vor întreba cum de îşi putuse permite toate acestea un puşti sărac, fără familie, la numai douăzeci şi cinci de ani şi abia ieşit de pe băncile facultăţii. Se vor căzni să zâmbească chinuit şi vor declara că totul este minunat, până când domnul Sutherland nu va mai rezista şi va întreba cât costă casa şi când Mitch îi va spune să-şi vadă de treburile lui, bătrânul va înnebuni de tot. Vizita lor va fi scurtă şi se vor întoarce la ei, în Kentucky, unde vor povesti entuziasmaţi cât de grozav o duceau în Memphis fiica şi ginerele lor. Abby suferea din pricina proastelor relaţii dintre Mitch şi părinţii ei, dar nu vorbea despre acest lucru. Încă de la început părinţii ei îl trataseră pe Mitch de parcă ar fi fost ciumat. În ochii lor, el era într-atât de nedemn de fiica lor, încât nu veniseră la mica ceremonie nupţială.

— Ai fost vreodată la Memphis? întrebă el.

— O singură dată, când eram mică, la un fel de reuniune religioasă. Mi-aduc aminte doar fluviul.

— Cei de la firmă vor să le facem o vizită.

— Noi amândoi? Vrei să spui că m-au invitat şi pe mine?

— Da, chiar insistă să mergi şi tu.

— Când?

— Peste două săptămâni. Ne duc acolo cu avionul.

Plecăm joi după-amiază, pentru weekend.

— Ştii ceva, Mitch, mie îmi place firma asta încă de pe-a-cum!

2

Clădirea cu cinci etaje fusese construită cu o sută de ani în urmă de către un negustor de bumbac. Aceasta se întâmpla pe vremea aşa-numitei epoci a Reconstrucţiei, perioadă în care la Memphis, renăscuse comerţul cu bumbac. Era aşezată pe Front Street, chiar în mijlocul lui Cotton Row, aproape de fluviu. Baloturi de bumbac din deltele fluviilor Mississippi şi Arkansas zăcuseră, de-a lungul timpului, pe culoarele şi în încăperile ei, asteptând să fie achiziţionate şi expediate în toate colţurile lumii. Uitată, părăsită, apoi renovată de câteva ori după primul război mondial, clădirea fusese în sfârşit achiziţionată, definitiv de această dată, în 1951. Noul ei proprietar era un avocat bătăios, specializat în taxe: Anthony Bendini. Mai întâi o renova şi apoi începu s-o populeze cu avocaţi. Numele ei deveni The Bendini Building.

Proprietarul o răsfaţă, o îngriji, adăugând în fiecare an un nou strat de opulenţă emblemei sale. O transformă într-o adevărată fortăreaţă. Îi sigila uşile şi ferestrele. Angaja paznici înarmaţi. Introduse ascensoare, sistem electronic de supraveghere, nenumărate cifruri, televiziune cu circuit închis, sală de gimnastică, saună, vestiare şi, la etajul al cincilea, amenajă o sufragerie pentru asociaţi, într-o încăpere cu o splendidă vedere spre fluviu.

În numai douăzeci de ani, Bendini construi cea mai bogată şi, indiscutabil, cea mai discretă firmă de avocatură din Memphis. Discreţia era pasiunea lui. Fiecărui nou angajat i se predica despre nefericitele urmări ale unei limbi slobode. Absolut totul era confidenţial: salariile, câştigurile suplimentare, avansările şi, în special, numele clienţilor. Tinerii angajaţi erau preveniţi că divulgarea afacerilor firmei putea duce la amânarea sine die a primirii Sfântului Graal, adică a calităţii de asociat. Nimic nu trecea de zidurile fortăreţei de pe Front Street. Soţiile angajaţilor erau sfătuite să nu pună întrebări, deoarece evitau, în acest fel, să fie minţite. Membrilor firmei li se cerea să muncească din greu, să nu vorbească despre munca lor şi să-şi cheltuiască frumoasele lor salarii. Toţi, fără excepţie, făceau exact ceea ce li se spunea.

Cu cei patruzeci şi unu de avocaţi ai săi, firma era a patra ca mărime în oraş. Ei nu făceau şi nu căutau reclamă. Aveau spirit de clan şi nu fraternizau cu alţi avocaţi. Soţiile lor jucau tenis şi bridge şi îşi făceau cumpărăturile împreună. Bendini, Lambert & Locke era un soi de familie mare. O familie mare şi bogată.

Într-o vineri, la zece dimineaţa, limuzina firmei se opri în faţa clădirii de pe Front Street. Din ea coborî domnul Mitchell Y. McDeere, care mulţumi politicos şoferului. Era pentru prima dată plimbat cu o limuzină. O urmări cu privirea până se îndepărtă şi rămase pe trotuar,

lângă un semafor, admirând clădirea demodată şi originală. Era, totuşi, impunătoare casa liniştitei firme Bendini. Şi cât de mult se deosebea de construcţiile pantagruelice din oţel şi sticlă de la New York sau de enormul cilindru pe care îl vizitase la Chicago! Mitch ştiu imediat că această clădire era pe gustul lui. Era mai puţin pretenţioasă. De fapt, semăna mult cu el însuşi.

Lamar Quin apăru în uşa de la intrare şi începu să coboare treptele, strigându-l pe Mitch şi făcându-i semn cu mâna să se apropie. El îi aşteptase pe Mitch şi pe Abby cu o seară înainte la aeroport şi îi conduse apoi la Peabody, acel Grand Hotel al Sudului.

— Bună dimineaţa, Mitch! Cum v-aţi simţit astă-noapte?

— Foarte bine, mulţumesc. Totul a fost grozav şi hotelul este grozav!

— Ştiam că o să vă placă. Tuturor le place Peabody.

Intrară în hol, unde un mic avizier afişa salutul adresat oaspetelui zilei, domnul Mitchell Y. McDeere. O funcţionară urâtă, dar elegantă, îi zâmbi cu căldură lui Mitch, îi spuse că se numeşte Sylvia şi îl mai informă că, dacă pe timpul şederii în Memphis are nevoie de ceva, ea, Sylvia, îi stătea la dispoziţie. Mitch îi mulţumi. Lamar îl conduse apoi spre un coridor lung, punctul de pornire al vizitei de prezentare. Îi explică planul clădirii şi îl prezentă mai multor secretare şi unor membri ai personalului auxiliar. La etajul al doilea, în biblioteca principală, un grup mare de avocaţi stătea în jurul unei imense mese de conferinţe. Mâncau prăjituri şi beau cafea. Când oaspetele intră în încăpere, tăcură cu toţii.

Oliver Lambert îl întâmpină pe Mitch şi apoi îl prezentă întregii trupe. Erau cam douăzeci de persoane şi nu păreau cu mult mai în vârstă decât oaspetele lor. Lamar îi explicase lui Mitch că asociaţii firmei erau mult prea ocupaţi pentru a se întâlni cu el în bibliotecă şi că, de aceea, îl vor cunoaşte ceva mai târziu, la un mic prânz neoficial. Mitch se aşeză la un capăt al mesei şi Lambert ceru să se facă linişte.

— Domnilor, acesta este Mitchell McDeere! Aţi auzit de el. Iată-l! în anul acesta, opţiunea noastră s-a fixat asupra lui. Evident, este curtat de grangurii cei mari din New York, Chicago şi cine mai ştie de unde, aşa că trebuie să-l înscriem de urgenţă în mica noastră firmă de aici, din Memphis!

Toţi zâmbiră şi aprobară în tăcere. Oaspetele se simţea stânjenit.

— Va absolvi Harvard-ul peste două luni şi-şi va primi diploma de merit. Este şi redactor adjunct la Harvard Law Review. (Mitch observă că această informaţie făcu impresie.) A urmat colegiul la Western Kentucky şi l-a absolvit cu summa cum laude. (Nu, această informaţie nu mai făcu impresie.) A jucat şi fotbal timp de patru ani, începând ca fundaş în timpul penultimului an de colegiu.

De această dată chiar că erau impresionaţi! Câţiva îl priveau chiar cu un fel de respect. Lambert îşi continuă monologul. Mitch se simţea din ce în ce mai stânjenit. Lambert povestea cu glas monoton cât de exclusivistă fusese întotdeauna firma lor şi cât de bine s-ar încadra Mitch în micul lor sistem. Mitch îşi înfundă mâinile în buzunare şi renunţă să-l mai asculte. Începu să-i studieze pe cei din jurul mesei. Toţi erau tineri, plini de succese şi de bani. Hainele lor erau strict codificate, conform unui cod valabil şi la New York şi la Chicago. Costume din stofă de lână cenuşiu închis sau bleu-ma-rin, cămăşi albe sau albastre cu gulerul răsfrânt, nu prea apretate. Şi cravate de mătase. Nimic îndrăzneţ, nimic non-conformist. Poate vreo două papioane, dar nu mai mult. Simplitate obligatorie. Nici vorbă de bărbi, mustăţi sau plete. Una peste alta, erau nişte tipi bine făcuţi.

Oliver Lambert se apropia de sfârşitul discursului.

— Lamar îi va arăta lui Mitch birourile, aşa că veţi putea să staţi de vorbă cu el puţin mai târziu. Să-l facem să se simtă bine venit printre noi! Astă seară, Mitch şi frumoasa – subliniez frumoasa – lui soţie Abby, vor cina la Rendez-vous. Mâine seară, dineul oficial, bineînţeles, la mine acasă. Vă cer să fiţi la înălţime! (Zâmbi întorcându-se către oaspete.) Mitch, dacă te plictiseşti de Lamar, anunţă-mă şi vom găsi pe cineva mai bine pregătit să te însoţească!

Mitch dădu din nou mâna cu fiecare dintre ei, încercând să reţină cât mai multe nume.

— Să începem deci, spuse Lamar când rămaseră singuri. Aceasta este, evident, biblioteca. La fiecare etaj există câte una identică. Le folosim şi pentru şedinţele mai importante. Cărţile diferă de la etaj la etaj, aşa că nu ştii niciodată unde te va duce cercetarea pe care o faci. Avem două biblioteci cu normă întreagă. Folosim în special microfilme şi microfişe. Ca regulă generală, nu facem nici un fel de cercetare în afara acestei clădiri. Avem aici peste o sută de mii de volume, inclusiv toate rapoartele posibile în domeniul taxelor. Asta înseamnă mai mult decât îţi poate oferi biblioteca vreunei facultăţi. Dacă ai nevoie de o carte pe care nu o avem, e suficient să-i spui bibliotecarului.

Trecură mai departe, pe lângă masa de conferinţe şi pe lângă nenumăratele rafturi cu cărţi.

— O sută de mii de volume, mormăi Mitch.

— Da, cheltuim aproape o jumătate de milion pe an pentru împrospătarea fondului de carte. Asociaţii se plâng mereu de acest lucru, dar nici prin minte nu le trece să renunţe la asta. De fapt, avem una din cele mai mari biblioteci particulare de acest gen din ţară şi suntem foarte mândri de ea.

— Adevărul e că te impresionează.

— Ştii, încercăm să facem în aşa fel încât cercetarea să fie mai

puţin chinuitoare. Nu-i nevoie să-ţi spun cât este de plictisitoare şi cât de mult timp se pierde cu căutarea materialelor. Ei bine, încercăm să facem tot acest timp ceva mai plăcut.

Într-un colţ mai îndepărtat al încăperii, unul dintre bibliotecari lucra la un birou încărcat de obiecte. La apropierea celor doi, omul se prezentă şi le vorbi pe scurt despre sala calculatoarelor, unde o duzină de terminale erau gata să-i ajute cu cele mai noi date computerizate. Se oferi chiar să le facă o mică demonstraţie cu un software de ultimă oră, o adevărată bijuterie, dar Lamar spuse că s-ar putea să revină pentru asta puţin mai târziu.

— E un tip amabil, spuse el în timp ce ieşeau din bibliotecă. Îl plătim cu patruzeci de mii pe an, doar ca să aducă biblioteca la zi. Uimitor, nu-i aşa?

„Uimitor, într-adevăr", îşi zise Mitch în gând.

Următoarele trei etaje erau practic identice cu primul. În centru – secretarele şi birourile lor, fişete pentru dosare, copiatoare şi alte nenumărate aparate. Pe o latură – biblioteca, iar pe cealaltă – mici săli de conferinţe şi birouri.

— N-ai să vezi pe-aici nici o secretară frumoasă, spuse Lamar cu voce joasă, în timp ce le urmăreau cum lucrează. Se pare că este una din legile nescrise ale firmei. Lambert face pe dracu-n patru ca să le angajeze pe cele mai bătrâne şi mai serioase. Unele dintre ele lucrează aici de peste douăzeci de ani şi au învăţat mai multă legislaţie decât am învăţat noi în facultate.

— Sunt şi cam grăsane, observă Mitch pentru sine.

— Da, asta face parte din strategia generală care ne încurajează să ne ţinem mâinile aproape de corp! Flirtul este strict interzis şi, din câte ştiu eu, nimeni n-a flirtat vreodată pe-aici.

— Da' dacă se întâmplă?

— Cine ştie?! Secretara ar fi în mod cert concediată, iar tipul, probabil, aspru pedepsit. S-ar putea să-l coste chiar calitatea de asociat. Dar, de fapt, nimeni nu doreşte să afle exact ce s-ar putea întâmplă într-o atare situaţie; mai ales cu o asemenea cireada de vaci.

— Sunt drăguţ îmbrăcate.

— Stai puţin, să nu înţelegi greşit! Noi angajăm cele mai bune secretare în domeniul juridic şi le plătim mai bine decât oricare altă firmă din oraş. Cele pe care le vezi aici sunt cele mai bune, nu neapărat cele mai arătoase, dar sigur cele mai bune. Le cerem experienţă şi maturitate. Lambert nu ar angaja una sub treizeci de ani, nici mort!

— O secretară pentru fiecare avocat?

— Da, până când devii asociat. Atunci mai primeşti una şi să ştii că în acel moment ajungi într-adevăr să ai nevoie de secretară. Uite, Nathan Locke are trei, toate cu douăzeci de ani de experienţă şi

le hăituieşte cât poate.

— Unde este biroul lui?

— La patru, în zona interzisă.

Mitch deschise gura să întrebe ceva, dar se răzgândi la timp. Lamar îi mai povesti că birourile de pe colţ aveau şapte metri şi jumătate pe şapte metri şi jumătate şi că erau ocupate de asociaţii principali. Erau „birourile puterii" după cum se exprimă el, cu o undă de speranţă în glas. Interiorul fiecăruia era aranjat după gustul ocupantului, fără nici o economie. Birourile acelea se eliberau numai prin pensionarea sau moartea titularilor şi abia atunci asociaţii mai tineri începeau să şi le dispute. Lamar deschise uşa unui birou, aprinse lumina şi intrară amândoi, închizând uşa în urma lor.

— Frumoasă priveliştе, nu? îl întrebă el pe Mitch, care se dusese la fereastră de unde privea fluviul ce curgea leneş, dincolo de Riverside Drive.

— Cum ajungi să obţii biroul ăsta? întrebă Mitch privind un şlep care trecea pe sub pod.

— E nevoie de ceva timp. Când vei ajunge aici, vei fi atât de bogat şi atât de ocupat, că nu vei mai avea timp să admiri peisajul.

— Al cui este biroul ăsta?

— Al lui Victor Milligan, şeful sectorului taxe. E un tip foarte agreabil. De fel, este din New England, dar s-a stabilit aici de douăzeci şi cinci de ani şi zice că doar în Memphis se simte acasă.

Lamar îşi îndesă mâinile în buzunare şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Podeaua şi plafonul sunt originale – lemn de esenţă tare, de acum o sută şi ceva de ani. Cea mai mare parte a clădirii este mochetată, dar ici şi colo mai există şi ceva lemn. Când vei ajunge într-un birou ca ăsta, vei putea să alegi între covor şi mochetă.

— Mie îmi place lemnul. Da' ce-i cu covorul ăsta?

— E un fel de persan vechi; nu-i ştiu povestea. Ştiu că biroul ăsta imens a fost biroul străbunicului lui Milligan, jude sau cam aşa ceva în Rhode Island. Asta, dacă e să îl crezi pe Milligan, fiindcă să ştii că tipul minte de stinge şi nu-ţi poţi da seama când spune adevărul şi când îţi vinde gogoşi.

— Şi unde e el acum?

— Cred că e în vacanţă. Apropo, ţi-au spus cum e cu vacanţele?

— Nu.

— Ai două săptămâni de vacanţă plătită în primii cinci ani. Apoi, câte trei săptămâni, până ai devenit asociat. După care poţi să-ţi iei câtă vacanţă ai chef. Firma are o cabană la Vail, o căsuţă pe malul lacului undeva, în Manitoba, şi două apartamente în Seven Mile Beach, pe insula Grand Cayman. Toate sunt gratuite, dar trebuie să faci rezervările din vreme. Asociaţii au prioritate. La firma noastră,

Insulele Caymane sunt celebre. Acolo e un adevărat paradis în privinţa taxelor internaţionale. Dacă nu mă înşel, Milligan se află acolo în acest moment. Precis face pescuit subacvatic, pretinzând că asta se numeşte „a face afaceri”.

Mitch auzise de Insulele Cayman chiar în timpul unui curs de taxe şi ştia că se aflau pe undeva, prin Marea Carai-belor. Vru să-l întrebe pe Lamar unde anume, dar se decise să caute el însuşi în atlas.

— Cum adică, doar două săptămâni? întrebă el.

— Aă, da. Ce, e vreo problemă?

— Nu, nu tocmai. Atâta doar că cei din New York oferă cel puţin trei săptămâni.

Mitch vorbea ca un bun cunoscător care critică cu discernământ diferite variante de vacanţe costisitoare. În realitate, era departe de a fi aşa ceva. Cu excepţia acelui weekend de trei zile pe care el şi Abby obişnuiau să-l numească pompos „lună de miere” şi a unor scurte plimbări cu maşina, Mitch nu fusese niciodată în vacanţă şi nu ieşise niciodată în străinătate.

— Dacă vrei, mai obţii încă o săptămână de vacanţă fără plată.

Mitch dădu din cap, părând că este de acord cu această sugestie. Ieşiră din biroul lui Milligan şi îşi continuară vizita. Holul era un dreptunghi imens. De-a lungul lui se înşirau birourile avocaţilor, toate cu faţa spre soare, cu nişte ferestre uriaşe şi splendide vederi panoramice. Lamar îi explică lui Mitch că cele cu vedere spre fluviu aveau cea mai mare căutare; acolo se instalaseră asociaţii. Existau chiar şi liste de priorităţi pentru ocuparea lor. Sălile de conferinţe, bibliotecile şi birourile secretarelor erau aşezate spre interiorul clădirii, departe de ferestre şi de orice altceva în stare să le distragă atenţia. Birourile angajaţilor obişnuiţi ai firmei erau ceva mai mici decât cele ale asociaţilor – doar cinci metri pe cinci —, dar erau şi ele frumos decorate şi, oricum, mult mai impunătoare decât orice alt birou văzut de Mitchell la New York sau la Chicago. Lamar îi mai spuse şi că firma cheltuia o mică avere pe consultanţii în design. Mitch se gândi că tipii de la firmă dădeau impresia că, din punctul lor de vedere, banii creşteau în copaci.

Avocaţii mai tineri erau foarte prietenoşi şi vorbăreţi. Vizita celor doi era o întrerupere agreabilă pentru ei. Cei mai mulţi se simţiră obligaţi să-i mărturisească lui Mitch că firma era măreaţă şi Memphis-ul, un oraş extraordinar. „Oraşul ăsta te cucereşte, îi spuseră ei lui Mitch, dar asta cere ceva timp.” Şi ei fuseseră contactaţi de grangurii din Washington sau de pe Wall Street, dar nu regretau câtuşi de puţin hotărârea de a fi refuzat acele oferte.

Asociaţii erau mult mai ocupaţi, dar fură şi ei tot atât de amabili cu oaspetele. Toţi până la unul îi spuseră lui Mitch că fusese selecţionat cu multă grijă şi îl asigurară că se va simţi minunat între

ei. Pentru că firma aceasta era exact ceea ce îi trebuia lui. Îi promiseră că vor discuta mai pe îndelete în timpul prânzului.

Cu o oră în urmă, Kay Quin îşi lăsase copiii în grija guvernantei şi a menajerei şi se întâlnise cu Abby la Peabody. Era, ca şi Abby, o tânără simplă, dintr-un orăşel de provincie. Se căsătorise cu Lamar după ce absolviseră colegiul şi locuiseră timp de trei ani la Nashville, perioadă în care Lamar studiase dreptul la Universitatea Vanderbilt. Apoi, el începu să câştige atât de mulţi bani, încât ea renunţă la slujbă şi născuse doi copii la paisprezece luni distanţă unul de celălalt. Acum, că terminase cu sarcinile, Kay îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la Clubul Prietenilor Grădinii, la Country Club, în asociaţiile de binefacere, la Asociaţia Părinţi-Profesori şi la biserică, în ciuda banilor şi a traiului îmbelşugat, era modestă şi naturală şi părea decisă să rămână astfel, indiferent de succesul în carieră al soţului ei.

Se împrieteni imediat cu Abby, care o plăcu de la început. Acum stăteau amândouă în holul hotelului la o cafea, după ce luaseră o gustare – ouă Benedict cu cornuri franţuzeşti. Priveau răţuştele care se bălăceau în bazinul cu flntână arteziană. Kay propusese un tur rapid al oraşului şi un prânz într-un restaurant din apropierea locuinţei ei; şi, poate, şi nişte cumpărături.

— Au spus ceva despre împrumutul cu dobândă redusă? întrebă ea.

— Da, au pomenit de el la primul interviu.

— Vor dori să vă cumpăraţi o casă imediat ce vă veţi muta în Memphis. Majoritatea absolvenţilor facultăţilor de drept nu-şi pot permite să-şi cumpere o casă imediat ce termină studiile, aşa că firma vă împrumută banii cu o dobândă mai mică şi păstrează ipoteca.

— Cât de mică este dobândă?

— Nu ştiu. Noi ne-am mutat aici acum şapte ani şi între timp, ne-am cumpărat o a doua casă. Crede-mă, este o afacere foarte rentabilă. Firma se va îngriji să aveţi o casă. E un fel de regulă nescrisă.

— De ce este atât de important lucrul acesta?

— Din mai multe motive. În primul rând, vor să vă aibă aici. Tipii ăştia sunt foarte pretenţioşi şi să ştii că de obicei obţin tot ceea ce doresc, numai că Memphis nefiind în bătaia reflectoarelor, sunt nevoiţi să ofere mai mult decât alţii. Şi, pe urmă, sunt şi foarte exigenţi cu membrii obişnuiţi – asta se traduce prin presiune psihică maximă, suprasolicitare, în fine, optzeci de ore de muncă pe săptămână şi multe absenţe de la domiciliu. N-o să vă fie uşor, nici ţie, nici lui Mitch, şi ei ştiu asta. Teoria lor e simplă: o căsnicie solidă înseamnă un avocat fericit, iar un avocat fericit înseamnă un avocat productiv şi una peste alta înseamnă profit, totdeauna profit. Şi mai e încă un motiv. Tipii ăştia – numai tipi, fără nici o tipă – sunt foarte

mândri de averile lor; prin urmare, fiecare dintre ei are datoria de a arăta bogat şi de a se purta în consecinţă. Un angajat al firmei care să locuiască cu chirie ar fi o adevărată palmă pentru firmă. Aşa că vor să te vadă într-o casă, după cinci ani într-o altă casă, şi mai mare. Dacă ne rămâne puţin timp în după-amiaza asta, îţi arăt câteva din locuinţele asociaţilor şi când ai să le vezi, n-o să mai ai nimic împotriva săptămânii de lucru de optzeci de ore!

— Nici acum n-am nimic împotrivă, sunt obişnuită cu aşa ceva!

— Asta-i bine, numai că munca la facultatea de drept nu se compară cu ce-i aici. Uneori, în timpul „sezonului taxelor", se lucrează şi o sută de ore pe săptămână!

Abby zâmbi şi clătină uşurel din cap, părând foarte impresionată de ultimele cuvinte ale lui Kay.

— Tu ai o slujbă? o întrebă ea pe Kay.

— Nu, şi cele mai multe dintre soţii nu lucrează. Bani avem cu duiumul, aşa că nu suntem nevoite şi, cum soţii noştri nu prea ne ajută în privinţa copiilor... Oricum, nu este interzis să ai o slujbă.

— Interzis – de cine?

— De firmă.

— Sper că nu!

Abby repetă în gând cuvântul „interzis", dar îl lăsă să-şi ia zborul. Kay îşi sorbea cafeaua şi privea liniştită rătuştele. Un băieţel fugi de lângă mama lui şi se apropie de bazinul cu arteziană.

— V-aţi gândit să aveţi copii? întrebă Kay.

— Poate, cândva, peste vreo doi ani.

— A avea copii este un lucru foarte încurajat.

— De către cine?

— De firmă!

— Da' ce-i pasă firmei dacă noi avem sau nu copii?

— Păi, din acelaşi motiv: căsnicii solide. Când naşte una dintre noi, fac un tărăboi grozav, trimit flori şi cadouri la spital, ne tratează ca pe nişte regine! Fericitul tată primeşte o săptămână liberă, numai că el are atât de mult de lucru, încât n-o poate accepta. Şi pe urmă depun la bancă o mie de dolari în cont pentru colegiul puştiului. Ce mai, e teribil de amuzant!

— Se poartă de parcă ar fi membrii unei confrerii.

— Mai degrabă membrii unei mari familii. Ştii, viaţa noastră socială se învârteşte strict în jurul firmei şi asta e foarte important, pentru că nici unul dintre noi nu este de fel din Memphis. Am fost cu toţii transplantaţi aici.

— Nu zic nu – e drăguţ ceea ce-mi spui, dar nu cred că vreau să-mi spună altcineva când să lucrez, când să renunţ la slujbă şi când să fac copii!

— O, nu-ţi face atâtea griji! De fapt, se protejează unul pe

celălalt, dar firma nu se amestecă totuşi în viaţa ta particulară!

— Uite, încep să am îndoieli.

— Linişteşte-te, Abby! Firma seamănă cu o familie. Sunt nişte oameni nemaipomeniţi şi Memphis-ul este un oraş superb. Toate preţurile sunt mai mici şi ritmul vieţii nu este atât de trepidant ca în marile oraşe. Nici nouă nu ne-a plăcut la început, dar acum n-am da oraşul ăsta pe nici un altul!

— Ei, ce se aude cu turul oraşului?

— Hai să mergem, că doar de-asta sunt aici! Uite, îţi propun să mergem mai întâi în centru şi după aceea s-o luăm spre Est şi să vedem cartierele mai frumoase şi poate vizităm nişte case, în sfârşit, mai vedem noi. Prânzul – la restaurantul meu preferat.

— Bine, cred că-mi convine programul.

Kay plăti cafelele, deoarece ea fusese cea care o invitase pe Abby, apoi ieşiră din hotel şi se urcară amândouă în Mercedes-ul cel nou al familiei Quin.

Sufrageria, cum era numită, se afla la capătul vestic al etajului al cincilea şi dădea spre Riverside Drive. Fluviul se vedea în depărtare printr-un şir de ferestre înalte de aproape doi metri şi jumătate: un frumos peisaj cu remorchere, vapoare, şlepuri şi poduri. Această încăpere era sanctuarul acelor avocaţi suficient de talentaţi şi suficient de ambiţioşi pentru a fi fost numiţi asociaţi ai discretei firme Bendini. Se adunau aici în fiecare zi pentru formidabilele prânzuri pregătite de Jessie Frances, o negresă uriaşă, bătrână şi arţăgoasă. Îi servea soţul ei, numit Roosevelt, un negru cu mănuşi albe şi cu un frac de gata, şifonat şi ponosit; fracul, care nu-i venea bine deloc, îi fusese dăruit de însuşi domnul Bendini, cu câteva luni înainte de moarte.

Uneori, se mai adunau în sufragerie şi dimineaţa, să bea cafea, să mănânce gogoşi şi să discute despre afacerile lor, sau după-amiaza târziu, la un pahar de vin, cu ocazia unui sfârşit de lună deosebit de bun sau a unui onorariu excepţional. Aşadar, sufrageria era exclusiv a asociaţilor şi nu intra aici decât un oaspete foarte important, de exemplu un client cu mare greutate sau un posibil viitor angajat al firmei. Membrii obişnuiţi ai firmei aveau dreptul să ia masa în sufragerie doar de două ori pe an şi atunci numai la invitaţia unui asociat. Se păstra de altfel o evidenţă foarte strictă a acestor invitaţii.

Lângă sufragerie se afla o mică bucătărie, unde oficia Jessie Frances. În urmă cu douăzeci şi şase de ani, ea pregătise prima cină pentru domnul Bendini în această bucătărie unde, de atâta amar de vreme, continua să gătească numai mâncare tradiţională din Sud, ignorând cu demnitate propunerile celor care îi sugerau să încerce şi feluri noi de mâncare cu nişte nume pe care nici nu le putea pronunţa. „Nu vă place, nu mâncaţi!” răspundea ea invariabil dar, judecând după resturile adunate de Roosevelt la sfârşitul mesei, mâncarea era

foarte apreciată. În fiecare luni, Jessie Frances afişa meniul săptămânii respective. Mai pretindea şi ca rezervările să fie făcute în fiecare zi până la ora zece şi, ranchiunoasă, nu-l uita pe cel care anula sau nu onora cu prezenţa rezervarea făcută. Ea şi Roosevelt lucrau patru ore pe zi şi primeau o mie de dolari pe lună.

Mitch se aşeză la aceeaşi masă cu Lamar Quin, cu Oliver Lambert şi cu Royce McKnight. Ca antreu avură parte de nişte antricoate excelente, cu garnitură de okra fripţi şi de dovlecei înăbuşiţi.

— Jessie Frances n-a mai pus azi untură în mâncare, observă Lambert.

— E delicios, zise Mitch.

— Eşti obişnuit cu untura?

— Da. În Kentucky se găteşte tot aşa.

— Am intrat la firmă în 1955, începu Royce McKnight şi sunt de fel din New Jersey, corect? Din pură bănuială am evitat majoritatea felurilor de mâncare din Sud. Totul este prăjit şi amestecat cu untură, corect? Şi, într-o bună zi, domnul Bendini se decide să deschidă băruleţul ăsta. O angajează pe Jessie Frances şi rezultatul e că, de douăzeci de ani şi mai bine, am arsuri la stomac. Roşii prăjite, vinete prăjite, okra prăjiţi, dovlecei prăjiţi. Totul este prăjit. Odată, într-o zi, Victor Milligan a vorbit prea mult. El e din Connecticut, corect? Iar Jessie Frances făcuse în ziua aceea murături prăjite, o grămadă de murături prăjite. Vă daţi seama? Murături prăjite! Milligan i-a spus ceva urât lui Roosevelt care l-a pârât lui Jessie Frances, care a ieşit pe uşa de serviciu şi a dispărut o săptămână întreagă. Roosevelt voia să vină la muncă, dar nu-l lăsa ea. Ei, şi în cele din urmă, domnul Bendini a aplanat lucrurile şi Jessie a acceptat să se întoarcă, dacă nu există reclamaţii despre felul în care găteşte. De-a-tunci a lăsat-o mai moale cu untura şi eu cred că, datorită acestui fapt, noi vom trăi cu zece ani mai mult.

— E delicios, zise Lamar ungându-şi o chiflă cu unt.

— Ca întotdeauna, adăugă Lambert, chiar în clipa în care Roosevelt trecu pe lângă ei. Mâncarea pregătită de Jessie este consistentă şi îngraşă dar, cu toate acestea, rareori pierdem vreun prânz.

Mitch mânca încet. Era prins într-o conversaţie plină de nerv şi încerca să dea impresia că se simte în largul lui.

Simţea cât este de greu să faci faţă unor avocaţi de mare succes, milionari cu toţii. Şi apoi, mai era şi sufrageria aceasta greu accesibilă, somptuos ornamentată, care le aparţinea în exclusivitate. Mitch se simţea de parcă ar fi călcat pe pământ sfinţit. Doar prezenţa lui Lamar şi cea a lui Roosevelt erau cât de cât mai liniştitoare. Atunci când i se păru că Mitch terminase de mâncat, Lambert îşi şterse buzele, se ridică

încet în picioare şi lovi cu linguriţa paharul de ceai.

— Domnilor, v-aş ruga să-mi acordaţi câteva clipe atenţie!

În încăpere se făcu linişte. Cei douăzeci şi ceva de asociaţi se întoarseră spre masa principală. Îşi puseră şervetele de-o parte şi îl fixară toţi pe oaspete. Undeva, în biroul fiecăruia dintre ei, se afla o copie a dosarului acestuia. Cu două luni înainte, ei fuseseră cei care votaseră în unanimitate alegerea lui ca „numărul unu". Ştiau că alerga zilnic patru mile, că nu fuma, că avea alergie la produsele pe bază de sulf şi că odată, demult, marcase de trei ori într-un sfert de oră în repriza secundă. Mai ştiau că nu lua nici un medicament mai puternic decât aspirina, oricât de bolnav ar fi fost. Şi mai ştiau că era de-ajuns de flămând ca să lucreze o sută de ore pe săptămână, dacă i-o vor cere. Una peste alta, le plăcea. Era bine făcut, atletic, independent, cu o inteligenţă sclipitoare şi un trup suplu.

— După cum ştiţi, astăzi avem un oaspete cu totul deosebit, Mitch McDeere. În curând va absolvi Harvard-ul cu note strălucite...

— Bravo, bravo! strigară doi foşti stundenţi de la Harvard.

— Da, mulţumesc! Mitch şi soţia lui, Abby, sunt oaspeţii noştri pentru acest weekend şi locuiesc la Peabody. Mitch va termina facultatea printre primii cinci din trei sute de absolvenţi şi a primit deja numeroase oferte de lucru. Noi vrem să-l avem aici şi sunt convins că veţi sta de vorbă cu el înainte să ne părăsească. Astă-seară, Mitch şi Abby vor cina împreună cu familia Quin. Mâine seară, cina la mine acasă. Sunteţi invitaţi cu toţii.

Mitch zâmbea jenat, în timp ce Lambert îi dădea înainte cu măreţia firmei. Când acesta îşi termină discursul, ceilalţi reîncepură să mănânce. Roosevelt servi budinca şi cafeaua.

Restaurantul favorit al lui Kay Quin se afla în East Memphis; o cârciumioară şic, pentru tinerii cu stare. Sute de ferigi înecau interiorul cochet, iar tonomatul cânta numai piese de la începutul anilor şaizeci. Le fu servit daiquiri în pahare înalte.

— Numai unul, avertiză Kay.

— Nu mă dau în vânt după băutură.

Comandară specialitatea casei şi sorbiră din pahare.

— Mitch bea?

— Puţin. El e atlet şi are mare grijă de fizicul lui. Uneori, câte o bere sau un pahar de vin, niciodată alcool. Dar Lamar?

— Tot cam aşa. Berea a descoperit-o, ca să spun aşa, în timpul facultăţii, numai că acum are probleme cu greutatea şi berea îngraşă. Oricum, cei care beau nu sunt bine văzuţi la firmă.

— Minunată atitudine, da' ce-i priveşte pe ei?

— Avocatul se potriveşte cu băutura ca vampirul cu sângele. Majoritatea avocaţilor sunt nişte sugative. S-ar părea că profesia asta e atinsă de alcoolism. Ştii, eu cred că totul începe în timpul facultăţii. La

Vanderbilt se găsea totdeauna unul care să dea cep unui butoiaş cu bere. Cred că şi la Harvard e la fel. Meseria asta conduce la un mare stres, care se îneacă în valuri de băutură. Să ştii că tipii ăştia nu sunt deloc nişte abstinenţi, dar le place să ţină lucrurile sub control, inclusiv băutura. Un avocat sănătos e un avocat productiv – deci, din nou, profitul.

— Da, ceea ce spui are un sens. Mitch spunea că nu există fluctuaţii de personal.

— Aici totul are un caracter mai degrabă permanent. Noi suntem aici de şapte ani şi nu-mi aduc aminte să fi plecat vreunul. Se câştigă nemaipomenit şi ăştia sunt foarte atenţi când angajează pe cineva. Uite, de exemplu, nu vor oameni cu familii bogate.

— Nu sunt sigură că înţeleg ce vrei să spui.

— Da, nu angajează un avocat care are şi alte surse de venituri. Îi vor „tineri şi flămânzi". De fapt, este o chestiune de loialitate. Dacă toţi banii tăi au o singură sursă, vei fi loial acelei surse. Şi firma cere loialitate extremă. Lamar spune că nici nu se pomeneşte de demisii. Sunt fericiţi şi bogaţi, sau pe cale de a deveni. Şi dacă, totuşi, unul ar dori să plece, ei bine, el ştie de la început că nicăieri altundeva n-ar mai câştiga la fel de bine. Îi vor oferi lui Mitch oricât va fi nevoie ca să-l aibă aici. Sunt foarte mândri că pot plăti mai mult decât alţii.

— De ce nu angajează şi femei?

— Au încercat odată, mai demult. Era o căţea şi făcea un tărăboi groaznic. Cele mai multe femei-avocat sunt arţăgoase şi nu se lucrează uşor cu ele. Lamar spune că le e teamă să angajeze o femeie, pentru că n-ar putea s-o concedieze dacă n-ar face faţă.

Sosi comanda şi ele renunţară la încă un daiquiri. Sute de tineri ieşiseră în pauza de prânz şi se strânseseră sub norul spumos de ferigi. Atmosfera din restaurant deveni foarte veselă. Din tonomat se auzea discret vocea lui Smokey Robin-son.

— Auzi, Abby, mi-a venit o idee grozavă! Cunosc o agenţie de vânzări imobiliare. Ce-ar fi să dăm un telefon şi să mergem să vedem nişte case?!

— Ce fel de case?

— Pentru tine şi Mitch. Pentru cel mai nou membru al firmei Bendini, Lambert & Locke! Există case la mai multe categorii de preţuri.

— Dar eu nu ştiu în ce categorie ne înscriem noi.

— După mine, ar fi ceva între o sută şi o sută cincizeci de mii. Ultimul tip angajat de firmă acum câtva timp şi-a cumpărat o casă în Oakgrove şi sunt sigură că ăsta a fost preţul.

Abby se aplecă puţin în faţă şi întrebă în şoaptă:

— Şi cam cât ar fi rata?

— N-am idee, dar o să vă puteţi permite, n-ai grijă! Cam o mie

pe lună, ceva mai mult sau mai puţin.

Abby o privi pe Kay şi înghiţi în sec: cele mai mici apartamente din Manhattan se închiriau pentru o sumă dublă.

— Bine, hai să telefonăm!

După cum era de aşteptat, biroul lui Royce McKnight era „un birou al puterii”, cu privelişte minunată. Se afla la etajul al patrulea, ceva mai departe de cel al lui Nathan Locke. Lamar se retrase, iar McKnight îl invită pe Mitch la o mică masă de conferinţe, lângă o canapea. Rugă apoi o secretară să le pregătească nişte cafea. McKnight se interesă cum decursese vizita, iar Mitch mărturisi că era sincer impresionat.

— Uite ce e, Mitch, aş vrea să-ţi atrag atenţia asupra particularităţilor ofertei noastre.

— Vă rog!

— Salariul de bază este de optzeci de mii în primul an. Când treci examenul de barou, mai primeşti încă cinci mii. Nu e vorba despre o primă, ci despre o mărire de salariu. Examenul e cândva, prin august, aşa că vei petrece cea mai mare parte a verii pregătindu-te. Noi avem propriile noastre cursuri de barou şi te vor ajuta şi unii dintre asociaţi. Cursurile au loc, în mare măsură, în timpul programului de lucru; după cum probabil ştii, cea mai mare parte a firmelor te pun la treabă şi aşteaptă să studiezi în timpul tău liber. Ei bine, noi nu procedăm astfel. Până acum, nici un membru al firmei noastre nu a căzut la examenul de barou şi nu ne facem griji nici în privinţa ta. Aşadar, optzeci de mii la început, optzeci şi cinci de mii după şase luni. La sfârşitul primului an – nouăzeci de mii, la care se adaugă, în luna decembrie a fiecărui an, o primă din beneficiile şi realizările din anul respectiv. Anul trecut, angajaţii obişnuiţi au primit o primă de nouă mii de dolari. Or, după cum ştii, firmele de avocatură nu împart beneficiile cu angajaţii lor. Alte întrebări despre salariu?

— Ce se întâmplă după al doilea an?

— Salariul de bază creşte cam cu zece la sută pe an, până în momentul în care devii asociat. Te informez însă că nici măririle de salariu, nici primele nu sunt garantate; totul depinde de realizări.

— Mi se pare corect.

— Ai înţeles, cred, că, pentru noi, este foarte important să cumperi o casă. Asta îţi oferă un plus de stabilitate şi de prestigiu! Aceste aspecte ne preocupă în special în ceea ce-i priveşte pe membrii obişnuiţi ai firmei. Aşa că firma îţi asigură un credit ipotecar cu dobândă redusă, pe o perioadă de treizeci de ani şi cu rată fixă netransmisibilă, asta pentru cazul că te hotărăşti să vinzi casa după câţiva ani. E vorba de un contract cu bătaie unică, doar pentru prima casă. Ce faci după aceea e treaba ta.

— Ce fel de rată?

— Cât mai mică cu putinţă, fără să intrăm însă în conflict cu Serviciul de Venituri Interne. Rata curentă pe piaţă este de aproximativ zece, zece şi jumătate la sută. Noi îţi vom da probabil ceva între şapte şi opt la sută. Şi asta pentru că noi reprezentăm nişte bănci care ne ajută şi ele pe noi. Cu salariul de care am vorbit, nu vei avea nici o problemă să obţii creditul în condiţiile respective. Dacă este necesar, firma semnează ca girant.

— Oh, este foarte generos din partea firmei, domnule McKnight!

— Ştii, pentru noi este foarte important şi nici nu pierdem bani în afacerea asta. În clipa în care ai găsit o casă, serviciul nostru imobiliar se ocupă de toate detaliile. Ţie nu-ţi rămâne decât să te muţi.

— Şi ce se întâmplă cu BMW-ul?

McKnight râse.

— Povestea asta a început acum vreo zece ani şi s-a dovedit o adevărată tentaţie. E foarte simplu. Îţi alegi un BMW, din cele mici, bineînţeles. Noi îl închiriem pe trei ani şi-ţi dăm ţie cheile. Noi plătim tot: înmatricularea, plăcuţele mineralogice, asigurarea, întreţinerea. După trei ani, poţi să cumperi maşina de la compania de închirieri – la preţul pieţii, evident. Şi ăsta este un contract cu bătaie unică.

— Este foarte tentant ceea ce spuneţi!

— Ştiu.

McKnight aruncă o privire în agendă.

— Asigurăm asistenţa medicală şi stomatologică pentru întreaga familie: sarcină, controale obişnuite, proteze, orice. Firma plăteşte totul.

Mitch aprobă, dar fără să fie deosebit de impresionat: acestea erau lucruri banale pe care le ofereau toate firmele.

— Mai avem şi o schemă pentru pensie, o schemă cum n-ai să găseşti nicăieri altundeva. La fiecare dolar investit de tine, firma pune încă doi, cu condiţia să investeşti cel puţin zece la sută din salariul de bază. Să zicem, de exemplu, că începi cu optzeci de mii şi că în primul an pui de-o parte opt mii. Noi venim cu încă şaisprezece mii, aşa că după primul an ai douăzeci şi patru de mii. De chestia asta se ocupă un profesionist din New York şi cine a ieşit la pensie anul trecut a câştigat nouăsprezece la sută. Ceea ce nu e rău deloc. Investeşti timp de douăzeci de ani şi la patruzeci şi cinci de ani te trezeşti milionar. Cu o condiţie: dacă te retragi mai devreme de douăzeci de ani, pierzi totul, cu excepţia banilor pe care i-ai depus singur, dar şi fără dobânda cuvenită sumei respective. E clar?

— Da, dar mi se pare o condiţie foarte dură.

— Nu, să ştii că de fapt este chiar generoasă! Arată-mi mie o altă companie sau firmă care să meargă cu doi la unu! Nu există, îţi

spun eu. Asociaţii noştri se pensionează la patruzeci şi cinci de ani tot la fel de bine ca la cincizeci. Nu există vârstă de pensie obligatorie la noi, aşa că unii lucrează şi la şaptezeci de ani. Face fiecare cum vrea. Noi dorim pur şi simplu să ne asigurăm o pensie generoasă şi să facem din pensionarea timpurie o opţiune personală.

— Câţi asociaţi pensionaţi aveţi?

— Cam douăzeci. Îi vei vedea pe-aici din când în când. Le place să vină să prânzească cu noi. Câţiva şi-au păstrat chiar şi birourile. Lamar ţi-a vorbit despre concedii?

— Da.

— Foarte bine. Să ai grijă să faci rezervările din timp, mai ales pentru Vail şi pentru Insulele Cayman. Apartamentele sunt gratuite, tu nu trebuie să plăteşti decât avionul. Facem multe afaceri în Insulele Cayman, aşa că te vom trimite acolo din când în când pentru câteva zile – evident, firma amortizează cheltuielile. Aceste călătorii nu sunt considerate vacanţe, dar oricum vei avea vacanţă în fiecare an. Mitch, noi muncim din greu şi ştim foarte bine ce înseamnă timpul liber.

Tânărul aprobă din cap şi se visă întins pe o plajă însorită din Caraibe, cu un pahar aburit de gheaţă în mână, trăgând cu ochiul la minusculele costume de baie string.

— Ţi-a vorbit Lamar despre prima de instalare?

— Nu, dar sună foarte interesant.

— Dacă te angajezi la noi, îţi dăm un cec de cinci mii de dolari. Îţi spun sincer că am prefera să-i cheltuieşti ca să-ţi pui garderoba la punct. Să nu crezi că nu ne dăm seama că, după şapte ani de purtat numai jeans şi tricouri inventarul garderobei tale trebuie că este foarte sărăcăcios —, iar pentru noi, exteriorul este deosebit de important. Angajaţii noştri trebuie să se îmbrace sobru şi elegant. Nu există un cod al hainelor, dar sunt sigur că m-ai înţeles.

„Spusese cinci mii de dolari? Pentru ţoale?" Mitch avea doar două costume şi, în ziua aceea, era îmbrăcat cu unul din ele. Zâmbi, încercând să rămână cât se poate de serios.

— Alte întrebări mai ai, Mitch?

— Da. Firmele mari au reputaţia de a fi nişte adevărate închisori, unde noii angajaţi sunt încarceraţi în biblioteci pentru cercetare. Şi ţin să vă spun că nu vreau să aud de aşa ceva! Nu mă deranjează câtuşi de puţin să-mi fac partea mea de cercetare şi mai ştiu şi că eu voi fi cel care va trage la jug, dar nu vreau să fac cercetare şi să scriu informări pentru întreaga firmă. Aş vrea să lucrez cu clienţi adevăraţi, în carne şi oase, cu oameni care au probleme reale!

McKnight îl ascultă cu toată atenţia şi-i oferi un răspuns pregătit dinainte.

— Te înţeleg, Mitch. Ai dreptate, este într-adevăr o problemă

frecventă la firmele mari —, dar nu la noi. În primele trei luni vei studia strict pentru examenul de barou. Când termini cu povestea asta, începi să practici efectiv avocatura. Vei fi repartizat pe lângă un asociat, iar clienţii lui vor fi şi clienţii tăi. Bineînţeles, vei face studii şi cercetări pentru el şi pentru tine, uneori chiar vei fi rugat să ajuţi şi pe altcineva să pregătească o informare sau un raport de cercetare. Dar, după cum ţi-am mai spus, noi vrem ca tu să fii fericit. Suntem mândri că rata de fluctuaţie la firma noastră este zero! Şi mai dorim şi ca toţi angajaţii noştri să aibă o carieră frumoasă. Aşa că, dacă nu te vei înţelege cu asociatul pe lângă care vei fi repartizat, nu-i nici o problemă, găsim pe altul care să te ia sub aripă. Dacă vei descoperi că nu-ţi place să te ocupi de taxe, nici o problemă, vei încerca să te profilezi pe asigurări sau în domeniul bancar. Ţine minte că, în curând, firma noastră va investi o grămadă de bani în Mitchell Y. McDeere şi dorim ca el să fie o investiţie rentabilă!

Mitch sorbi din cafea şi se gândi ce-ar mai putea întreba. Royce McKnight mai privi o dată în agendă.

— Să nu uit: tot noi plătim şi cheltuielile tale de mutare la Memphis.

— N-o să coste mult – doar o camionetă închiriată.

— Altceva, Mitch?

— Nimic, domnule. Nu-mi mai vine în minte nimic.

McKnight închise agenda, îşi sprijini coatele de masă şi se aplecă puţin înainte.

— Uite, Mitch, nu vrem să te presăm, dar avem nevoie cât mai repede de un răspuns. Dacă vom fi nevoiţi să căutăm în altă parte, trebuie s-o luăm de la capăt cu interviurile şi atunci totul se va prelungi prea mult, iar noi dorim ca omul nostru să înceapă lucrul la întâi iulie. Ce zici?

— Zece zile e mult? Dacă vă dau răspunsul peste zece zile e bine?

— E foarte bine. Să zicem deci la 30 martie, eşti de acord?

— Desigur, dar precis vă voi da răspunsul înainte de această dată.

Mitch se scuză şi părăsi încăperea. Lamar îl aştepta deja în holul din faţa biroului lui McKnight. Căzură de acord să cineze împreună la ora şapte.

3

În Bendini Building, la etajul al cincilea nu existau birouri pentru avocaţi. În capătul vestic se afla sufrageria asociaţilor şi bucătăria. În centru, câteva încăperi goale, de fapt, nişte depozite nefolosite, nezugrăvite şi încuiate. Restul etajului era blocat de un perete gros de beton care avea o uşă mică, metalică, alături de care se vedea un buton. Deasupra uşii, se găsea o cameră de luat vederi. Uşa

dădea într-o încăpere minusculă, în care un paznic înarmat urmărea un perete întreg de ecrane de televizor – televiziunea cu circuit închis a firmei. Dincolo de acest antreu electronic, se afla un adevărat labirint de birouri mici. Aici, o seamă de personaje misterioase supravegheau activitatea celor de la celelalte etaje şi strângeau informaţii. Ferestrele acestor birouri erau vopsite în culori mate şi obturate de jaluzele. Nici o rază de soare nu putea pătrunde.

De Vasher, şeful serviciului de pază şi securitate, ocupa cel mai spaţios dintre aceste mici birouri modeste. Încăperea era complet lipsită de orice element decorativ. Pe un perete atârna un certificat care atesta faptul că activase ca detectiv al Poliţiei din New Orleans timp de treizeci de ani. De Vasher era un bărbat scund şi foarte solid, cu un cap perfect sferic. Nu zâmbea decât arareori. Cămaşa îi era şifonată şi, din gulerul descheiat, gâtul i se revărsa în voie. O cravată groasă din poliester spânzura într-un cuier, alături de un sacou foarte uzat.

A doua zi după plecarea lui McDeere, dis-de-dimineaţă, Oliver Lambert stătea în faţa uşii metalice şi privea ţintă la camera de luat vederi. Apăsă de două ori pe buton, aşteptă puţin şi, în cele din urmă, i se permise să intre. Străbătu holul îngust cu paşi repezi şi intră în biroul lui De Vasher, care tocmai scutura întro scrumieră o ţigară Dutch Masters.

— Neaţa, Ollie! Bănuiesc că vrei să vorbim despre McDeere.

De Vasher era singura persoană din Bendini Building care i se adresa lui Oliver Lambert în acest mod.

— Da, printre altele.

— Păi, puştiul s-a distrat, a fost făcut KO de firmă, i-a plăcut oraşul şi, probabil, va semna contractul.

— Unde au fost oamenii tăi?

— La Peabody, în camerele din stânga şi din dreapta celei ocupate de puşti. În camera lui erau montate microfoane, în maşină şi în telefon erau alte microfoane. Peste tot au fost microfoane, nu-i nevoie să-ţi mai spun. Totul a mers ca de o-bicei, Ollie.

— Detalii.

— OK. Joi seara s-au instalat destul de târziu şi s-au culcat repede. Au vorbit destul de puţin. Vineri seara, el i-a povestit ei despre firmă, despre birouri şi despre oamenii de aici. I-a spus că eşti un tip foarte drăguţ şi m-am gândit că s-ar putea să-ţi facă plăcere chestia asta.

— Mai departe.

— I-a povestit despre sufrageria cea elegantă şi despre prânzul pe care l-a luat acolo cu asociaţii. I-a povestit în amănunt despre ofertă şi au căzut amândoi în extaz. Oferta este mult mai bună decât celelalte oferte pe care le-a primit. Ea a zis că vrea o casă cu alee

pentru maşini, cu copaci şi cu grădină. El i-a răspuns că o să-şi vadă visul cu ochii.

— Ceva probleme în legătură cu firma?

— Nimic serios. El a remarcat că n-avem negri şi nici femei pe-aici, dar s-ar părea că nu l-a deranjat chestia asta.

— Dar nevastă-sa?

— Şi ea a avut o zi plină. Îi place oraşul – a plimbat-o nevasta lui Quin. Vineri după-amiază s-au uitat la case şi a văzut vreo două care i-au plăcut.

— Ai adresa?

— Fireşte, Ollie! Sâmbătă dimineaţă au chemat maşina şi s-au plimbat prin oraş. El a fost foarte impresionat de maşină. Şoferul nostru a evitat să-i ducă prin cartierele rău famate. Tot timpul s-au uitat la case. Mi se pare chiar că au şi ales una, undeva prin East Meadowbrook, la numărul 1231. E o casă nelocuită. Au vizitat-o împreună cu o oarecare Betsy Bell, agentă imobiliară. Asta cere o sută patruzeci de mii, dar o să accepte şi mai puţin. Vrea să scape de casă.

— Da, este într-o zonă frumoasă. Cât de veche e casa?

— Zece sau cincisprezece ani, nu ştiu. E spaţioasă, cam o mie de metri pătraţi. E o chestie gen colonial. Şi e destul de arătoasă pentru unul din băieţii tăi, Ollie.

— Eşti sigur că pe asta o vor?

— Până una alta, da. Au vorbit între ei să mai vină şi peste vreo lună să mai vadă şi alte case. Dar cred că ai să vrei să-i aduci aici imediat ce acceptă. E procedura obişnuită, nu?

— Da. Ne ocupăm noi de asta. Ce-au spus despre salariu?

— Au căzut pe spate. E cea mai mare ofertă pe care a primit-o până acum. Salariu, pensie, împrumut, BMW, primă, tot tacâmul. Nu le venea să creadă, îţi spun că au căzut pe spate. Puştii ăştia n-au o leţcaie!

— Aşa e. Ce crezi, băiatul e al nostru?

— Pun pariu că da! O dată a zis chiar că firma nu are prestigiu ca alea de pe Wall Street, da' avocaţii sunt cel puţin la fel de bine pregătiţi şi mult mai simpatici şi mai amabili. Da, cred că o să semneze.

— Ceva suspiciuni?

— Nu chiar. Evident, Quin i-a spus să nu se apropie de biroul lui Locke, iar el i-a spus nevesti-sii că acolo nu intră decât o mână de asociaţi şi câteva secretare alese pe sprânceană. Quin i-a atras atenţia că Locke este un tip excentric şi foarte ursuz. Nu, nu cred să fi bănuit ceva. Da' ea a zis că firma se bagă în lucruri care n-o privesc.

— Adică?

— Adică probleme personale – copii, neveste care lucrează şi aşa mai departe. Părea puţin iritată, dar cred că e vorba mai mult

despre o simplă observaţie. Sâmbătă dimineaţă i-a spus lui că ar trebui să fie complet sărită să accepte ca nişte avocaţi oarecare să-i dicteze când să lucreze şi când să aibă copii. Da' eu zic că nu-i nici o problemă.

— După tine, îşi dă el seama de caracterul definit al slujbei acesteia?

— După mine, da. N-a zis nimic în genul „stăm câţiva ani şi pe urmă ne mutăm". Cred că a recepţionat mesajul. Vrea să ajungă asociat, aşa cum vor toţi. E lefter şi vrea parale.

— Ce-au spus despre cina de la mine de-acasă?

— Erau foarte nervoşi la început, dar s-au distrat de minune. Casa ta i-a făcut praf şi soţia ta le-a plăcut foarte mult.

— Au făcut dragoste?

— în fiecare noapte, de parc-ar fi fost în luna de miere.

— Şi, ce făceau?

— De văzut n-am văzut, că n-aveam cum, dar după zgomote, totul părea normal, nimic ciudat. Să ştii că m-am gândit la tine şi la cât de mult îţi plac filmele şi mi-am zis că ar trebui să instalăm şi nişte camere de luat vederi pentru bătrânul Ollie!

— Termină, De Vasher!

— Las' că poate data viitoare...

Tăcură amândoi câteva clipe. De Vasher aruncă o privire într-un carneţel de însemnări, strivi ţigara în scrumieră şi zâmbi mai mult pentru sine.

— Una peste alta, e o căsnicie solidă, zise el. Puştii par foarte apropiaţi unul de celălalt: şoferul zicea că s-au ţinut de mână tot timpul. În trei zile nu şi-au spus nici măcar un „du-te mai încolo!", aşa că e bine, nu? Da' parcă pot eu să judec chestiile astea, după ce-am fost însurat de trei ori?

— Ei, lasă, spune-mi mai bine ce-au discutat despre copii.

— Păi, peste vreo doi ani. Ea vrea să mai lucreze o vreme şi după aia să facă un copil.

— Ce impresie ţi-a făcut ţie tipul ăsta?

— E băiat bun, foarte bun şi la locul lui. Şi e al dracu' de ambiţios. Cred că e bine mobilat la cap. Cred că are el motivele lui şi mai cred că n-o să se lase până nu ajunge în vârf. Uneori o să rişte, aşa cred, ba o să mai şi încalce unele reguli, dacă o să fie nevoie.

Lambert zâmbi.

— Este exact ceea ce doream să aud.

— Au dat două telefoane, amândouă mamei ei, în Kentucky. Nimic special.

— Familia lui?

— Nimic, nici un cuvânt.

— Nimic despre Ray?

— Continuăm cercetările, Ollie, mai lasă-mă câteva zile!

De Vasher închise dosarul McDeere şi deschise alt dosar, mult mai gros. Lambert îşi masă tâmplele şi privi ţintă podeaua.

— Ce mai e nou? întrebă el uşor.

— Nu-i a bună, Ollie. Sunt sigur că Hodge şi Kozinski lucrează acum mână-n mână. Săptămâna trecută, FBI-ul a obţinut un mandat şi a percheziţionat casa lui Kozinski. Au găsit instalaţiile noastre şi i-au spus că are microfoane în casă. I-au zis şi că, bineînţeles, habar n-au cine le-a pus acolo. Şi Kozinski i-a povestit totul lui Hodge vinerea trecută. S-au ascuns în biblioteca de la etajul cinci şi au vorbit despre asta. Aveam un microfon pe-aproape, aşa că am auzit nişte frân-turi de discuţie şi am priceput că vorbeau despre instalaţiile noastre. Acu' sunt convinşi că peste tot sunt instalate microfoane şi ne bănuiesc pe noi, aşa că sunt foarte atenţi unde stau de vorbă.

— De ce oare s-au deranjat cei de la FBI să obţină mandat de percheziţie?

— Bună întrebare, Ollie! Păi, probabil pentru binele nostru! Ca să facă lucrurile să pară cu adevărat legale şi corecte, că doar ne respectă, nu?

— Ce agent a fost?

— Tarrance. El răspunde de chestia asta.

— E bun?

— E OK. Tânăr, fără experienţă, prea zelos, dar destul de competent. Oricum, mai are mult până să ajungă la nivelul oamenilor noştri.

— Cât de des a vorbit cu Kozinski?

— Habar n-am! Ei ştiu însă că îi ascultăm, aşa că toţi sunt cât se poate de prudenţi, şi ei şi noi. Eu ştiu că s-au întâlnit luna trecută de patru ori, dar bănuiesc că, de fapt, s-au întâlnit de mai multe ori.

— Cât de mult a dat în vileag din ceea ce ştie?

— Sper că nu prea mult. Ăilalţi încă bâjbâie. În urmă cu o săptămână, am prins o conversaţie a lui Kozinski şi nu a spus prea multe. Tipul era speriat rău. Ăilalţi l-au calmat, dar nu au obţinut mare lucru, pentru că Kozinski nu s-a decis încă să coopereze. Aminteşte-ţi că ei au fost cei care l-au contactat. L-au zgâlţâit sănătos şi omul era cât pe-aci să cadă la învoială, dar pe urmă s-a răzgândit. Ceea ce mă neliniştеşte este că a păstrat legătura cu ei.

— Ce ştie soţia lui despre toate astea?

— Cred că nu ştie nimic. Ştie doar că în ultima vreme se comportă cam bizar şi i-a spus-o, iar el a zis că e stresat de chestiile de la serviciu.

— Şi cu Hodge ce este?

— Din câte ştiu eu, Hodge nu a vorbit încă cu cei de la FBI. El stă mult de vorbă cu Kozinski şi Hodge zice mereu că FBI-ul îi inspiră

o teamă groaznică şi că FBI-ul nu joacă cinstit, că trişează şi că tipii de la FBI sunt nişte tipi murdari. N-o să facă nici o mişcare fără Kozinski, asta ţi-o spun eu.

— Şi dacă Kozinski e eliminat?

— Atunci Hodge va fi ca nou! Da' ce, am ajuns chiar până aici? Dă-o dracu' de treabă, Ollie, omul nu e un bandit ordinar care ne stă în cale! Din contră, e un tânăr foarte simpatic, cu nevastă, copii şi tot tacâmul!

— Compasiunea ta mă copleşeşte. Auzi, ai cumva impresia că toate astea îmi fac plăcere? La dracu', doar l-am crescut, ca să zic aşa, pe băiatul ăsta, la fel ca şi pe ceilalţi!

— Păi atunci trage-le o săpuneală zdravănă şi cheamă-i la ascultare, înainte să fie prea târziu! Fii atent, Ollie, cei de la New York încep să bănuiască ceva. Pun o groază de întrebări.

— Care dintre ei?

— Lazarov.

— Şi tu ce le-ai spus?

— Tot. Doar asta mi-e meseria. Şi ei vor să te duci la New York poimâine pentru o informare completă.

— Ce dracu' vor?

— Răspunsuri. Şi planuri de perspectivă.

— Pentru ce perspectivă?

— Pentru eliminarea lui Kozinski, a lui Hodge şi a lui Tarrance, dacă e nevoie.

— A lui Tarrance? Ai înnebunit, De Vasher? Nu putem să eliminăm un copoi, nu-ţi dai seama că vin pe urmă cu trupele peste noi?!

— Lazarov este un idiot, Ollie, ştii bine că e un idiot. Da' nu cred că trebuie să-i spunem asta.

— Ba cred că eu i-o voi spune. Cred că mă voi duce la New York exact pentru a-i spune lui Lazarov că e complet nebun.

— Bine, Ollie, fă aşa cum spui.

Lambert ţâşni de pe scaun şi se îndreptă spre uşă. Se întoarse înainte de a ieşi şi-i spuse peste umăr lui De Vasher:

— Mai supraveghează-l pe McDeere încă o lună!

— OK, Ollie, nici o grijă! Ai să vezi c-o să semneze, fii calm!

4

Mazda fu vândută cu două sute de dolari, bani cu care închinară un camion ce urma să fie restituit la Memphis. Încărcară camionul, mai exact – camioneta —, cu un frigider, un pat, un bufet de bucătărie, un televizor color şi o canapea, pe care o cărau din motive sentimentale. Biata vechitură n-avea să reziste prea mult timp în noua locuinţă! Restul de troace, fie le dădură cadou, fie le aruncară.

Şi Mitch porni spre pământul făgăduinţei, trecând prin Boston,

la volanul camionetei. Abby stătea alături de el, ţinându-l în braţe pe Hearsay, câinele lor, un maidanez prăpădit. Timp de trei zile merseră numai pe drumuri laterale, hoinărind şi admirând peisajele, cântând în cor după radioul de la bord, dormind în moteluri ieftine şi vorbind întruna despre casă, BMW, mobilă nouă, copii şi bunăstare. Mergeau cu geamurile deschise, să intre vântul. Camioneta gonea cu cel mult şaptezeci şi cinci de kilometri la oră. La un moment dat, undeva, în Pennsylvania, Abby spuse ceva despre o scurtă vizită în Kentucky, dar Mitch, fără nici un cuvânt, se mulţumi să aleagă un itinerar prin cele două Caroline şi prin Georgia, având grijă să nu se aventureze la mai puţin de două sute de mile de graniţa cu Kentucky. Iar Abby nu mai pomeni nimic.

Sosiră la Memphis într-o dimineaţă de joi. Aşa cum li se promisese, un BMW negru stătea sub copertina unui garaj improvizat. Avea un aer impozant, de parcă ar fi fost acolo de când lumea. Mitch rămase cu ochii la maşină, în timp ce Abby se uita la casă. Pe peluză, gazonul era des, verde şi părea foarte bine îngrijit. Gardul viu fusese şi el curăţat şi tuns. Peste tot sclipeau în soare flori de gălbenele. Găsiră cheile în magazie, sub o găleată, aşa cum se înţeleseseră. După o primă recunoaştere prin împrejurimi, cu noua maşină, se apucară să descarce repede camioneta, mai înainte ca vecinii să le poată zări vechiturile. Apoi, se grăbiră să înapoieze camioneta celei mai apropiate agenţii de închiriere.

În după-amiaza aceleiaşi zile, primiră vizita unei specialiste în design, aceeaşi persoană care urma să amenajeze biroul lui Mitch la firmă. Ea venise cu mostre de covoare, de vopsele, de perdele şi de tapet. La început, lui Abby i se păru ridicol să apeleze la un designer, mai ales când se gândi la garsoniera lor din Cambridge, dar, încetul cu încetul, se prinse în acest joc. Mitch se plictisi imediat, aşa că le părăsi şi se duse să mai facă o tură cu maşina cea nouă. O luă agale pe străzile liniştite şi umbrite de copaci ale acestui cartier distins, al cărui membru devenise cu câteva ore în urmă. Le zâmbi băieţilor care îşi opreau bicicletele şi fluierau la vederea BMW-ului. Îi făcu cu mâna poştaşului care tropăia pe trotuar, ud leoarcă de sudoare. Ei bine, iată că sosise! Era chiar el, Mitchell Y. McDeere, avea douăzeci şi cinci de ani şi absolvise dreptul cu şapte zile în urmă.

Pe la ora trei, Abby şi decoratoarea se duseră la un magazin de mobilă de prima mână. Directorul magazinului îi informă cu multă politeţe că domnul Oliver Lambert făcuse toate cele necesare pentru deschiderea unui cont pe numele Mitchell Y. McDeere şi că, prin urmare, puteau să cumpere practic orice. Şi cumpărară o casă întreagă. Din când în când, Mitch se încrunta, ba, de vreo două ori se opuse categoric la achiziţiile lui Abby care i se părură mult prea scumpe, dar, de fapt, în acea zi, Abby fu cea care hotărî totul. Iar

specialista în design îi făcu o mulţime de complimente pentru gustul ei deosebit. La sfârşit, îl anunţă pe Mitch că se vor revedea luni dimineaţă, pentru a decide şi aranjarea biroului lui. „Splendid”, mormăi Mitch.

Porniră spre locuinţa familiei Quin, orientându-se după o hartă a oraşului. Abby fusese în casa lor în timpul primei lor vizite la Memphis, dar nu-şi mai amintea cum ajunsese acolo. Ştia doar că se afla într-un cartier numit Chickasaw Gar-dens, cu case uriaşe, înconjurate de grădini minunate, pline de copaci mari şi cu peluze admirabil îngrijite. Găsiră adresa şi Mitch parcă maşina în spatele unui Mercedes nou şi al altuia, ceva mai vechi.

Servitoarea îi salută politicos, dar fără să zâmbească. Îi conduse în camera de zi şi îi lăsă acolo. Casa era întunecată şi tăcută – nici un copil, nici o voce, nimeni. Admirară mobila din încăpere şi începură să aştepte. Schimbară câteva cuvinte în şoaptă. Da, căzură de acord, fuseseră invitaţi la cină în seara de joi, 25 iunie, la ora şase. Mitch se uită din nou la ceas şi mormăi ceva despre lipsa de politeţe a unora. Apoi, aşteptară nerăbdători.

Kay răsări de undeva, din hol, încercând să zâmbească. Ochii îi erau umflaţi şi împăienjeniţi de lacrimi, cu dâre de rimel alunecând spre obraji. Lacrimile începură să-i curgă în voie şi ea îşi acoperi gura cu batista. O îmbrăţişa pe Abby şi se aşeză lângă ea pe canapea, muşcând batista şi plângând din ce în ce mai tare.

Mitch se lăsă în genunchi în faţa ei.

— Pentru Dumnezeu, Kay, ce s-a întâmplat?

Ea clătină din cap, muşcând batista şi hohotind. Abby îi strânse cu putere unul din genunchi, în timp ce Mitch o mângâia pe celălalt. O priveau cu teamă, aşteptându-se la tot ce putea fi mai rău. Se întâmplase ceva cu Lamar sau cu unul dintre copii?

— S-a întâmplat o tragedie, răspunse ea printre suspine.

— Despre cine e vorba? întrebă Mitch.

Kay îşi şterse ochii şi respiră adânc.

— Doi angajaţi ai firmei: Marty Kozinski şi Joe Hodge. Au murit astăzi. Eram prieteni foarte apropiaţi.

Mitch se aşeză pe măsuţa de lângă canapea. Îl cunoscuse pe Marty Kozinski cu ocazia celei de-a doua vizite făcute la Memphis, în aprilie. Luase prânzul împreună cu el şi cu Lamar într-un restaurant de pe Front Street. Era următorul pe lista de aşteptare pentru a deveni asociat, dar nu părea prea entuziasmat de această perspectivă. Pe Joe Hodge însă, Mitch nu şi-l putea aminti.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el pe Kay.

Ea se opri din plâns, îşi şterse faţa şi îl privi pe Mitch.

— Nu se ştie foarte sigur. Erau amândoi pe insula Grand Cayman, la o partidă de înot subacvatic, pe un iaht care a explodat

sau cam aşa ceva şi noi credem că s-au înecat. Lamar spunea că nu sunt prea multe amănunte. Acum câteva ore s-au adunat cu toţii la firmă şi atunci li s-a anunţat vestea. Lamar abia a ajuns acasă.

— Şi unde e acum?

— Lângă piscină. Te aşteaptă.

Lamar stătea într-un şezlong alb de metal, lângă o măsuţă, sub o umbrelă de soare, chiar pe marginea piscinei. Lângă un răzor de flori, o stropitoare automată şuiera şi stropea, învârtindu-se în cerc. În interiorul acestui cerc se aflau măsuţa, umbrela, şezlongul şi Lamar Quin, care era ud leoarcă. Apa îi picura de pe nas, din urechi şi din păr. Cămaşa albastră de bumbac şi pantalonii din stofă de lână musteau de apă. Nu avea nici ciorapi, nici pantofi. Stătea nemişcat, ca o stană de piatră, fără să se clintească sub şuvoaiele de apă. Părea că pierduse orice contact cu realitatea. Privea fix către gardul grădinii. Pe ciment, lângă şezlong, zăcea o sticlă de whisky nedesfăcută.

Mitch privi cu atenţie spre fundul grădinii, să se asigure că vecinii nu puteau vedea ce se întâmplă. Nu, nu puteau. Un gard din lemn de chiparos, înalt de doi metri şi jumătate descuraja orice intenţie indiscretă. Mitch înconjură piscina şi se opri la marginea unei zone uscate. Lamar îl observă, dădu din cap şi încercă să zâmbească. Îi făcu semn să ia loc pe un scaun ud. Mitch trase scaunul mai la o parte şi se aşeză chiar în clipa în care un nou şuvoi de apă se prăvăli peste Lamar. Acesta, fără să dea atenţie duşului pe care tocmai îl primise, îşi întoarse din nou privirea spre un punct fix. Statură o vreme nemişcaţi, părând că ascultă uruitul infernal al stropitoarei. Din când în când, Lamar scutura din cap şi încerca să mormăie ceva. Mitch zâmbea stânjenit, neştiind ce-ar fi fost nimerit să spună într-o asemenea ocazie.

— Lamar, îmi pare nespus de rău, se hotărî el în cele din urmă.

Lamar păru să-i înţeleagă cuvintele şi îl privi stins.

— Şi mie.

— Aş vrea să-ţi spun ceva care să te mângâie.

Lamar îl privi din nou. Părul lui era complet ud; nişte laţe negre îi atârnau pe ochi. Iar ochii îi erau roşii şi îndureraţi. Privirea îi era mereu fixă. Jetul de apă trecu peste el.

— Da, ştiu, dar nu e nimic de spus. Îmi pare rău că s-a întâmplat tocmai astăzi şi uite – nici n-am mai avut chef să ne ocupăm de cină...

— Asta e ultimul lucru la care trebuie să te gândeşti! Oricum, mi-am pierdut orice poftă de mâncare acum câteva minute.

— Ţi-i aminteşti? întrebă Lamar, ştergându-şi buzele de apă.

— Da, mi-l amintesc pe Kozinski, dar nu şi pe Hodge.

— Marty Kozinski a fost unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Era din Chicago. S-a angajat la firmă cu trei ani înaintea mea şi

era următorul candidat la asociere. Era un avocat grozav. Toată lumea îl admira. Toţi îl căutau când aveau nevoie de un sfat. Era, de departe, cel mai bun negociator al firmei şi ştia să-şi păstreze sângele rece în orice situaţie.

Îşi şterse faţa şi privi fix în pământ. Când vorbea, apa îi picura din nas.

— Trei copii şi gemenele sunt doar cu o lună mai mari decât băiatul meu – şi s-au jucat tot timpul împreună.

Închise ochii, îşi muşcă buzele si începu să plângă. Mitch ar fi vrut să nu fie acolo unde era. Încercă să nu-şi privească prietenul.

— îmi pare tare rău, Lamar. Tare rău.

După câteva minute, Lamar se opri din plâns. Ploaia artificială cădea cu intermitenţe. Mitch iscodi cu privirea peluza întinsă, în căutarea robinetului. Îşi luă inima în dinţi de două ori să întrebe dacă putea să oprească stropitoarea şi tot de atâtea ori renunţă: dacă Lamar putea să suporte, atunci putea şi el. Poate că apa asta ajuta şi ea la ceva, cine ştie. Se uită la ceas. Peste o oră şi jumătate se întuneca.

— Ce se ştie despre accident? întrebă el într-un târziu.

— Nu ne-au spus mare lucru. Făceau înot subacvatic şi în timpul ăsta s-a produs o explozie pe iaht şi comandantul vasului, un indigen, a murit şi el şi acum încearcă să le aducă trupurile acasă.

— Soţiile lor unde erau?

— Acasă, slavă Domnului! Ei erau într-o călătorie de afaceri.

— Nu-mi pot aminti figura lui Hodge.

— Joe era blond şi înalt şi nu vorbea prea mult. Ştii, genul de tip cu care faci cunoştinţă şi-l uiţi repede. Şi el făcuse Harvard-ul, ca şi tine.

— Câţi ani avea?

— Amândoi aveau doar treizeci şi patru de ani. Joe era imediat următorul după Marty care ar fi trebuit să devină asociat. Erau prieteni foarte buni. Ştii, toţi suntem foarte apropiaţi şi simt acest lucru mai ales acum.

Lamar îşi dădu părul pe spate folosindu-şi degetele drept pieptene, se ridică şi se îndreptă spre zona uscată a peluzei. Apa îi şiroia din poalele cămăşii şi din manşetele pantalonilor. Se opri lângă Mitch şi privirea lui golită parcă de expresie se agăţă de vârfurile copacilor din grădina vecinilor.

— Cum e BMW-ul?

— Fantastic, o maşină grozavă. Îţi mulţumesc că mi-ai adus-o!

— Şi când aţi sosit?

— Azi-dimineaţă şi am şi băgat deja trei sute de mile în ea.

— A apărut femeia cu design-ul?

— Da. Ea şi cu Abby mi-au cheltuit tot salariul de anul viitor.

— Las' că e bine. Casa e drăguţă. Sunt foarte bucuros că eşti

aici, Mitch, suntem bucuroşi cu toţii, numai că îmi pare rău că tocmai acum... bine, cred că o să-ţi placă aici.

— Ascultă, Lamar, n-ai de ce să te scuzi.

— Ştii, nu-mi vine să cred, încă nu-mi vine să cred că-i adevărat. Parc-aş fi paralizat. Mă cutremur la gândul că va trebui să dau ochii cu soţia şi cu puştii lui Marty. Mai bine m-ar bate cineva decât să mă duc acolo...

În acel moment, Kay şi Abby traversară curtea interioară şi coborâră treptele spre piscină. Kay răsuci robinetul şi stropitoarea fu, în fine, redusă la tăcere.

Mitch şi Abby părăsiră Chickasaw Gardens şi o luară spre vest, urmând şuvoiul de maşini care se îndreptau spre centrul oraşului. Se ţineau de mână, fără să scoată un cuvânt. Mitch lăsă în jos geamurile şi capota maşinii, în timp ce Abby scormonea într-o cutie cu casete vechi. Găsi una cu Bruce Springsteen. Casetofonul stereo funcţiona perfect. Micul automobil strălucitor îşi croia drum spre fluviu, în lumina din ce în ce mai stinsă a amurgului. În atmosfera de vară, atât de specifică oraşului Memphis – caldă, umedă, vâscoasă —, automobile pline ochi cu adolescenţi se îngrămădeau în faţa cârciumilor fast-food; tinerii se dădeau în vânt să bea o bere, să bârfească şi să alerge după fete. Mitch zâmbi, încercând să uite de Lamar, de Kozinski şi de Hodge. La urma urmei de ce ar fi fost trist? Doar nu erau prietenii lui! îi părea sincer rău de familiile lor, dar, de fapt, el nici nu-i cunoştea pe oamenii aceia. Şi-apoi el, Mitchell Y. McDeere, băiat sărac şi fără familie, avea o sumedenie de motive să fie fericit: o soţie frumoasă, o casă nouă, o diplomă nouă de la Harvard. O minte ascuţită ca un brici şi un trup solid, care nu lua în greutate şi nici nu avea nevoie de prea multe ore de somn. Optzeci de mii pe an – deocamdată – şi peste doi ani o sumă frumuşică de şase cifre. Şi pentru asta nu trebuia decât să muncească nouăzeci de ore pe săptămână. Ceea ce era, de fapt, un fleac.

Opri la o staţie de benzină cu autoservire şi-şi umplu rezervorul. Mergând să plătească, cumpără şi şase cutii cu bere. Abby deschise două, Mitch sorbi dintr-una şi, aşezându-se la volan, reintrară pe şosea. Mitch propuse zâmbind să meargă să cineze undeva.

— Da' nu prea suntem îmbrăcaţi pentru aşa ceva, observă ea.

Mitch îi privi în treacăt picioarele lungi şi bronzate. Abby purta o fustă scurtă albă şi un tricou alb, cu gulerul răsfrânt.

Mitch avea nişte pantaloni scurţi, un pulover negru, decolorat şi espadrile de pânză.

— Cu asemenea picioare, spuse el, putem pretinde să fim primiţi la oricare restaurant din New York.

— Ce-ai zice de Rendez-vous din Memphis? Ăia parcă nu pretindeau ţinută de seară.

— Grozavă idee!

Lăsară maşina la o parcare din centrul oraşului şi se îndreptară pe jos către restaurant, care se afla la două cvartale distanţă. Mirosul de grătar îmbibase atmosfera şi atârna greu deasupra pavajului. Aroma de carne friptă şi condimentată se insinua în nări, în gură şi în ochi, producând un freamăt în stomac. Aleea era plină de fum care năvălea prin orificiile de aerisire ale cuptoarelor în care se frigeau cele mai bune antricoate de porc din cel mai bun restaurant din acest oraş, renumit pentru preparatele la grătar. Restaurantul Rendez-vous se afla la subsol, sub nivelul aleii, într-o clădire veche, din cărămidă roşie, care ar fi fost de mult demolată, dacă nu ar fi adăpostit la subsol un chiriaş atât de faimos.

Restaurantul era întotdeauna aglomerat, dar cei doi McDeere găsiră o masă; joia părea a fi o zi mai calmă. Abby şi Mitch fură pilotaţi prin restaurantul zgomotos, foarte asemănător unei peşteri, şi fură invitaţi la o măsuţă acoperită cu o faţă de masă în carouri. Toate capetele se întoarseră după ei; bărbaţii înţepeniră cu dumicatul în gură în timp ce Abby McDeere aluneca pe lângă ei, precum un manechin la o prezentare de modă. Odată, la Boston, reuşise să oprească circulaţia stând pur şi simplu la marginea trotuarului. Era pretutindeni însoţită de fluierăturile bărbaţilor. Mitch era obişnuit; de fapt, era foarte mândru de frumuseţea ei.

Un negru furios, cu un şorţ roşu, se înfipse în faţa lor:

— OK, domnu'? întrebă el.

Meniul era tipărit pe nişte cartonaşe aşezate pe mese, dar se dovedi total inutil: antricoate, antricoate şi iar antri-coate.

— De două ori specialitatea casei, o bere şi un platou cu brânzeturi, comandă Mitch.

Chelnerul nu notă nimic. Se întoarse spre intrare şi strigă:

— Dă-mi două complete, o brânză şi o bere!

După plecarea lui, Mitch se aplecă şi o mângâie pe picior, pe sub masă. Abby îl plesni peste mână.

— Ce să fac, dacă eşti aşa frumoasă, zise el. Când ţi-am spus chestia asta ultima dată?

— Cam acu' două ore.

— Două ore!? Ce neglijent pot să fiu!

— Fii atent, nu care cumva să se mai repete!

El îi prinse din nou genunchiul şi îl mângâie lacom. Ea îi dădu voie, ba chiar îi zâmbi seducător. În lumina slabă, ochii ei căprui şi luminoşi străluceau. Părul negru şi drept îi cădea pe umeri ca o cascadă ordonată.

Chelnerul le aduse berea şi umplu două halbe, fără să spună un cuvânt. Abby sorbi o înghiţitură. Brusc, zâmbetul i se topi de pe faţă.

— Crezi că Lamar e bine? întrebă ea.

— Nu ştiu. La început am crezut că e beat. M-am simţit ca un idiot când stăteam acolo aşa şi mă uitam la el cum îl făcea leoarcă stropitoarea aia.

— Bietul de el! Kay a spus că înmormântarea va fi probabil luni, dacă reuşesc să-i aducă înapoi la timp.

— Ştii ce, hai să vorbim despre altceva! Nu-mi plac înmormântările de nici o culoare, nici chiar atunci când fac simplu act de prezenţă. Am avut numai experienţe neplăcute cu înmormântările.

Apăru şi mâncarea, servită pe farfurii de carton. Chelnerul furios le mai puse în faţă un castronaş cu salată de varză şi un alt castronaş cu fasole prăjită. Antricoatele abureau, stropite din belşug cu un sos necunoscut. Mitch şi Abby se năpustiră asupra mâncării.

— Bine, dar despre ce ţi-ar plăcea să vorbim? întrebă ea.

— Despre cum poţi să rămâi gravidă.

— Parcă am hotărât să mai aşteptăm câţiva ani!

— Păi asta şi facem, numai că eu zic că trebuie să exersăm cât mai mult.

— Da' am tot exersat în fiecare motel de la Boston până în Memphis.

— Aşa e, dar încă n-am exersat în casa cea nouă. Mitch trase de un antricot, încercând să-i scoată osul şi se stropi cu sos pe sprâncene.

— Păi dacă abia ne-am mutat în dimineaţa asta!

— Da, ai dreptate, dar acum ce mai aşteptăm?

— Ascultă Mitch, te porţi ca bărbaţii neglijaţi.

— Asta şi e ideea, sunt neglijat. De azi dimineaţă. Uite ce e, eu propun să facem astă-seară un fel de botez al casei, ce zici?

— Zic că mai vedem noi.

— Promiţi? îl vezi pe tipul din colţ? Şi-a înnodat gâtul zgâindu-se la picioarele tale. Cred că ar fi cazul să-i scap un pumn în mutră.

— Da. Promit. Şi nu te mai uita la ceilalţi. De fapt se holbează la tine, fiindcă eşti frumuşel şi prezentabil!

— Ha, ha. Foarte nostim.

Mitch mâncă porţia lui şi jumătate din porţia lui Abby. Terminară berea, plătiră şi ieşiră. Mitch conduse maşina cu prudenţă prin oraş. Recunoscu una din străzile pe care le cutreierase dimineaţă. După două încercări greşite nimeri în cartierul Meadowbrook şi ajunse la locuinţa domnului şi doamnei Mitchell Y. McDeere.

În dormitor, salteaua şi somiera zăceau înconjurate de cutiile îngrămădite pe podea. Hearsay se piti sub un lampadar şi îi privi nedumerit cum exersează.

Patru zile mai târziu, în ceea ce ar fi trebuit să fie prima lui zi de muncă, Mitch şi frumoasa lui soţie se alăturară celor treizeci şi nouă de angajaţi ai firmei care, însoţiţi de frumoasele lor soţii, aduceau un ultim omagiu lui Martin S. Kozinski. Catedrala era plină

de oameni. Oliver Lambert ţinu un discurs funebru atât de mişcător, încât Mitch, care îşi înmormântase tatăl şi un frate, se înfiora. Ochii lui Abby se umeziră la vederea văduvei şi a copiilor.

În aceeaşi după-amiază, se întâlniră la Biserica Presbiteriană din East Memphis pentru a-şi lua rămas bun de la Joseph M. Hodge.

5

Foarte punctual, Mitch se prezentă la biroul lui Royce McKnight la ora opt şi treizeci fix. Mica anticameră era pustie. Mitch studie cu atenţie încăperea, apoi începu să fredoneze ceva, dar îşi luă seama şi tuşi de câteva ori. Era din ce în ce mai nerăbdător. După o vreme, în cameră intră o secretară în vârstă, cu părul albăstrui şi-l fixă cu o privire ameninţătoare. El se grăbi să-i explice că domnul McKnight îl convocase la ora opt şi treizeci. Îşi făcu apariţia o altă secretară. Aceasta îi zâmbi lui Mitch, îl informă că se numeşte Louise, că este secretara personală a domnului McKnight de treizeci şi unu de ani şi că i-ar face plăcere să-i ofere o ceaşcă de cafea. „Cafea? Da, cu plăcere, spuse Mitch, dar fără zahăr.” Femeia dispăru un moment, se întoarse cu o ceaşcă şi o farfurioară, le puse în faţa tânărului, apoi, prin interfon, îşi informă şeful că Mitchell Y. McDeere se afla în anticameră. Acesta fu poftit să ia loc şi să mai aştepte puţin. Abia acum îl recunoscu Louise: o altă secretară i-l arătase ieri, la biserică, la înmormântarea celor doi.

Louise se scuză pentru atmosfera sumbră care domnea în Bendini Building. Adevărul este că nimeni nu are chef de muncă, spuse ea, şi va trece o bună bucată de vreme până când lucrurile vor reintra în normal. Fuseseră doi tineri atât de drăguţi! Sună telefonul şi Louise îi explică persoanei de la celălalt capăt al firului că domnul McKnight era prins într-o şedinţă extrem de importantă – nici vorbă să poată fi deranjat. Telefonul sună din nou. Louise ascultă fără să spună un cuvânt şi, după ce închise, îl conduse pe Mitch în biroul lui McKnight.

Mitch fu întâmpinat de Oliver Lambert şi de Royce McKnight, care îl prezentară altor doi asociaţi, Victor Milligan şi Avery Tolar. Luară loc cu toţii în jurul unei măsuţe şi Louise fu rugată să le aducă nişte cafea proaspătă. Milligan era şeful sectorului taxe, iar Tolar era, la cei patruzeci şi unu de ani ai săi, unul dintre cei mai tineri asociaţi.

— Mitch, te rugăm să ne ierţi pentru acest început atât de deprimant, spuse McKnight. Ţin să-ţi spun că am apreciat cu toţii prezenţa ta ieri la înmormântări şi că ne pare extrem de rău că prima ta zi de lucru a fost atât de tristă.

— Am simţit că locul meu era acolo, alături de voi.

— Suntem foarte mândri de tine şi avem planuri mari în ceea ce te priveşte. Vezi tu, tocmai am pierdut doi dintre cei mai buni avocaţi ai firmei şi amândoi erau specializaţi în taxe. Vom avea mari

pretenţii de la tine. De fapt, va trebui să facem eforturi deosebit de mari, şi tu şi noi.

Louise aduse cafeaua pe o tavă de argint. Serviciul de cafea era din porţelan foarte fin.

— Suntem nespus de mâhniţi, adăugă Oliver Lambert. Te rugăm să ne înţelegi şi să fii alături de noi.

Cu feţele mâhnite şi încruntate, aprobară cu toţii, dând din cap. McKnight îşi consultă agenda.

— Uite ce e, Mitch, deşi am mai discutat despre asta, îţi reamintesc că, în cadrul firmei noastre, fiecare membru obişnuit este repartizat pe lângă un asociat care îl supraveghează şi îi este şi mentor. Noi credem că acest gen de relaţii este foarte important. Încercăm să te punem în echipă cu un asociat cu care să te potriveşti şi cu care să colaborezi foarte strâns. Până acum sistemul a dat rezultate, deşi au mai fost şi erori... antipatii spontane, incompatibilităţi chimice... mă rog, ştiu şi eu... În fine, când se întâmplă aşa ceva, pur şi simplu facem o redistribuire. Ei bine, asociatul cu care vei lucra este Avery Tolar.

Mitch îi zâmbi stingherit noului său partener.

— El te va conduce, iar cazurile şi dosarele la care vei lucra vor fi ale lui. În principiu, chestiuni legate de taxe.

— Foarte bine.

— Ah, să nu uit! Aş vrea să prânzim împreună astăzi, spuse Avery Tolar.

— Bineînţeles, răspunse Mitch.

— Luaţi limuzina mea, le propuse Lambert.

— Chiar asta aveam intenţia să fac, replică Tolar.

— Şi eu, eu când voi avea o limuzină? întrebă Mitch. Zâmbiră cu aerul că gustau gluma şi intenţia lui de a destinde atmosfera.

— Cam peste vreo douăzeci de ani, răspunse Lambert.

— Ei bine, pot să aştept.

— Apropo, cum e BMW-ul? se interesă Victor Milligan.

— Grozav! E pregătit să facă cinci mii de mile fără să tuşească.

— Aţi avut probleme cu mutatul?

— Nu, totul a fost în ordine. Suntem recunoscători firmei pentru ajutorul pe care ni l-a oferit. Ne-aţi făcut să ne simţim într-adevăr bineveniţi. Abby şi cu mine vă suntem extrem de recunoscători.

McKnight încetă să mai zâmbească şi îşi privi din nou însemnările din agendă.

— După cum ţi-am mai spus, examenul de barou are prioritate faţă de orice altă activitate. Ai la dispoziţie şase săptămâni pentru ca să te pregăteşti. Noi te vom ajuta cu tot ce ne stă în putinţă. Avem propriile noastre cursuri recapitulative, care acoperă toate domeniile.

Ai noştri te vor îndruma şi vor urmări cu atenţie modul în care te pregăteşti. Această pregătire îţi va lua cel puţin o jumătate din programul de lucru de la firmă şi, bineînţeles, cea mai mare parte a timpului liber. După cum ţi-am spus, nici un angajat de-al nostru nu a ratat acest examen.

— Nu voi fi eu primul!

— Fii atent, dacă pici, îţi luăm BMW-ul, zâmbi Tolar.

— Secretara ta va fi doamna Nina Huff. Această doamnă lucrează la noi de opt ani şi are mult temperament. Să ştii că este foarte capabilă, cu toate că, din punct de vedere fizic, nu prea ai la ce să te uiţi. Cunoaşte foarte multă legislaţie şi are tendinţa de a-i sfătui pe angajaţii mai tineri. De tine depinde s-o pui la locul ei. Oricum, dacă nu te înţelegi cu ea, o înlocuim.

— Unde este biroul meu?

— La etajul al doilea, pe acelaşi culoar cu cel al lui Avery. Decoratoarea va fi aici după-amiază şi veţi alege împreună mobilierul pentru birou. E o persoană foarte pricepută, pe cât posibil, urmează-i sfaturile!

Şi Lamar avea biroul la etajul al doilea; pentru moment, acest gând îl reconforta pe Mitch. Şi-l aminti pe Lamar cum stătea acolo, lângă piscină, ud leoarcă, plângând şi îngânând cuvinte incoerente.

— Mitch, spuse McKnight, mi-e teamă că am neglijat ceva ce trebuia discutat încă de la prima ta vizită pe care ne-ai făcut-o. Mitch aşteptă câteva secunde şi întrebă:

— OK, despre ce e vorba?

— Uite ce e, niciodată nu am permis unui membru al firmei noastre să-şi înceapă cariera împovărat de credite studenţeşti. Am dori să găseşti alte lucruri pentru care să-ţi faci probleme şi alte moduri de a-ţi cheltui banii. Ce datorii ai?

Mitch sorbi din cafea şi socoti repede:

— Aproape douăzeci şi trei de mii de dolari.

— Mâine dimineaţă, la prima oră, toate documentele referitoare la acest lucru să fie pe biroul Louisei!

— Adică vreţi să spuneţi că firma îmi plăteşte datoriile şi împrumuturile?

— Mitch dragă, asta face parte din politica noastră! Evident, cu condiţia ca tu să nu ai nimic împotrivă...

— N-am nimic împotrivă, de fapt, nu ştiu ce să spun!

— Nu trebuie să spui nimic; am făcut acest lucru pentru fiecare angajat al firmei. Tot ce ai de făcut este să-i dai Louisei toate hârtiile.

— Domnule McKnight, este mai mult decât generos din partea dumneavoastră!

— Da, aşa este!

Limuzina înainta încet, blocată de traficul ameţitor al amiezii.

Avery Tolar vorbea fără întrerupere. Îi spunea lui Mitch cât de mult îi amintea de el însuşi, aşa cum fusese în tinereţe. Un puşti sărac, dintr-o familie destrămată, crescut în Sud-Vestul Texasului de nişte oameni cu suflet bun, rămas apoi fără nici un căpătâi, după ce terminase liceul. Muncise în tura de noapte într-o fabrică de încălţăminte pentru a-şi putea plăti primul an de colegiu şi, în fine, o bursă îl scosese din impas. Absolvise colegiul cum laude şi depusese cereri de înscriere la mai multe facultăţi de Drept. În final, alesese Universitatea Stanford, unde termină al doilea din promoţia lui. Refuză toate ofertele venite din partea marilor firme de pe Coasta de Vest. Voia să lucreze în domeniul taxelor. Oliver Lambert fusese cel care-l recrutase cu şaisprezece ani în urmă. Pe vremea aceea, firma nu avea nici măcar treizeci de angajaţi.

Era căsătorit şi avea doi copii, dar nu vorbi prea mult despre familia lui. Vorbi, în schimb, despre bani care, spuse el, erau o adevărată pasiune. Avea deja un milion în bancă. Al doilea va fi tot acolo peste doi ani. La un venit brut de patru sute de mii pe an, cam acesta era ritmul de strângere a milioanelor. Specialitatea lui era organizarea de societăţi care cumpărau tancuri petroliere de mare tonaj. El, Avery, era cel mai bun specialist în domeniu şi lucra câte şaizeci – şaptezeci de ore pe săptămână, la trei sute de dolari ora.

Mitch, spuse Tolar, va începe cu o sută de verzişori pe oră, cel puţin cinci ore pe zi, până când trecea examenul de barou şi primea autorizaţia de liberă practică. După aceea, era de aşteptat să lucreze câte opt ore pe zi, la o sută douăzeci ora. Onorariile erau infuzia dătătoare de viaţă a firmei. Totul se învârtea în jurul lor: avansări, măriri de salariu, prime, succes, totul. Acesta era oxigenul lor: totalul încasărilor realizate de fiecare în parte. Şi asta, în special în cazul nouve-niţilor. Cea mai rapidă cale de a primi o mustrare era să neglijezi înregistrarea onorariilor zilnice. El, Tolar, nu-şi amintea să fi primit vreodată o asemenea mustrare. Era ceva de neînchipuit ca un angajat al firmei să uite de încasări!

Onorariul mediu al membrilor obişnuiţi era de o sută şaptezeci şi cinci pe oră. Asociaţii aveau o medie de trei sute pe oră. Victor Milligan primea patru sute pe oră de la doi dintre clienţii lui, iar Nathan Locke primise o dată chiar cinci sute pe oră pentru o prestaţie profesională care presupunea tranzacţii în care erau implicate mai multe ţări. Cinci sute de verzi pe oră! Avery se delecta la acest gând şi calculă repede cât făcea cinci sute pe oră înmulţit cu cincizeci de ore pe săptămână, înmulţit cu cincizeci de săptămâni pe an. Păi făcea un milion două sute cincizeci de mii pe an! Iată cum se fac banii în branşa noastră! Iei o mână de avocaţi aleşi pe cinste, îi facturezi la oră şi întemeiezi o dinastie. Cu cât aduni mai mulţi avocaţi, cu atât asociaţii fac mai mulţi bani. E simplu ca bună ziua. Totul este să nu

nesocoteşti încasările – îl avertiză el pe Mitch. Asta e regula de bază a supravieţuirii. Dacă vreodată nu găseşte dosare ca să înscrie încasările, Mitch să facă bine să se prezinte imediat la el, la Avery, care avea destule asemenea dosare.

Îi mai spuse lui Mitch că în fiecare lună, pe data de zece, asociaţii se adună să revadă încasările lunii anterioare. Acest oficiu divin are loc cu ocazia unui prânz în sufrageria lor cu acces limitat şi este o întreagă ceremonie. Royce McKnight citeşte cu voce tare numele fiecărui avocat şi totalul încasărilor realizate de acesta în luna respectivă. Desigur, adăugă el, între asociaţi există o competiţie strânsă în privinţa încasărilor, dar totul se petrece într-un spirit deschis şi fără încrâncenare. La urma urmei, toţi vor să fie bogaţi, şi chiar vor fi! Cât despre facturarea onorariilor, în ceea ce-i priveşte pe membrii obişnuiţi, cel care a omis să factureze nu păţeşte nimic prima dată. Abia după o lună Oliver Lambert îi va aminti ceva, în treacăt. Şi nimeni nu a rămas într-o astfel de situaţie mai mult de două luni! Desigur, cei care reuşesc să factureze onorarii foarte mari, primesc prime. Societăţile comerciale se bazează pe dosarul de încasări, aşa că, îl avertiză Tolar pe Mitch, nu nesocoti acest subiect! După examenul de barou, aceasta era prima urgenţă, întotdeauna.

Ei da, continuă Tolar, examenul de barou era o pacoste, era un chin ce trebuia îndurat, dar era, în acelaşi timp, şi o ceremonie de primire în rândul breslei. Oricum, să n-aibă Mitch teamă, nu era ceva de care să se sperie un absolvent al Harvard-ului. Nu avea decât să se concentreze asupra cursurilor recapitulative şi să încerce să-şi amintească tot ceea ce învăţase în facultate.

Limuzina coti pe o stradă laterală, printre două clădiri înalte şi se opri în faţa unui soi de baldachin care ajungea la o uşă neagră, metalică. Avery îşi privi ceasul şi-i spuse şoferului:

— Să fii înapoi la două!

„Două ore pentru dejun, se gândi Mitch, asta vine şase sute de dolari, la onorariul de trei sute de dolari pe oră. Ce pierdere!”

Manhattan Club se afla la ultimul etaj al unei clădiri cu zece nivele, construită pentru birouri, dar care nu mai fusese ocupată de nici o întreprindere încă de prin anii cincizeci. Avery declară sentenţios că această clădire era un morman de moloz şi gunoi, dar se grăbi să adauge că era, totuşi, cel mai select loc unde te puteai refugia să dejunezi sau să cinezi în Memphis. Mâncarea era excelentă, iar mediul era exclusiv masculin, alb, bogat şi de mare clasă. Dejunuri de mâna întâi pentru oameni de mâna întâi. Bancheri, avocaţi, directori, impresari, câţiva politicieni şi câţiva aristocraţi. Un ascensor aurit ţâşni în sus, fără să oprească la etajele unde se aflau doar birouri pustii. Ajunseră la etajul al zecelea. Îi primi un maâtre d'hotel care îi spuse lui Tolar pe nume şi care îl întrebă ce mai fac bunii lui prieteni

Oliver Lambert şi Nathan Locke. Prezentă apoi condoleanţe pentru pierderea domnilor Kozinski şi Hodge. Avery îi mulţumi şi i-l prezentă pe cel mai nou angajat al firmei. Masa preferată a lui Avery îi aştepta, într-un colţ al sălii. Un negru deosebit de politicos le întinse meniul.

— Firma nu admite alcoolul la dejun, spuse Avery, în timp ce consulta lista.

— Foarte bine, eu nici nu obişnuiesc să beau alcool la prânz.

— Cu atât mai bine, dar atunci ce vrei să bei?

— Ceai. Ceai cu gheaţă.

— Ceai cu gheaţă pentru el şi adu-mi şi mie un Martini Bombay cu gheaţă şi cu trei măsline, comandă Avery chelnerului.

Cu nasul înfundat în lista de mâncăruri, Mitch zâmbi ironic şi-şi muşcă limba.

— Firma asta are prea multe reguli mormăi Avery.

Primul Martini se termină curând şi fu urmat îndeaproape de un al doilea, după care Avery puse punct acestui capitol şi comandă pentru amândoi peşte fript, specialitatea zilei. Trebuia să-şi supravegheze silueta, oftă el. Mergea zilnic la club, la propriul său club de exerciţii fizice. Îl invită pe Mitch să vină să asude împreună. Da, poate după examenul de barou. Îl întrebă pe Mitch despre cum jucase fotbal în timpul colegiului şi acesta nu uită că trebuia, în mod politicos şi formal, să decline orice merit. La rândul său, Mitch întrebă despre copii, iar Avery îi răspunse că locuiau cu mama lor.

Peştele era prea crud, iar cartofii erau prea nefierţi. Mitch ciuguli puţin, îşi mâncă încet salata şi-l ascultă pe celălalt cum turuie. Vorbea acum despre cei care erau aşezaţi la celelalte mese. La o masă se găsea primarul, însoţit de un japonez. La o altă masă, se afla unul dintre bancherii firmei lor. Mai erau şi alţi avocaţi pe la diferite mese. Toţi tipii ăştia erau nişte tipi grei şi toţi mâncau cu furie şi importanţă, aşa cum se cade să mănânce nişte oameni care au în mână pâinea şi cuţitul. Atmosfera era rece şi rigidă. Avery tocmai îi spunea că fiecare membru al acestui club era o figură de prim-plan, atât în domeniul său de activitate, cât şi în oraş. Avery Tolar se simţea printre ei ca acasă.

Refuzară amândoi desertul şi comandară cafea. Mitch trebuia să fie în fiecare dimineaţă la birou la ora nouă, explică Avery, după ce-şi aprinse o ţigară. Secretarele veneau la opt şi jumătate. Programul era de la nouă la cinci, dar nimeni nu lucra opt ore. În ceea ce-l priveşte, el, Avery, venea în fiecare dimineaţă la opt şi rareori pleca acasă înainte de şase seara. Douăsprezece ore pe zi, cinci zile pe săptămână, la trei sute de dolari ora, timp de cincizeci de săptămâni pe an – asta face nouă sute de mii! în timp facturat! Ăsta era ţelul lui! E adevărat că anul trecut facturase doar şapte sute de mii, dar fusese un an greu – avusese probleme personale. Mitch putea veni la birou la şase sau la

nouă dimineaţa, firmei nu-i păsa. Important era să-şi facă datoria.

— La ce oră se deschid uşile? întrebă Mitch.

Avery îi explică zâmbind că fiecare angajat are propria lui cheie, aşa că puteau veni şi pleca după propria lor dorinţă. Paza era foarte bine organizată şi paznicii lor erau obişnuiţi să aibă de-a face cu angajaţii firmei – nişte posedaţi de muncă! Obiceiurile unora dintre ei erau deja intrate în legendă. Victor Milligan lucrase, la începutul carierei lui, câte şaisprezece ore pe zi, timp de şapte zile pe săptămână, până devenise asociat. În acel moment, renunţase să mai lucreze duminica. Apoi făcuse un infarct şi renunţase şi la sâmbete. După care medicul îi impusese un program strict de zece ore pe zi, timp de cinci zile pe săptămână şi rezultatul fusese că Victor Milligan era, la ora actuală, un om absolut nefericit.

Şi bietul Marty Kozinski – el cunoscuse numele de botez al tuturor portarilor! El fusese genul de om care ţinea morţiş să-şi ia micul dejun împreună cu copiii, aşa că venea la birou la nouă, dar pleca acasă după miezul nopţii. Iar Nathan Locke pretinde că nu poate lucra ca lumea după sosirea secretarelor, aşa că se prezintă la sediu la şase dimineaţa. Pentru el, ar fi o ruşine să înceapă munca mai târziu de şase! Iată deci un tip de şaizeci şi unu de ani, cu o avere de zece milioane, care munceşte de la şase dimineaţa la opt seara în fiecare zi, timp de cinci zile, plus o jumătate de sâmbătă în fiecare săptămână. Dacă ar ieşi la pensie, ar muri. Tolar îi explică mai departe că nimeni nu avea fişă de pontaj; vii şi pleci după cum ai chef. Important este să-ţi faci treaba. Mitch îl asigură că recepţionase mesajul şi că, pentru el, şaisprezece ore de lucru pe zi nu era ceva nou.

Avery îl privi pe Mitch şi-i făcu un compliment – costumul lui cel nou era foarte reuşit. Îi spuse că la firma lor era în vigoare un adevărat cod al îmbrăcăminţii şi că, după toate aparenţele, Mitch descifrase codul. El, Avery, avea propriul lui croitor, un coreean bătrân, care locuia în South Memphis. Dacă Mitch dorea, i-l va recomanda, atunci când va avea suficienţi bani, pentru că, iată, omul lua cincisprezece sute pentru un costum. Mitch declară că mai poate aştepta un an-doi.

În acel moment se apropie de ei un avocat de la o altă firmă, care dorea să-i prezinte lui Avery condoleanţe şi să-l întrebe ce fac familiile celor doi dispăruţi. Nu trecuse nici un an de când lucrase cu Joe Hodge la un caz comun şi acum, nu, era peste putinţă, nu-şi credea urechilor. Avery îl prezentă lui Mitch şi aşteptară amândoi ca celălalt să plece, dar omul îi dădea înainte cu părerile de rău. Era clar că voia detalii suplimentare. Avery însă nu spuse nimic şi, în cele din urmă, fu nevoit să se retragă.

Pe la ora două, sala începu să se golească. Avery semnă cecul şi fură imediat conduşi spre ieşire de către acelaşi maâtre d'hotel. Şoferul

îi aştepta răbdător, sprijinit de portbagajul limuzinei. Mitch se scufundă în canapeaua mare şi confortabilă, din piele naturală. Privi clădirile, automobilele, pietonii care mergeau grăbiţi pe trotuarele încinse de văpaia amiezii şi se întrebă câţi dintre ei văzuseră vreodată interiorul unei limuzine. Câţi cinaseră vreodată la Manhattan Club. Câţi dintre ei vor fi bogaţi peste zece ani? Mitch zâmbea, simţindu-se nespus de bine în propria-i piele. Harvard-ul era la un milion de mile distanţă! Harvard-ul fără credite studenţeşti. Şi Kentucky făcea parte din altă lume. Trecutul era deja uitat. Mitch reuşise.

Decoratoarea îl aştepta în birou. Avery se retrase, nu înainte de a-l invita pe Mitch la el în birou peste o oră. Femeia venise cu un teanc de reviste specializate în mobilier pentru birouri şi cu un maldăr de mostre. Mitch îi ceru părerea, o ascultă cu tot interesul de care era capabil şi, în final, îi spuse că avea cea mai mare încredere în ea şi în bunul ei gust, aşa că o rugă să se ocupe singură de tot. Ea îi recomandă un birou din lemn de cireş, masiv şi fără sertare; scaune cu braţe, îmbrăcate în piele de Burgundia; un covor oriental de preţ. Iar Mitch fu de părere că totul era minunat.

După plecarea ei, Mitch se aşeză în faţa biroului vechi, care, de fapt, arăta cum nu se poate mai bine şi care lui i-ar fi convenit de minune, numai că era deja prea uzat şi nu se potrivea cu statutul unui avocat al firmei Bendini, Lambert & Locke. Încăperea de cinci pe cinci avea două ferestre înalte de doi metri, orientate spre Nord. Prin ele, Mitch putea vedea cu mare exactitate tot ce se petrecea la etajul al doilea al clădirii de alături. Priveliştea nu era deloc cine ştie ce! Dacă făcea un efort, putea totuşi zări, undeva departe, apele fluviului. Pereţii tapetaţi erau goi. Ah, da, decoratoarea alesese şi nişte opere de artă; aşa că Mitch decise că va atârna pe peretele din faţa biroului diplomele şi certificatele înrămate – acela avea să fie Peretele Personal.

Era o încăpere spaţioasă pentru un nou angajat. Mult mai spaţioasă decât alveolele în care se înghesuiau bobocii la New York sau la Chicago. Da, mergea pentru vreo doi ani.

Apoi venea la rând alt birou, cu o vedere mai atrăgătoare. Şi, în sfârşit, unul din birourile de pe colţ, unul din „birourile puterii”.

Domnişoara Nina Huff ciocăni în uşă, intră şi se prezentă – ea era secretara. Era o femeie solidă, de vreo patruzeci şi cinci de ani. Privind-o, nu era deloc greu să-ţi dai seama de ce nu se măritase niciodată. Neavând obligaţii familiale, era evident că-şi cheltuia toţi banii pe haine şi farduri. Efectul era nul. Mitch se întrebă de ce nu-şi dădea banii pe gimnastică şi pe dietetician. Ea îi spuse că lucra la firmă de opt ani şi jumătate şi că ştie absolut totul despre activitatea de birou. Dacă Mitch are vreo nedumerire, n-avea decât s-o întrebe, ea îi stătea la dispoziţie. Lucrase un timp la serviciul de dactilo şi era

foarte mulţumită că revenise la secretariat. El aprobă, ca şi cum ar fi înţeles ce mare diferenţă era între cele două activităţi. Ea îl mai întrebă şi dacă ştie să folosească aparatele de dictare şi înregistrare. Da, ştie, răspunse el, cu un an în urmă colaborase cu o firmă-de-trei-sute-de-angajaţi de pe Wall Street şi acolo se obişnuise să întrebuinţeze cele mai recente realizări din domeniul biroticii. Dar, dacă va avea o problemă, are să-i ceară ajutorul, desigur.

— Cum se numeşte soţia dumneavoastră?

— Are vreo importanţă?

— Are. Vreau să-i vorbesc pe un ton politicos şi prietenos când va suna la birou.

— Ei bine, o cheamă Abby.

— Şi cum preferaţi cafeaua?

— Fără zahăr, dar mi-o prepar singur.

— Dar nu mă deranjează deloc să fac cafea! Face parte din atribuţiile mele.

— Nu. Mi-o fac singur.

— Dar toate secretarele prepară cafeaua şefului!

— Dacă te atingi vreodată de cafeaua mea, îţi promit că voi avea grijă să ajungi la serviciul de expediţii unde ai să lipeşti timbrele cu limba!

— Avem dispozitiv automat de lipit timbre. Pe Wall Street le lipesc cu limba?

— Era o figură de stil.

— Deci, am reţinut numele soţiei dumneavoastră şi am rezolvat şi chestiunea cafelei, aşa că bănuiesc că putem începe.

— Dimineaţa să fii aici la opt şi jumate!

— Da, şefu', să trăiţi!

Nina Huff ieşi din încăpere şi Mitch zâmbi pe sub mustaţă: făcea ea pe deşteaptă, dar, slavă Domnului, avea simţul umorului. Nu trecu mult şi în uşă apăru Lamar care îi spuse că întârziase la o întâlnire cu Nathan Locke. Se bucura să-l vadă pe Mitch şi era foarte mulţumit că birourile lor erau atât de apropiate. Se scuză din nou pentru cina ratată de joia trecută. Da, spuse în încheiere, cu mâna pe clanţa uşii, va veni cu Kay şi cu copiii la ora şapte diseară, să vadă casa şi mobila cea nouă a familiei McDeere.

Hunter Quin avea cinci ani; sora lui, Holly, avea şapte. Aşezaţi la masa nou-nouţă din sufragerie, îşi mâncară în linişte porţiile de spaghete. Erau doi copii foarte bine crescuţi, aşa că ignorau în mod conştiincios conversaţia adulţilor. Abby îi privea pe cei doi puşti şi visa la bebeluşi. Şi Mitch îi găsea nostimi, dar el era preocupat să recapituleze întâmplările de peste zi.

Femeile mâncară repede şi plecară să vadă mobila şi să discute despre aranjarea interiorului. Pilotaţi de Hearsay, copiii o luară către

curtea din spate.

— Mă simt oarecum surprins că te-au repartizat la Tolar, spuse Lamar în timp ce se ştergea la gură cu şervetul.

— De ce?

— Nu ţin minte ca el să fi coordonat vreodată un nou angajat.

— Dintr-un motiv anume?

— Nu neapărat. Să ştii că e un tip grozav, doar atât că nu prea e jucător de echipă. Tipul e un singuratic, vrea să treacă totul prin mintea şi prin mâna lui. Se zice că are probleme cu nevastă-sa, se pare chiar că s-au despărţit, dar el nu vorbeşte niciodată despre asta.

Mitch îşi împinse farfuria goală şi sorbi din ceaiul cu gheaţă.

— E un avocat bun? întrebă el.

— Tot ce poate fi mai bun ca avocat. De altfel, toţi sunt buni, de vreme ce ajung asociaţi. Tolar are mulţi clienţi bogaţi, care ştiu că îi datorează faptul că le-a pus milioanele la adăpost. El organizează societăţi comerciale cu răspundere limitată. Multe din soluţiile lui sunt riscante şi el, ca profesionist, e cunoscut pentru bucuria pe care i-o produce lupta, riscul, şi mai apoi ciocnirile cu cei de la Serviciul de Venituri Interne. Cei mai mulţi dintre clienţii lui sunt nişte rechini care joacă tare. Ai să faci multă cercetare ca să găseşti modalităţile optime de eludare a legilor fiscale. O să te distrezi pe cinste!

— Azi la dejun mi-a vorbit o oră despre facturarea încasărilor.

— Da, păi e o chestie vitală. Pentru noi, această presiune de a încasa mereu mai mult e o condiţie permanentă. Timpul este tot ceea ce avem de vânzare. Ai să vezi, după ce treci examenul de barou, Tolar şi McKnight îţi vor supraveghea încasările. Totul e băgat pe calculator şi ei pot să-ţi spună cât eşti de productiv, până la ultima centimă. În mod normal, se aşteaptă de la tine să facturezi între treizeci şi patruzeci de ore pe săptămână – asta în primele şase luni, şi pe urmă, timp de doi ani, cam cincizeci de ore pe săptămână. Înainte de a deveni asociat, va trebui să-ţi tragi vreo şaizeci de ore, şi asta vreme de câţiva ani buni. Nici un asociat activ nu declară mai puţin de şaizeci de ore, şi asta la un onorariu maxim!

— Da, da' sunt foarte multe ore!

— Aşa pare la prima vedere. Cea mai mare parte a avocaţilor buni pot lucra opt-nouă ore pe zi şi facturează douăsprezece. Asta se numeşte umplutură. Da, nu prea e cinstit faţă de client, da' toţi fac aşa. Să ştii că marile firme s-au înălţat pe dosare de umplutură. Ăsta e jocul.

— Nu mi se pare prea etic.

— O fi, da' nici figurile avocaţilor reclamantului nu sunt etice. Nu e etic nici să primeşti onorariul în bani gheaţă, atunci când presupui că sunt bani murdari. Şi mai sunt lucruri care nu sunt etice. Ce zici de doctorul care vede o sută de pacienţi pe zi? Sau de ăla care

face operaţii când nu e necesar? Să ştii că am avut printre clienţii mei unii care erau cu totul lipsiţi de principii etice. Şi să mai ştii că e uşor să umpli un dosar când clientul e un multimilionar care nu vrea decât să tragă guvernul în piept şi mai vrea ca tu să fii cel care face chestia asta. În mod legal. Toţi facem asta.

— Firma te şcolarizează pe tema asta?

— Ei, fireşte că nu! Le înveţi singur. Într-un fel sau altul, începi prin a munci foarte mult, ca un nebun, dar n-o poţi ţine în ritmul ăsta. Aşa că încet, încet, descoperi că se poate şi pe scurtătură. Ai să vezi, Mitch, peste un an ai să ştii perfect cum să munceşti zece ore şi să facturezi douăzeci. E un al şaselea simţ care se dezvoltă la avocaţii maturi.

— Şi ce-am să mai dobândesc?

Lamar zăngăni cuburile de gheaţă din paharul cu ceai şi se gândi înainte să răspundă.

— O anume doză de cinism. Meseria asta te marchează, în facultate ai capul plin de idei care mai de care mai nobile: avocatul campion al drepturilor individului, apărător al Constituţiei, al celor oprimaţi şi aşa mai departe. După numai şase luni de practică, înţelegi că nu suntem altceva decât nişte arme de închiriat. Oratori de vânzare, adjudecaţi prin licitaţie celui care plăteşte mai mult, fie el ultima jigodie, ultimul escroc, dar care are bani să achite onorariile noastre exorbitante. Şi, în acel moment, nimic nu te mai poate şoca. Da, ştiu, se presupune că avem o meserie onorabilă, dar vei întâlni atât de mulţi avocaţi corupţi, încât vei simţi la un moment dat nevoia de a renunţa, de a căuta o muncă cinstită, în fine, cinstită! Da, Mitch, ai să ajungi şi tu un cinic. Şi asta mi se pare foarte trist, crede-mă!

— N-ar trebui să-mi spui toate astea acum, când sunt pe punctul de a începe, nu crezi?

— Se poate, da' ştii ceva? Banii compensează totul. E de necrezut cât de multe corvezi poţi să faci şi câte chinuri poţi să înduri pentru două sute de mii pe an...

— Corvezi, chinuri?! Sună teribil!

— N-o lua chiar aşa! Lucrurile nu stau chiar atât de rău. Dar îţi mărturisesc că viziunea mea asupra vieţii a suferit o schimbare radicală joia trecută. Îmi pare rău.

— Nu vrei să vezi casa? E splendidă!

— Nu, lasă, poate altă dată. Acum, hai să stăm doar de vorbă!

6

La ora cinci dimineaţa, soneria deşteptătorului aşezat pe noptiera cea nouă, sub veioza cea nouă, făcu pur şi simplu explozie, dar fu imediat redusă la tăcere. Clătinându-se, Mitch străbătu casa întunecată şi se îndreptă spre uşa de serviciu, în faţa căreia Hearsay aştepta dând din codiţă. Mitch îi dădu drumul câinelui în curtea din

spate şi se duse spre baie. Douăzeci de minute mai târziu, gata de plecare, o sărută pe Abby care dormea, şi care nu-i răspunse.

Oraşul era şi el adormit, aşa că Mitch făcu doar zece minute până la Bendini Building. Era hotărât să-şi înceapă programul zilnic la cinci şi jumătate – cu condiţia să nu fie altul care să-şi înceapă ziua şi mai devreme, pentru că, în acest caz, va trebui să se prezinte la cinci sau la patru sau la ora la care să fie sigur că este primul. Somnul nu era decât pierdere de timp! Astăzi el va fi primul sosit la firmă, astăzi şi în toate zilele de acum înainte, până va deveni asociat. Dacă alţii aveau nevoie de zece ani până să ajungă asociaţi, ei bine, lui nu-i erau necesari decât şapte. Mitch era ferm decis să ajungă cel mai tânăr asociat din istoria firmei.

Lângă Bendini Building se afla un teren viran înconjurat de un gard înalt. Un paznic stătea în poartă. În parcarea de dincolo de gard, numele lui Mitchell McDeere era scris pe spaţiul dintre două linii de vopsea galbenă. Oprit lângă poartă, Mitch aştepta. Paznicul răsări de undeva, din întuneric şi se apropie de maşină. Mitch apăsă pe buton, geamul se lăsă în jos, şi el putu să-i întindă omului în uniformă legitimaţia din plastic pe care era lipită şi o fotografie.

— Trebuie că sunteţi tipul cel nou.

— Da. Sunt Mitch McDeere.

— Ştiu şi eu să citesc. Oricum, mi-am dat seama după maşină.

— Dumneata cum te numeşti?

— Dutch Hendrix. Treizeci şi trei de ani am fost poliţist în Memphis.

— Ei bine, Dutch, mă bucur să te cunosc!

— Da, şi eu. Începeţi lucru' la ora asta afurisită?

— Nu, dar am crezut că vor fi deja aici cu toţii, spuse Mitch zâmbind, în timp ce-şi recupera legitimaţia.

Dutch Hendrix gâlgâi făcând o grimasă care se dovedi a fi un zâmbet.

— Sunteţi primu', dar apare el şi domnul Locke în curând.

Poarta se deschise şi Dutch îl lăsă să treacă spre locul lui de parcare. Mitch îşi găsi numele scris pe jos cu vopsea albă. Îşi parcă BMW-ul fără nici o pată, îşi luă de pe bancheta din spate servieta din piele de tipar roşu închis, care servietă nu conţinea de fapt nimic, şi închise portiera fără s-o trântească. Un alt paznic aştepta la intrarea de serviciu. Mitch se prezentă şi îşi controla ceasul: da, era exact cinci şi treizeci. Se simţi uşurat să constate că ora aleasă era suficient de matinală pentru a-i îngădui să fie primul la slujbă.

Clădirea era întunecată şi Mitch trebui să aprindă toate luminile în drum. Îşi trânti servieta pe biroul vechi şi se îndreptă către automatul de cafea aflat într-o încăpere special amenajată. Aparatul de cafea era una din chestiile acelea de dimensiuni industriale cu mai multe arzătoare, cu multe recipiente şi butoane şi fără nici o instrucţiune de folosire la prima vedere. Mitch vărsă un pachet de cafea în filtru, studie cu atenţie aparatul timp de câteva secunde, turnă apă într-un orificiu cu pâlnie şi începu să râdă în clipa în care cafeaua începu să picure chiar acolo unde îşi aşezase paharul.

Într-un colţ al biroului se aflau trei cutii mari de carton în care Mitch îşi îndesase cărţi, dosare, carnete şi notiţe de la cursuri. Începu să golească prima cutie pe birou, aşezând materialele în teancuri ordonate, pe categorii. După ce termină şi a doua ceaşcă de cafea, Mitch găsi în fine şi cursurile recapitulative pentru examenul de barou: erau în cea de-a treia cutie. Se duse apoi la fereastră şi ridică jaluzelele: afară era încă întuneric. Nu observă silueta care apăruse

brusc în cadrul uşii.

— Bună dimineaţa!

Mitch se întoarse brusc şi îl privi pe noul venit cu uimire.

— M-aţi speriat, răsuflă el adânc. Bună dimineaţa!

— Te rog să mă ierţi. Eu sunt Nathan Locke, nu cred că ne-am cunoscut.

— Nu, nu ne-am cunoscut. Eu sunt Mitch McDeere, noul angajat.

Îşi strânseră mâinile.

— Da, ştiu cine eşti şi-mi pare rău că nu am avut când să facem cunoştinţă. De fapt, am fost teribil de ocupat în timpul vizitelor dumitale anterioare. Mi se pare că te-am văzut luni, la cele două înmormântări, nu?

Mitch dădu afirmativ din cap. Ştia cu cea mai mare precizie că nu se aflase niciodată la mai puţin de o sută de metri de Nathan Locke, pentru că dacă i s-ar fi întâmplat măcar o dată, ar fi ţinut minte. Ochii lui Locke erau negri, cu o privire de gheaţă, înconjuraţi de riduri întunecate, săpate adânc în piele. Extraordinari ochi, de neuitat. Părul lui alb, ceva mai rar în creştet, era mai des în dreptul urechilor şi contrasta puternic cu restul feţei. Când vorbea, ochii i se îngustau şi pupilele negre străluceau violent. Ochi siniştri. Atoateştiutori.

— Da, s-ar putea, răspunse Mitch fascinat de figura cea mai plină de răutate pe care o întâlnise până atunci. S-ar putea.

— Văd că te numeri printre adepţii sculatului de dimineaţă.

— Da, domnule.

— Atunci e şi mai bine că te avem printre noi. Nathan Locke se desprinse din cadrul uşii şi dispăru.

Mitch aruncă o privire pe culoar în urma lui şi închise uşa. Mda, nu era de mirare că-l consemnau la etajul al patrulea, departe de toată lumea. De-aia nu i-l prezentaseră înainte de a semna contractul – ar fi putut să se răzgândească şi să nu-l mai semneze! Probabil că-l ascundeau de toţi viitorii recruţi! Adevărul e că Locke are o prezenţă malefică, îşi spuse Mitch, cea mai ameninţătoare şi mai rea fiinţă pe care am cunoscut-o. Şi asta din cauza ochilor. Da, monologa Mitch cu picioarele întinse pe birou şi cu cafeaua în mână, ochii lui Locke – nu era a bună cu ei.

Dar cum era de aşteptat, Nina Huff sosi la opt şi jumătate aducând şi ceva de mâncare. Îi oferi lui Mitch o gogoaşă. El luă două şi ea îl întrebă dacă n-ar trebui să aducă ceva mai multă mâncare în fiecare dimineaţă. Da, răspunse Mitch, ar fi un gest nemaipomenit de drăguţ.

— Şi cu astea ce-i? întrebă Nina arătând spre mormanul de hârţoage de pe birou.

— „Astea” sunt munca noastră pe ziua de azi. Trebuie să punem în ordine toate mizeriile astea.

— Şi nimic de dictat azi?

— Nu, nu încă. Peste câteva minute mă duc la Avery. Am nevoie de ordine în zăpăceala asta.

— Oh, ce activitate palpitantă, zise Nina şi plecă spre camera de cafea.

Avery Tolar îl aştepta şi, când îl văzu, îi întinse un dosar gros, spunând:

— Acesta este dosarul Capps, de fapt numai o parte din el. Clientul nostru se numeşte Sonny Capps şi locuieşte la Houston, dar s-a născut şi a crescut în Arkansas. Omul are vreo treizeci de milioane şi-şi ţine laba pe fiecare cent.

Taică-său i-a lăsat moştenire o companie de şlepuri pe care el a transformat-o în cea mai mare companie de remorchere de pe Mississippi. Acum are în toată lumea vapoare – bărci, cum spune el. Noi rezolvăm cam optzeci la sută din problemele lui juridice, adică totul în afara litigiilor. Acum, Capps vrea să înfiinţeze încă o societate comercială cu răspundere limitată, care să achiziţioneze o flotă de tancuri petroliere, rămasă familiei unui tip din Hong Kong care tocmai a murit; în asemenea situaţii, Capps este asociatul principal şi mai găseşte încă vreo douăzeci, douăzeci şi cinci de asociaţi cu răspundere limitată cu care să împartă riscurile şi care să-şi pună paralele la bătaie. Afacerea asta valorează vreo şaizeci şi cinci de milioane. Să ştii că am organizat mai multe societăţi pentru Capps şi toate sunt diferite una de alta şi extrem de complicate. Şi el este un tip extrem de dificil: e un perfecţionist care îşi închipuie că ştie mai multe decât ştiu eu. Tu nu vei fi nevoit să discuţi cu el, de fapt, nimeni de la noi nu vorbeşte cu el, în afară de mine. În dosarul ăsta se află o parte din documentele ultimei societăţi comerciale pe care am organizat-o pentru Sonny. Citeşte toate hârţoagele astea cuvânt cu cuvânt şi pe urmă, fă-mi un proiect în ciornă pentru contractul afacerii despre care ţi-am povestit!

Brusc, dosarul deveni şi mai greu. Poate ora cinci şi jumătate nu era suficient de devreme, se gândi Mitch.

— Deci, continuă Tolar, Capps ne-a dat vreo patruzeci de zile şi suntem deja în întârziere. Marty Kozinski era cel care mă ajuta, aşa că am să revăd dosarul întocmit de el şi după aceea ţi-l pasez. Ai vreo întrebare?

— Cum rămâne cu cercetarea?

— Totul este în ordine, dar va trebui să aduci materialele la zi. Anul trecut, Capps a câştigat mai mult de nouă milioane, dar pe taxe a dat o nimica toată. Nu dă doi bani pe taxe şi mă face pe mine răspunzător pentru fiecare cent pe care-l pierde pe aşa ceva. Bineînţeles că totul este perfect legal, dar eu zic că asta se cheamă

muncă la înaltă tensiune. Şi în joc se află milioane de dolari din investiţii şi din economii de taxe! Fii atent că societatea pe care o facem acum va fi puricată de experţi guvernamentali din cel puţin trei ţări! Aşa că, prudenţă şi atenţie!

— Câte ore pe zi va trebui să lucrez la povestea asta? întrebă Mitch răsfoind dosarul.

— Cât mai multe cu putinţă. Ştiu, examenul de barou e important, dar tot atât de important este şi Sonny Capps. Anul trecut ne-a plătit onorarii de o jumătate de milion.

— Bine, am să rezolv problema asta.

— Sunt convins. Cum îţi spuneam, tu ai o sută pe oră, aşa că nu uita să-ţi facturezi încasările. Nina Huff te va ajuta să parcurgi dosarul astăzi. Nu uita de facturare!

— Ei, cum aş putea să uit?!

Oliver Lambert şi Nathan Locke stăteau în faţa uşii metalice de la etajul al cincilea şi se uitau ţintă în camera de luat vederi. Clic! uşa se deschise şi un paznic îi salută dând din cap. De Vasher îi aştepta în biroul lui.

— Bună, Ollie, spuse el calm, ignorându-l complet pe celălalt.

— Ce mai e nou? şuieră sec Nathan Locke în direcţia lui.

— Unde? întrebă De Vasher liniştit.

— La Chicago.

— Cei de-acolo sunt foarte neliniştiţi, Nat. Indiferent de ceea ce crezi tu despre ei, să ştii că nu le place să-şi murdărească mâinile. Şi nici nu vor să priceapă de ce trebuie s-o facă.

— Ce vrei să spui cu asta? Locke îi vorbea fără să-l privească.

— Vreau să spun că ăia pun nişte întrebări dure de tot, de exemplu, de ce nu ne putem ţine oamenii în frâu.

— Şi tu ce le-ai spus?

— Că totul e OK. Că e minunat. Că marea firmă Bendini este solidă. Că fisurile au fost astupate. Că afacerile decurg în nota obişnuită. Că nu sunt probleme.

— Cât de mult rău au făcut cei doi? interveni Lambert.

— Nu ştiu, nu sunt sigur. Cred că nici n-o să ştiu vreodată, dar părerea mea e că n-au vorbit. Se hotărâseră să vorbească, asta e sigur, da' cred că n-au mai apucat. Am aflat din sursă sigură că în ziua accidentului, agenţii FBI erau în drum spre insulă, aşa că-mi închipui că plănuiseră să se întâlnească acolo ca să-şi verse sacul.

— De unde ştii? întrebă Locke.

— Hai, Nat, ce dracu', am şi eu oamenii mei! Şi, dacă vrei să ştii, am oameni peste tot în insulă. Ştii doar că fac treabă bună!

— Da, evident.

— Treaba a fost făcută ca lumea, cel puţin?

— Da, a fost o afacere profesionist executată.

— Şi tipul ăla, indigenul, cum a apărut acolo?

— Păi trebuia să facem ca totul să arate cum nu se poate mai natural, Ollie.

— Ce-au zis autorităţile locale?

— Care autorităţi, Ollie? Acolo e o insulă mică, liniştită. Anul trecut au avut o crimă şi patru accidente subacvatice, aşa că, din punctul lor de vedere, şi ăsta a fost tot un accident. Trei înecuri accidentale, asta e părerea autorităţilor de-acolo.

— Dar FBI-ul? întrebă Locke.

— Habar n-am.

— Parcă ziceai ceva de o sursă...

— Care chiar există, da' nu pot să dau de el. De ieri a dispărut, nu mai ştiu nimic despre el. În orice caz, oamenii mei sunt încă pe insulă şi n-au observat nimic deosebit.

— Şi cât timp îi mai ţii acolo?

— Câteva săptămâni.

— Şi dacă apar federalii? nu-l slăbi Locke cu întrebările.

— Dacă apar, vor fi urmăriţi pas cu pas. Vor fi luaţi în primire când coboară din avion, vor fi însoţiţi până la hotel, le vom intercepta telefoanele, vom şti ce-au mâncat la micul dejun, ce-au vorbit între ei şi aşa mai departe. Fiecare federal o să aibă în cârcă trei oameni de-ai mei care vor şti şi când se duc ăia la closet. Ascultă, Nat, n-au ce să găsească! Ţi-am spus doar că treaba a fost făcută de profesionişti. Treabă curată. Fără probe. Calmează-te odată, ce dracu'!

— Uite ce e, De Vasher, povestea asta mă înnebuneşte, zise Lambert.

— Da' crezi că mie-mi place, Ollie? Şi ce vrei să facem acu'? Da' atunci, înainte, ai fi vrut să stăm deoparte şi să-i lăsăm să vorbească? Haide, Ollie, oameni suntem! Ştii că eu n-am vrut, dar Lazarov a zis s-o fac. Uite ce e, dacă vrei să te cerţi cu Lazarov, n-ai decât, dar eu te avertizez că s-ar putea să te găsească şi pe tine plutind cine ştie pe unde. Şi-apoi, băieţii ăia doi n-aveau gânduri bune. Puteau dracu' să-şi ţină gura! Să se joace de-a avocaţii plini de bani şi să-şi conducă maşinuţele lor nemaipomenite! Da' nu, ei au preferat să fie nişte şmecheri cu două feţe!

Locke îşi aprinse o ţigară şi suflă un nor gros de fum în direcţia lui De Vasher. Toţi trei tăceau, în vreme ce fumul inunda încăperea. De Vasher îl privea fix pe Ochi Negri, fără să scoată o vorbă.

— De ce ne-ai chemat? întrebă Lambert care se ridicase în picioare şi studia cu atenţie peretele alb din faţa lui.

De Vasher respiră adânc înainte să răspundă.

— Uite ce e, Chicago vrea să intercepteze telefoanele particulare ale tuturor angajaţilor care nu sunt asociaţi ai firmei.

— Vezi, ţi-am spus eu, îi zise Lambert lui Locke.

— Atât îţi spun, Ollie, ideea nu-mi aparţine, şi ăia chiar insistă s-o facă. Sunt nervoşi şi vor să-şi ia precauţii suplimentare şi eu zic că nu poţi să-i condamni pentru asta.

— Nu crezi că exagerează? se interesă Lambert.

— Ba cred că da şi că nu e deloc o măsură necesară, da' vezi că ei sunt de altă părere.

— Când? întrebă Locke sec.

— Săptămâna viitoare. O să ne ia câteva zile bune toată treaba.

— Ai zis „toate telefoanele particulare”?

— Da, aşa au zis ei.

— Chiar şi al lui McDeere?

— Da, chiar şi al lui McDeere! Cred că Tarrance n-o să se lase păgubaş şi o să încerce iar şi, dacă are doxă, de data asta începe de jos, de la bază.

— M-am întâlnit cu McDeere azi dimineaţă, spuse Locke, a ajuns aici înaintea mea.

— Da, ştiu, la cinci treizeci şi două.

Suvenirurile din facultate erau acum pe podea şi dosarul Capps se lăfăia la loc de cinste pe biroul lui Mitch. După pauza de prânz, Nina îi adusese un sandviş cu pui şi salată, pe care Mitch îl mâncase studiind dosarul. Nina se apucase să facă ordine şi să sorteze hârţoagele de pe podea. Puţin după ora unu, în biroul lui Mitch îşi făcuse apariţia Wally Hudson, de fapt J. Walter Hudson, după cum apărea în acte. Îi declarase lui Mitch că venise pentru a începe studiul pentru examenul de barou. Specialitatea lui erau contractele. Era la firmă de cinci ani şi era singurul angajat originar din Virginia, ceea ce era ciudat după părerea lui, deoarece tot după părerea lui, Virginia avea cea mai bună facultate de Drept din toată ţara. Ei bine, el, Wally, alcătuise, în aceşti cinci ani, un nou curs recapitulativ în domeniul contractelor, curs special pentru examenul de barou şi murea de nerăbdare să-l testeze pe cineva şi să uite că Mitch McDeere se întâmplă să fie acel cineva. Aşa că îl pricopsi pe Mitch cu un caiet greu de cel puţin zece centimetri, la fel de greu ca dosarul Capps. Îi mai explică şi că examenul va dura patru zile şi că era structurat în trei secţiuni. În prima zi era un examen de patru ore în probleme de etică. Gil Vaughn, unul dintre asociaţi, era expert în etică şi el va fi cel care-l va supraveghea pe Mitch la recapitularea acestei părţi. A doua zi era un examen de opt ore, cunoscut drept „multi-state” care acoperea legislaţia comună tuturor statelor din S.U.A.; era un examen greu, cu întrebări înşelătoare. Dar abia apoi venea partea grea. În a treia şi a patra zi va avea examene de opt ore care priveau legislaţia de sine stătătoare a fiecărui stat: contracte, Codul Comercial General, bunuri imobiliare, prejudicii, relaţii de familie, testamente, proprietăţi funciare, taxe, impozite, despăgubiri, procedura federală, procedura

penală, corporaţii, societăţi, asigurări, debit – credit şi aşa mai departe. Toate răspunsurile se dădeau în scris. Desigur, întrebările vor privi în special legislaţia din Tennessee. La firmă se aflau planuri şi scheme de recapitulare pentru toate secţiunile de examen.

— Vrei să spui că există cincisprezece chestii de-astea? întrebă Mitch, arătând caietul adus de Hudson.

Wally zâmbi şi-i răspunse:

— Da, ştii, noi suntem extrem de meticuloşi, facem totul aşa cum se cade să fie făcut. Să ştii că nimeni de la noi nu a ratat...

— Ştiu, ştiu. Las' că n-o să fiu tocmai eu primul!

— Uite cum facem: în următoarele şase săptămâni, ne întâlnim cel puţin o dată pe săptămână şi aprofundam materialele. Fiecare întâlnire va dura cam două ore, aşa că poţi să-ţi împărţi ziua în funcţie de asta. Ţi-aş sugera ziua de miercuri, la ora trei. Îţi convine?

— Dimineaţa sau după-amiaza?

— După-amiaza.

— Bine, îmi convine.

— După cum ştii, contractele şi Codul Comercial General merg mână în mână, aşa că le-am inclus în acelaşi material. Le facem pe amândouă, dar chestia asta o să ne ia ceva timp. Un examen tipic de barou e plin de tranzacţii comerciale, aşa că acest caiet e foarte important. Am inclus în el şi întrebări care s-au pus în sesiunile anterioare şi răspunsurile care s-au dat atunci. Vei vedea, este o lectură captivantă.

— Nici nu mă-ndoiesc. Abia aştept să citesc caietul ăsta.

— Citeşte primele optzeci de pagini până săptămâna viitoare şi răspunde şi la întrebările pe care le vei găsi acolo!

— Adică am temă pentru acasă?

— Fără discuţie! Te verific săptămâna viitoare. Să ştii că este foarte important să exersezi, să răspunzi la întrebări în fiecare săptămâna!

— încep să cred că va fi mai rău ca la facultate.

— Nu, este mult mai important, atâta tot. Noi luăm treaba asta foarte în serios; avem şi o comisie care-ţi va controla evoluţia până la examen. Vei fi supravegheat cu lupa.

— Şi cine face parte din comisie?

— Eu, Avery Tolar, Royce McKnight, Randall Dunbar şi Kendall Mahan. Ne vom întâlni în fiecare vineri ca să vedem ce-ai făcut.

Wally scoase un carneţel şi-l puse pe colţul biroului.

— Uite, ăsta ţi-e jurnalul de bord. În el îţi vei nota orele de studiu şi subiectele pe care le-ai parcurs. Eu vin şi-l iau în fiecare vineri, înainte de întâlnirea cu comisia. Ai întrebări?

— Nu, pentru moment, nu.

— Atunci pe miercurea viitoare la ora trei.

Mitch zâmbi şi aşeză jurnalul de bord deasupra dosarului Capps.

Peste nici zece secunde, în birou intra Randall Dunbar, ţinând la subraţ un caiet gros, remarcabil de asemănător cu cel lăsat de Wally Hudson. De fapt, erau identice. Dunbar era şeful serviciului de bunuri imobiliare. El fusese cel care achiziţionase în luna mai casa lui McDeere. Îi întinse lui Mitch un caiet pe care stătea scris: Legislaţia imobiliarului şi-i explică acestuia că specialitatea lui constituia de fapt partea cea mai grea a examenului. Totul porneşte de la proprietate, declară el sentenţios. De zece ani pregătea aceste materiale şi chiar se gândise să le publice. Cât despre Mitch, ei bine, ar fi trebuit ca ei doi să se întâlnească cel puţin o dată pe săptămâna, aşa că ar fi de preferat marţi după-amiază. După care, timp de o oră, îi povesti cât de diferit era examenul de barou cu treizeci de ani în urmă, pe vremea când îl dăduse el.

Se prezentă apoi Kendall Mahan care răsuci şi el şurubul: dorea să se întâlnească cu Mitch sâmbăta dimineaţa devreme, pe la şapte şi jumătate.

— Nici o problemă, spuse Mitch, luând caietul pe care-l adusese Kendall punându-l lângă celelalte. Acest caiet era dedicat dreptului constituţional, domeniul favorit al lui Kendall, după cum se exprimă el însuşi. Păcat că era pus atât de rar în situaţia de a-l folosi. În orice caz, îl asigură el pe Mitch, era de departe partea cea mai grea a examenului. Cel puţin aşa fusese cu cinci ani în urmă, când el luase examenul fără probleme. Pe vremea studenţiei, la Universitatea Columbia, publicase în Columbia Law Review un articol despre drepturile cuprinse în Primul Amendament al Constituţiei. O copie a acestui articol se afla în caiet, pentru cazul în care Mitch ar fi dorit să îl citească. Mitch declară că îl va citi imediat.

Procesiunea continuă de-a lungul întregii după-amieze. Jumătate din oamenii de la firmă îi lăsară lui Mitch caiete, teme, propuneri de întâlniri săptămânale. Toţi îi reamintiră că nici unul dintre ei sau dintre înaintaşii lor la firmă nu ratase examenul de barou.

La ora cinci, Nina îşi luase rămas bun, lăsându-l în micul birou sufocat de documentaţie; erau atâtea hârtii, încât o firmă de zece oameni ar fi trudit din greu să le studieze. Incapabil să mai scoată o vorbă, Mitch îi zâmbi Ninei şi se reîntoarse la versiunea legislaţiei contractuale, nemuritoarea operă a lui Wally Hudson. O oră mai târziu, îşi aminti de mâncare şi, pentru prima dată în ultimele douăsprezece ore, îşi aminti şi de Abby. Îi dădu un telefon.

— Nu vin încă acasă.

— Dar tocmai pregăteam cina!

— Las-o pe aragaz, spuse el cu oarecare bruscheţe.

— Când vii acasă? îl întrebă ea după o mică pauză, articulând lent şi clar cuvintele.

— Peste câteva ceasuri.

— Câteva ceasuri?! Dar eşti acolo de o jumătate de zi!

— Aşa e, dar mai am încă multe de făcut.

— Dar bine, Mitch, e prima ta zi de muncă!

— Uite ce e, Abby, dacă ţi-aş povesti, nu m-ai crede!

— Te simţi bine?

— Da, foarte bine. Vin acasă ceva mai târziu.

Zgomotul motorului îl trezi pe Dutch Hendrix care se ridică în capul oaselor. Deschise poarta şi aşteptă ca maşina să iasă din parcare. Mitch opri chiar lângă el.

— Bună seara, Dutch.

— Abia acu' plecaţi?

— Da, am avut o zi grea.

Dutch îşi privi ceasul la lumina lanternei: unsprezece, treizeci.

— Ei, atunci să fiţi atent cum conduceţi, îl sfătui el pe Mitch.

— Da, o să fiu. Ne vedem peste câteva ore.

Apoi BMW-ul coti pe Front Street şi se pierdu în noapte. Peste câteva ore, îşi spuse Dutch, bobocii ăştia îţi luau piuitul. Optsprezece, douăzeci de ore pe zi, şase zile pe săptămână! Uneori, chiar şapte! Toţi chiteau să devină ăi mai grozavi avocaţi din lumea asta şi să umfle un milion peste noapte şi erau în stare să doarmă pe birou pentru asta! Dutch văzuse multe la viaţa lui. Las' că oricum nu puteau să reziste, omu' nu era făcut pentru un abuz atât de mare. După şase luni, pierdeau din viteză şi o lăsau mai moale, la cincisprezece ore pe zi, şase zile din săptămână, pe urmă la cinci zile şi jumătate, cu numai douăsprezece ore pe zi. Ştia el că nimeni nu putea munci o sută de ore pe săptămână mai mult de şase luni în şir.

7

Una dintre secretarele lui Avery Tolar căuta ceva într-un fişet în care intrase aproape complet. Cealaltă stătea în picioare, în faţa biroului şefului ei, şi nota din când în când instrucţiunile pe care acesta i le dicta. Avery Tolar ţipa când la secretară, când la persoana cu care vorbea la telefon. Trei luminiţe roşii clipeau pe aparatul telefonic. Când Avery se răstea în receptor, cele două secretare se răsteau una la cealaltă. Mitch intră încet în încăpere şi rămase lângă uşă.

— Linişte! tună Avery către cele două femei.

Cea din fişet trânti sertarul, trecu la fişetul următor şi trase sertarul cel mai de jos. Avery pocni din degete către cealaltă şi-i arătă cu mâna calendarul de pe birou. Peste câteva clipe, puse telefonul în furcă fără să-şi ia rămas bun de la interlocutorul lui nevăzut.

— Ce program am azi? întrebă el, punând mâna pe un dosar.

— La zece, întâlnire în oraş cu cei de la Serviciul de Venituri Interne; la unu, întâlnire cu Nathan Locke pentru dosarul Spinosa; la trei şi jumătate, şedinţa asociaţilor; mâine trebuie să fiţi la tribunalul de taxe toată ziua, aşa că ar trebui să vă pregătiţi de azi.

— Minunat. Anulează totul! Verifică ce zboruri am spre Houston sâmbătă după-amiază şi spre Memphis luni dimineaţă!

— Da, dortinule!

— Mitch! Unde este dosarul Capps?

— Pe biroul meu.

— Ai lucrat ceva la el?

— L-am citit aproape pe tot.

— Uite ce e, Mitch, trebuie să mărim viteza! Am vorbit acum cu Sonny Capps care vrea să mă vadă sâmbătă dimineaţă la Houston şi vrea să-i aduc un proiect în ciornă pentru contractul de care ţi-am vorbit.

Mitch simţi o crampă nervoasă în stomacul gol de altfel. Dacă memoria nu-i juca feste, contractul avea o sută patruzeci de pagini sau chiar mai multe.

— Doar o ciornă, repetă Avery, arătându-i ceva unei secretare.

— Nici o problemă, răspunse Mitch cu o voce în care încerca să concentreze toată încrederea de care mai dispunea. Mă rog, s-ar putea să nu fie perfect, dar de făcut, îl fac.

— Am nevoie de el sâmbătă la prânz şi în cea mai bună formă posibilă. Una dintre secretarele mele îi va spune Ninei unde se află, în banca ei de date, contractul de organizare, aşa că nu va fi nevoie de cine ştie ce dictare sau dactilografie. Ascultă, să ştii că ştiu că nu e corect, dar nimic din ceea ce-l priveşte pe Capps nu e corect. Omul cere foarte multe; mi-a spus că afacerea trebuie încheiată în douăzeci de zile, astfel totul cade. Aşa că acum depinde numai de noi.

— Bine. Fac proiectul.

— E-n regulă. Vreau să ne vedem mâine dimineaţă la opt să ne lămurim cum stăm.

Avery apăsă pe una din luminiţele roşii ale telefonului şi, aproape instantaneu, începu să se răţoiască în receptor. Mitch se întoarse în propriul lui birou şi începu să caute dosarul Capps undeva, pe sub cele cincisprezece caiete recapitulative. Capul Ninei se iţi în cadrul uşii.

— Vrea să te vadă Oliver Lambert.

— Când?

— Când poţi dar du-te repede la el!

Mitch se uită la ceas: trei ore de serviciu doar şi lui i se părea că trecuseră pe puţin zece.

— Nu poate să aştepte?

— Nu cred. De obicei, Oliver Lambert nu aşteaptă pe nimeni.

— Ah, înţeleg.

— Ar fi bine să te grăbeşti.

— Da' ce vrea?

— Nu ştiu, secretara lui nu mi-a spus.

După ce-şi puse sacoul şi-şi îndreptă nodul cravatei, Mitch o luă la goană către etajul al patrulea. Secretara lui Oliver Lambert îl aştepta. Ea i se prezentă singură: lucra la firmă de treizeci şi unu de ani. Era, de fapt, cea de-a doua secretară pe care Anthony Bendini o angajase pe vremea când abia se mutase la Memphis. Se numea Ida Renfrew, dar toată lumea îi spunea doamna Ida. Ea îl conduse pe Mitch în biroul lui Lambert şi, când ieşi, închise uşa cu grijă în urmă. Oliver Lambert se ridică de la birou, îşi scoase ochelarii şi îi zâmbi lui Mitch cu multă căldură, în timp ce-şi aşeza pipa într-un suport de alamă.

— Bună dimineaţa, Mitch, începu el blând şi calm, ca şi cum timpul ar fi fost o chestiune lipsită de orice importanţă. Hai să ne aşezăm puţin aici şi să stăm de vorbă. Nu vrei o cafea? îl întrebă el, conducându-l spre o canapea.

— Nu, mulţumesc, răspunse Mitch afundându-se în canapeaua luxoasă şi primitoare. Lambert luă loc pe un scaun tare, un fel de jeţ cu braţe late, înalt şi aparent incomod. Tânărul îşi descheie sacoul, încercând să se destindă. Se aşeză picior peste picior, admirându-şi pantofii cei noi – îl costaseră două sute de dolari, adică o oră de muncă a unui membru oarecare al acestei fabrici de făcut bani. Deşi încerca să se relaxeze, îl urmărea panica din vocea lui Avery şi disperarea din privirea acestuia pe când vorbea la telefon cu tipul ăla, Capps. Mitch se afla la începutul celei de-a doua zile de lucru. Capul stătea să-i plesnească, iar în stomac avea o crampă din ce în ce mai dureroasă.

Oliver Lambert îi dăruia cel mai sincer zâmbet de bunic afectuos de care era în stare – venise, deci, momentul unei predici.

Mitch îl privea cu atenţie: Lambert purta o cămaşă de bumbac, strălucitor de albă, şi un papion mic, din mătase închisă la culoare, ceea ce-i conferea un aer extrem de inteligent şi spiritual. Era, ca întotdeauna, bronzat, mult mai bronzat decât majoritatea locuitorilor oraşului, mult mai bronzat decât ar fi permis soarele de iulie. Dinţii albi îi străluceau ca nişte diamante. Era pur şi simplu un perfect manechin bărbătesc de şaizeci şi unu de ani.

— Avem de discutat câteva lucruri, dragă Mitch, deşi am înţeles că eşti deja foarte ocupat.

— Da, domnule, foarte.

— Să ştii că panica este un mod de viaţă comun tuturor firmelor de avocatură, dar clienţii gen Sonny Capps pot să te îmbolnăvească de ulcer. Clienţii noştri sunt însă singurul capital de

care dispunem, aşa că trebuie să fim în stare să murim pentru ei.

Mitch zâmbi fără însă să-şi poată reprima încruntarea.

— Două lucruri, Mitch. Primul ar fi că soţia mea şi cu mine am dori ca tu şi Abby să cinaţi cu noi sâmbătă seara. Noi avem obiceiul să ieşim destul de des şi ne place foarte mult să ne vedem prietenii. Trebuie să-ţi spun că-mi place grozav mâncarea bună şi băutura fină şi mă pricep chiar să şi pregătesc câte ceva special. De obicei, reţinem o masă mai mare la unul din restaurantele noastre preferate şi ne invităm prietenii la câte o cină de pomină – nouă feluri de mâncare, stropite cu cele mai rare soiuri de vin. Ce zici, crezi că veţi fi liberi sâmbătă seara?

— Desigur, domnule, şi vă mulţumesc pentru invitaţie.

— I-am mai invitat pe Kendall Mahan, pe Wally Hudson şi pe Lamar Quin, cu soţiile.

— Va fi minunat!

— Bun, restaurantul meu favorit este Justine's, ceva franţuzesc cu o bucătărie delicioasă şi o pivniţă foarte selectă. Să zicem sâmbătă la ora şapte?

— Da, perfect, vom fi acolo.

— A doua problemă. Trebuie să stăm puţin de vorbă, deşi este un subiect pe care-l cunoşti. Ştiu că la Harvard v-au învăţat că între avocat şi clientul lui este o relaţie confidenţială, privilegiată aş spune, şi nimeni nu te poate obliga să divulgi ceva în legătură cu clienţii tăi. Ceea ce-ţi spune ţie clientul tău este strict confidenţial, deci orice discuţie cu un terţ despre afacerile unui client este o violare a eticii profesionale. Evident, toate acestea sunt valabile pentru orice avocat, dar noi luăm şi mai în serios acest aspect: nu discutăm afacerile clienţilor noştri cu nimeni, nici cu alţi avocaţi, nici cu propriile noastre soţii, nici măcar între noi nu le discutăm de cele mai multe ori. Ca regulă generală, noi nu vorbim acasă despre problemele de serviciu şi soţiile noastre au învăţat că nu trebuie să pună întrebări. Cu cât spui mai puţin, cu atât mai bine. Anthony Bendini credea în discreţie mai mult decât în orice altceva pe lume şi ne-a transmis şi nouă această credinţă a sa. Nimeni nu a auzit vreodată pe vreun membru al acestei firme menţionând numele unui client dincolo de zidurile acestei clădiri. Iată cât de serios tratăm acest aspect!

„Unde o fi vrând să ajungă cu chestiile astea? se întreba Mitch. Orice tâmpit în anul doi e-n stare să ţină discursul ăsta."

— Da, domnule Lambert, înţeleg. Nu trebuie să vă faceţi griji din pricina mea.

— „Limbile slobode pierd procesele", aceasta era deviza lui Anthony Bendini şi o aplica în absolut orice ocazie. Pur şi simplu nu discutăm cu nimeni afacerile clienţilor noştri. Suntem tăcuţi şi discreţi. Vei cunoaşte şi alţi avocaţi din oraş şi, mai devreme sau mai târziu,

vor încerca să te descoase despre firmă sau despre clienţi. Noi nu vorbim, înţelegi?

— Fireşte, domnule Lambert!

— Bine. Să ştii că suntem foarte mândri de tine, Mitch. Cred că vei ajunge un avocat excelent şi foarte bogat. Atunci, rămâne pe sâmbătă!

Doamna Ida avea un mesaj pentru Mitch: Avery Tolar îl chema de urgenţă la el. După ce mulţumi, Mitch se grăbi pe scări în jos, trecu în fugă pe culoar, prin faţa propriului birou, şi intră la Avery Tolar. De data aceasta, trei secretare şi nu două făceau săpături în fişete. Vorbeau în şoaptă, în timp ce şeful zbiera la telefon. Mitch ochi un loc mai ferit, lângă uşă. Se aşeză pe un scaun şi urmări cu atenţie show-ul. Din când în când, Avery pocnea din degete şi arăta cu mâna colo sau dincolo. Secretarele alergau şi ţopăiau ca nişte iepuri dresaţi. După câteva minute, Avery trânti receptorul fără să-şi ia la revedere de la interlocutor. Privirea i se opri asupra lui Mitch.

— Iar Sonny Capps. Chinezii cer şaptezeci şi cinci de milioane şi el e de acord să plătească, aşa că în loc de douăzeci şi cinci de asociaţi cu răspundere limitată vor fi patruzeci şi unu. Avem la dispoziţie douăzeci de zile – sau afacerea pică.

Două secretare îi dădură lui Mitch nişte dosare impresionante ca grosime.

— Poţi să rezolvi chestia asta? îl întrebă Avery cu un ton aproape sarcastic.

Secretarele îl priviră surprinse. Mitch înşfacă dosarele şi se apropie de uşă.

— Bineînţeles că pot. Asta-i tot?

— Păi nu-i destul? Vreau să lucrezi numai la dosarele astea, de azi până sâmbătă, ai înţeles?

— Da, şefu'!

Reîntors în biroul lui, Mitch luă de pe masă materialele recapitulative pentru examen şi le mută în colţ, pe jos. Puse dosarul Capps pe birou, răsuflă adânc şi începu să citească. O bătaie în uşă.

— Da, cine e?

Nina apăru în cadrul uşii.

— Nu-mi face nici o plăcere să te deranjez, dar a sosit mobila de birou.

Mitch îşi masă încet tâmplele, mormăind ceva.

— Poate că ar fi bine să lucrezi o oră-două în bibliotecă.

— Poate.

După ce ei reîmpachetaseră dosarul Capps şi cazaseră afară pe culoar cele cincisprezece caiete de cursuri recapitulative, în încăperea golită îşi făcură apariţia doi negri masivi, cărând o droaie de cutii voluminoase şi un covor oriental făcut sul. Nina îl urmase pe Mitch la

etajul al doilea, unde acesta se instalase în bibliotecă.

— Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu Lamar la două, să studiem ceva pentru examen. Sună-l, te rog, şi anulează întâlnirea. Spune-i că-i explic eu mai târziu.

— Dar la două aveai o întâlnire cu Gil Vaughn, îi aduse ea aminte.

— Da? Atunci anuleaz-o şi pe asta!

— Bine, dar Vaughn e unul dintre asociaţi!

— Anuleaz-o! Las' că rezolv eu mai târziu.

— Să ştii că nu e înţelept ceea ce faci.

— Fă ce-ţi spun eu şi nu mă mai pisa!

— OK, tu eşti şeful.

— Mulţumesc.

O femeie scundă şi solidă, între două vârste, lipea tapetul. De aproape patruzeci de ani, îi spunea ea lui Abby, lipea tapet pe pereţii celor mai grozave case din Memphis. Vorbea fără încetare, dar mâinile ei antrenate nu făceau nici o mişcare inutilă. Tăia hârtia cu o precizie de chirurg şi dădea cu clei într-o manieră absolut artistică. Aşteptând să se usuce fâşia lipită, scosese o ruletă din marsupiul de piele în care-şi păstra sculele şi acum măsura ultimul colţ netapetat din camera de zi, mormăind în legea ei cifre pe care Abby nu le pricepea. Măsură lungimea şi lăţimea în patru locuri diferite, apoi se urcă pe scară, cerându-i lui Abby un rulou de hârtie care se dovedi perfect ca dimensiuni. Femeia îl apăsă cu putere de perete, în timp ce, pentru a suta mia oară, declara cât de frumos este modelul tapetului, cât de scump costă, cât de mult timp va dura fără să se strice şi cât de bine va arăta totul. Şi, în plus, îi mai plăcea şi culoarea, se potrivea de minune cu perdelele şi cu covorul. Abby obosise de mult să-i mai mulţumească pentru această listă fixă şi lungă de complimente. Acum se mulţumea doar să dea din cap. La un moment dat, îşi privi ceasul: era timpul să se apuce de pregătirea cinei.

Când femeia termină pereţii camerei de zi, Abby o anunţă că se făcuse târziu şi o rugă să revină a doua zi, la ora nouă.

— Fireşte, răspunse femeia, care începu imediat să cureţe locul în care lucrase.

Primea doisprezece dolari pe oră, bani gheaţă, şi era de acord cu tot ceea ce i se propunea. Abby admira camera. Mâine totul va fi gata, cu excepţia celor două băi şi a oficiului. De vopsit se vor apuca săptămâna viitoare. Mirosul mobilei noi, amestecat cu cel al cleiului şi al lacului ud, aplicat peste tapet, avea o notă minunat de proaspătă: aşa trebuia să miroasă într-o casă nouă.

După plecarea femeii cu tapetul, Abby merse în dormitor, se dezbrăcă şi se întinse în pat. Îl căută pe Mitch la telefon şi Nina o informă că soţul ei se afla într-o şedinţă care avea să dureze ceva

timp. Abby îşi lungi picioarele fine şi frumoase care acum o dureau şi-şi masă umerii. Deasupra ei, ventilatorul de pe plafon se învârtea încet. Ei bine, Mitch va sosi acasă în cele din urmă!

O vreme va lucra o sută de ore pe săptămâna, apoi va mai încetini ritmul şi va lucra doar optzeci de ore. Abby era decisă să aştepte până atunci.

O oră mai târziu se trezi şi sări din pat. Se făcuse aproape şase şi – ah, da – escalop de viţel! îşi trase la repezeală pe ea un pulover alb şi nişte pantaloni scurţi kaki şi se duse în bucătărie care era gata, dacă nu punea la socoteală vopsitul tocăriei şi perdelele. Toate acestea rămăseseră pentru săptămâna viitoare. Abby căută reţeta în cartea de bucate şi rândui ingredientele pe masă. În timpul facultăţii mâncaseră pe apucate, mai ales hot dogs şi sandvişuri; de gătit gătise puţin şi numai pui. Acum, cu toţi banii ăştia care le curgeau literalmente în poală, Abby simţea că era timpul să înveţe să gătească şi, în prima săptămâna, preparase ceva nou şi bun în fiecare seară. Făcea meniuri, conspecta cărţi de bucate, experimenta sosuri noi. Nu se ştie de ce, lui Mitch îi plăcea mâncarea italienească. Abby era deja maestră în pregătirea pastelor aşa că, în seara aceasta, Mitch va avea la cină escalop de viţel. Frăgezise escalopurile de viţel, le trecuse prin făină amestecată cu sare şi piper, pusese o tigaie la foc, când se opri brusc îşi turnă un pahar de chablis, şi dădu apoi drumul la radio. Îi telefonase lui Mitch de două ori după prânz şi uite că el nu găsise nici un minut liber să o caute! Se gândea dacă să-i telefoneze tot ea lui, dar se hotărî să n-o facă. Acum era rândul lui. Vor cina când el se va întoarce acasă.

Abby înăbuşi escalopurile în ulei încins – nu mai mult de trei minute – şi apoi le scoase din tigaie. Scurse uleiul şi turnă vin şi suc de lămâie pe care le lăsă să fiarbă la foc mic, până ce sosul se dovedi destul de legat şi abia atunci puse iar carnea în tigaie, împreună cu ciuperci şi anghinare tăiată. Acum mâncarea trebuia acoperită şi lăsată să fiarbă la foc mic. Între timp, ea va prăji costiţa afumată, va tăia roşiile, va fierbe pastele. Şi va bea încă un pahar de chablis.

La ora şapte, cina era gata şi Mitch nu dăduse încă nici un semn de viaţă. Abby îşi luă paharul şi ieşi în grădină. Apărut de sub nişte tufişuri, Hearsay se oferi să-i ţină de urât. Merseră de-a lungul pajiştei până la cei doi stejari stufoşi şi bătrâni. În frunzişul celui mai mare din ei se aflau rămăşiţele unei colibe făcută cândva de nişte puşti. Pe trunchiul copacului, cineva îşi imortalizase iniţialele. Celălalt stejar avea o bucată de sfoară agăţată de una din crengi. Sub el, Abby găsi o minge de cauciuc şi o aruncă departe de ea. Hearsay pricepu că mingea era a lui şi porni imediat să o recupereze. Abby stătea cu urechile ciulite, dar telefonul din bucătărie se încăpăţâna să tacă. Brusc, Hearsay se opri, începând să mârâie către casa vecinilor: printre

tufele de gard viu perfect tunse, îşi croia drum domnul Rice, vecinul. Picăturile de sudoare îi alunecau de-a lungul nasului, iar cămaşa de bumbac era complet udă. Scoţându-şi mănuşile de grădinar, domnul Rice aruncă o privire în curtea vecină şi o văzu pe Abby care, mereu sub stejari, îi zâmbi imediat. Privind-o de sus şi până jos cu admiraţie, domnul Rice îi zâmbi şi el – avea doar nişte picioare superbe! îşi şterse fruntea şi se apropie de gard.

— Ei, ce mai faci? o întrebă el, răsuflând cu greutate.

Părul cărunt şi umed îi era complet lipit de ţeastă.

— Foarte bine, mulţumesc, domnule Rice! Dar dumneavoastră?

— Mi-e îngrozitor de cald. Cred că sunt peste patruzeci de grade la umbră.

Abby ieşi de sub stejari, îndreptându-se către el; era foarte dornică să stea de vorbă cu cineva. Remarcase din prima zi privirile vecinului, dar nu o deranjau: acesta avea cel puţin şaptezeci de ani şi nu putea să-i căşuneze nici un rău, aşa că „lasă-l să se uite!", mai ales că era o fiinţă omenească vie, care respira, transpira şi vorbea, cu care deci se putea conversa. De când se trezise în zori, după plecarea lui Mitch, nu schimbase o vorbă cu nimeni – ah, da, cu femeia cu tapetul.

— Peluza dumneavoastră arată grozav, observă ea.

Vecinul îşi şterse fruntea şi scuipă în pământ cu năduf.

— Grozav? După dumneata, asta este „grozav"? Păi aşa ceva nu vezi decât în reviste! Eu unul, n-am văzut niciodată una mai frumoasă. De fapt, eu merit premiul pentru „cea mai frumoasă grădină din oraş", dar ăia nu vor să mi-l dea! Unde ţi-e bărbatul?

— La serviciu, lucrează târziu.

— Păi e aproape opt! Şi azi dimineaţă a plecat înainte de răsărit. Eu am ieşit la şase şi jumătate să-mi fac plimbarea şi el era dus demult. Ce-i cu el?

— Ce să fie, îi place să muncească.

— Dacă eu aş avea o soţie ca dumneata, să fiu al naibii dacă n-aş sta tot timpul acasă! Nimeni şi nimic nu m-ar urni de-acasă!

Abby zâmbi primind complimentul şi-l întrebă:

— Şi ce mai face doamna Rice?

Bătrânul se încruntă. Smulse o buruiană pe care o aruncă şi îi răspunse cu glasul înfundat:

— Nu prea bine. Mi-e teamă că nu prea bine.

Îşi muşcă apoi buzele, ferindu-şi privirea în lături. Soţia lui avea cancer şi era pe moarte. Medicii nu-i dăduseră mai mult de un an de viaţă. Îi scoseseră aproape tot stomacul, dar acum se manifesta o metastază pulmonară. Biata femeie era numai piele şi os. Cu mare greutate reuşea să se dea jos din pat. În timpul primei vizite peste gard, domnului Rice i se umpluseră ochii de lacrimi când vorbise despre ea şi despre cât de singur va rămâne după moartea ei. Erau

căsătoriţi de cincizeci şi unu de ani şi nu aveau copii.

— Noo, nici vorbă să-mi dea ăia mie premiul pentru cea mai frumoasă grădină pe luna asta! Chestia e că nu stau în cartierul în care ar trebui. Nu vezi că mereu îl iau numai ăia bogaţi care angajează pe alţii să facă treaba în locul lor? Şi ei zac pe marginea piscinei şi sendească cu daiquiri! Da' a mea e frumoasă, nu?

— Incredibil de frumoasă! De câte ori pe săptămână tundeţi iarba?

— Păi, de trei-patru ori, depinde de vreme. Vrei să tund şi iarba din grădina voastră?

— Mulţumesc, nu. Aş vrea ca Mitch să se ocupe de asta.

— Ei, na! Nu vezi că n-are timp? Abia dă pe-acasă. Las' că o să am eu grijă, vin şi o aranjez când o fi nevoie.

Abby se răsuci brusc spre fereastra bucătăriei.

— Aţi auzit cumva telefonul? întrebă ea, îndepărtându-se grăbită spre casă. Drept răspuns, domnul Rice îi arătă aparatul din urechea stângă. Era aproape surd.

Tânăra femeie îşi luă rămas bun şi fugi în bucătărie, dar telefonul se opri exact în clipa în care ea ridică receptorul. Ea formă numărul de la biroul lui Mitch, dar acolo nu răspundea nimeni. Cu atât mai bine, îşi spuse ea, poate că el se afla deja în drum spre casă.

Telefonul sună la o oră după miezul nopţii. În birou era linişte. Ghemuit în fotoliul de piele, cu picioarele cocoţate pe birou şi deja amorţite de proasta circulaţie a sângelui, Mitch dormea dus, sforăind din timp în timp. Dosarul Capps era împrăştiat peste tot. Mitch dormea cu nişte documente strâns lipite de piept. Undeva, pe podea, se odihneau şi pantofii lui, printre teancuri de hârtii. De ei se sprijinea o pungă goală în care fuseseră cartofi prăjiţi. După al doisprezecelea zbârnâit, Mitch se mişcă, sări în sus şi înşfacă receptorul: era Abby.

— De ce n-ai telefonat? întrebă ea cu răceală, dar şi cu oarecare îngrijorare.

— Iartă-mă! Am adormit. Cât e ceasul? spuse el frecându-şi ochii şi privindu-şi şi el ceasul.

— E trecut de miezul nopţii. Ai fi putut să suni.

— Am sunat, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Da? Pe la ce oră?

— între opt şi nouă. Da' tu unde eşti acum?

Ea nu-i răspunse la întrebare. Peste câteva clipe spuse sec:

— Vii acasă?

— Nu. Trebuie să lucrez toată noaptea.

— Toată noaptea!? Bine, da' nu poţi lucra toată noaptea!

— Bineînţeles că pot lucra toată noaptea. Pe-aici aşa ceva e foarte obişnuit. De fapt, asta se şi cere de la mine.

— Mitch, să ştii că te-am aşteptat. Ai fi putut şi tu să-mi dai

măcar un telefon. Mâncarea e şi acum în cuptor.

— Iartă-mă! Sunt băgat până în gât în termene de predare şi pur şi simplu am pierdut noţiunea timpului. Hai, iartă-mă, te rog!

Se aşternu un moment de tăcere: Abby cântărea scuzele lui Mitch. Într-un târziu, îl întrebă:

— Ascultă Mitch, povestea asta se va transforma în obicei?

— Tot ce se poate.

— Aha, înţeleg. Şi când crezi că vii acasă?

— Ţi-e frică să stai singură?

— Nu. Nu mi-e frică. Mă duc să mă culc.

— Vin pe la şapte să fac un duş.

— O, ce drăguţ! Dacă apari la ora şapte, să nu cumva să mă trezeşti, spuse ea şi închise brusc telefonul.

El privi receptorul oarecum descumpănit, îl aşeză în furcă şi oftă. La etajul al cincilea, agentul însărcinat cu paza şi securitatea firmei se amuza de unul singur. „Să nu mă trezeşti!" Mda, aşa e bine, spuse el, oprind magnetofonul care înregistrase convorbirea. Apăsă apoi pe trei butoane la rând şi vorbi într-un mic microfon.

— Hei, Dutch, scoală-te odată!

— Mda, ce e?

— Sunt eu, Marcus, de la etaj. Cred că băiatu' are de gând să stea aici toată noaptea.

— Şi care e baiul?

— Păi, nevastă-sa. A uitat s-o anunţe şi ea tocmai gătise ceva ca lumea.

— Aaa, păi asta nu-i bine! Auzi, da' parcă refrenul ăsta ne e cunoscut!...

— De, toţi bobocii fac aşa în prima săptămână. Mă rog, el i-a spus că nu ajunge acasă până mâine dimineaţă, aşa că poţi şi tu să pui cornu'n pernă.

Marcus mai manevră nişte butoane şi-şi reluă lectura – avea în mână o revistă ilustrată.

Abby era trează în clipă în care prima rază de soare se furişase printre ramurile stufoase ale stejarilor din grădină. Se sculă, îşi făcu o cafea, mângâie căţeluşul şi începu să tragă cu urechea la zgomotele uşoare ale cartierului care se trezea. Dormise puţin şi prost. Făcuse un duş fierbinte, dar nu reuşise să îşi alunge oboseala. Acum, era îmbrăcată în halatul alb de baie al lui Mitch. Avea părul ud, legat la spate cu o aţă.

Auzi pocnetul unei portiere. Mitch deschise uşa de la bucătărie, intră, îşi aruncă sacoul pe un scaun şi se îndreptă spre soţia lui.

— Bună dimineaţa, îi spuse el, aşezându-se de cealaltă parte a mesei de răchită împletită.

— Bună dimineaţa, îi răspunse ea cu un zâmbet înşelător.

— Ce devreme te-ai trezit, zise el, făcând efortul de a fi prevenitor şi prietenos. Evident, nu reuşi s-o păcălească. Ea îşi bea cafeaua zâmbind mereu. Mitch răsuflă adânc, privind undeva, afară.

— Da, văd că eşti încă furioasă pentru astă-noapte.

— Nu, nu chiar. Nu ţin supărare.

— Ţi-am spus că-mi pare rău şi chiar aşa şi e. Am încercat să sun o dată.

— Şi ce-ar fi fost dacă mai încercai o dată?

— Abby! Te rog să nu divorţezi! Jur că nu se va mai repeta! Numai nu mă părăsi!

De data aceasta, ea zâmbi de-adevărat şi apoi chicoti:

— Arăţi ca dracu'.

— Ce mai ai pe sub halat?

— Nimic.

— Arată-mi!

— Mai bine dormi puţin. Arăţi jigărit de tot.

— Mulţumesc, dar nu pot. La nouă am şedinţă cu Avery şi la zece am altă şedinţă, tot cu Avery.

— E clar, ăştia încearcă să-ţi vină de hac din prima săptămână.

— îhî, da' au luat plasă, că sunt un bărbat şi jumătate. Hai să facem un duş împreună!

— Abia am făcut duş.

— Goală?

— Da 'cum altfel?

— Povesteşte-mi cum a fost? Spune-mi fiecare amănunt.

— Vezi, dacă veneai acasă la o oră decentă, nu te-ai mai fi purtat acum ca un maniac sexual.

— Iubito, sunt absolut convins că povestea se va repeta. O să mai am multe nopţi albe. Când eram în facultate, nu te plângeai niciodată că lucrez zi şi noapte.

— Atunci era altceva. Atunci ştiam că totul avea să se sfârşească într-o bună zi. Acum eşti deja avocat şi n-ai nici o şansă să-ţi schimbi statutul multă vreme de-aci înainte. Mă-ntreb dacă toate astea fac parte din meseria ta. Toată viaţa ai să munceşti câte o sută de ore pe săptămână?

— Abby, e doar prima săptămână, scumpo!

— Păi tocmai asta mă sperie! Va fi din ce în ce mai rău.

— Bineînţeles că va fi! Asta e meseria – o chestie ucigătoare unde cei slabi sunt înghiţiţi şi cei tari se umplu de bani. E ca la maraton, cel mai rezistent înhaţă aurul.

— Şi moare la finiş!

— Ei, lasă! Eu nu cred asta. Ne-am mutat aici de câteva zile şi gata, te şi îngrijorează starea sănătăţii mele!

Abby bea cafeaua gânditoare, în timp ce, cu o mână, îl scărpina

pe Hearsay după ureche. Era atât de frumoasă! Cu ochii încercănaţi, nefardată, cu părul ud, atât de frumoasă! Mitch se ridică de pe scaun, se duse în spatele ei şi o sărută pegât.

— Te iubesc, îi şopti el.

Abby îl prinse de mâna pe care i-o pusese pe umăr.

— Du-te şi fă un duş. Între timp, eu fac micul dejun. Abby aranjase masa ca pentru o primire de gală. Scosese din bufet serviciul de masă de porţelan al bunicii, pe care-l inaugura în noua casă – aprinsese lumânările din sfeşnicele de argint şi umpluse paharele din cristal gros cu suc de grapefruit proaspăt. Pe fiecare farfurie aşezase un şerveţel de in, asortat cu faţa de masă. Mitch, care tocmai terminase duşul, se întoarse în sufragerie şi fluieră surprins:

— Cu ce ocazie?

— Mic dejun special pentru un soţ special.

El se aşeză la masă şi admiră o farfurie de porţelan. Mâncarea se încălzea într-un vas de argint cu capac.

— Ei, ce-avem de mâncare? întrebă el, lingându-se deja pe buze.

Abby îi arătă vasul de argint şi el ridică mirat capacul.

— Ce-i asta?

— Viţel piccata.

— Viţel cum?

— Viţel piccata.

Mitch se uită la ceas.

— Păi credeam că e vorba despre micul dejun.

— Uite ce e, „asta" trebuia să mâncăm aseară la cină; te sfătuiesc să nu faci nazuri şi să mănânci.

— Viţel-cum-ai-spus la micul dejun?

Ea zâmbi sarcastic, se strâmbă uşor la el şi dădu din cap. El se uită încă o dată în crăticioara de argint, se prefăcu că analizează situaţia cu atenţie şi, în cele din urmă, rosti sentenţios:

— Miroase al dracu' de bine.

8

Sâmbătă dimineaţă, Mitch dormi târziu şi ajunse la serviciu abia pe la unsprezece, nebărbierit, îmbrăcat în nişte jeans vechi, cu o cămaşă şi mai veche, încălţat în nişte mocasini lăbărţaţi şi fără şosete în picioare. Haine din timpul facultăţii.

Contractul Capps, scris şi rescris până vineri seara, fusese iar revăzut de către Mitch şi refăcut de Nina. Mitch se gândea că Nina nu avea o viaţă personală în afara serviciului, aşa încât nu ezitase deloc să-i ceară să lucreze peste program. Şi, când ea acceptase, el nu se sfiise să-i spună să se prezinte sâmbătă dimineaţa, cât mai devreme. Sâmbătă, Nina venise pe la nouă. Era şi ea îmbrăcată cu nişte blue-jeans – care n-o făceau deloc să arate mai bine. Mitch îi dăduse

contractul de două sute de pagini, însoţit de ultimele modificări şi o rugase să-l bage în calculator şi să-i dea forma definitivă. El avea întâlnire cu Avery la zece.

Sâmbătă, firma arăta cu totul altfel decât în celelalte zile ale săptămânii. Erau prezenţi aproape toţi angajaţii, dar, nefiind vorba de nici un client care să-i viziteze, regula hainelor stricte cădea de la sine. Peisajul era suprasaturat de doc – s-ar fi putut organiza un rodeo fără să fi fost nevoiţi să împrumute costume de cowboy. Nici urmă de cravate. Câţiva tineri arborau însă nişte cămăşi atât de scobite, încât scârţâiau la fiecare mişcare.

Cu toate acestea, presiunea era aceeaşi din timpul săptămânii, cel puţin în ceea ce-l privea pe ultimul angajat al firmei, Mitch McDeere, care-şi anulase toate întâlnirile recapitulative pentru examenul de barou încă de joi. Caietele pentru examen zăceau pe podea, din ce în ce mai pline de praf, amintindu-i, ca un reproş mut, că el va fi primul angajat al onorabilei firme care va pica la examenul acesta atât de important.

Sâmbătă dimineaţă la zece, cea de-a patra variantă a contractului Capps fusese gata şi Nina o pusese ceremonios pe colţul biroului şefului ei, după care se dusese după nişte cafea caldă. Dosarul avea acum două sute nouăsprezece pagini; pentru a ajunge la acest rezultat, Mitch recitise de patru ori fiecare cuvinţel şi recapitulase codul de taxe până când îl învăţase pe de rost. Luând contractul în mână, el se îndreptase către biroul lui Avery. Acolo, o secretară aferată aranja servieta de dimensiuni impresionante a şefului ei, în timp ce acesta stătea, ca de obicei, la telefon.

— Câte pagini? îl întrebă el pe Mitch, după ce pusese receptorul în furcă.

— Peste două sute.

— Bine. Cât de ciornă este?

— Nu prea e ciornă. E a patra variantă de ieri până azi. E aproape perfect.

— Vedem noi. Îl citesc în avion şi Capps o să-l citească cu lupa şi, dacă găseşte o chichiţă care nu-i place, o să facă spume o oră întreagă şi o să mă ameninţe că nu plăteşte un sfanţ. Câte ore ţi-a luat chestia asta?

— Cincizeci şi patru de ore şi jumătate, de miercuri încoace.

— Uite ce e, Mitch, ştiu că te-am cam înghesuit. Îmi pare rău. Prima săptămână la noi a fost grea, dar să ştii că ne înghesuie clienţii şi o să-ţi prindă bine să te obişnuieşti cu greul de la început. Toţi ne spargem capetele pentru clienţii care plătesc două sute pe oră. Asta e treaba!

— Dar nu mă deranjează deloc. Ce-i drept, sunt cam în urmă cu pregătirea pentru examen, dar pot să recuperez din mers.

— Scârba aia mică de Hudson îţi face mizerii?

— Nu, nu în mod special.

— Dacă-ţi face zile fripte, să-mi spui imediat. E aici doar de cinci ani şi face pe belferul. Se crede de-a dreptul academician. Mie nu-mi place tipul deloc.

— N-am nici o problemă cu el.

Avery pusese contractul în servietă.

— Ei, unde-i prospectul şi unde-s celelalte hârţoage?

— Am făcut câte o ciornă pentru fiecare. Mi-ai spus că avem douăzeci de zile la dispoziţie.

— Aşa ţi-am spus, da' hai să le facem! Capps are obiceiul să ceară totul înainte de termenele stabilite chiar de el. Ce faci, lucrezi mâine?

— Duminică? Nu aveam de gând. Soţia mea a insistat oarecum să mergem la biserică.

— Nevestele astea! Nu ştiu cum reuşesc să încurce toate lucrurile, nu-i aşa? întrebă el fără să aştepte răspuns. Hai să-l dăm gata pe Capps până sâmbăta viitoare!

— Bine, nici o problemă.

— Ascultă, Mitch, am mai discutat noi până acum despre dosarul Koker-Hanks?

Avery scotocea într-o mapă.

— Nu.

— Asta e. Koker – Hanks e un mare antreprenor din Kansas City. Are contracte în toată ţara, în valoare de cel puţin o sută de milioane. Un şantier lângă Denver, Holloway Brothers, s-a oferit să cumpere Koker – Hanks. Vor să achiziţioneze acţiuni, active, ceva contracte şi să bage în schimb nişte bani gheaţă. Uite, ia dosarul, familiarizează-te cu el şi stăm de vorbă marţi, când mă întorc.

— Cât timp avem la dispoziţie?

— Treizeci de zile.

Dosarul nu era tot atât de gros ca cel al lui Capps, dar era, oricum, impunător.

— Treizeci de zile, mormăi Mitch.

— Afacerea valorează pe puţin optzeci de milioane – şi noi stoarcem două sute de mii de bătrâne ca onorariu, aşa că nu e o chestie rea absolut deloc. De câte ori te uiţi în dosarul ăsta, facturezi o oră. Lucrează la el ori de câte ori ai timp – dacă-ţi trece prin cap numele Koker – Hanks, în maşină, sub duş, oriunde eşti, bagi o oră în facturi. La cazul ăsta, nu avem alt plafon decât cerul!

Spunându-i acestea, Avery părea că se delectează la gândul că un client plăteşte cât îi ceri.

Sâmbătă seară, pe când cocteilurile erau pe sfârşite, în timp ce studiau cu toţii lista de vinuri şi-l ascultau pe Oliver Lambert

dizertând despre marile vinuri franţuzeşti, exact în momentul în care Abby şi Mitch se gândeau că, de fapt, ar fi preferat să fi rămas acasă, să mănânce pizza şi să se uite la televizor, doi bărbaţi intrau cu chei potrivite în BMW-ul negru al familiei McDeere, parcat lângă restaurantul Justine's. Erau îmbrăcaţi în sacou şi purtau amândoi cravată şi nu ieşeau cu nimic în evidenţă. Cei doi porniră maşina şi traversară jumătate din oraş, fără să dea de bănuit cuiva. Parcară maşina în faţa casei celor doi McDeere, la locul ei obişnuit. Cu o altă cheie potrivită intrară în casă. Hearsay fu imediat închis în dulapul din spălătorie. Pe întuneric, cei doi aşezară pe masa din hol o servietă diplomat, îşi puseră mănuşi de cauciuc şi luară fiecare o mică lanternă.

— Aranjează mai întâi telefoanele, spuse unul dintre ei. Lucrau cu repeziciune, complet indiferenţi la faptul că era întuneric beznă. Derivaţia telefonică din bucătărie fu scoasă din priză şi aparatul, descompus în factori primi, se văzu curând înnobilat cu un emiţător minuscul, de dimensiunile unui bob de strugure, lipit cu clei în cavitatea receptorului şi apăsat cu putere, timp de zece secunde, ca să se prindă cât mai bine. Odată cleiul uscat, microfonul instalat în lăcaşul lui şi aparatul montat la loc, unul dintre cei doi bărbaţi îl reaşeză pe peretele bucătăriei. Semnalele sau vocile aveau să fie transmise unui mic receptor ce urma să fie plasat în mansarda casei, lângă un transmiţător ceva mai puternic, capabil să retransmită semnalele către antena ce se găsea pe Bendini Building. Nu era nevoie de alte instalaţii mai sofisticate; din momentul în care erau cuplate la reţea, puteau funcţiona la nesfârşit.

— Mai pune unul şi în oficiu.

Servieta diplomat se mută pe canapea. Cei doi bătură un cui într-o umflătură a placajului care lambrisa pereţii, apoi scoaseră cuiul şi înfipseră în micul orificiu rămas un cilindru subţire, negru, pe care-l fixară cu o picătură de lipici special. Microfonul era invizibil. De el atârna o sârmuliţă de grosimea firului de păr. Ea fu la rândul ei fixată cu grijă la îmbinarea celor două panouri de placaj, apoi dusă spre plafon. Ceva mai târziu, aveau s-o cupleze la receptorul din mansardă.

În pereţii fiecărei camere se aflau acum microfoane. Cei doi găsiră în holul casei nişte scări uşoare, extensibile, cu ajutorul cărora se puteau urca în podul casei. Unul dintre ei aduse receptorul şi transmiţătorul, celălalt trase prin pereţi sârmele aproape invizibile, le adună într-un singur fascicul răsucit pe care se trudi să-l treacă pe sub izolaţia peretelui până în colţul în care colegul lui montase transmiţătorul într-o cutie veche de carton. Cuplară apoi instalaţia lor la curent printr-un cablu şi montară şi o antenă mică, mascată de bârnele care traversau mansarda. Încăperea era mare, dar foarte călduroasă şi respiraţia celor doi vizitatori nocturni devenea din ce în

ce mai anevoioasă. În fine, transmiţătorul era instalat şi el în carcasa veche a unui aparat de radio.

Cei doi zvârliră peste el tot felul de lucruri vechi şi de zdrenţe. Oricum, era vorba de un colţ îndepărtat al mansardei şi era probabil că multă vreme de-acum înainte nimeni nu va cotrobăi pe-acolo. Iar dacă totuşi cineva ar observa ceva, fără îndoială că acel cineva ar crede că are în faţă o grămadă de vechituri pe care le-ar lua şi le-ar arunca fără să bănuiască mai mult. Cei doi îşi admirară talentul şi îndemânarea, apoi coborâră şi începură să-şi înlăture propriile urme. Totul durase ceva mai mult de un sfert de oră. Îi dădură drumul lui Hearsay şi se furişară către BMW-ul cu care ieşiră în alee şi se pierdură în noapte.

Cina de la Justine's nu se terminase când maşina celor doi McDeere îşi regăsi locul din parcare. Şoferul pescui din buzunar cheia unui Jaguar cafeniu, proprietatea familiei Kendall Mahan, consilier juridic la firma Bendini, Lambert & Locke. Tehnicienii se instalară în Jaguar. Familia Mahan locuia în centru şi, judecând după schiţa apartamentului, treaba avea să fie mai uşoară decât fusese la McDeere.

Ân Bendini Building, la etajul al cincilea, Marcus privea cu atenţie panoul pe care sclipeau intermitent tot felul de luminiţe. Aştepta un semnal din East Meadowbrook numărul 1231. Petrecerea se terminase în urmă cu o jumătate de oră şi era timpul să asculte. O luminiţă galbenă îi atrase atenţia şi Marcus îşi puse căştile la urechi, apăsă butonul de înregistrare şi începu să aştepte. O luminiţă verde clipea lângă poziţia McD6. Aha, asta era pe peretele dormitorului! Semnalele erau clare, vocile, la început mai slabe, deveniră şi ele foarte limpezi. Marcus mări volumul şi se puse pe ascultat.

— Jill Mahan e o căţea afurisită, spunea femeia, adică doamna McDeere. Cu cât bea mai mult, cu atât devenea mai a dracului.

— Mi se pare că are ceva sânge albastru sau cam aşa ceva, replică domnul McDeere.

— Bărbasu' e OK, da' ea e o jigodie.

— Auzi, mi se pare că te-ai ameţit.

— Aproape. Şi să ştii că sunt gata să fac dragoste pe viaţă şi pe moarte.

Marcus mări volumul şi se aplecă spre luminiţele care clipeau.

— Dezbracă-te! ceru imperativ doamna McDeere.

— N-am mai făcut chestia asta cam de multişor, remarcă domnul McDeere.

Marcus se ridică şi examina, ezitând, butoanele şi becurile.

— Ei, şi a cui e vina?

— Las' că n-am uitat încă procedura! Eşti foarte frumoasă.

— Da? Treci în pat!

Marcus răsuci la maximum butonul pe care era scris volum. Privea luminiţele zâmbind şi răsuflând din greu. Îi erau dragi angajaţii ăştia, proaspăt veniţi de pe băncile şcolii, plini de energie şi de visuri frumoase. Ascultă zâmbind sunetele care îi parveneau din dormitorul familiei McDeere. În cele din urmă, închise ochii, urmărind în gând cum cei doi făceau dragoste.

9

„Criza Capps" se rezolvă înainte de a ajunge la dezastru în mai puţin de două săptămâni, graţie unei serii de zile de optsprezece ore de lucru cotidian, facturate de cel mai proaspăt membru al firmei, Mitchell McDeere. Şi culmea, acesta, care nici măcar nu-şi dăduse examenul de barou, era atât de ocupat cu practica avocăţească, încât nici nu-şi mai găsea timp pentru examen. În luna iulie, tânărul facturase cincizeci şi nouă de ore pe săptămână în medie – un adevărat record pentru unul care nici nu era încă atestat oficial ca avocat. La şedinţa lunară a asociaţilor, Avery, plin de mândrie, îi informă pe colegii lui că treaba făcută de McDeere era minunată pentru un începător. Datorită lui McDeere, spuse Avery, afacerea Capps se încheiase cu trei zile înainte de termen. Numai documentaţia acestei afaceri număra patru sute de pagini perfecte, puricate, redactate şi adăugite de McDeere. Mulţumită aceluiaşi McDeere, afacerea Koker – Hanks se va încheia şi ea în mai puţin de o lună. Şi firma avea să mai câştige aproape un sfert de milion! McDeere era pur şi simplu o maşină perfectă, încheie Avery, foarte satisfăcut.

În schimb, Oliver Lambert îşi exprimă îngrijorarea în legătură cu activitatea de studiu a numitului McDeere. Mai avea vreo trei săptămâni până la examen şi era evident pentru toată lumea că el nu se pregătea. Mai mult de jumătate din şedinţele lui recapitulative fuseseră amânate în iulie şi în jurnalul de bord nu menţionase decât vreo douăzeci de ore de studia Avery le spuse să nu-şi facă griji – „băiatul lui" avea să fie gata la timp cu totul.

Cu două săptămâni înainte de examen, Mitch găsi şi el de cuviinţă să se plângă. În timpul unui dejun la Manhattan Club, el îi explică lui Avery că s-ar putea să pice la examen şi că avea nevoie de timp pentru studiu. De foarte mult timp. Da, spuse el, putea să înghesuie toată materia în două săptămâni şi să ia examenul la mustaţă, dar pentru asta trebuia să fie lăsat în pace. Gata cu termenele limită! Gata cu urgenţele! Gata cu munca de noapte! Mitch ţinu o adevărată pledoarie pe care Avery o ascultă spăşit. Îi prezentă scuze şi-i promise că, în următoarele două săptămâni, îl va ignora complet. Mitch se mulţumi şi cu atât.

În prima zi din august, era convocată o reuniune generală în biblioteca principală de la etajul întâi. Acolo era sala de şedinţe cea mai spaţioasă din cele patru biblioteci şi sala de festivităţi. O parte

dintre avocaţi se aşezaseră deja pe scaune, în jurul anticei mese din lemn de cireş. Ceilalţi stăteau în picioare, sprijiniţi de rafturile pline cu tomuri de legi; erau nişte cărţi grele, îmbrăcate în piele de viţel – nimeni nu le mai deschidea de ani de zile. În încăperea vastă se aflau toţi angajaţii firmei – chiar şi Nathan Locke care sosise printre ultimii şi rămăsese în picioare, lângă uşă. Nu vorbea cu nimeni şi nimeni nu-l privea. Din când în când, Mitch strecura o privire către Ochi Negri. Atmosfera era sumbră. Nici un zâmbet, nici o privire veselă.

Beth Kozinski şi Laura Hodge intrară în sală, conduse de Oliver Lambert. Li se oferiră două locuri în faţa peretelui pe care erau atârnate două portrete acoperite cu pânză. Cele două femei se ţineau de mână şi încercau să zâmbească. Lambert stătea în picioare, cu spatele la perete şi cu faţa la adunare. Vorbea cu blândeţe, frumoasa lui voce de bariton fiind încărcată de simpatie şi compasiune. La început vorbi aproape în şoaptă, dar dicţia lui perfectă făcea să răsune foarte limpede fiecare silabă în întreaga încăpere. Le privea pe cele două tinere văduve şi vorbea despre tristeţea tuturor membrilor firmei, despre grija pe care o vor avea întotdeauna cu toţii de ele şi de familiile lor. Şi iar, despre Marty şi Joe, despre primii lor ani la firmă, despre cât de buni şi importanţi fuseseră pentru Bendini, Lambert & Locke, despre imensul gol lăsat prin plecarea lor prematură. Vorbi şi despre marea dragoste şi desăvârşitul lor devotament pentru familiile lor.

Lambert era elocvent. Vorbea în proză, fără să-şi fi schiţat discursul în prealabil. Cele două văduve plângeau încetişor. Din când în când, îşi ştergeau lacrimile. Lamar Quin şi Doug Turney, colegii cei mai apropiaţi ai celor doi dispăruţi, începuseră şi ei să-şi sufle nasul şi să-şi şteargă ochii.

Lambert ajunse la concluzia că a spus tot ce trebuia spus şi se opri. Dezveli apoi portretul lui Martin Kozinski, ceea ce produse o mare emoţie în rândurile asistenţei. Lacrimile se vedeau pe tot mai multe feţe. Lambert anunţă că va fi creată o bursă cu numele celui dispărut, la Facultatea de Drept din Chicago. Firma va deschide conturi la bancă pentru educaţia copiilor lui Marty şi nu va uita familia Kozinski în nici o ocazie. Beth îşi muşcă buzele, dar tot ce reuşi fu să plângă şi mai tare. Avocaţii duri şi chiţibuşari ai firmei Bendini, aceşti nemiloşi aşi ai baroului, îşi înghiţeau toţi cu greutate lacrimile care le împânzeau privirile, ferindu-se să se uite unul la altul. Singur Nathan Locke nu părea câtuşi de puţin mişcat. Privea ţintă peretele cu pricina şi părea că ignoră întreaga ceremonie.

Urmă portretul lui Joe Hodge, o biografie similară, o bursă asemănătoare şi aceleaşi conturi pentru copiii defunctului. Mitch auzise zvonul că, patru luni înainte de a muri, Hodge încheiase o asigurare în caz de deces de două milioane de dolari. În clipa în care

discursurile funebre se apropiau de sfârşit, Nathan Locke dispăru pe uşa de care stătuse rezemat. Ceilalţi le înconjurară pe cele două femei, îmbrăţişându-le şi spunându-le cuvinte de îmbărbătare. Mitch nu-i cunoscuse pe cei doi, aşa că socoti că nu prea avea ce să spună. Se apropie de perete şi privi portretele cu atenţie. Erau cinci în total, dar cele trei anterioare erau mai mici, deşi realizate în acelaşi stil demn şi distins. Privirea i se opri asupra femeii. Pe plăcuţa metalică stătea scris: Alice Knauss, 1948 —1977.

— Ea a fost o eroare, îi şopti de la spate Avery care se apropiase de „repartizatul" lui.

— Cum adică?

— Tipicul avocat-femelă. A venit aici de la Harvard ca şefă de promoţie şi de la început ne căuta râcă la toţi, tocmai pentru că era femeie. După părerea ei, toţi bărbaţii din lume sunt misogini, iar misiunea ei în viaţă era nici mai mult nici mai puţin decât abolirea discriminării sexuale. O căţea împuţită. Nici şase luni nu i-au trebuit să ne facă pe toţi să vomităm când o vedeam, dar nu puteam să scăpăm de ea. Nu-ţi mai spun că a obligat practic pe doi asociaţi să se retragă mult înainte de termen şi că Milligan încă mai dă vina pe ea pentru infarctul pe care l-a avut. Vezi că tocmai el, Victor Milligan, fusese însărcinat cu păstoritul ei!

— Măcar era o avocată bună?

— Foarte bună, dar era imposibil să-ţi dai seama, în aşa hal de cutră era.

— Şi ce s-a întâmplat cu ea?

— Accident de maşină. Omorâtă de un şofer beat. O adevărată tragedie.

— Ea a fost prima femeie angajată la firmă?

— Da, da' şi ultima, în fine, dacă nu ne dă cineva în judecată.

Mitch arătă cu capul spre celălalt portret.

— Ăsta cine e?

— Robert Lamm. Am fost prieten cu el. Făcuse dreptul la Emory, în Atlanta. Era cu trei ani înaintea mea.

— Şi lui ce i s-a întâmplat?

— Nu ştie nimeni. Era un vânător pasionat. Ţin minte că într-o iarnă am fost împreună la elani, în Wyoming. În fine, tipul s-a dus la vânătoare de căprioare în Arkansas şi a dispărut. L-au găsit după o lună, prăbuşit într-o viroagă, cu o gaură în cap. S-au făcut diferite speculaţii, vezi-doamne, împuşcătura fusese trasă de la mare distanţă, cu o carabină puternică şi aşa mai departe. A fost, probabil, un accident şi n-o să ştim niciodată adevărul. Eu, unul, nu pricep cine şi de ce ar fi dorit moartea lui Bobby Lamm.

Ultimul portret era cel al lui John Mickel, 1950 —1984.

— Dar el? întrebă Mitch în şoaptă.

— Povestea lui e cea mai dramatică din toate. Tipul nu era un om puternic şi stresul i-a venit de hac. Bea ca un burete şi, încetul cu încetul, a început să se şi drogheze. Pe urmă l-a lăsat nevasta şi a mai urmat şi un divorţ urât de tot. Firma a fost pusă într-o situaţie foarte neplăcută. Iar omul, după zece ani de lucru, a început să se teamă că nu va mai ajunge asociat. Şi uite aşa, s-a apucat vârtos de băut. Noi am cheltuit o groază de bani pe tratamente şi pe restul, da' n-am reuşit să-l scoatem la lumină. Pe urmă depresia şi sinuciderea. A scris o scrisoare de şapte pagini cu explicaţii amănunţite şi şi-a zburat creierii.

— Cred că a fost îngrozitor.

— Să ştii că aşa a şi fost.

— Şi unde l-au găsit?

Avery îşi drese glasul şi aruncă o privire împrejur.

— Păi, în biroul tău.

— Ce?!

— Da, da' au făcut curăţenie mare.

— Glumeşti?

— Nu, vorbesc foarte serios. Linişteşte-te, Mitch, totul s-a întâmplat cu ani în urmă! Biroul n-a mai fost folosit de-atunci. Îţi spun că totul e OK.

Mitch rămăsese fără glas.

— Ascultă, nu eşti superstiţios, nu-i aşa? întrebă Avery cu o grimasă batjocoritoare.

— Bineînţeles că nu.

— Mă rog, cred că nu am greşit că ţi-am spus, deşi noi nu prea vorbim despre asta.

— Ascultă, crezi că pot să mă mut în alt birou?

— Sigur că da. E suficient să pici examenul de barou şi te ducem la subsol, în birourile personalului auxiliar.

— Dacă-l pic, o să fie din pricina ta.

— Da, da' n-ai să-l pici, nu-i aşa?

— Dacă ai putut tu să-l iei, o să pot şi eu.

Între cinci şi şapte dimineaţa, Bendini Building era un edificiu gol şi liniştit. Nathan Locke sosise ca de obicei la şase, se dusese direct în biroul lui şi încuiase uşa. Pe la şapte, începuseră să apară şi ceilalţi angajaţi, aşa că se auzeau voci şi râsete. Pe la şapte şi jumătate erau toţi în păr şi un grup de secretare îşi făcu apariţia. La opt, culoarele erau pline de lume şi, ca de obicei, un aer haotic domnea în întreaga clădire. Era foarte greu să te concentrezi în vreo privinţă. Toată lumea întrerupea pe toată lumea, conform unei vechi rutine. Telefoanele sunau fără pauză. La nouă, avocaţii, personalul auxiliar, funcţionarii de la ghişee şi secretarele erau prezenţi sau, în orice caz, se ştia exact unde sunt.

Mitch preţuia mult singurătatea şi liniştea primelor ore ale dimineţii, aşa că îşi dăduse ceasul cu treizeci de minute înainte şi-l trezea acum pe Dutch la cinci, în loc de cinci şi jumătate. Luase obiceiul de a-şi pregăti două recipiente mari de cafea şi de a hoinări pe culoarele întunecate, aprinzând luminile şi inspectând clădirea. Uneori, în dimineţile senine, stătea la fereastra biroului lui Lamar, urmărind răsăritul soarelui, deasupra uriaşului şi puternicului Mississippi. Număra şlepurile frumos aliniate în urma remorcherelor care despicau încet apele maiestuoase ale fluviului. Urmărea traficul lent de pe podul din depărtare. Dar aceste clipe de răgaz erau foarte scurte; Mitch nu pierdea timpul. Dicta scrisori, informări, rapoarte, rezumate, memorii şi sute de alte documente pe care Nina le bătea la maşină şi Avery le revedea. În acelaşi timp, înghiţea pe nerăsuflate materia pentru examenul de barou.

În dimineaţa care urmă ceremoniei dedicate memoriei celor doi avocaţi decedaţi, Mitch se trezi că, în timp ce căuta un tratat de drept în biblioteca cea mare de la etajul al patrulea, ochii i se pironiră asupra celor cinci portrete. Se apropie de ele şi le privi cu mare atenţie, amintindu-şi tot ce-i spusese Avery. Cinci avocaţi morţi în ultimii douăzeci de ani – mda, era un loc de muncă periculos. Îşi notă într-o agendă numele şi anii în care muriseră cei cinci. Ceasul arăta cinci şi treizeci de minute. Pe culoar se auzi o mişcare şi Mitch se întoarse brusc. În întuneric se decupa silueta lui Locke. Acesta îl urmărea cu privirile lui de gheaţă neagră. Păşi în încăpere şi-l întrebă rece:

— Ce faci aici?

Mitch se căzni să zâmbească:

— Bună dimineaţa. Întâmplător, studiam pentru examen.

Locke aruncă o privire scurtă spre perete şi apoi îl fixă cu o privire inchizitorială.

— Înţeleg. De ce te interesează atât de mult portretele astea?

— Curiozitate. Mă gândeam că firma şi-a avut partea ei de tragedie pe lumea asta.

— Oamenii aceştia sunt morţi. Adevărata tragedie se va întâmpla dacă nu iei examenul de barou.

— Ei bine, eu am intenţia să-l iau.

— Da?! Află că eu am auzit altceva: toţi sunt îngrijoraţi de felul în care studiezi, mai bine zis, de felul în care nu studiezi.

— Facturile mele excesive nu-i îngrijorează?

— Nu face pe deşteptu' cu mine! Ţi s-a spus de o mie de ori că examenul are prioritate absolută. Nu avem nevoie de un angajat fără licenţă de liberă practică.

Mitch se gândi la cel puţin o duzină de replici ironice sau caustice, dar renunţă. Locke se întoarse pe călcâie şi dispăru. După ce

închise uşa propriului său birou, Mitch ascunse cu grijă într-un sertar numele şi datele pe care le scrisese şi se apucă să conspecteze o lucrare recapitulativă de drept constituţional.

10

În prima săptămână de după examen, Mitch ezita dacă să se ducă la serviciu sau să stea acasă, aşa că îşi petrecu dimineaţa în grădină, săpând straturile de flori şi aşteptând. Aranjatul casei luase sfârşit şi, bineînţeles, primii oaspeţi aveau să fie părinţii lui Abby. Ea frecase şi curăţase fiecare colţişor şi acum era momentul să-i invite. Îi promisese lui Mitch că nu vor sta decât vreo trei ceasuri, iar el îi promisese că va fi cât va putea de politicos. El spălase şi lustruise ambele maşini – mai cumpăraseră una între timp – şi acum acestea străluceau în soare de parcă abia ar fi fost scoase din vitrină. Peluza fusese tăiată şi periată de un puşti de pe stradă. Timp de o lună, domnul Rice, vecinul, stropise cu îngrăşăminte şi iarba era deasă, moale şi uniformă, ca peluza unui teren de golf.

Socrii îi sosiră pe la prânz şi Mitch se văzu nevoit să părăsească locul lui strategic fără nici o tragere de inimă, de altfel. Le ieşi în întâmpinare zâmbind, dar imediat se scuză şi se duse să-şi schimbe hainele. Îşi dăduse imediat seama că cei doi nu se simţeau în largul lor; acest lucru îi făcea mare plăcere. Stătu multă vreme la baie, timp în care Abby le arăta părinţilor ei fiecare centimetru pătrat de tapet şi fiecare bucată de mobilă. Bătrânii Sutherland erau totdeauna impresionaţi de astfel de lucruri. De lucruri fără importanţă. Nu-i preocupau decât obiectele deţinute sau nu de alţii. El era preşedintele unei mici bănci care agoniza de cel puţin zece ani. Ea nu lucra – ar fi fost sub demnitatea ei! – aşa că-şi petrecuse cea mai mare parte a existenţei încercând să promoveze social într-un orăşel în care nimeni nu reuşea să păcălească pe nimeni. Îşi făcuse un arbore genealogic din care reieşea că se trage din familia regală a unei mici ţări europene şi cu asta reuşise să-i impresioneze pe oamenii care trudeau la minele de cărbuni din Danesboro, Kentucky. Cu atâta sânge albastru în vine, fusese de datoria ei să nu facă altceva decât să bea ceai, să joace bridge şi să activeze neobosit la Clubul Prietenilor Grădinii. Vorbea mereu şi fără încetare despre banii soţului ei şi nu obosea niciodată când era vorba de a-i critica pe cei mai puţin norocoşi în viaţă. El era un tip scorţos, care tresărea la lătratul consoartei şi care trăia cu spaima de a nu o înfuria. Formau o echipă sudată şi, ca nişte adevăraţi parveniţi, o antrenaseră pe fiica lor de la cea mai fragedă vârstă: trebuia să fie cea mai bună, să fie prima în toate domeniile şi, în special, trebuia să se mărite foarte bine. Iată însă că fiica lor se răzvrătise şi se căsătorise cu un tânăr sărac, având drept familie o mamă nebună şi un frate criminal.

— Ei bine, Mitch, aveţi o casă foarte drăguţă, începu domnul

Sutherland când se aflau deja la masă.

Era un efort de a sparge gheaţa.

— Mulţumesc.

Nimic altceva. Mulţumesc şi atât. Mitch îşi îndrepta atenţia asupra conţinutului farfuriei. Nu, n-aveau să-l vadă zâmbind în timpul prânzului. Cu cât vorbea el mai puţin, cu atât se simţeau ei mai stânjeniţi. De fapt, Mitch asta şi dorea, să-i vadă bâlbâindu-se, să-i vadă cum se foiesc pe scaune, să-i facă să se simtă vinovaţi, să-şi dea seama că judecaseră greşit. Să asude şi să sângereze! Ei nu vruseseră să vină la nuntă – ei aruncaseră primii cu pietre, nu el.

— Da, într-adevăr, totul este atât de frumos, completă mama lui Abby, adresându-se şi ea ginerelui ei.

— Mulţumesc.

— Şi nouă ne place totul foarte mult, mamă, zise Abby.

Conversaţia continua pe tema casei, dar fără participarea bărbaţilor. Femeile vorbeau şi iar vorbeau despre gustul şi talentul specialistei în design; Abby încerca cu disperare să acopere golurile jenante care, totuşi, se iveau uneori. Spunea tot ce-i trecea prin minte. Lui Mitch aproape că-i părea rău pentru ea, dar se încăpăţâna să privească numai în farfurie. Da, tensiunea din aer ar fi putut fi despicată cu un cuţit, ceea ce lui Mitch îi convenea de minune.

— Aşadar, ţi-ai găsit o slujbă, o întrebă pe Abby mama ei.

— Da, încep de luni într-o săptămână. Preiau clasa a treia la Şcoala Episcopală „St. Andrew”.

— în învăţământ sunt cele mai mici lefuri, trânti tatăl ei. „Bestie grosolană”, gândi Mitch.

— Dar pe mine nu mă interesează banii, tăticule! Uiţi că eu sunt institutoare?! Pentru mine asta e cea mai importantă meserie din lume. Dacă aş fi vrut bani, m-aş fi dus la medicină.

— Clasa a treia, spuse mama ei, sunt la vârsta cea mai frumoasă, nu? în curând veţi dori şi voi să aveţi copii...

„Dacă am avea copii, ăştia ar fi una-două la Memphis”, se gândi Mitch. Să aştepte ei mult şi bine! El nu se dădea în vânt după copii. Nu avea nici un nepot, cu excepţia, probabil, a acelora necunoscuţi, semănaţi de Ray peste tot pe unde fusese. Nu avea de unde şi nici cum să fi învăţat să iubească copiii.

— Poate peste câţiva ani, mamă, răspunse Abby.

„Poate după ce muriţi voi doi” completă Mitch mereu în sinea lui.

— Şi tu vrei copii, nu-i aşa, Mitch? i se adresă soacră-sa.

— Poate, peste câţiva ani.

Domnul Sutherland îşi împinse farfuria şi-şi aprinse o ţigară. Mitch şi Abby discutaseră despre fumat de nenumărate ori în ultimele zile. Mitch voia să le interzică cu desăvârşire să fumeze în casă.

Discuţiile fuseseră violente şi, în final, Abby câştigase.

— Cum a fost examenul de barou? se interesă socrul său.

„Da, ăsta ar putea să fie un subiect interesant”, îşi spuse Mitch, dar, cu voce tare, nu răspunse decât „istovitor”. Se uită la Abby care mesteca nervoasă.

— Şi, crezi că l-ai luat?

— Sper.

— Când ai să ştii rezultatul?

— Rezultatul se comunică după patru – şase săptămâni.

— Aha, şi cât a durat?

— Patru zile.

— De când ne-am mutat aici, n-a făcut altceva decât a lucrat şi a învăţat. Nu prea l-am văzut la faţă în vara asta, zise Abby.

Mitch îi zâmbi. Absenţele lui de la domiciliu, repetate şi prelungite, erau un subiect dureros, de aceea pe Mitch îl amuza s-o vadă pe Abby prefăcându-se că înţelege şi trece totul cu vederea.

— Ce se întâmplă dacă nu iei examenul? continuă interogatoriul domnul Sutherland.

— Nu ştiu, nu m-am gândit la varianta asta.

— Da' dacă-l iei, îţi măresc salariul?

Mitch promisese să fie amabil, dar îi venea din ce în ce mai greu să-şi ţină promisiunea.

— Da, o mărire frumoasă şi, pe deasupra, şi o primă frumoasă.

— Câţi avocaţi sunt la firmă?

— Patruzeci.

— Dumnezeule! exclamă doamna Sutherland, aprinzându-şi la rândul ei o ţigară. Nu găseşti atâţia avocaţi în tot ţinutul Dane!

— Şi unde este sediul firmei?

— în centru.

— Putem să-l vedem şi noi?

— Poate altă dată. Sâmbăta nu e deschis pentru public. Mitch se distra singur auzindu-şi răspunsul „pentru public”, de parcă ar fi fost un muzeu. Abby simţea apropierea dezastrului şi încercă să schimbe subiectul, vorbind despre biserica pe care o aleseseră. Avea patru mii de enoriaşi, o sală de sport şi o popicărie. Abby cânta în cor şi le preda puştilor la Şcoala Duminicală. Mitch venea şi el când nu era la serviciu, numai că, deocamdată, până acum lucrase aproape în fiecare duminică.

— Sunt fericit să constat că ţi-ai găsit o casă pentru suflet, Abby, draga mea, spuse tatăl ei cu cel mai pios accent pe care-l putu găsi. Ani de zile, el fusese cel care condusese rugăciunile în fiecare duminică, la Biserica Metodistă din Danesboro. În celelalte şase zile ale săptămânii, discret, dar sigur, se ocupase de mâncare, de băutură şi de femei. Şi conversaţia se poticni iarăşi. În încăpere domnea o

linişte neplăcută. Bătrânul îşi aprinse o nouă ţigară. „Dă-i înainte, nu te jena!” bombăni Mitch în sinea lui.

— Haideţi să luăm desertul în grădină, propuse Abby şi se apucă să facă ordine pe masă.

Cei doi oaspeţi îi ridicară în slăvi talentul de grădinar şi Mitch acceptă laudele. De fapt, el smulgea nişte buruieni când şi când şi mai curăţa şi murdăria lui Hearsay. De restul se ocupase un puşti de pe stradă care curăţase pomii de uscături, scosese buruienile, tunsese gardul viu şi aranjase grădina. Uneori, Mitch stropea peluza, dar, cel mai adesea, îl lăsa pe domnul Rice s-o facă.

Abby aduse prăjiturile cu căpşuni şi cafeaua. Acum, îl privea pe Mitch, cerându-i ajutor. El se făcu că nu observă.

— Da, e foarte drăguţă casa asta, spuse tatăl ei, pentru a treia oară consecutiv, în timp ce examina curtea din spate.

Mitch îi urmărea şuvoiul gândurilor, ceea ce nu era prea greu. Bătrânul cântărise casa şi cartierul şi acum curiozitatea îi ajunsese la maximum. „La dracu', cât costă toate astea? ar fi vrut el să întrebe. Cât avans, cât rata lunară, cât – totul?” Şi va continua cu întrebările, până când va reuşi să le plaseze şi pe astea care-l rodeau.

— Şi locul este foarte frumos, adăugă mama lui Abby.

— Când a fost construită casa? întrebă tatăl lui Abby.

Mitch puse farfuria pe masă şi îşi drese glasul: simţea că se apropie momentul.

— Cam acum cincisprezece ani, răspunse el scurt.

— Câţi metri pătraţi?

— Vreo mie, zise Abby nervoasă. Mitch o privi sever: stăpânirea de sine începea să-i dispară.

— E un cartier frumos, repetă doamna Sutherland, ca să-şi ajute fiica.

— E un credit nou sau ai preluat totul de la cineva? continuă domnul Sutherland să-l interogheze, de parcă ar fi avut în faţă un tip care ceruse un împrumut, oferind o garanţie prea subţire.

— Un credit nou răspunse Mitch, apoi aşteptă. Abby aştepta şi ea şi se ruga. Bătrânul nu mai putea să aştepte.

— Cât ai plătit-o?

Mitch răsuflă adânc şi fu cât pe-aci să-i răspundă „prea mult”, dar Abby i-o luă înainte:

— Nu prea mult, tăticule, spuse ea cu siguranţă în voce şi, încruntându-şi sprâncenele, adăugă: Să ştii că suntem perfect capabili să avem grijă de banii noştri fără ajutorul nimănui.

Mitch reuşi să zâmbească în timp ce-şi muşca limba. Doamna Sutherland se ridică.

— Hai să facem un tur cu maşina, vreţi? Aş vrea să văd fluviul şi piramida cea nouă de pe mal. Haidem! Vino, Ha-rold!

Harold ar fi vrut să ştie mai multe despre casă, dar ea-l trase cu putere şi-l obligă să se scoale de pe scaun.

— E o idee grozavă, făcu Abby.

Se urcară în BMW-ul cel nou şi porniră spre fluviu. Abby îi rugă să nu fumeze în maşină. Mitch conducea fără o vorbă.

11

Nina intră grăbită în biroul lui Mitch, cu un vraf de dosare.

— Am nevoie de semnături, îi spuse ea, întinzându-i stiloul.

— Ce-s chestiile astea? o întrebă Mitch, începând să-şi scrie numele cu conştiinciozitate în josul fiecărei hârtii.

— Nu pune întrebări inutile! Ai încredere în mine!

— Am găsit un cuvânt scris greşit în contractul Landmark.

— Calculatorul e de vină, nu eu.

— OK. Anunţă să vină să-l repare!

— Până la ce oră lucrezi astă-seară?

Mitch verifica documentele înainte de a le semna.

— Nu ştiu, da' de ce întrebi?

— Pentru că ai un aer obosit. Mai bine te-ai duce acasă pe la zece, zece şi jumătate, şi te-ai odihni. Ai început să semeni la ochi cu Nathan Locke.

— Da, eşti foarte spirituală.

— Vezi că te-a căutat soţia ta la telefon.

Când Mitch termină de semnat, Nina refăcu vraful de hârtii.

— E ora cinci. Eu plec. Oliver Lambert te aşteaptă în biblioteca de la etajul întâi.

— Oliver Lambert!? Mă aşteaptă pe mine!?

— Precum ai auzit. A sunat acum cinci minute, nu mai mult. Zicea că e o chestiune foarte importantă.

Mitch îşi controla cravata şi o porni în goană pe culoar, apoi pe scări în jos şi, în cele din urmă, intră foarte degajat în bibliotecă. Lambert, Avery şi ceea ce părea să fie majoritatea asociaţilor firmei îl aşteptau aşezaţi în jurul mesei. În picioare, de jur-împrejur, se aflau toţi ceilalţi angajaţi. Fotoliul din capul mesei era gol. Atmosfera din încăpere era calmă, solemnă chiar. Nimeni nu zâmbea. Lamar era foarte aproape de Mitch, dar nu se uita la el. Avery avea un aer spăşit, jenat. Wally Hudson îşi răsucea vârful pantofului şi dădea încet din cap.

— Ia loc, Mitch, îl invită Lambert, cu o voce foarte gravă. Avem ceva de discutat cu tine.

În acel moment, Doug Turney închise uşa bibliotecii.

Mitch luă loc şi privi în jur, căutând un semn care să-l liniştească cât de cât. Nu găsi nici unul. Toţi se întorseseră şi-l priveau cu severitate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el sfios, privind neajutorat către

Avery Tolar. Deasupra sprâncenelor i se iviseră mici stropi de sudoare. Inima îi bătea ca un ciocan pneumatic. Răsufla cu mare greutate. Oliver Lambert se sprijini de marginea mesei şi-şi scoase ochelarii de la ochi. Se încruntă, ca şi când ceea ce avea să urmeze îl umplea de durere.

— Am primit un telefon de la Nashville, Mitch, şi am vrut să stăm de vorbă cu tine.

Examenul de barou. Examenul de barou. Examenul de barou. Vasăzică se făcuse de râs. În sfârşit, un angajat al firmei Bendini, al ilustrei firme Bendini, reuşise să pice la examenul de barou. Îl privi fix pe Avery şi-i veni să urle la el: „E numai vina ta!" dar Avery îi evită privirea şi-şi masa tâmplele, de parcă ar fi avut migrenă. Lambert îi trecu pe toţi în revistă şi, în final, reveni la McDeere.

— Ne temeam că aşa se va întâmpla, Mitch.

El ar fi vrut să poată vorbi, să le explice că mai merită o şansă, că poate să dea examenul din nou, peste şase luni şi că e deja sigur că-l va lua, să le promită, în fine, că nu-i va mai pune niciodată în asemenea situaţie. O durere ascuţită îi traversă abdomenul.

— Da, domnule, spuse el plin de umilinţă, desfiinţat. Acum, Lambert se pregătea să dea lovitura de graţie.

— N-ar trebui ca noi să fim la curent cu aşa ceva, dar uite că tipii din Nashville ne-au spus că ai obţinut... cel mai mare punctaj dintre toţi concurenţii! Felicitări, domnule consilier!

O explozie de râsete salută aceste cuvinte. Se strânseră cu toţii în jurul lui râzând, înghesuindu-se să-i strângă mâna şi să-l bată pe spate. Avery îşi ştergea fruntea cu o batistă deja udă de transpiraţie, pe când Kendall Mahan, cu un aer triumfător, trânti pe masă trei sticle de şampanie şi se apucă să le scoată dopurile. Cu un pahar de plastic plin ochi cu şampanie, Mitch putea şi el, în sfârşit, să respire liniştit. Reuşi chiar şi performanţa de a zâmbi. După ce-şi goli paharul, avură grijă să-i umple imediat un al doilea. Oliver Lambert îl luă de umeri cu căldura lui obişnuită şi începu să vorbească:

— Mitch, suntem nespus de mândri de tine! Şi credem că povestea asta cere o mică primă. Uite, am aici, din partea firmei, un cec în valoare de două mii de dolari; e o răsplată pentru realizarea ta care ne bucură pe toţi.

Asistenţa izbucni în strigăte şi fluierături aprobatoare.

— Această primă se adaugă, bineînţeles, la mărirea de salariu pe care ţi-ai câştigat-o pe merit. Şi e o mărire substanţială, crede-mă!

Alte strigăte şi fluierături. Mitch luă cecul fără să-l citească. Oliver Lambert, cu o mână ridicată, cerea linişte.

— în numele firmei, dă-mi voie să-ţi mai ofer ceva!

Lamar Quin îi întinse un pachet înfăşurat în hârtie. Lambert rupse ambalajul şi-l aruncă pe masă.

— Este o placă pe care am comandat-o special pentru această zi. Sunt gravate pe ea numele tuturor angajaţilor noştri şi, după cum poţi vedea, Mitchell Y. McDeere figurează la loc de cinste. Emoţionat şi jenat, Mitch se ridică şi primi darul. Culoarea îi revenise în obraji şi începu să simtă gustul şampaniei.

— Mulţumesc foarte mult, zise el încetişor.

Trei zile mai târziu, presa din Memphis publica numele avocaţilor care reuşiseră la examenul de barou. Abby tăie articolele ca să le lipească într-un album. Trimise o copie părinţilor ei şi una lui Ray.

Mitch descoperise o cârciumioară, undeva între Front Street şi Riverside Drive, nu departe de biroul lui. Era, de fapt, o bombă întunecoasă, în care aceiaşi clienţi mâncau aceiaşi hot dogs. Lui Mitch îi plăcea, deoarece se putea ascunde acolo, fără teama că cineva l-ar putea găsi. Şi putea să lucreze în timp ce mânca. Acum, că era avocat cu toate diplomele şi certificatele posibile, îşi putea permite să ia un hot dog la dejun şi să factureze o sută cincizeci de dolari pe oră.

La o săptămână după ce numele lui apăruse în ziar, Mitch era singur la o masă ceva mai retrasă în cârciumioară cu pricina, cu un hot dog în faţă. Localul era pustiu. Mitch citea un dosar gros cât jumătate de palmă, iar proprietarul cârciumii, un grec, moţăia la casă. De masa lui se apropie un străin şi, când se afla la mai puţin de doi paşi, desfăcu un pachet de gumă de mestecat, foşnind hârtia cât mai zgomotos cu putinţă. În clipa în care se convinse că nimeni nu-i dădea atenţie, se aşeză cu un aer hotărât la masa lui Mitch. Acesta îşi ridică privirea şi impinse dosarul lângă paharul cu ceai la gheaţă.

— Da, pot să-ţi fiu de folos cu ceva? întrebă el.

Străinul aruncă o privire spre tejghea, o alta spre mesele goale şi, în sfârşit, încă una în spate.

— Eşti McDeere, nu-i aşa?

Omul avea un accent foarte pronunţat – Brooklyn, fără îndoială. Mitch îl studia cu atenţie: patruzeci de ani, părul tuns scurt, milităreşte, cu un smoc încărunţit căzându-i pe frunte. Purta un costum bleumarine, dintr-o stofă cu un procent foarte ridicat de poliester. Cravata lui era o imitaţie ieftină de mătase. Una peste alta, tipul nu arăta cine-ştie-ce, cu toate că avea o oarecare simplitate de bun gust. Precum şi un aer foarte îndrăzneţ.

— Da, da' dumneata cine eşti?

Celălalt scoase din buzunar o insignă.

— Tarrance, Wayne Tarrance, agent FBI, răspunse el, după care, cu sprâncenele ridicate, aşteptă reacţia lui Mitch.

— Poţi să stai, spuse Mitch.

— Chiar asta am să şi fac.

— Şi ce vrei, să mă percheziţionezi?

— Nu, nu încă. Deocamdată vreau doar să te cunosc.Ţi-am văzut numele în ziar şi am auzit că eşti tipul cel nou de la Bendini, Lambert & Locke.

— Nu înţeleg ce anume poate interesa FBI-ul în asta.

— Uite ce e, suntem cu ochii pe firmă.

Brusc, Mitch pierdu orice urmă de poftă de mâncare. Îşi împinse farfuria spre mijlocul mesei şi trase spre el paharul de ceai.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă el pe agent.

— Nu, mulţumesc.

— Şi de ce sunteţi cu ochii pe firma Bendini?

Tarrance zâmbi şi mai privi o dată spre locul unde grecul dormita liniştit.

— Acum nu pot să-ţi spun de ce. Avem noi motivele noastre, da' n-am venit aici să vorbim despre asta. Am venit doar ca să te cunosc şi să te avertizez.

— Să mă avertizezi?!

— Da, în privinţa firmei.

— Te ascult.

— Trei chestii. Unu – să nu ai încredere în nimeni! La ăştia nu e nici măcar unu' în care să poţi avea încredere. Ţine minte ce-ţi spun! Ai să vezi mai târziu că e important. Foarte important. Doi – ăştia înregistrează fiecare cuvinţel pe care-l spui acasă, la ei la firmă, peste tot. Cred că ascultă şi ce spui în maşină.

Mitch privea şi asculta plin de încordare, ceea ce, de fapt, şi urmărise Tarrance.

— Şi al treilea? întrebă Mitch.

— Al treilea? Al treilea e că banii nu cresc în copaci.

— N-ai vrea să-ţi dezvolţi ideea?

— Nu pot chiar acum. Ştii ce? Eu cred că noi doi o să ne împrietenim. Mi-ar place să ai încredere în mine, da' ştiu că n-o să-mi fie uşor să ţi-o câştig. Aşa că nu vreau să merg prea repede. De întâlnit, nu ne putem întâlni nici la biroul tău, nici la al meu, şi nici nu putem vorbi la telefon, aşa că am să te caut eu din când în când. Dar până atunci, ţine minte alea trei chestii pe care ţi le-am spus şi fii foarte atent!

Tarrance se ridică şi-şi scoase portvizitul.

— Uite, ai aici cartea mea de vizită. Numărul de telefon de acasă e scris pe spate. Îl foloseşti numai de la un telefon public. Mitch studie dreptunghiul de carton.

— Şi de ce, mă rog, ar trebui să te caut?

— O vreme nu va fi nevoie, da' păstrează-l totuşi.

Mitch puse cartea de vizită în buzunarul cămăşii.

— Şi mai e ceva, spuse Tarrance. Te-am văzut la înmormântarea lui Hodge şi Kozinski. Trist, foarte trist. N-au murit

într-un accident.

Spunând acestea, Tarrance îl privea pe Mitch cu un mic zâmbet.

— Nu înţeleg.

Tarrance o porni spre uşă, spunându-i peste umăr:

— Sună-mă mai târziu, cândva. Fii prudent. Nu uita că ăia te ascultă zi şi noapte.

Puţin după ora patru dimineaţa, un claxon îl făcu pe Dutch să sară din somn direct în capul oaselor. Înjură cu foc şi se duse spre maşina cu farurile aprinse.

— Ce dracu', Mitch, n-ai somn? E ora patru! Ce dracu' cauţi aici la ora asta?

— Iartă-mă, Dutch, da' chiar că n-am somn. Am avut o noapte grea.

Poarta se deschise.

Până la şapte şi jumătate, Mitch dictase suficiente pagini pentru ca Nina să aibă cu ce se ocupa cel puţin două zile. El constatase că secretara lui era mai puţin ţâfnoasă şi afurisită când avea de lucru. Mitch îşi propuse ca scop imediat să devină primul membru obişnuit al firmei care să justifice folosirea unei a doua secretare.

La ora opt, Mitch se înfiinţa în biroul lui Lamar şi începu să-l aştepte. Se apucă să corecteze un document, bău o cafea şi-i spuse secretarei lui Lamar că nu avea nevoie de ea. În sfârşit, la opt şi un sfert, apăru şi Lamar în persoană.

— Uite ce e, trebuie să stăm de vorbă, îi spuse Mitch, închizând uşa în urma lui. Dacă era să-i dea crezare lui Tarrance, încăperea era împânzită de microfoane şi conversaţia lor avea să fie înregistrată. De fapt, nici el nu ştia pe cine să mai creadă.

— Ei, pare să fie ceva serios, observă Lamar.

— Ai auzit vreodată de un tip, Tarrance, Wayne Tarrance?

— Nu.

— FBI.

Lamar închise ochii şi mormăi „FBI”, scotocind în propria-i memorie.

— Exact, spuse Mitch, FBI. Avea insignă şi tot tacâmul.

— Unde l-ai întâlnit?

— El m-a găsit pe mine la cârciuma lui Lansky, pe Union Street. Ştia cine sunt şi ştia că abia mi-am luat licenţa. Zicea că ştie totul despre firmă şi că sunt cu ochii pe noi.

— I-ai spus lui Avery?

— Nu. Numai ţie. Ascultă, nu ştiu ce să fac.

Lamar ridică receptorul telefonului.

— Trebuie să-i spunem lui Tolar. Parcă-mi amintesc că s-a mai întâmplat aşa ceva pe-aici.

— Da? Cui? Despre ce e vorba?

Lamar vorbi cu secretara lui Avery Tolar şi-i spuse să-i comunice şefului ei că aveau o problemă urgentă. Peste câte-va clipe, Avery era la celălalt capăt al firului.

— Avem o mică problemă, Avery. Ieri, Mitch a fost agăţat de un agent FBI. Mitch e la mine în birou.

Lamar ascultă răspunsul lui Avery şi apoi îi spuse lui Mitch:

— Mi-a spus să aştept puţin ca să-l sune pe Lambert.

— Văd că e treabă serioasă.

— Da, da' tu nu trebuie să-ţi faci griji. Există o explicaţie. Ţi-am spus că aşa ceva s-a mai întâmplat şi înainte. Lamar duse receptorul la ureche şi ascultă instrucţiunile, apoi închise telefonul.

— Ne cheamă la Oliver Lambert peste zece minute. Avery Tolar, Royce McKnight, Oliver Lambert, Harold

O'Kane şi Nathan Locke îi aşteptau. Toţi erau foarte nervoşi, dar când Mitch intră în birou, îşi dădură osteneala să pară calmi.

— Ia loc, îl invită Nathan Locke cu un zâmbet scurt. Vrem să ne spui tot ce s-a întâmplat.

— Ce-i asta? întrebă Mitch, arătând spre un magnetofon care trona în mijlocul mesei.

— Nu vrem să pierdem nici un detaliu, răspunse Locke, arătându-i cu bărbia un scaun gol.

Mitch se aşeză şi-l privi ţinută pe Ochi Negri, aflat exact vizavi de el. Nimeni nu scotea nici un sunet.

— OK. Tocmai luam prânzul ieri, la Lansky's, de pe Union. Şi apare tipul ăsta care se aşează la masa mea. Ştia cum mă cheamă. Îmi arată o insignă şi zice că el e Wayne Tarrance, agent special FBI. Mă uit la insignă şi văd că e valabilă, îmi zice că vrea să ne întâlnim pentru că o să ne împrietenim. Mă avertizează să nu am încredere în nimeni, că FBI-ul e cu ochii pe firma asta. Îl întreb de ce, da' el pretinde că n-are timp să-mi explice acum şi că o să-mi spună totul altă dată. Eu nu ştiu ce să spun, aşa că-l ascult pe el. Şi el îi dă înainte că o să mă contacteze mai încolo. Se ridică să plece şi-mi spune peste umăr că m-a văzut la înmormântare – aşa că mă anunţă şi că moartea lui Hodge şi cea a lui Kozinski nu au fost nişte simple accidente. Şi pleacă. Totul a durat cel mult cinci minute.

Ochii Negri îl fixau pe Mitch, sorbindu-i parcă fiecare cuvânt.

— L-ai mai văzut vreodată înainte pe omul acesta?

— Nu, niciodată.

— Cui ai mai povestit toate astea?

— Doar lui Lamar. I-am spus imediat ce a ajuns aici, azi-dimineaţă.

— Dar soţiei tale?

— Nu.

— Ţi-a lăsat un număr de telefon?

— Nu.

— Vreau să ştiu fiecare silabă pe care aţi spus-o, tu şi el, ceru Nathan Locke.

— Am spus tot ce mi-am amintit – nu pot reda textual.

— Eşti sigur?

— Staţi să mă gândesc puţin. „Nu le spun tot, mai păstrez ceva şi pentru mine”, îşi spuse el în gând, privindu-l pe Locke şi dându-şi seama că acesta bănuia mult mai multe. Ah, zicea că mi-a văzut numele în ziar şi că ştia că eu sunt angajatul cel nou al firmei. Asta-i tot. V-am spus chiar tot. A fost o conversaţie foarte scurtă.

— încearcă să-ţi aminteşti absolut tot, insistă Locke.

— L-am întrebat dacă vrea şi el nişte ceai, dar m-a refuzat.

Magnetofonul fu oprit. Cei de faţă păreau ceva mai relaxaţi. Locke se îndreptă spre fereastră.

— Mitch, de câţiva ani încoace, avem probleme cu FBI-ul şi cu Serviciul de Venituri Interne. Unii dintre clienţii noştri, oameni foarte bogaţi, de altfel, milionari care fac şi cheltuiesc milioane, au pretenţia să plătească taxe şi impozite cât mai mici, dacă se poate chiar deloc. Aşa că ne plătesc pe noi ca să poată evita taxele în modul cel mai legal cu putinţă. Noi avem reputaţia de a fi extrem de agresivi şi nu ne deranjează să ne asumăm riscuri, dacă aşa cer clienţii. Printre ei sunt oameni de afaceri, adevăraţi rechini care înţeleg ce înseamnă riscul şi ne plătesc gras de tot „imaginaţia profesională creatoare”. Serviciul de Venituri Interne ne atacă pe unde poate – ne batem cu ei pe tema taxelor de cel puţin douăzeci de ani. Ei nu ne simpatizează pe noi, noi nu-i simpatizăm pe ei. Bineînţeles, am avut şi clienţi pe care nu-i dădea afară din casă etica, aşa că urmarea a fost că i-a anchetat FBI-ul. Ei bine, de trei ani încoace, FBI-ul ne hărţuieşte şi pe noi. În ceea ce-l priveşte pe Tarrance, el e un începător care încearcă să-şi facă un nume. E aici de mai puţin de un an şi deja ne stă ca un ghimpe în talpă. Să nu mai vorbeşti cu el de-acum încolo! Probabil că el a înregistrat ieri tot ce-aţi vorbit. Da, să ştii că e un tip periculos, extrem de periculos! Nu joacă cinstit, de fapt nici un federal nu joacă cinstit, de asta te vei convinge singur.

— Câţi dintre clienţii de care mi-aţi vorbit au fost condamnaţi?

— Nici măcar unul singur! Iar în ceea ce ne priveşte, noi am câştigat totdeauna litigiile cu Serviciul de Venituri Interne.

— Dar povestea cu Hodge şi Kozinski?

— Bună întrebare, interveni Oliver Lambert. De fapt, noi nu ştim ce s-a întâmplat acolo. La început, părea să fi fost un simplu accident, dar nu puteam fi siguri. Ştii, împreună cu Marty şi Joe se mai afla un tip, un indigen din insulă. El era căpitanul vasului şi supraveghea şi scufundările. Acum însă, autorităţile locale ne spun că tot el era şi o verigă importantă dintr-o reţea de traficanţi de droguri

cu baza în Jamaica şi că, probabil, ţinta exploziei era el. Tipul e mort, bineînţeles.

— Cred că nu vom şti adevărul niciodată, adăugă Royce McKnight. Poliţiştii din insulă nu sunt prea subtili. În ceea ce ne priveşte, noi vom proteja familiile celor dispăruţi şi considerăm că totul a fost un accident. Sincer să fiu, nici nu prea ştiu cum am putea lua lucrurile altfel.

— Ascultă, Mitch, să nu sufli nici o vorbă despre povestea asta, îi atrase atenţia Locke. Fereşte-te de Tarrance şi, dacă te mai contactează vreodată, anunţă-ne imediat. Ai priceput?

— Da, domnule!

— Nu-i spune nimic soţiei tale! adăugă Avery.

Mitch dădu din cap, semn că înţelesese, iar Oliver Lambert îşi regăsi expresia de bunic zâmbitor şi afectuos.

— Mitch, îmi dau seama că toate acestea par de-a dreptul înspăimântătoare, dar noi ne-am obişnuit cu ele, spuse el, jucându-se cu ochelarii pe care-i dăduse jos de pe nas. De povestea asta ne ocupăm noi, te rog să ai încredere! Nouă nu ne e teamă nici de Tarrance, nici de FBI, nici de Serviciul de Venituri Interne. Nouă nu ne e teamă de nimeni, pentru că ştim că nu am făcut nimic rău. Anthony Bendini a ridicat firma numai prin muncă îndârjită, prin talent şi printr-o etică profesională fără nici un compromis. Şi aceste principii le avem cu toţii în sânge. Da, unii dintre clienţii noştri sunt departe de a fi fost nişte sfinţi, dar avocatul nu-i dictează clientului ce morală să adopte. Nu vrem ca tu să-ţi faci griji în legătură cu povestea asta – e foarte, foarte periculos acest Tarrance. Dacă-i dai apă la moară, devine din ce în ce mai îndrăzneţ şi poate ajunge o adevărată pacoste. Locke îl împunse pe Mitch cu un deget strâmb.

— Orice contact pe care-l vei mai avea de-aici încolo cu Tarrance îţi pune în pericol viitorul la firma noastră. Să nu spui că n-ai fost avertizat!

— Ah, înţeleg.

— înţelege, adăugă şi Avery pe care Locke îl privea cu un aer sever.

— Ei bine, spuse Oliver Lambert, asta-i tot. Fii prudent! Mitch şi Lamar ieşiră din încăpere şi se îndreptară spre cele mai apropiate scări.

— Cheamă-l pe De Vasher, îi spuse Locke lui Lambert care ridicase deja receptorul.

În mai puţin de două minute, cei doi se aflau în biroul lui De Vasher, unde domnea un talmeş-balmeş incredibil.

— Ai ascultat? întrebă scurt Locke.

— Bineînţeles, Nat. Am auzit fiecare cuvânt rostit de băiat. Pot să spun că te-ai descurcat foarte bine. După mine, l-ai speriat atât de

tare, că de-acum înainte o să fugă de Tarrance ca de dracu'.

— Şi cu Lazarov, cum rămâne?

— Trebuie să-i spun tot. El e şefu'. Nu putem să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic.

— Şi ce crezi că o să facă?

— Ei! Nimic grav! Noi o să-l urmărim pe băiat douăş'patru din douăş'patru! O să-i ascultăm toate convorbirile telefonice! Şi o să aşteptăm. Băiatu' n-o să facă nici o mişcare, Tarrance o să fie ăla care o să mişte. O să-l agate iar pe băiat, da' de data asta o să fim şi noi acolo. Tine-l pe băiat cât mai mult aici şi anunţă-mă, dacă se poate, când pleacă. În fine, eu unu' nu cred că dracu' e chiar atât de negru.

— Da' de ce să-l fi ales pe McDeere?! se întrebă Locke cu voce tare.

— Păi, eu unu cred că e o nouă strategie. Kozinski şi Hodge s-au dus ei la Tarrance, ţi-aduci aminte? Ei, şi poate că au ciripit mai mult decât ne-am închipuit noi! în fine, nu ştiu, poate că-şi imaginează că McDeere e cel mai vulnerabil: un boboc abia ieşit din facultate, burduşit de idealuri nobile şi de etică, precum prietenul nostru aici de faţă, Ollie-cel-etic. Ai fost bun, Ollie, foarte bun, p-onoarea mea.

— Ia mai tacă-ţi gura!

De Vasher tăcu şi-şi muşcă buzele. Îl privi apoi pe Locke.

— Şi acum, ştii care e pasul următor, nu? Tarrance o să insiste şi idiotul de Lazarov o să sfârşească prin a-mi spune să scap de el. Să-l reduc la tăcere. Să-l bag într-un butoi şi să-i fac vânt în Golf. Şi când s-o întâmpla chestia asta, voi toţi, onorabilii mei domni, o să ieşiţi la pensie înainte de vreme şi o să părăsiţi ţara. În mod foarte precipitat.

— Lazarov nu va îndrăzni să comande lichidarea unui agent FBI.

— Pe dracu', nu va îndrăzni. Eu zic că e o mutare nebunească, da' Lazarov e nebun. E un nebun scos din minţi de situaţia de aici. Îmi dă tot timpul telefon şi mă pisează cu întrebările lui şi eu îi dau răspunsuri halandala. Câteodată mă ascultă, câteodată nici nu se sinchiseşte de ce-i spun, câteodată mai zice şi că trebuie să vorbească cu ăia din consiliul de conducere. Da' să ştiţi că dacă-mi spune că trebuie să-l elimin pe Tarrance, eu îl voi elimina! Să nu spuneţi că nu v-am avertizat!

— Chestia asta îmi provoacă greaţă, spuse Lambert.

— O fi, Ollie. Vrei tu să-ţi fie greaţă. Lasă-i tu pe consilierii tăi îmbrăcaţi la patru ace să se tragă de şireturi cu Tarrance, să înceapă toţi să ciripească şi o să-ţi fie o greaţă de n-ai s-o poţi duce! Şi-acu', băieţi, vă sugerez să-l ţineţi pe McDeere atât de ocupat, încât să n-aibă timp nici măcar să se gândească la unchiu' Tarrance.

— Doamne, De Vasher, dar băiatul lucrează şi aşa câte douăsprezece ore pe zi! A plecat ca din puşcă şi nu încetineşte ritmul

deloc.

— Uite ce zic eu, fii cu ochii pe el! Spune-i lui Lamar Quin să se împrietenească cu el strâns de tot, fiindcă dacă McDeere are ceva pe suflet, la el o să se ducă să-şi verse sacu'.

— Da, o idee bună, spuse Locke privindu-l pe Lambert. Hai să stăm de vorbă cu Quin. El e mai apropiat de McDeere şi poate că reuşeşte să se apropie şi mai mult.

— Băieţi, interveni De Vasher, McDeere e speriat şi n-o să facă nici o mişcare. Cel puţin nu acum. Dacă Tarrance îl contactează din nou, băiatu' o să facă ce a făcut şi azi. Se va duce adică întins la Lamar Quin. El singur ne-a arătat în cine are încredere.

— I-a povestit ceva nevesti-si astă-noapte? se interesă Locke.

— Verificăm benzile. Avem atâtea afurisite de microfoane în afurisitul ăsta de oraş, că ne trebuie şase computere ca să găsim o înregistrare.

Mitch stătea în biroul lui Lamar privind pe fereastră şi vorbea lent, alegându-şi cuvintele cu grijă. Dacă Tarrance avea dreptate, tot ceea ce spunea el era înregistrat.

— Ei, te simţi mai bine? îl întrebă Lamar.

— Da, cred că da. Ceea ce mi-au spus are o logică limpede.

— S-a mai întâmplat şi altă dată, aşa cum spunea şi Locke.

— Cu cine? Cine a mai fost contactat?

— Asta n-aş putea să-ţi spun. Pur şi simplu nu-mi amintesc. Mi se pare că a fost o chestie, acum vreo trei ani.

— Da' nu-ţi aminteşti cu cine a fost chestia aia?

— Nu şi nu înţeleg de ce ţi se pare atât de important să ştii cine a fost implicat.

— Pur şi simplu vreau să ştiu. Vreau să ştiu pentru că, de fapt, nu înţeleg de ce m-a ales pe mine, cel mai nou aici, omul care ştie cel mai puţin despre afacerile firmei şi despre clienţii ei. De ce tocmai eu?!

— Habar n-am, Mitch. Eu atât îţi spun: fă exact ceea ce Locke ţi-a spus să faci! Şi încearcă să-l uiţi pe tipul ăla şi, dacă mai apare, fereşte-te de el! Oricum, nu eşti obligat să vorbeşti cu el dacă nu are mandat. Dacă mai apare, trimite-l la plimbare! E un tip al dracului de periculos.

— Da, cred că ai dreptate, încercă Mitch să zâmbească, în timp ce se îndrepta spre uşă. Rămâne în picioare cina de mâine seară?

— Evident. Kay vrea să facă grătar şi frigărui, aşa că vom cina afară, lângă piscină.

— OK! Pe mâine seară.

12

Gardianul îl strigă pe nume, îl percheziţionă şi apoi îl conduse într-o sală mare, în care un şir lung de cabine erau ocupate de vizitatori care vorbeau sau şopteau cu deţinuţii printr-un paravan de sită groasă, metalică.

— Paisprezece, strigă gardianul.

Mitch intră în boxa numărul paisprezece şi se aşeză. Un minut mai târziu, îşi făcu apariţia Ray, care se aşeză de partea cealaltă. Dacă n-ar fi avut o cicatrice pe frunte şi riduri în jurul ochilor, ar fi putut fi luaţi drept fraţi gemeni. Aveau amândoi cam un metru optzeci şi cinci, optzeci de kilograme, părul castaniu, ochii mici şi albaştri, pomeţi proeminenţi şi maxilare largi. Ei ştiau din poveştile de familie că aveau ceva sânge indian în vine, dar pigmentul închis se decolorase în câteva generaţii care trudiseră în mină, aşa că pielea lor nu mai era smeadă.

Mitch nu mai venise la Brushy Mountain de trei ani, de trei ani şi trei luni exact. Fraţii îşi scriau însă de două ori pe lună şi asta de opt ani de zile.

— Ei, cum stai cu franceza? îl întrebă el pe Ray. Testele trecute de acesta în armată puseseră în evidenţă un talent neobişnuit pentru limbile străine. Doi ani întregi fusese translator de vietnameză. În şase luni învăţase germana, pe vremea când unitatea lui staţionase în Germania Federală. Spaniola îi luase cam patru ani, dar asta numai pentru că fusese obligat s-o înveţe din cărţile de la biblioteca închisorii. Ultimul lui proiect lingvistic era franceza.

— Cred că vorbesc curgător. Nu prea am cum să-mi dau seama. N-am cu cine vorbi aici. Ăştia nu fac cursuri de franceză şi fraţii sunt unilingvi, aşa că... În orice caz, franceza e cea mai frumoasă limbă pe care o ştiu.

— E uşoară?

— Nu la fel de uşoară ca germana, dar mi-a fost uşor să învăţ germana, pentru că am trăit acolo unde o vorbea toată lumea. Ştiai că cincizeci la sută din limba noastră vine din germană prin engleza veche?

— Nu, habar n-aveam.

— Şi totuşi aşa e. Engleza şi germana sunt verişoare primare.

— Ei bine, şi după franceză, ce urmează?

— Poate că italiana. E o limbă romanică, la fel cu franceza, spaniola şi portugheza. În fine, nu ştiu, poate să mă apuc de rusă sau de greacă. Am citit câte ceva despre insulele greceşti. Am de gând să mă reped acolo, în curând...

Mitch zâmbi. Ray mai avea de stat la închisoare cel puţin şapte ani, şi asta dacă era să fie eliberat pe cuvânt de onoare.

— Crezi că glumesc, nu? Ai să vezi că-mi iau zborul de-aici şi nu peste mult timp.

— Ce planuri ai?

— Nu pot să-ţi spun, dar pun eu ceva la cale.

— Ray, nu face asta, te rog!

— O să am nevoie de ajutor din afară şi de ceva bani ca să ies din ţară. Mi-ar ajunge cam o mie de dolari. Poţi să te ocupi de chestia asta, nu-i aşa? Oricum, tu nu vei fi implicat.

— Nu suntem ascultaţi?

— Ba da, uneori.

— Păi atunci, hai să vorbim despre altceva!

— Bine. Spune-mi ce mai face Abby.

— Abby e bine.

— Unde e acum?

— La biserică. A vrut să vină, dar i-am spus că nu va putea să te vadă.

— Da, şi eu aş fi vrut s-o văd.

— îmi pare rău.

— Am înţeles din scrisori că o duceţi foarte bine. Casă nouă, maşini... Nici nu ştii ce mândru sunt de tine. Eşti primul McDeere din ultimele două generaţii care a reuşit să facă ceva valabil în viaţa lui.

— Mama şi tata au fost foarte buni, Ray, dar nu li s-a oferit nici o ocazie în viaţa lor şi, pe deasupra, au mai avut şi ghinion cu carul. Au făcut şi ei tot ce-au putut, cum au putut mai bine.

Ray zâmbi, privind aiurea.

— Da, cred că ai dreptate. Ai mai vorbit cu mama?

— Da, dar cam demult.

— E tot în Florida?

— Da, cred că da.

Tăcură amândoi o vreme, privindu-şi fiecare mâinile. Se gândeau la mama lor şi cele mai multe gânduri erau dureroase. Ei doi apucaseră şi perioade mai bune, pe vremea când erau mici şi tatăl lor trăia. După moartea soţului ei, mama nu-şi mai revenise niciodată şi apoi, după moartea lui Rusty, rudele o internaseră într-un sanatoriu.

Ray urmărea cu degetul ochiurile metalice ale plasei care-i

despărţea.

— Hai să vorbim despre altceva.

Mitch aprobă din cap. Aveau multe lucruri să-şi spună, dar toate ţineau de trecut. Trecutul era singurul lor punct comun şi era mai bine să-l lase nerăscolit.

— Mi-ai scris că unul dintre foştii tăi colegi de celulă e detectiv particular în Memphis.

— Da, Eddie Lomax. A fost poliţist în Memphis cam nouă ani, până când l-au vârât la zdup pentru viol.

— Viol?

— Mda. Şi a trecut prin momente grele aici. Ăştia nu-i văd cu ochi buni pe violatori. Şi nici pe poliţişti. Până să apar eu, aproape că-l omorâseră. Tipul a ieşit de vreo trei ani. Îmi scrie cu regularitate, cică se ocupă mai ales de divorţuri.

— E în cartea de telefon?

— 969-3838! Da' ce nevoie ai de el?

— Am un coleg la firmă şi nevastă-sa a luat-o prin arătură, da' nu poate s-o prindă. Auzi, dar Lomax ăsta, ştie meserie?

— E foarte bun, aşa pretinde. În orice caz, a făcut ceva bani.

— Pot să am încredere în el?

— Ei na, glumeşti?! Dacă-i spui că eşti fratele meu, e în stare să şi ucidă pentru tine. El e cel care mă va ajuta să ies de-aici, da' nu ştie chestia asta încă. Poate îi arunci tu o vorbă...

— Aş vrea să nu te mai aud spunând asta.

Un gardian se opri în spatele lui Mitch.

— Trei minute, spuse el laconic.

— Spune-mi ce să-ţi trimit.

— Dacă nu te superi, aş vrea să-mi faci un mare serviciu.

— Orice.

— Du-te la o librărie şi caută o casetă d-aia, cum să înveţi limba greacă în douăzeci şi patru de ore, şi mai cumpără-mi şi un dicţionar grec-englez!

— Bine, le ai săptămâna viitoare.

— Poţi să-mi trimiţi şi tot tacâmul pentru italiană?

— Nici o grijă.

— Chestia e că nu m-am hotărât încă între Sicilia şi Grecia. Nu ştiu ce să aleg şi asta îmi dă insomnii. L-am întrebat şi pe pastorul de aici, dar nici el nu m-a putut ajuta. M-am gândit să mă duc la directorul stabilimentului, ce zici, nu-i o idee mare?

Mitch râse scurt, aprobând din cap.

— Da' de ce nu pleci în Australia?

— Ştii că e o idee mişto? Ia vezi şi de nişte casete şi dicţionare pentru australiană, te rog!

Zâmbiră amândoi, apoi tăcură, privindu-se cu intensitate şi

aşteptând gardianul să le anunţe sfârşitul întrevederii. Mitch se uita la cicatricea de pe fruntea fratelui său şi se gândea la nenumăratele bătăi şi încăierări care, în cele din urmă, îl duseseră la asasinat. Ray îi spunea „legitimă apărare”! Ani de-a rândul fusese furios pe Ray pentru că se dovedise un prost, dar, cu timpul, furia îi trecuse şi acum nu ar fi dorit nimic mai mult decât să-l poată îmbrăţişa! Şi ar mai fi dorit şi să-l ia acasă, să-l îngrijească, să-l ajute să-şi găsească o slujbă şi un rost în viaţă.

— Să nu te prind că ai regrete în ceea ce mă priveşte, tocmai îi spunea Ray.

— Abby vrea şi ea să-ţi scrie.

— Foarte bine, mi-ar plăcea tare mult să-mi scrie şi ea. Abia dacă mi-o amintesc, de pe vremea când era o puştoaică mică în Danesboro. Ţin minte că se tot fâţia pe lângă banca lui taică-său, pe Main Street. Spune-i că o rog să-mi trimită o fotografie de-a ei şi aş vrea şi una cu casa voastră cea nouă. Ştii că eşti primul McDeere care, în ultima sută de ani, este proprietarul unei case?

— Trebuie să plec.

— Te mai rog ceva: caut-o pe mama şi vezi ce face, dacă mai trăieşte. Acu', că ai terminat şcoala, ar fi frumos din partea ta să cauţi s-o vezi şi să afli cum îi mai merge.

— Să ştii că m-am gândit şi eu la asta.

— Ei bine, mai gândeşte-te, da?

— Da. Ne vedem peste o lună.

De Vasher trase cu sete din ţigară şi apoi dădu drumul unui nor de fum în direcţia instalaţiei de aer condiţionat.

— Am dat de Ray McDeere, anunţă el plin de importanţă.

— Unde e? întrebă Oliver Lambert.

— Păi, în închisoarea Brushy Mountain. Omor prin imprudenţă în Nashville, acum opt ani. E acolo pentru cincisprezece ani, fără nici o posibilitate de eliberare „pe cuvânt de onoare”. Raymond McDeere, treizeci şi doi de ani, fără familie. Trei ani angajat în armată cu lăsare la vatră prin dezonoare publică. Un adevărat păgubos, ce mai!

— Dar cum l-aţi găsit?

— Păi, frate-său ne-a condus: a fost ieri în vizită la el şi, ca un făcut, noi l-am urmărit... Douăş'patru din douăş'patru, nu uita!

— Bine, dar condamnarea lui Raymond McDeere încheia un dosar public! Cred că l-ai fi putut găsi mai de mult.

— Păi l-aş fi găsit, Ollie, dacă ar fi fost important, numai că nu e. Noi ne facem meseria foarte bine, să ştii!

— Cincisprezece ani ai zis? Dar pe cine a omorât?

— Eh, povestea obişnuită. O mână de beţivi care se bat într-un bar pentru o fufă. Da' fără arme. Medicul legist a scris în raportul lui că tipul nostru şi-a lovit adversarul cu pumnul de două ori şi i-a crăpat

capul.

— Bine, dar de ce „lăsare la vatră prin dezonoare publică”?

— Nesupunere la ordine. Plus că a mai atacat şi un ofiţer. Eu unu' nu pricep cum de n-a ajuns în faţa Curţii Marţiale!? Tipu' are un caracter din cele mai nasoale.

— Da! De fapt, ai dreptate, povestea asta nu are nici o importanţă. Ei, şi altceva ce ai mai aflat?

— Păi, nu prea multe. Avem microfoane în toată casa, ştii, nu? Ei, da' băiatu' nu i-a spus nimic nevestei despre Tarrance. Îl ascultăm douăş'patru din douăş'patru, şi n-a scăpat o vorbă nimănui.

Lambert zâmbi, aprobând din cap: era foarte mândru de McDeere.

— Şi din punct de vedere sexual, cum e?

— Păi, tot ce putem face e să ascultăm, Ollie. Da' să ştii că ascultăm cu cea mai mare atenţie. Ei bine, ăia doi nu au mai făcut nimic de două săptămâni. Ce să-i faci, dacă puştiul stă aici şaişpe ore pe zi şi mai e şi un maniac al muncitului pe brânci! Las' că aveţi şi voi grijă să-i educaţi aşa pe toţi! Şi puştoaica s-a cam plictisit – sindromul obişnuit de nevastă de avocat începător. Toată ziua vorbeşte cu mă-sa la telefon, da' cu taxă inversă, aşa că puştiu' habar n-are. Şi ea i-a zis lu' mă-sa că el s-a schimbat şi că nu mai e acelaşi şi tot felu' de chestii de-astea. Ah, şi după părerea ei, el o să moară de atâta muncă. Uite, numai aiureli de-astea auzim. Şi nici n-am vreo fotografie cu ei doi în pat. Îmi pare rău, Ollie, că ştiu ce mult îţi plac poze de-astea.

Lambert privea cu mare atenţie peretele din faţa lui, fără să scoată un cuvânt.

— Ascultă, Ollie, eu unu' cred că ar trebui să-l trimitem pe puşti în Grand Cayman, împreună cu Avery, să rezolve ceva afaceri. Ia vezi dacă poţi să aranjezi chestia asta!

— Nici o problemă, dar aş putea să te întreb de ce?

— Nu acum! Ai să afli tu mai târziu.

Clădirea se afla în partea veche a oraşului, în plin centru, într-o zonă de dărăpănături. La nici două cvartale distanţă, străluceau în soare modernele turnuri din sticlă şi oţel, înghesuite unul într-altul, de parcă la Memphis ar fi fost criză de terenuri de construcţii.

Pe uşă, o plăcuţă metalică informa că la etaj se află biroul lui Eddie Lomax, detectiv particular. Consultaţii numai pe bază de programare. Pe uşa de la etaj, o altă plăcuţă anunţa că onor clientela putea beneficia de orice fel de investigaţii: divorţuri, accidente, persoane dispărute, urmăriri şi supravegheri. În ceea ce privea anunţul din cartea de telefon, acela menţiona fosta carieră de poliţist a detectivului Lomax, dar nu şi sfârşitul acesteia. Anunţul din cartea de telefon îi mai asigura pe clienţi că pot beneficia de ascultări discrete, de fotografii – la fel de discrete —, de probe pentru tribunal, de

analiza stresului vocii înregistrate, de urmărirea şi identificarea bunurilor furate, de asigurare personală şi de investigaţii prenupţiale. Toate acestea autorizate, sigure şi disponibile douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Etic, confidenţial, demn de toată încrederea.

Pe Mitch, cel mai mult îl impresiona abundenţa de încredere. Avea fixată o întâlnire cu Lomax la ora cinci după-a-miază, dar el sosise cu câteva minute mai devreme. O blondă bine făcută, strânsă într-o fustă de piele neagră, cu nişte cizme negre în picioare, îl întrebă cine este şi-i arătă cu un gest nepăsător un scaun îmbrăcat în vinilin portocaliu, aşezat lângă fereastră. Eddie era puţin ocupat, spuse ea. După ce examina cu atenţie scaunul acoperit cu un strat gros de praf şi asezonat cu ceva pete de grăsime, Mitch renunţă să se mai aşeze. Îi spuse blondei că îl doare spatele. Tammy, căci aşa o chema, dădu din umeri şi se întoarse la guma ei de mestecat şi la vraful de documente pe care le bătea la maşină. Mitch încercă să glumească, întrebând-o dacă dactilografia un act prenupţial. Scrumiera de pe masa ei era plină ochi cu mucuri de ţigări spoite cu ruj de buze roz. În timp ce bătea la maşină cu mâna stângă, cu dreapta culese cu mare precizie din pachet o nouă ţigară. Cu o dexteritate şi mai mare, aprinse o brichetă şi dădu foc vârfului ţigării incredibil de lungă şi subţire. Când sfârşi această operaţiune, buzele i se strânseră posesiv în jurul minusculei ţigări şi întregul ei trup începu să tragă avid fumul albăstrui. Literele se transformau în cuvinte, cuvintele în propoziţii, în fraze şi paragrafe, în timp ce ea încerca cu disperare să-şi umple plămânii cu fum. Fumul se ridica spre tavanul încăperii, amestecându-se cu norul cenuşiu care deja plutea acolo. Apoi, blonda începu să tuşească, o tuse sacadată şi enervantă, care-i congestiona faţa şi-i zgâlţâia sânii mari. Nu se întrerupse nici când înşfacă o cană aflată pe birou, cană din care bău cu lăcomie. După care îşi reluă ţigara, pufăind cu poftă mai departe.

După vreo două minute, lui Mitch începu să i se facă teamă de concentraţia de monoxid de carbon. Descoperi o spărtură în fereastră, o mică spărtură pe care, din motive necunoscute, păianjenii o ocoliseră când îşi ţesuseră plasele, aşa că se apropie de perdelele zdrenţuite şi îmbâcsite de praf, încercând să respire aerul de afară. Se simţea rău de-adevărat. În spatele lui, tuşea şi horcăitul blondei continuau în tandem. Mitch încercă să deschidă fereastra, dar aceasta fusese demult sigilată de straturile succesive de vopsea, acum crăpată. Tocmai în clipa în care ameţise de tot, zgomotul maşinii de scris şi tusea încetară.

— Avocat?

Mitch se depărta de fereastră, privind-o pe secretară. Aceasta era acum aşezată pe marginea biroului, picior peste picior, cu fusta de piele neagră mult ridicată peste genunchi. Sorbea dintr-o sticlă de Pepsi-Cola dietetică.

— Da.

— La o firmă mare?

— Da.

— Aşa mă gândeam şi eu. Puteam să jur că aşa e. Costum scump, cămaşă nostimă şi fină, cravată de mătase... E uşor să-i recunoşti pe avocaţii de la firmele mari – n-au nimic de-a face cu pârliţii care se vântură prin Tribunalul Orăşenesc.

Fumul începuse să se destrame şi Mitch să respire mai uşor. Admiră picioarele femeii care se aşezase în aşa fel încât să fie admirată. Tammy, la rândul ei, admira pantofii lui Mitch.

— îţi place costumul meu?

— Da, văd că e marfă scumpă, la fel ca şi cravata, da' nu sunt la fel de sigură despre pantofi şi cămaşă.

Mitch îi studie cizmele, apoi picioarele, fusta, puloverul mulat pe bustul ei bogat şi încercă să găsească o replică amuzantă. Se pare că pe ea n-o deranja să fie examinată; stătea proţăpită în faţa lui şi plescăia din sticla de Pepsi. Când se satură şi de Mitch şi de Pepsi, îi arătă din cap uşa de la biroul lui Lomax şi-i spuse:

— Acum poţi să intri, Eddie te aşteaptă.

Detectivul vorbea la telefon, încercând să-l convingă pe un biet bătrân că fiul lui era, în realitate, homosexual. Ba chiar unul foarte activ. Îi arătă lui Mitch cu bărbia un scaun de lemn pe care acesta se aşeză. Când observă că ambele ferestre ale încăperii erau larg deschise, respiră mult mai uşor.

Eddie părea pur şi simplu dezgustat de conversaţia telefonică şi-i şopti lui Mitch, după ce acoperise microfonul cu mâna:

— Plânge.

Mitch surâse politicos, ca şi cum situaţia i s-ar fi părut foarte veselă.

Eddie purta cizme albastre cu vârful ascuţit din piele de şopârlă, nişte blue-jeans, o cămaşă bine apretată de culoarea piersicii coapte, foarte adânc deschisă în faţă. Pe piept, prin pădurea de păr negru, se zăreau două lanţuri groase de aur şi un colier ce părea a fi din turcoaze. Era evident un admirator al lui Tom Jones sau al unuia dintre cântăreţii aceia cu păr stufos, cu ochi negri, cu perciuni deşi şi cu bărbii puternice.

— Am şi fotografii, spuse el şi imediat îndepărtă receptorul de la ureche, în momentul în care interlocutorul lui începu să strige. Scoase dintr-un dosar cinci poze lucioase, opt pe zece şi le împinse peste birou, drept în poala lui Mitch. Da, era adevărat. Tipii ăştia, oricine ar fi fost ei, erau nişte homosexuali. Eddie zâmbea plin de mândrie. Trupurile din fotografii erau se pare, pe o scenă a unui club dubios. Mitch puse cu grijă fotografiile pe birou şi privi pe fereastră. Cel care luase aceste imagini fusese chiar în acel club. Îşi amintea de

condamnarea pentru viol a lui Lomax. Un poliţist condamnat pentru viol! Tocmai atunci, Eddie trânti receptorul în furcă.

— Deci tu eşti Mitchell Mc Deere! încântat să te cunosc!

Îşi strânseră mâinile peste birou.

— Plăcerea este de partea mea! Am fost duminică la Ray.

— Parcă te cunosc de ani de zile! Ştii, semeni teribil cu Ray! Da, mi-a spus că ai fost pe la el şi mi-a povestit totul despre tine. Bănuiesc că şi ţie ţi-a spus totul despre mine. Am fost poliţist, pe urmă m-au condamnat pentru viol. Nu ştiu dacă ţi-a spus că fata avea şaptesprezece ani, dar că arăta ca de douăzeci şi cinci şi că eu am căzut în plasă ca un fraier?!

— A amintit el ceva. Ştii că Ray nu e prea vorbăreţ.

— E un tip nemaipomenit! îi datorez, practic, viaţa. În închisoare, când ăia au aflat că sunt poliţist, s-au pus cu omoru' pe mine. Noroc că a intervenit el! Până şi negrii s-au dat la o parte în faţa lui! Ştii ce poate să-i facă unuia, dacă-şi pune mintea cu el!...

— Ray e toată familia mea.

— Mda, ştiu şi asta. Când împărţi ani de zile cu acelaşi tip o celulă de doi pe trei, afli totul despre el. Când m-au eliberat pe mine pe cuvânt de onoare, tu tocmai te gândeai să faci dreptul.

— Am terminat în iunie anul ăsta şi acum am venit să lucrez la Bendini, Lambert & Locke.

— N-am auzit de ei.

— E o firmă specializată în taxe. Au sediul pe Front Street.

— Am deseori de-a face cu divorţurile avocaţilor. Supraveghere, fotografii, în fine, o groază de murdării de strâns pentru tribunal.

Eddie Lomax vorbea repede, în propoziţii scurte, mâncând litere şi silabe întregi. Îşi aşezase cizmele de cowboy pe birou, forţând admiraţia interlocutorului.

— Mai am şi cazuri la care lucrez, la cererea avocaţilor. Dacă, de exemplu, miros un accident zdravăn de maşină, sau o urmărire în justiţie pentru daune, mă bag şi aştept să văd care o să fie ăla care o să facă pe niznaiul. Aşa a fost clădită firma asta – daune personale. Avocaţii ăştia iau patruzeci la sută din despăgubire! Patruzeci la sută!

Clătină din cap, plin de dezgust, ca şi cum i-ar fi fost imposibil să înţeleagă cum de trăiau în Memphis nişte avocaţi atât de lacomi.

— Lucrezi cu ora, Eddie?

— Treizeci de verzişori, plus cheltuielile. Noaptea trecută am stat şase ore în maşină în faţă la Holiday Inn, aşteptând ca soţul clientei mele să iasă cu târfa lui pe uşă, ca să pot face şi eu nişte poze. Şase ore. Adică o sută optzeci de verzişori, şi asta numai ca să stau în cur şi să mă uit la reviste porno şi să aştept. Şi i-am trecut la cheltuieli şi cina.

Mitch îl asculta cu mare atenţie, de parcă lua lecţii. Capul lui Tammy se iţi în cadrul uşii. Secretara anunţa că pleacă. Izul rânced care o însoţea, se pare, pretutindeni, pătrunse în încăpere şi Mitch se întoarse repede către ferestrele deschise. Uşa se trânti în urma ei.

— E o fată grozavă. Are necazuri cu bărbatu'. Ăla e şofer de camion şi se crede Elvis Presley. Are părul negru, tuns şi pieptănat exact ca Elvis. Poartă ochelari din ăia auriţi, de soare, tot ca Elvis. Când nu e în cursă, stă lângă camion, ascultă cântecele lui Elvis şi se uită la filmele lui tâmpite. Închipuieşte-ţi că s-au mutat tocmai aici din Ohio, pentru că maimuţoiul ăsta vrea cu orice preţ să fie cât mai aproape de mormântul lui Elvis – the King. Şi ghiceşte cum îl cheamă!

— De unde să ştiu eu?!

— Păi, na! Elvis, cum să-l cheme! Elvis Aaron Hemphill. Şi-a schimbat numele după moartea lui King şi l-a schimbat în mod absolut legal! Are şi un număr, o imitaţie, într-un night club de mâna paişpea de pe-aici. L-am văzut şi eu într-o seară. Era într-un costum alb, mulat pe hoit, descheiat pân-la buric şi totul ar fi fost OK, doar că are o burtă ca o lubeniţă. A fost ceva trist de tot! Şi are şi o voce caraghioasă, parcă e un şef indian bătrân, care mormăie rugăciuni lângă foc. Trist de tot, ce mai!

— Da' care e problema?

— Femeile. N-o să-ţi vină să crezi când ţi-oi spune câte nebune vin în Memphis doar de dragul lui Elvis! Şi toate matracucile astea cad în fund în faţa bufonului de care-ţi spuneam, atunci când îl maimuţăreşte el pe Elvis. Aruncă în el cu chiloţi, nişte paraşute de chiloţi, scoşi de pe fundurile lor grase, pline de slănină! Şi ăla îşi şterge fruntea cu chiloţii ăştia şi pe urmă pac! îi aruncă înapoi! Şi ţâcnitele îi dau numerele camerelor lor de la hotel! Ei bine, noi bănuim că el se duce la astea şi încearcă să facă pe armăsaru', cum făcea Elvis. Da' încă nu l-am prins asupra faptului.

Mitch nu ştia ce să spună. Râdea prosteşte, de parcă ar fi auzit o poveste incredibilă. Lomax ştia ce gândea el.

— Ai probleme cu nevasta?

— Nu. N-are nici o legătură. Am nevoie de nişte informaţii despre patru persoane dispărute. Trei sunt morţi şi unul e în viaţă.

— Sunt numai urechi. Sună interesant. Hai, te ascult!

Mitch îşi scoase notiţele din buzunar.

— Presupun, spuse el, că toată afacerea asta este şi va rămâne strict confidenţială.

— Absolut. Strict confidenţială, aşa cum sunt afacerile tale cu clienţii tăi.

Mitch aprobă din cap, dar se gândi la Tammy şi la Elvis – de ce îi povestise Lomax chestia asta?

— Da, trebuie să fie confidenţială.

— Ţi-am spus doar că aşa o să fie! Poţi să ai încredere în mine.

— Treizeci pe oră?

— Pentru tine, douăzeci, că doar te-a trimis Ray, nu?

— îţi mulţumesc.

— Ei bine, despre cine e vorba?

— Cei trei care au murit au fost avocaţi la firma unde lucrez eu. Robert Lamm a fost omorât într-un accident de vânătoare, undeva, prin Arkansas, în munţi. Dispăruse de vreo două săptămâni când l-au găsit. Avea un glonţ în cap. I-au făcut autopsie şi asta e tot ceea ce ştiu. Alice Knauss a murit într-un accident de maşină în 1977, aici, în Memphis. Se presupune c-a lovit-o un şofer beat. John Mickel s-a sinucis în 1984. L-au găsit în birou, alături de o armă şi de o scrisoare de adio.

— Şi asta-i tot ce ştii?

— Da.

— Şi, de fapt, ce vrei?

— Vreau să ştiu cât mai multe despre moartea lor. Cum au murit, cine a anchetat, ce întrebări au rămas fără răspuns, în fine, toate supoziţiile şi ipotezele posibile.

— Da' tu ce bănuieşti?

— în momentul de faţă, nimic. Sunt doar curios.

— Ba eşti mai mult decât curios.

— OK, sunt mai mult decât curios, dar, deocamdată, hai s-o lăsăm aşa.

— Corect. Şi cine-i al patrulea?

— Un tip, Wayne Tarrance, agent FBI aici, în Memphis.

— Oh, FBI!

— Ce, te deranjează?

— Da, mă deranjează. Pentru un sticlete iau patruzeci pe oră.

— Nici o problemă.

— Şi ce vrei să ştii?

— Verifică-l! De când e aici, de când e agent, ce faimă are şi aşa mai departe.

— Asta-i destul de uşor.

Mitch îşi strânse notiţele şi le puse în buzunar.

— Cât timp durează toată investigaţia?

— Păi, cam o lună.

— Bine.

— Ia mai zi o dată, cum îi zice firmei unde lucrezi?

— Bendini, Lambert & Locke.

— Tipii ăia doi care au fost omorâţi astă-vară...

— Da, erau la firmă.

— Vreo bănuială...

— Nu.

— Eh, am zis şi eu doar aşa, ca să te întreb...

— Ascultă, Eddie, trebuie să fii foarte prudent! Nu-mi telefona nici acasă, nici la serviciu, te caut eu peste vreo lună. Cred că sunt urmărit în permanenţă.

— De cine?

— Ei, tocmai asta aş vrea şi eu să ştiu.

13

Avery privea zâmbind când la Mitch, când la hârtia pe care o ţinea în mână:

— Ia uite! în octombrie ai facturat o medie de şaizeci şi una de ore pe săptămână!

— Da?! Eu credeam că sunt şaizeci şi patru...

— Să ştii că şaizeci şi una e o medie foarte bună. Şi dacă vrei să mai ştii ceva, află că n-am mai avut niciodată un angajat care să factureze atât pe lună, încă din primul an.

— Iar tu află că n-am băgat nimic de umplutură şi că aş fi putut să facturez chiar mai mult.

— Câte ore lucrezi pe săptămână?

— Păi, ceva între optzeci şi cinci şi nouăzeci. De fapt, dacă aş fi vrut, aş fi putut factura şaptezeci şi cinci de ore.

— Ei, lasă, nu era cazul. Cel puţin nu încă. Vezi, fii atent că s-ar putea să-i faci pe unii geloşi, pe-aici prin zonă. Ăia mai tineri sunt cu ochii pe tine.

— Şi tu ai vrea s-o las mai moale?

— Bineînţeles că nu! Noi doi suntem în urmă cu o lună faţă de ceea ce ne-am propus. Nu, nu despre asta e vorba. Pur şi simplu sunt îngrijorat de numărul mare de ore. Puţin îngrijorat, asta-i tot. Cum vine unu' la noi, cum porneşte ca din puşcă: optzeci, nouăzeci de ore pe săptămână. După numai două luni, şi-au şi golit rezervorul. Dar tu nu, tu ai o rezistenţă ieşită din comun.

— Păi dacă n-am nevoie de prea mult somn...

— Da' soţia ta ce crede despre chestia asta?

— De ce te interesează?

— Nu o deranjează programul tău de lucru interminabil?

Mitch îl privi încruntat pe Avery şi-şi aduse aminte de cearta lui cu Abby din noaptea trecută, când el ajunsese acasă cu trei minute înainte de miezul nopţii. Schimbaseră doar câteva cuvinte dure şi reci, dar fusese, oricum, cea mai urâtă ceartă a lor de până acum. Şi promitea să fie doar începutul! Nici unul nu cedase şi Abby terminase prin a-i declara că se simţea mai apropiată de domnul Rice, vecinul de alături, decât de propriul ei soţ.

— Soţia mea înţelege situaţia. Oricum, i-am spus că ajung asociat în cel mult doi ani şi că, la cel mult treizeci, mă retrag.

— Ei da, nu s-ar spune că nu te străduieşti să ajungi aici!

— Da' nici nu s-ar spune că te plângi de chestia asta tocmai tu. Fiecare oră pe care am facturat-o săptămâna trecută era legată de unul din cazurile tale şi nu mi s-a părut că te omorai cu regretele în ceea ce privea suprasolicitarea mea.

Avery lăsă hârtia pe birou şi se uită încruntat la Mitch:

— Pur şi simplu nu vreau să-ţi neglijezi familia.

„Ciudată chestie! Sfaturi conjugale de la un tip care şi-a părăsit nevasta!" Mitch îl privi pe Avery cu tot dispreţul de care se simţea capabil:

— N-ai de ce să fii îngrijorat de ceea ce se întâmplă la mine acasă! Atâta timp cât suntem productivi, ar trebui să fii fericit.

Avery se aplecă peste birou:

— Uite ce e, Mitch, eu habar n-am de chestiile astea! Mi s-a şoptit de sus – Lambert şi McKnight – lor li se pare că forţezi nota. Adică – de la cinci dimineaţa în fiecare zi, chiar şi duminica – trebuie să recunoşti că e cam exagerat!

— Aha şi ce ţi-au spus exact?

— Păi, nu prea multe! Mă crezi sau nu, da' ăstora chiar le pasă de tine şi de ai tăi. Ei vor să aibă avocaţi fericiţi cu soţii fericite, pentru că, dacă totul merge frumos acasă la ei, avocaţii sunt productivi la firmă. Lambert mai ales este foarte îngrijorat. El s-a gândit să se retragă peste câţiva ani şi acum încearcă să-şi retrăiască anii de glorie prin tine şi prin ceilalţi tineri de aici. Să nu te superi dacă-ţi pune prea multe întrebări sau dacă-ţi ţine predici. El şi-a câştigat dreptul de a face pe bunicul aici, la noi.

— Dacă te mai întreabă cineva ceva despre mine, spune-i că Abby e bine, că suntem foarte fericiţi împreună şi că eu sunt productiv în draci!

— OK, acum că am lămurit şi chestia asta, află că plecăm amândoi în insula Grand Cayman de mâine într-o săptămână. Trebuie să mă întâlnesc acolo cu nişte bancheri, în numele lui Sonny Capps şi al altor trei clienţi. Evident, e vorba de afaceri, dar acolo mai rămâne totdeauna loc şi de ceva înot şi pescuit subacvatic sau de alte minuni. I-am spus lui Royce McKnight că am nevoie de tine şi a fost de acord. A zis chiar că, probabil, ai şi tu nevoie de odihnă şi recreere. Ei, vrei să mergi?

— Cum să nu! Numai că sunt puţin surprins.

— E vorba strict de afaceri, aşa că fără neveste. Lambert era chiar puţin îngrijorat să nu care cumva să ai necazuri acasă pe chestia asta.

— Da?! Eu cred că domnul Lambert se interesează puţin cam mult de ceea ce se întâmplă prin ograda mea! Transmite-i, te rog, că sunt stăpân pe situaţie şi că nu e nici o problemă la mine acasă!

— Prin urmare, vii cu mine?

— Sigur că vin! Da' cât stăm acolo?

— Vreo două zile. O să stăm într-unul din apartamentele firmei. S-ar putea ca celălalt apartament să fie ocupat de Sonny Capps. Eu încerc să obţin şi avionul firmei, dar s-ar putea să fim nevoiţi să zburăm cu o cursă obişnuită.

— în ceea ce mă priveşte, totul e OK.

La Miami, doar doi dintre pasagerii cursei Cayman Airways 727 mai purtau cravate, iar după primul punch cu rom, Avery îşi scoase şi el cravata şi şi-o îndesă în buzunar. Stewardesele care serveau băutura erau nişte indigene din insule – frumoase, cu părul negru, cu ochi albaştri şi cu zâmbete fermecătoare. Avery repeta întruna că femeile din insule erau grozave. Aşezat la fereastră, Mitch încerca să-şi ascundă emoţia primei lui călătorii în străinătate. Căutase o carte despre Insulele Cayman şi găsise una la bibliotecă. Erau trei insule: Grand Cayman, Little Cayman şi Cayman Brac. Cele două mai mici erau puţin populate şi rareori vizitate. Grand Cayman avea cam optsprezece mii de locuitori, douăsprezece mii de corporaţii înregistrate şi trei sute de bănci. Populaţia era alcătuită din douăzeci la sută albi, douăzeci la sută negri şi şaizeci la sută persoane care nici nu ştiau ce sunt şi nici nu le păsa. În ultimii ani, capitala insulei, Georgetown, devenise o oază de refugiu pentru cei care doreau să evite taxele internaţionale. Bancherii din insulă aveau reputaţia de a fi mai discreţi decât colegii lor elveţieni. În Grand Cayman nu existau taxe, iar unele companii primiseră asigurări ferme că n-aveau să plătească taxe cam cincizeci de ani de acum înainte. Insulele erau dominion britanic şi aveau un guvern neobişnuit de stabil. Veniturile provenite din impozitele pe importuri şi din turism finanţau absolut orice activitate din insulă. Rata criminalităţii şi cea a şomajului erau zero.

Grand Cayman avea douăzeci şi trei de mile lungime şi opt mile lăţime, dar din avion părea mult mai mică. Era o stâncă aruncată în marea transparentă, de culoarea safirului.

Avionul părea gata să aterizeze în lagună, dar o fâşie scurtă de asfalt, răsărită de niciunde, îl prinse, parcă, în ultima clipă. Cei doi coborâră şi se îndreptară către vamă, în timp ce un negru înşfăcă bagajele lui Mitch şi le aruncă, împreună cu cele ale lui Avery, în portbagajul unui Ford LTD model 1972. Mitch îi dădu un bacşiş regesc.

— La Seven Mile Beach! comandă Avery, renunţând cu regret la ceea ce mai rămăsese din ultimul punch cu rom.

— OK, mon, răspunse şoferul, tărăgănând cuvintele.

Taxiul se îndreptă, scârţâind din toate încheieturile, către Georgetown. Din aparatul de radio de la bord se revărsa muzică reggae, iar şoferul trepida şi se bâţâia, bătând ritmul cu degetele în

volanul rablei pe care o conducea. De altfel, mergea pe contrasens. De fapt, observă Mitch, toată lumea mergea aici pe contrasens. Aşa că se înfundă şi mai bine în canapeaua uzată şi-şi încrucişă picioarele cât mai comod. Prin ferestrele deschise, aerul tropical intra în valuri calde şi umede, răvăşindu-i părul. Senzaţia era foarte plăcută, îşi spuse Mitch.

Relieful insulei era plat. Pe şoseaua spre Georgetown se înghesuiau sumedenie de maşini europene prăfuite, care se încurcau cu sumedenie de scutere şi de biciclete. Casele de pe marginea drumului aveau un singur etaj, acoperişuri de tablă şi jaluzele colorate. Erau înconjurate de minuscule peluze, a căror iarbă săracă era perfect îngrijită. Pe măsură ce se apropiau de oraş, casele erau înlocuite de magazine şi de clădiri albe cu două-trei etaje, în care miile de turişti se ascundeau de soarele tropicelor. Şoferul luă o curbă strânsă şi, dintr-o dată, se treziră în plin centru al oraşului – o aglomeraţie de sedii de bănci, cu clădiri din cele mai moderne. Brusc, Avery îşi aduse aminte că trebuia să facă pe ghidul.

— Vezi aici bănci din toată lumea: Germania, Franţa, Anglia, Canada, Spania, Japonia, Danemarca, ba chiar şi din Arabia Saudită şi din Israel. Peste trei sute la ultimul inventar! Locul ăsta a devenit un adevărat refugiu pentru cei care caută să evite taxele. Bancherii sunt foarte discreţi. În comparaţie cu ei, elveţienii sunt nişte adevărate guri-sparte.

Traficul era foarte intens, aşa că şoferul micşoră viteza şi, ca urmare, briza tropicală încetă brusc să-l mai mângâie pe Mitch.

— Văd o mulţime de bănci canadiene, observă el cu voce tare.

— Uite, clădirea aia e Royal Bank of Montreal. Mergem acolo mâine dimineaţă, la ora zece. Cele mai multe afaceri pe care le avem aici sunt în legătură cu băncile canadiene.

— Vreun motiv special?

— Sunt şi sigure şi discrete.

Strada era supraaglomerată. După o curbă, pătrunseră într-o altă stradă, la fel de ticsită. Dincolo de intersecţie, undeva, foarte aproape, scânteia în soarele orbitor, Marea Caraibelor. Un iaht de croazieră era ancorat în golf.

— Vezi, ăla e Hogsty Bay, unde acum vreo trei sute de ani îşi adăposteau piraţii corăbiile. Barbă Neagră a bântuit pe-aici şi şi-a îngropat comorile tot pe undeva pe-aici. Acum vreo câţiva ani au găsit nişte comori într-o peşteră de lângă Bodden Town.

Mitch dădu din cap, ca şi cum ar fi crezut toată povestea. Văzu zâmbetul şoferului în oglinda retrovizoare. Avery îşi ştergea fruntea inundată de sudoare, gata să continue.

— Da, locul ăsta i-a atras întotdeauna pe piraţi. Odată, demult, veneau aici oamenii lui Barbă Neagră, acum vin piraţii moderni care

înfiinţează corporaţii, ca să aibă unde să-şi ascundă banii. Am dreptate, mon?

— Da, mon, aveţi dreptate, răspunse şoferul.

— Uite şi Seven Mile Beach! E una din cele mai frumoase şi mai reputate plaje din lume. Aşa e, mon?

— Aşa e, mon.

— Nisip alb ca zahărul, apă caldă şi limpede, femei calde şi frumoase. Aşa e, mon?

— Aşa e, mon.

— Astă-seară, la Palms, o să fie o masă la iarbă verde, mon?

— Da, mon. La ora şase.

— Asta-i chiar lângă apartamentul nostru, Mitch. The Palms e un hotel cunoscut şi are cea mai tare activitate de pe plajă, ai să vezi.

Mitch zâmbea şi urmărea defilarea hotelurilor care, privite prin parbriz, păreau că zboară. Îşi amintea de interviul de la Harvard. Oliver Lambert îi predicase mult şi convingător: firma nu accepta divorţul şi nici crailâcul. Şi nici băutura. Ei, dar poate că Avery nu beneficiase de vreo astfel de predică! Sau, poate că da...

Firma Bendini, Lambert & Locke deţinea două apartamente situate chiar în centrul cartierului numit Seven Mile, foarte aproape de hotelul The Palms. Încăperile erau foarte spaţioase şi decorate somptuos. Avery spunea că fiecare apartament făcea pe puţin o jumătate de milion, dar, fireşte, nu erau de vânzare. Nu erau nici de închiriat. Erau sanctuarele membrilor firmei şi ale câtorva clienţi, puţini la număr şi aleşi pe sprânceană.

Din balconul dormitorului aflat la etajul al doilea, Mitch se uita visător la micile vase care pluteau, parcă fără ţintă, pe marea scânteietoare. Soarele scăpata într-un apus incendiar, iar valurile îi reflectau razele în mii de direcţii. Iahtul de croazieră se îndepărta încet de mal. Plaja era invadată de zeci de turişti care se plimbau, vânau crabi şi beau punch cu rom sau bere Red Stripe din Jamaica. Dinspre The Palms, se revărsau valuri de melodii, în ritmul de neconfundat al Caraibelor. Acolo, un bar spaţios, amenajat în aer liber, protejat doar de un vast acoperiş de paie, atrăgea turiştii cu forţa unui magnet. În imediata vecinătate, o colibă de iarbă oferea spre închiriere echipament pentru scufundări, catamarane şi mingi de volei.

Avery apăru în balcon, arborând un şort cu desene mari, florale, violent colorate în galben şi portocaliu. Avea un trup neted şi musculos, fără nici o urmă de piele atârnând sau de carne fleşcăită. Împreună cu alţi tipi din Memphis, Avery era proprietarul unui club de sănătate şi era evident că mergea acolo în fiecare zi. Era şi mai evident faptul că respectivul club avea în dotare lămpi pentru bronzat artificial... Cu toate acestea, Mitch era într-adevăr impresionat de

forma colegului său.

— Ei, cum îţi plac ţoalele mele de plajă?

— Foarte drăguţe. Îţi vin bine.

— Dacă vrei şi tu, să ştii că mai am o serie.

— Nu, mulţumesc, rămân la şortul meu de sport.

Avery sorbi o înghiţitură dintr-un pahar şi începu să vorbească despre peisaj.

— Uite, am venit aici de zeci şi zeci de ori şi încă mă simt emoţionat! M-am gândit să mă retrag – când m-oi retrage – pe undeva pe-aici.

— Da, cred că ar fi plăcut. Ai putea să te plimbi pe plajă şi să vânezi crabi.

— Şi să joc domino. Şi să beau Red Stripe. Tu ai băut vreodată?

— Nu, nu-mi amintesc să fi băut vreodată.

— Atunci pică tocmai la ţanc să mergem acum şi să bem. Hai!

Barul în aer liber se numea Rumheads şi era în permanenţă ticsit de turişti însetaţi. La o masă de lemn şedeau câţiva localnici şi jucau domino. Avery nu se lăsă impresionat de mulţime. În câteva minute se întoarse la Mitch cu câte o sticlă de bere pentru fiecare. După care găsiră şi două locuri libere lângă jucătorii de domino.

— Da, cred că asta am să fac când o fi să mă retrag. Mă mut aici, joc domino şi beau numai Red Stripe.

— E bună berea asta.

— Da, şi când m-oi sătura de domino, arunc inele la ţintă, continuă Avery, privind spre un grup de englezi beţi care se îndeletniceau cu aruncatul unor inele şi se înjurau reciproc cu multă râvnă.

— Şi când am să mă satur şi de asta, cine ştie ce-o să mai fac... Scuză-mă un moment, te rog.

Avery se ridică şi se îndreptă către o masă la care se aşezaseră două costume de baie minuscule. Se prezentă şi fu invitat să ia loc. Mitch comandă încă o bere şi se duse pe plajă, în depărtare se vedeau clădirile băncilor din Georgetown. O porni fără grabă în direcţia lor.

Mâncarea era aşezată pe măsuţe pliante, în jurul piscinei. Rechin şi fructe de mare la grătar, creveţi fripţi, broască ţestoasă şi stridii, homar. Toate veneau din mare, toate erau proaspete. În jurul măsuţelor era mare înghesuială şi chelnerii se foiau de colo-colo, cărând galoane de punch cu rom.

Atmosfera era încălzită de o formaţie reggae. După ce se ascunsese în spatele unui nor, soarele sfârşi prin a dispare dincolo de orizont. Mitch îl însoţi pe Avery la bufet unde, aşa cum era de aşteptat, la o măsuţă, îi aşteptau cele două costume de baie. Erau surori, aveau cam treizeci de ani, erau divorţate şi, în acel moment, pe jumătate bete. Cea care răspundea la numele de Carrie se aprinsese

după Avery. Cealaltă, Julia, îi făcea ochi dulci lui Mitch. Acesta se întreba ce anume oare le povestise Avery celor două.

— Văd că eşti căsătorit, şopti Julia, aşezându-se lângă el.

— Da, şi sunt foarte fericit în căsătorie.

Femeia zâmbi, ca şi cum ar fi acceptat provocarea. Sora ei îi făcu cu ochiul lui Avery. Mitch înşfacă un pahar cu punch şi-l dădu peste cap. Nu prea avea poftă de mâncare. Ciugulea absent din farfurie şi nu-şi putea lua gândul de la Abby. Dacă cineva i-ar fi cerut o explicaţie, i-ar fi fost greu s-o dea. Să cinezi cu două femei atrăgătoare şi aproape goale – cum să explici aşa ceva!? La un moment dat, conversaţia se împotmoli şi Mitch nu se simţi în stare să dea o mână de ajutor. Un chelner puse pe masă o carafă cu punch care fu golită aproape instantaneu. După care, Avery deveni insuportabil. Începu prin a le povesti celor două femei că Mitch jucase fotbal la New York Giants şi că fusese de două ori câştigător al cupei Super Bowl, că, înainte de accidentul de la genunchi, acelaşi Mitch câştigase un milion pe an dar că, din nefericire, cariera lui fusese dramatic întreruptă, iar Mitch îl asculta clătinând din cap şi, în loc de orice alt comentariu, îşi mai turna din când în când ceva punch în pahar. Julia îşi trase scaunul mai aproape de el şi începu să-i îndruge la ureche vrute şi nevrute. Orchestra începu să cânte din ce în ce mai tare, semn că cei care se saturaseră de mâncat puteau să danseze, dacă doreau. Jumătate din asistenţă se ridică şi luă cu asalt ringul de dans, un podium de lemn situat între piscină şi plajă, protejat de coroanele copacilor.

— Hai să dansăm! strigă Avery, luându-şi partenera de mână şi trăgând-o spre ring.

Curând, Mitch nu-i mai putu identifica în mulţimea înghesuită. Julia se apropie şi mai mult de el. Nu trecu mult şi mâna ei poposi de piciorul lui.

— Vrei să dansăm? îl întrebă ea, torcând încetişor şi îmbietor.

— Nu.

— Foarte bine. De fapt, nici eu nu vreau. Ce-ai vrea să facem?

Acum, sânii ei îi atingeau braţul, iar buzele i se desfăcuseră în cel mai seducător surâs.

— N-am de gând să fac ceva anume, răspunse el morocănos, îndepărtându-i mâna.

— Ei, totuşi, hai să ne distrăm şi noi puţin! Oricum, soţia ta nu va afla niciodată.

— Uite ce e, Julia, eşti foarte frumoasă, dar îţi pierzi timpul cu mine. E încă destul de devreme, aşa că ai timp să-ţi găseşti un armăsar adevărat.

— Da' ştii că eşti nostim?!

Mâna ei îşi reluă locul pe piciorul lui. Mitch trase aer în piept:

— Ştii ceva?! Cară-te!

— Poftim!? Mâna ei se retrase brusc.

— Am spus cară-te!

— Ce-i cu tine? Ce nu merge?

— Am oroare de bolile venerice. Cară-te!

— Cară-te tu!

— E o idee nemaipomenită. Cred că asta am să fac. Ah, să ştii că cina mi-a plăcut.

Cu un pahar de punch în mână, Mitch se îndreptă spre bar. Comandă o bere şi se aşeză într-un colţ mai întunecos al curţii interioare. În faţa lui, cât cuprindea cu ochii, plaja era pustie. Undeva, mai departe, se zăreau luminile celor câteva bărci care pluteau în rada portului. Noaptea caraibiană era caldă şi străbătută de muzică şi de hohote de râs. E bine aici, îşi spuse Mitch, şi ar fi şi mai bine dacă ar fi şi Abby cu mine. Las' că poate venim aici la anul, dacă s-o putea. Avem mare nevoie să fim împreună undeva departe de casă şi de birou. Adevărul e că ne-am cam îndepărtat unul de altul şi zău dacă ştiu de ce!? Şi nici măcar nu putem vorbi despre asta... Mie mi-e teamă, da' nu ştiu ce să fac...

— La ce te uiţi?

Vocea necunoscutei îl făcu să tresară. Ea se apropie de masă şi se aşeză. Era o indigenă cu piele măslinie şi cu ochi albaştri sau căprui deschis. Mitch nu reuşea să le distingă culoarea în întunericul ce-i înconjura. Vedea însă că ea avea ochi frumoşi, cu privirea caldă şi sinceră. Părul ei negru şi ondulat îi cădea în valuri mari până în talie. În vinele ei curgea un adevărat coctail – sânge alb, negru, european şi încă. Fata purta un sutien alb, care abia dacă reuşea să-i acopere sânii mari. Avea şi o fustă lungă, multicoloră, spintecată până sus, care se deschise larg atunci când necunoscuta se aşeză picior peste picior. Era desculţă.

— La nimic, răspunse Mitch.

Fata era foarte tânără. Zâmbetul copilăresc îi dezveli două şiraguri perfecte de dinţi albi.

— De unde eşti?

— Din State.

— Sigur că din State, dar de unde anume?

Fata vorbea engleza aceea dulce, clară şi apăsată a celor din Caraibe.

— Din Memphis.

— Da. Pe-aici vin mulţi din Memphis, în special pentru înotul subacvatic.

— Locuieşti aici? întrebă el.

— Da, dintotdeauna. Mama era localnică şi tata este englez. Acum nu mai e aici, s-a întors de unde a venit.

— Vrei să bei ceva?

— Da, mulţumesc. Rom cu sifon.

Mitch se ridică şi se duse la bar. O senzaţie nedefinită îi strângea stomacul. Ar fi putut să se piardă în mulţime, să dispară în întuneric şi să se refugieze în apartamentul lui. Ar fi putut să încuie uşa şi să mai citească ceva despre evaziunea fiscală. Ei da, era cam plictisitoare perspectiva şi probabil că Avery era deja acolo cu partenera lui. Şi mai era ceva – fata era inofensivă —, aşa îi spunea lui şi berea şi romul pe care le băuse. O să bea ceva cu ea şi pe urmă somn uşor şi adio. Mitch se întoarse cu paharele pline şi se aşeză cât mai departe de fată. Acum observă şi el că numai ei doi mai erau în curtea interioară.

— Tu faci înot subacvatic? îl întrebă ea.

— Nu. Mă crezi sau nu, dar eu sunt aici în probleme de serviciu. Sunt avocat şi trebuie să mă întâlnesc cu nişte bancheri mâine.

— Şi cât timp stai aici?

— Vreo două zile.

Mitch răspunse politicos, dar cât putea de scurt. Cu cât vorbea mai puţin, cu atât era mai în siguranţă. Fata îşi încrucişa din nou picioarele şi îi zâmbi cu nevinovăţie. Mitch se simţea complet lipsit de apărare în faţa ei. O întrebă ce vârstă are.

— Am douăzeci de ani şi mă numesc Eilene. Am exact vârsta care trebuie!

— Eu sunt Mitch.

Stomacul îi tresări şi el se simţi din ce în ce mai aiurit. Luă repede o înghiţitură de bere şi se uită la ceas. Ea continua să-i zâmbească.

— Ştii că eşti un tip bine?

„Stăpâneşte-te! Pentru Dumnezeu, stăpâneşte-te!”

— Mulţumesc.

— Eşti sportiv?

— Oarecum, dar de ce mă întrebi?

— Fiindcă arăţi a sportiv, fiindcă eşti musculos şi bine făcut.

La auzul acestor din urmă cuvinte, stomacul lui tresări din nou. Se uită la ea şi încercă să găsească un compliment fără dublu înţeles. Mai bine las-o baltă!

— Şi unde lucrezi, făcu el un efort să îndrepte conversaţia către regiuni lipsite de conotaţii senzuale.

— Sunt vânzătoare într-un magazin de bijuterii din centru.

— Aha! Şi unde locuieşti?

— în Georgetown, da' tu unde stai?

— într-un apartament foarte aproape de-aici.

Mitch îi arătă, dând din cap, direcţia şi fata privi spre stânga. El

nu se îndoi nici o secundă că ea ar fi dorit să vadă apartamentul. Ea sorbi delicat din pahar.

— Da' de ce nu eşti la petrecere?

— Nu prea mă dau eu în vânt după petreceri.

— Dar plaja îţi place?

— Da, e o frumuseţe.

— E şi mai frumoasă la lumina lunii.

Şi din nou zâmbetul acela. Mitch nu găsi nici o replică omenească.

— Cam la o milă de aici, pe plajă, e un bar şi mai bun decât ăsta. Hai să facem o plimbare până acolo!

— Ştiu şi eu?! Ar cam fi timpul să plec. Am ceva de lucru pentru mâine dimineaţă.

Fata râse şi se ridică în picioare.

— Aici, în insule, nimeni nu se duce la culcare atât de devreme! Hai, vino! îţi sunt datoare o bere.

Ea îl luă de mână şi el o urmă pe plajă. Mergeau în tăcere. Hotelul, muzica, totul dispăru în noapte. Numai luna, imensă şi strălucitoare, le lumina siluetele. Plaja era pustie. Mitch auzi un fâşâit uşor: fata îşi scoase fusta şi acum mai avea pe ea doar două sforicele – una în jurul taliei şi cealaltă trecută printre picioare. După ce făcu fusta sul, o trecu pe după gâtul lui şi-l luă de mână. Lui Mitch i se păru că cineva îi şopteşte „Fugi! Aruncă sticla de bere în apă! Aruncă fusta pe jos! Fugi cât te ţin picioarele! Du-te în camera ta! încuie uşa! închide ferestrele! Fugi! Fugi! Fugi!" Mai exista însă altcineva care-i şoptea „Relaxează-te! E doar un joc nevinovat. Hai, mai bea puţin! Dacă se întâmplă ceva, ei bine, n-ai decât să savurezi momentul, fiindcă, oricum, nimeni nu va şti nimic niciodată. Memphis e la o mie de mile de aici. Şi nici Avery n-o să ştie nimic. Da, chiar aşa, ce-ar putea să spună tocmai el?! Toată lumea face chestia asta, ştii bine că şi tu ai mai făcut-o, atunci, la colegiu, când erai chiar logodit cu Abby... Da, ai dat tu atunci vina pe bere, dar recunoaşte că, de fapt, a fost o chestie care a trecut şi n-a rămas nici o urmă... Hai, lasă, Abby nu va afla niciodată..."

"Fugi. Fugi. Fugi."

Străbătuseră deja o milă şi nu întâlniseră în drum nici un bar. Luna se ascunsese în nori şi acum plaja era întunecată de tot. Nu se zărea nici ţipenie de om. Ea îl trase de mână către două şezlonguri aşezate chiar la marginea mării.

— Hai să ne odihnim puţin.

El dădu pe gât ultimele înghiţituri de bere din sticlă.

— Nu s-ar putea spune că eşti prea vorbăreţ.

— Ce-ai vrea să spun?

— Spune-mi de exemplu ce crezi despre mine. Sunt frumoasă?

— Eşti foarte frumoasă. Şi ai un trup frumos.

Fata stătea pe marginea şezlongului, bălăcindu-şi picioarele în apă.

— Hai să înotăm!

— Păi, nu prea am chef.

— Hai, vino, Mitch! Ador apa.

— Du-te tu, eu mă uit la tine.

Ea îngenunche pe nisip, la câţiva centimetri de el şi, cu mişcări lente, îşi duse mâinile la ceafă, îşi desfăcu sutienul şi-l lăsă să cadă foarte încet. Sânii ei, mult mai plini acum, se odihneau pe braţul lui stâng. Îi întinse sutienul:

— Ţine-l, te rog.

Era alb şi fin şi nu cântărea nici a milioana parte dintr-un gram. Mitch se simţea complet paralizat. Cu câteva clipe în urmă, mai reuşise încă să respire, greu şi sacadat, e adevărat. Acum nici să respire nu mai putea. Fata intră în apă cu aceleaşi mişcări lente. Fesele ei erau separate de o sforicică albă care nu reuşea să ascundă nimic. Părul lung şi negru îi mângâia talia. Intră în apă până la genunchi şi apoi se întoarse spre el:

— Vino, apa e minunată.

Şi îi zâmbi atât de strălucitor încât, cu tot întunericul, el desluşi chemarea ei. Mângâie atunci minuscula bucată albă şi fină pe care o avea încă în mână şi ştiu exact că era ultima şansă să fugă, numai că se simţea ameţit şi lipsit de putere. Pentru ca să poată fugi ar fi avut nevoie de mult mai multă forţă decât ştia el că are în clipa aceasta. El nu dorea decât să stea acolo unde era. Poate că, până la urmă, va pleca ea... Poate că se va îneca... Poate că fluxul o va purta undeva, departe, în larg...

— Vino, Mitch!

Atunci el îşi lepădă cămaşa şi intră în apă. Ea îl privea zâmbind şi când ajunse lângă ea, îl luă de mână şi-l trase la apă adâncă. Îi încolăci braţele în jurul grumazului şi se sărutară. Mâinile lui găsiră cele două sfericele albe – şi iar se sărutară. Fata se desprinse din îmbrăţişare şi, fără nici un cuvânt, porni spre plajă. Mitch o urmări cu privirea. Ea se aşeză pe nisip şi-şi scoase sforicelele albe şi le aruncă pe nisip. Mitch se scufundă şi rămase sub apă multă vreme, o veşnicie. Când ieşi, în cele din urmă, o văzu pe fată întinsă pe nisip, sprijininduse pe coate. Se uită pe plajă în toate direcţiile – evident, nici ţipenie de om. In acel moment, luna se ascunse după un nor.

— Nu pot s-o fac, mormăi el printre dinţi.

— Ce-ai spus?

— Nu pot s-o fac! strigă el exasperat.

— Dar eu te doresc.

— Nu pot s-o fac.

— Vino! Nimeni nu va şti niciodată. Nimeni nu va şti niciodată. Nimeni nu va şti niciodată. Se apropie de ea. Nimeni nu va şti niciodată. Nimeni nu va şti niciodată.

Nimeni nu scotea o vorbă în taxiul care-i ducea spre Georgetown. Mitch şi Avery întârziaseră. Nu se putuseră trezi şi nici nu-şi luaseră micul dejun. Avery arăta îngrozitor —avea ochii roşii, faţa palidă şi, peste câte toate, mai era şi neras.

Şoferul opri maşina în faţa lui Royal Bank of Montreal. Afară, arşiţa şi umiditatea îi întâmpinară în valuri sufocante. Bancherul se numea Randolph Osgood şi era tipul de britanic clasic – scorţos, cu un costum bleumarine la două rânduri, cu ochelari cu rame de baga. Avea o frunte lucioasă şi un nas ascuţit. Pe Avery îl întâmpină ca pe un vechi prieten, iar lui Mitch i se prezentă singur. Îi conduse într-un birou spaţios de la etajul al doilea, care dădea spre Hosty Bay. Înăuntru îi aşteptau două funcţionare.

— De ce anume aveţi nevoie, Avery? fonfăi către acesta din urmă.

— Păi, aş propune să începem cu nişte cafea. Şi pe urmă am nevoie de situaţia conturilor Sonny Capps, Al Coscia, Dolph Hemmba, Ratzlaff Partners şi Green Group.

— Pe câtă vreme în urmă?

— Pe şase luni, pentru fiecare cont în parte.

Osgood pocni din degete spre una din cele două femei care părăsi imediat încăperea şi se întoarse cu o tavă încărcată de ceşti de cafea şi de farfurii cu gustări. Cealaltă lua notiţe.

— Vom avea nevoie, evident, şi de toate autorizaţiile şi împuternicirile tuturor clienţilor în cauză, spuse Osgood.

— Sunt la dosar, preciză Avery deschizându-şi servieta.

— Da, numai că au expirat şi noi avem nevoie de ele la zi.

— Da, foarte bine, aprobă Avery împingându-i în faţă un dosar. Le ai aici pe toate şi sunt la zi, adăugă el, făcându-i cu ochiul lui Mitch.

Una dintre funcţionare luă dosarul şi răsfiră documentele pe masă, apoi, împreună cu colega ei, se apucară să studieze fiecare hârtie în parte. Veni rândul lui Osgood să purice fiecare document, timp în care cei doi avocaţi îşi băură cafelele. În sfârşit, Osgood îşi ridică nasul din hârţoage, zâmbi şi spuse:

— Se pare că totul este în ordine. Mai aveţi nevoie de ceva?

— Avem nevoie să punem la punct trei corporaţii: două pentru Sonny Capps şi una pentru Green Group. Vom proceda ca de obicei şi banca va servi drept agent de înregistrare şi aşa mai departe.

— Da, voi face rost de toate documentele necesare, spuse Osgood, privind către una dintre funcţionare. Altceva?

— Deocamdată atât, mulţumesc.

— Foarte bine. În jumătate de oră avem procesele-verbale. N-aţi vrea să dejunăm împreună?

— îmi pare rău, Randolph, dar sunt nevoit să te refuz. Mitch şi cu mine suntem deja invitaţi la prânz. Poate mâine.

Mitch nu ştia despre nici o invitaţie sau, în orice caz, despre nici una care să-l privească şi pe el.

— Poate, spuse Osgood şi părăsi încăperea, urmat de cele două femei.

Avery închise uşa şi-şi scoase imediat sacoul. Se duse la fereastră şi mai luă o înghiţitură de cafea.

— Uite ce e, Mitch, îmi pare rău pentru aseară. Chiar foarte rău. M-am îmbătat şi urmarea a fost că am încetat să mai raţionez. Regret că am încercat să ţi-o bag pe gât pe gagica aia.

— Scuze acceptate. Fii atent să nu mai faci aşa ceva.

— îţi promit că n-o să mai fac.

— Da' până la urmă, a ta a fost bună de ceva?

— Cred că da. Adevărul e că nu-mi amintesc prea multe. Şi tu ce-ai făcut cu soră-sa?

— Păi, mi-a zis, la un moment dat, să mă car, aşa că m-am plimbat pe plajă.

Avery ciuguli câte ceva dintr-un platou cu gustări, apoi se şterse la gură.

— Cred că ştii că sunt despărţit de nevastă-mea. Peste vreun an o să obţinem probabil şi divorţul. Eu încerc să fiu cât de discret pot, pentru că divorţul se poate transforma în ceva extrem de neplăcut. La noi la firmă e o regulă nescrisă – ceea ce facem departe de Memphis rămâne departe de Memphis. Pricepi?

— Hai, Avery, ştii bine că n-o să spun nimănui nimic!

— Ştiu, ştiu.

Mitch se bucura sincer de existenţa acestei reguli pe care n-o cunoscuse, ceea ce nu-l împiedicase să se trezească dis-de-dimineaţă cu senzaţia de a fi comis o adevărată infracţiune. Se gândise tot timpul la fată, în pat, sub duş, în taxi şi chiar şi în acest moment făcea eforturi să se concentreze asupra documentelor. Pe când era în taxi, se surprinsese privind atent magazinele de bijuterii din Georgetown.

— Am o întrebare, spuse el.

Avery dădu din cap, continuând să mănânce.

— Nu sunt multe luni de când am fost recrutat de către Oliver Lambert, Royce McKnight şi restul trupei şi toţi mi-au atras atenţia în modul cel mai solemn cu putinţă că firma asta nu tolerează divorţurile, crailâcul, băutura şi drogurile. Că, de fapt, nu tolerează decât munca îndrăcită şi banii. De aia am şi acceptat slujba. Ei, şi am văzut munca îndrăcită şi am văzut şi banii, numai că acum am început să văd şi altele. Ai greşit tu undeva sau fac toţi ceea ce faci tu?

— Nu-mi place întrebarea ta.

— Păi ştiam că n-o să-ţi placă, dar eu tot vreau un răspuns. Am dreptul să primesc un răspuns, pentru că am senzaţia că am fost tras pe sfoară.

— Şi ce-ai de gând să faci? Să-ţi dai demisia numai pentru că eu m-am îmbătat şi m-am culcat cu o curvuliţă?

— Nici nu m-am gândit la demisie.

— Foarte bine, şi nici să nu te gândeşti.

— Dar am, totuşi, dreptul la un răspuns.

— OK, aşa e. Află că eu sunt cel mai mare derbedeu de la firmă şi că toţi or să mă facă albie de porci când o să pomenesc de divorţ. Bineînţeles că am mai avut eu câte o fufă din când în când, da` ei nu ştiu nimic de afacerile astea ale mele. Sau nu pot să mă dovedească. Şi sunt absolut sigur că şi ceilalţi au aventuri cu gagici, dar nu-i poţi prinde. În fine,poate nu chiar toţi, poate numai unii dintre ei. Cei mai mulţi au căsnicii solide şi sunt nişte soţi credincioşi. Ei, eu am fost întotdeauna băiatul cel rău, dar m-au tolerat din cauză că sunt al dracului de talentat. Da, eu beau alcool la dejun, mai beau chiar şi la serviciu şi mai încalc încă o grămadă de reguli nescrise ale firmei, dar tot m-au făcut asociat, fiindcă aveau mare nevoie de mine. Şi acum e prea târziu ca să-mi mai facă ceva. De fapt, Mitch, să ştii că nici măcar nu sunt un tip atât de rău!

— Nici n-am spus că ai fi.

— Da, nu sunt perfect aşa cum sunt unii dintre ei. Uneori chiar seamănă cu nişte maşini, cu nişte roboţi care trăiesc, mănâncă şi dorm numai pentru Bendini, Lambert & Locke. Mie unuia îmi mai place şi un pic de distracţie.

— Prin urmare, tu eşti excepţia.

— Mai degrabă decât regula. Da. Şi pentru asta nu mă scuz.

— Nici nu ţi-am cerut aşa ceva. Voiam doar o mică explicaţie.

— O ai. Este suficient de limpede?

— Da. Să ştii că ţi-am admirat sinceritatea de când te-am cunoscut.

— Iar eu admir la tine spiritul disciplinat. Numai un bărbat foarte puternic putea să-i rămână credincios soţiei, după ce fusese supus tuturor tentaţiilor, ca aseară! Eu nu sunt atât de puternic şi nici nu vreau să fiu.

Da, tentaţii. Mitch tocmai se gândea să dea o raită pe la prânz prin magazinele de bijuterii din centrul oraşului.

— Avery, dar nici eu nu sunt un sfânt! Nimic din ceea ce mi-ai spus nu m-a şocat. Nu sunt eu cel chemat să judece. Pe mine m-au tot judecat alţii, şi asta de când mă ştiu. Pur şi simplu eram nedumerit în privinţa regulilor. Asta-i tot.

— Regulile sunt imuabile. Turnate în beton, săpate în granit şi

gravate în piatră. Dacă încalci prea multe reguli te dau afară. Sau încalcă oricâte, dar ai grijă să nu te prindă! Asta-i!

— Destul de clar şi de corect.

În încăpere îşi făcu apariţia Osgood, urmat de un grup de funcţionari cărând teancuri de documente pe care le aşezară pe masă, în stive organizate în ordine alfabetică.

— Ai aici de lucru pentru vreo trei zile, spuse Osgood cu un zâmbet strâmb pe buze. Dacă aveţi nevoie de ceva, sunt la mine în birou, adăugă el şi pocni din degete, făcându-i să iasă, în acest mod original, pe toţi cei care-l însoţiseră.

— Bine, mulţumesc, spuse Avery, care se şi apucă să frunzărească hârtiile.

Mitch îşi scoase şi el sacoul şi-şi slăbi nodul de la cravată.

— Ei, cu ce începem?

— Cu două lucruri. Unu – ne interesează profitul din dobânzi, procentele şi aşa mai departe. Verificăm fiecare cont, ca să fim siguri că profitul merge acolo unde trebuie. Uite, de exemplu, Dolph Hemmba îşi dirijează profitul spre nouă bănci din Bahamas. E o chestie absolut cretină, da' dacă aşa se simte el mai bine... Şi mai e ceva – nimeni nu poate urmări tâmpenia asta, nimeni în afară de mine... Uite, în banca asta are vreo douăsprezece milioane, aşa că vezi, merită efortul! Omul meu ar putea face totul cu mâna lui, dar el se simte mai bine dacă le fac eu, iar eu, la două sute cincizeci pe oră, nu mă supăr deloc, dar absolut deloc! Vom verifica deci dobânda plătită de banca asta pentru fiecare cont în parte. Procentele variază în funcţie de câţiva factori. Banca are puteri depline şi asta e o modalitate de a-i face pe bancheri să rămână cinstiţi.

— Bine, dar eu credeam că sunt cinstiţi!

— Sunt, dar în acelaşi timp sunt şi bancheri. Avem aici aproape treizeci de conturi şi când vom termina de verificat, vom şti precis ce-i cu balanţele, cu dobânzile şi cu profiturile. Şi – doi, noi suntem aici ca să plasăm trei companii sub jurisdicţia caymaneză. E o chestie foarte uşor de făcut, care putea la fel de bine să fie aranjată şi la Memphis, da' vezi că oamenii noştri sunt convinşi că trebuie să ne trambalăm la Georgetown tocmai pentru ca s-o facem mai bine... Nu uita că avem de a face cu nişte tipi care fac investiţii de milioane. Ei bine, câteva mii în plus pe onorariile noastre nu-i deranjează şi nici pe noi.

— Cine-i tipul ăsta, Hemmba?

— Am o mulţime de clienţi de care n-ai auzit încă. Hemmba ăsta e un fermier din Arkansas, unul dintre cei mai mari proprietari de terenuri de-acolo.

— Douăşpe milioane?

— Numai în banca asta...

— Păi asta înseamnă o grămadă de bumbac şi de soia!

— Să zicem că mai are şi alte afaceri...

— De exemplu?

— Nu pot să-ţi spun.

— Legale?

— Să zicem că tipul vrea să pună „la rece" vreo douăzeci de milioane şi dobânda, pe la diferite bănci din Caraibe...

— Cum, şi noi îl ajutăm?!

Avery nu-i răspunse; se apucase deja să înşire pe masă documentele şi le studia cu atenţie. Mitch se uita la el, aşteptând încă răspunsul la ultima lui întrebare, dar liniştea din încăpere devenea din ce în ce mai apăsătoare şi era limpede că nu va primi nici un răspuns. Ar fi putut să insiste, dar simţea că şi aşa pusese prea multe întrebări pentru o singură zi. Îşi suflecă manşetele şi se apucă şi el de lucru.

Abia la ora prânzului află Mitch care era „invitaţia" lui Avery. Femeia de aseară îl aştepta în apartament pentru o întâlnire scurtă, aşa că Avery îi propuse tânărului să-şi vadă fiecare de programul lui şi chiar îi recomandă un café-bar din centru. Dar Mitch preferă să se ducă la biblioteca orăşenească, aflată la vreo patru cvartale distanţă de sediul băncii. La etajul al doilea, la secţia de periodice, găsi un raft întreg de numere vechi din The Daily Caymanian şi, evident, şi un exemplar din 27 iunie. Cu ziarul în mână, se aşeză la o măsuţă lângă fereastră. Aruncă o privire în stradă şi, brusc, deveni atent: omul pe care-l văzuse ceva mai înainte lângă clădirea băncii era acum proţăpit lângă intrarea bibliotecii. De fapt, era la volanul unui Chevette galben vechi, parcat pe o alee peste drum de bibliotecă. Un tip brun şi îndesat, străin de aceste meleaguri. Avea o cămaşă ţipătoare, verde cu portocaliu şi purta nişte ochelari ieftini, special făcuţi pentru turişti. Aceeaşi maşină cu acelaşi tip la volan staţionase în faţa magazinului de cadouri de lângă bancă, iar acum, la câteva minute, era parcată peste drum de bibliotecă. Lângă maşină se opri un localnic pe bicicletă, aparent pentru a-şi aprinde o ţigară. Şoferul îi făcu un semn prin care-i arătă biblioteca, iar omul coborî de pe bicicletă şi traversă strada. Mitch împături ziarul şi-l vârî în buzunarul interior al sacoului. Se duse şi alese din raft un exemplar din National Geographic, după care se reaşeză la masă. Răsfoia revista şi asculta atent paşii omului care urca treptele. Odată ajuns în sală, acesta se apropie de Mitch, se opri o clipă, de parcă ar fi vrut să zărească ce anume citea, făcu stânga împrejur şi coborâ. Mitch aşteptă puţin, apoi se apropie de fereastră: omul îşi aprinsese o nouă ţigară şi vorbea cu cel de la volan. După câteva secunde, se urcă pe bicicletă şi îşi continuă drumul.

Mitch reluă lectura ziarului. Pe pagina întâi era un articol despre cei doi avocaţi americani şi ghidul lor morţi într-un misterios accident, cu o zi în urmă. Memora câteva date şi înapoie ziarul. Chevette-ul era tot în acelaşi loc. Trecu prin faţa maşinii, îndreptându-

se spre bancă. Zona comercială a oraşului era înghesuită între clădirile băncilor şi golful Hogsty. Străzile înguste erau supraaglomerate de turişti, de scutere şi de microbuze. Mitch îşi scoase haina şi intră într-un magazin de tricouri, care avea şi un bar la etaj. Urcă treptele, comandă o Coca-Cola şi se aşeză pe terasă. După numai câteva minute, localnicul cu bicicleta era şi el în bar, în faţa unei sticle de bere, urmărindu-l atent pe Mitch, de după lista de bucate. Mitch sorbea alene din Cola, privind furnicarul străzii. Nici o urmă de Chevette. El ştia însă că urmăritorul nu putea fi prea departe. Iată că un alt ins îl fixa cu privirea, de pe cealaltă partea a străzii – nu pentru multă vreme, căci, brusc, dispăru în mulţime. Iată şi o femeie – ce era asta, se întrebă el, am devenit cumva paranoic? În sfârşit, apăru şi maşina, venind încet până sub terasa barului. Mitch coborî în magazin şi-şi cumpără o pereche de ochelari de soare, ieşi din magazin şi, în clipa în care trecu de primul cvartal, se năpusti pe o alee întunecoasă, fugi până la strada următoare şi intră într-un alt magazin de cadouri. Ieşi din el pe uşa de serviciu şi se trezi într-o altă alee, unde văzu un magazin de îmbrăcăminte. Intră pe uşa laterală, privi cu atenţie strada, dar nu văzu nimic suspect. Se uită apoi pe rafturile care gemeau de pantaloni scurţi şi de cămăşi viu colorate – marfă pe care localnicii o dispreţuiau şi după care se dădeau în vânt americanii. Mitch se decise pentru ceva mai clasic: pantaloni scurţi albi şi un tricou roşu. Găsi până la urmă şi o pereche de sandale, oarecum asortate cu pălăria pe care o alesese. O vânzătoare îl conduse chicotind la o cabină de probă. Mitch verifică din nou strada: nimic. Hainele îi veneau ca turnate, aşa că o întrebă pe vânzătoare dacă-şi putea lăsa la magazin costumul şi pantofii cu care venise, pentru vreo câteva ore. Bineînţeles că putea, răspunse ea. El îşi plăti cu bani gheaţă achiziţiile şi-i strecură în palmă fetei o hârtie de zece dolari, rugând-o să-i cheme un taxi. Fata îi spuse că arăta foarte bine. El îi mulţumi şi începu să aştepte sosirea taxiului, privind nervos strada. Când maşina apăru, se năpusti ca din puşcă şi se azvârli pe bancheta din spate.

— Abanks Dive Lodge, spuse el scurt.

— E drum lung până acolo, mon, primi răspuns de la şofer.

Fără să spună nimic, aruncă pe spătarul banchetei din faţă o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Dă-i drumul! Fii atent la oglindă! Dacă ne urmăreşte cineva, să-mi spui imediat!

— OK, mon, spuse şoferul, înşfăcând banii.

Mitch se afundă în canapeaua maşinii, cu pălăria trasă cât mai mult peste faţă. Şoferul îşi croia drum de-a lungul lui Shedden Road, dincolo de zona comercială, mai departe de Hogsty Bay, îndreptându-se către Vest, dincolo de Ded Bay, dincolo de Georgetown, către

Bodden Town.

— Da' de cine vrei să scapi, mon?

— De Serviciul de Venituri Interne, răspunse Mitch zâmbind.

După părerea lui, răspunsul fusese de-a dreptul amuzant, dar şoferul nu părea să-i guste umorul. După o clipă, îşi aduse aminte că în insule nu existau taxe şi nici perceptori. Oricum, şoferul nu mai scotea nici o vorbă.

În ziar scria că ghidul pentru înot subacvatic al celor doi avocaţi americani fusese Philip Abanks, fiul lui Barry Abanks, proprietarul unui centru specializat în astfel de servicii. Philip Abanks avea doar nouăsprezece ani când se întâmplase accidentul. Tot în ziar scria că cei trei erau deja morţi – înecaţi – în momentul în care survenise o explozie la bordul vasului. O explozie foarte misterioasă, sublinia articolul. Cadavrele fusese găsite la o adâncime de optzeci de picioare. Nu existau martori, nu existau nici explicaţii pentru faptul că totul se petrecuse la nici două mile de ţărm, într-o zonă unde nu se practica acest sport. Articolul din ziarul local remarca persistenţa unui mare număr de întrebări la care nu se primise răspuns.

Bodden Town era o mică aşezare la vreo douăzeci de minute de Georgetown, iar centrul sportiv al lui Abanks se afla în sud, pe o plajă izolată.

— Ne-a urmărit cineva?

Şoferul răspunse scuturând din cap, în semn de negaţie.

— Ai făcut o treabă bună, poftim patruzeci de dolari. Uite, e aproape ora unu. Poţi să fii aici la două şi jumătate fix?

— Nici o grijă, mon.

Drumul se sfârşea la marginea plajei, transformându-se într-o parcare umbrită de palmieri. Clădirea era spaţioasă, cu două etaje, acoperiş de tablă şi o scară exterioară care ducea la al doilea nivel, unde se afla centrul lui Abanks. I se spunea Grand House – casa cea mare – şi era zugrăvită în albastru deschis, cu un brâu lat, alb. Pereţii exteriori erau îmbrăcaţi în viţă sălbatică şi caprifoi, iar jaluzelele din lemn erau vopsite în verde oliv. În interior se găseau birourile şi cantina Centrului de înot Subacvatic Abanks. În dreapta clădirii, palmierii se răreau făcând loc unei alei pentru maşini, care înconjura Grand House şi cobora spre o zonă larg deschisă, pietruită cu rocă albă. De o parte şi de alta a acestei alei, se înşira o duzină de colibe acoperite cu paie. Colibele puteau fi închiriate de amatorii de înot. Un adevărat labirint de trotuare de lemn lega colibele de centrul ansamblului – barul în aer liber, aflat chiar lângă apă.

Mitch se îndreptă direct către bar, călăuzit de muzica reggae şi de râsete. Era la fel ca la Rumheads, dar mult mai puţin aglomerat. În câteva secunde, barmanul, un oarecare Henry, îl servi pe Mitch cu obişnuita bere Red Stripe.

— Unde îl pot găsi pe Barry Abanks? îl întrebă Mitch.

Celălalt îi arătă din ochi marea şi-şi văzu mai departe de treabă. Cam la o jumătate de milă în larg, o barcă tăia apa cu repeziciune, îndreptându-se spre mal. Mitch mâncă un cheeseburger şi încercă să piardă timpul uitându-se la eternii jucători de domino. Barca acostă la un debarcader aflat între bar şi o colibă ceva mai mare, pe una din ferestrele căreia sta scris de mână: magazin pentru înot subacvatic. Toţi înotătorii săriră din barcă şi se îndreptară în formaţie compactă către bar. Un bărbat scund şi vânjos stătea în picioare lângă barcă, răcnind tot felul de ordine către ajutoarele care descărcau echipamentul. Nu s-ar fi putut afirma că era îmbrăcat – avea, în principal, o şapcă şi un cache-sexe negru. Intră în magazin şi începu să zbiere la ghizi şi la ajutoare, apoi o luă şi el către bar. Aici, îi ignoră pe toţi, merse glonţ la frigider, luă o cutie cu bere, o desfăcu nerăbdător şi o bău cu lăcomie. Barmanul îi şopti ceva la ureche, arătându-i-l pe Mitch. Abanks mai deschise o cutie de bere şi se duse către tânăr, fără să schiţeze nici un zâmbet.

— Pe mine mă cauţi?

— Da, dacă eşti domnul Abanks.

— Sunt. Ce vrei?

— Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

Proprietarul locului dădu berea peste cap şi apoi îşi îndreptă privirea către mare.

— Nu pot. Sunt prea ocupat. Am o barcă gata de plecare.

— Mă numesc Mitch McDeere şi sunt avocat. Din Memphis.

Abanks îşi întoarse către el ochii mici şi cafenii – reuşise să-i atragă atenţia.

— Da, şi?

— Şi cei doi care au murit împreună cu fiul dumitale îmi erau prieteni. N-am să te reţin decât câteva minute.

Abanks se aşeză pe scaun.

— Nu e unul din subiectele mele favorite.

— Ştiu, şi te rog să mă ierţi.

— Cei de la Poliţie mi-au atras atenţia să nu vorbesc cu nimeni despre povestea asta.

— Va fi o discuţie strict confidenţială, îţi jur.

Cu ochii mijiţi, Abanks privea din nou apele albastre şi strălucitoare. Faţa şi trupul lui păstrau urmele unei vieţi petrecute pe mare şi în mare, la şaizeci de picioare adâncime, unde îi îndruma pe novici, învăţându-i secretele scufundării printre recife de coral şi epave de corăbii.

— Ce vrei să ştii?

— Putem merge în altă parte?

— Fireşte, putem face o plimbare.

Îi strigă ceva lui Henry, le spuse ceva scufundătorilor de la masa vecină şi plecă cu Mitch pe plajă.

— Aş vrea să vorbim despre accident, spuse Mitch.

— Poţi să-mi pui întrebări, dar s-ar putea să nu-ţi răspund.

— Ce anume a provocat explozia?

— Nu ştiu. Poate un compresor de aer, poate o scurgere de carburant. Nu suntem siguri. Vasul a fost rău lovit, aşa că cele mai multe indicii s-au făcut scrum.

— Era vasul dumitale?

— Da, unul din cele mici. Prietenii tăi îl închiriaseră pe toată dimineaţa.

— Şi unde le-au fost găsite cadavrele?

— La optzeci de picioare adâncime. În privinţa lor, nimic suspect, decât atât, că nu aveau arsuri sau răni care să arate că fuseseră atinşi de explozie, aşa că, de fapt, cadavrele erau al dracului de suspecte.

— Autopsia a arătat că se înecaseră.

— Da, se înecaseră, numai că echipamentul era foarte bun. După ce s-a terminat totul, un om de-al meu l-a verificat încă o dată şi funcţiona perfect. Şi apoi, prietenii tăi erau şi ei nişte scufundători foarte buni.

— Şi fiul dumitale?

— El nu era sub apă atunci, dar, oricum, înota ca un peşte.

— Unde s-a produs explozia?

— Ei doriseră să se scufunde în locul numit Roger's Wreck Point. E plin de corali pe-acolo – dar nu cunoşti insula?

— Nu.

— Ei bine, locul de care-ţi spun se află lângă East Bay şi prietenii tăi nu se mai scufundaseră niciodată acolo, aşa că fiul meu le-a propus să încerce. El îi ştia bine şi spunea că aveau experienţă şi că erau foarte serioşi în chestia asta. De câte ori veneau, închiriau o barcă numai pentru ei doi şi nu discutau preţul. Şi întotdeauna îl voiau ghid pe Philip. Nu ştiu dacă în ziua cu pricina s-au scufundat. Oricum, barca a fost găsită la vreo două mile în larg, departe de orice loc în care se face înot subacvatic.

— Se poate ca barca să fi fost în derivă?

— Imposibil. Dacă ar fi avut probleme cu motorul, Philip ar fi transmis imediat prin radio. Noi folosim echipament modern şi ghizii noştri sunt în permanentă legătură cu Centrul. Nimeni n-a văzut şi n-a auzit nimic. E imposibil ca explozia să fi avut loc acolo şi, în al doilea rând, o barcă în derivă nu poate ajunge la două mile în larg. Dar cel mai important e că ei n-au fost găsiţi în barcă. Închipuieşte-ţi că barca a fost în derivă, păi cum explici atunci deriva cadavrelor până la optzeci de picioare adâncime!? Ei?! Şi vezi că au fost găsite la

douăzeci de metri distanţă de barcă! Ei?!

— Cine i-a găsit?

— Oamenii mei. Am auzit ştirile la radio şi am trimis un echipaj. I-au găsit după câteva minute.

— îmi dau perfect de bine seama că ţi-e greu să vorbeşti despre toate astea.

— Da, aşa e, răspunse Abanks aruncând cutia de bere goală într-un coş de gunoi. Da, aşa e, dar timpul vindecă durerea. Da' de ce te interesează povestea asta atât de mult?

— Ştii, familiile lor ar avea o mulţime de întrebări de pus...

— îmi pare rău. Le-am cunoscut soţiile acum un an, când au petrecut cu toţii o săptămână la noi. Da, erau nişte oameni foarte cumsecade.

— Spune-mi, e posibil ca explozia să se fi produs în timp ce ei cercetau nişte zone subacvatice necunoscute?

— Posibil, da, dar nu şi probabil. Când trec dintr-o zonă în alta, oamenii mei raportează imediat, asta-i procedura standard şi nu există excepţii. Am pus pe liber pe unu' care nu balizase zona înainte de a o părăsi. Şi fiul meu era cel mai bun dintre scufundătorii de pe insulă, gândeşte-te că a crescut în apele astea. Nu ar fi neglijat niciodată să-şi raporteze mişcările pe mare, nu, nu el! Asta e. Poliţia crede că totul s-a întâmplat aşa cum ţi-am povestit, şi asta pentru că, la urma urmei, trebuie să creadă ceva, nu? – şi asta e singura explicaţie pe care o au.

— Dar cum îşi explică starea cadavrelor?

— Nu şi-o explică. Pentru ei e vorba pur şi simplu de un accident de scufundare.

— Dar a fost într-adevăr un accident?

— Eu cred că nu.

Sandalele îi făcuseră băşici la picioare, aşa că Mitch se descălţă. Se întoarseră şi o luară înapoi către Centrul Abanks.

— Dacă n-a fost un accident, atunci ce-a fost? Abanks mergea privind atent oceanul. La auzul întrebării, zâmbi pentru prima oară de la începutul discuţiei.

— Care ar putea fi celelalte posibilităţi?

— La Memphis s-a zvonit că ar fi o chestie cu droguri.

— Da? Ia povesteşte-mi despre zvonul ăsta!

— Am auzit că fiul dumitale făcea parte dintr-o bandă de traficanţi, că e posibil să-şi fi folosit vasul pentru a se întâlni pe mare cu un furnizor, ceva, că s-a certat, probabil, cu omul lui şi că prietenii mei se aflau întâmplător pe vas. Asta-i.

Abanks zâmbi şi clătină din cap.

— Nu, Philip nu era amestecat în chestii de-astea. Ştiu că n-a folosit niciodată droguri şi mai ştiu că nu comercializa aşa ceva. Pe Philip nu-l interesau banii – doar femeile şi înotul.

— Nici măcar din întâmplare?

— Nu, nici măcar din întâmplare. Pe aici nu circulă un asemenea zvon şi dă-mi voie să mă îndoiesc că ăia din Memphis ştiu mai mult decât ştiu eu despre povestea asta. Insula e foarte mică şi dacă ar fi fost o urmă de adevăr în zvonul ăsta, precis aflam şi eu. Totul este o mare minciună.

Conversaţia luase sfârşit. Ajunseră din nou la bar.

— Vreau să te rog ceva: nu povesti familiilor prietenilor tăi tot ce ţi-am spus. N-am cum să dovedesc, aşa că e bine să nu ştie nimeni nimic.

— N-am să spun nimănui, dar te rog şi eu să fii la fel de discret. Nu spune nimic nimănui; dacă te întreabă de mine, spune că am vorbit despre înotul subacvatic.

— Cum doreşti.

— Voi veni cu soţia mea la anul, aici, cam prin primăvară. Să ştii că am să te caut.

14

În mijlocul oraşului, pe un teren de vreo cinci acri, bine împădurit şi minunat îngrijit, se aflau biserica şi şcoala „St. Andrew". Faţada şcolii, din cărămizi albe şi galbene, era invadată de iederă sălbatică. Terenul de joacă şi aleile erau mărginite de şiruri perfect geometrice de gard viu. Clădirea şcolii era în formă de L, avea un singur etaj şi era adăpostită la umbra unui pâlc de stejari venerabili. Foarte preţuită pentru exclusivismul ei, Şcoala Episcopală „St. Andrew" era cea mai scumpă şcoală particulară din Memphis. Părinţii cu dare de mână îşi înscriau progeniturile pe lista de aşteptare încă de la naşterea lor.

Mitch oprise BMW-ul în parcarea dintre şcoală şi biserică. Trei locuri mai departe, stătea liniştit şi nevinovat, aşteptându-şi proprietara, Peugeot-ul roşu al lui Abby. Pe el, pe Mitch, nu-l aşteptase nimeni. Avionul sosise cu o oră mai devreme şi el trecuse pe-acasă ca să se îmbrace cu ceva mai potrivit poziţiei lui de avocat în ascensiune. Avea de gând s-o vadă pe Abby şi apoi să se întoarcă la birou, să mai lucreze câteva ceasuri, la un tarif de o sută cincizeci de dolari pe oră. Voia s-o vadă pe Abby aici, la şcoală, pe neaşteptate. Un atac prin surprindere. O contralovitură. Să-i spună bun găsit, ce dor mi-a fost de tine, uite, nici n-am mai putut să aştept, vezi, am venit după tine la şcoală. O să fie foarte scurt, da, mai ales după întâmplarea aia de pe plajă... Şi dacă ea îşi dă seama de tot ce s-a întâmplat acolo, aşa, dintr-o singură privire? Dacă îi citeşte totul în ochi? Dacă observă o uşoară tensiune în vocea lui? Nu, dacă o ia prin surprindere, nu. Dacă e măgulită de vizita lui neaşteptată, precis nu. Mitch îşi încleşta mâinile pe volan, privind fix maşina soţiei lui. Ce idiot! Ce tâmpit putea să fie! De ce nu fugise atunci pe plajă? De ce nu

aruncase blestemata aia de fustă pe nisip? De ce nu fugise ca de dracu'? De ce? Ca să stea acum ţeapăn şi să-şi spună dând din umeri că, la urma urmei, toţi fac ceea ce a făcut el.

Îşi făcuse planul încă din avion. Va aştepta până seara târziu şi apoi îi va spune adevărul. Nu va minţi, nu avea nici cea mai mică intenţie să trăiască în minciună. Şi poate că ea va înţelege. În fond, aproape orice bărbat – la dracu'! toţi bărbaţii ar fi procedat exact la fel ca el. Şi pe urmă, ei bine, pe urmă, următoarea lui reacţie va depinde de ea. Dacă ea îşi păstrează calmul, ba chiar îl şi compătimeşte, el îi va spune că-i pare rău, foarte rău, că aşa ceva nu se va mai repeta. Dacă ea începe să plângă, el îi va cerşi pur şi simplu iertarea şi era gata să-i jure chiar şi pe Biblie că a fost o greşeală care nu se va mai repeta niciodată. Şi îi va spune că o iubeşte, că o adoră şi că o imploră să-i mai acorde o ultimă şansă. Ei, dar dacă ea începe să-şi facă bagajele... abia atunci va înţelege şi el că cel mai bine ar fi fost să tacă mâlc.

Să negi, să negi, să negi. Profesorul lui de penal de la Harvard, un radical pe nume Moscowitz, îşi făcuse chiar un nume apărând tot felul de asasini, terorişti şi corupători de minori. Avea o teorie despre apărare foarte simplă: Neagă! Neagă totul! Să nu recunoşti niciodată o faptă sau o probă care te-ar putea învinovăţi! îşi amintise de Moscowitz în timp ce ateriza pe aeroportul din Miami şi se apucase să elaboreze planul B – care începea cu vizita-surpriză la şcoală şi continua cu o cină romantică seara târziu, la restaurantul ei preferat. Ce făcuse în Cayman? Păi, muncă, muncă şi iar muncă. Mitch deschise portiera gândindu-se la privirea ei încrezătoare şi la zâmbetul ei frumos – îi era aproape rău,un burghiu îi sfredelea stomacul şi era ameţit. Porni încet spre intrare, mângâiat de vântul răcoros de toamnă.

Holul şcolii era pustiu şi tăcut. În dreapta era biroul directorului şi Mitch se opri o clipă, dar nimeni nu-l văzu, aşa că o luă încet către sălile de clasă. În dreptul celei de-a treia, auzi vocea minunat de frumoasă a propriei sale soţii, care trăgea din greu la tabla înmulţirii. Brusc, în uşă, se iţi capul lui Mitch, ceea ce o făcu mai întâi să tacă, apoi să chicotească. Le ceru copiilor să o scuze câteva momente, să stea cuminţi şi să citească singuri pagina următoare, după care ieşi din clasă, închizând uşa în urma ei.

— Ce faci aici? îl întrebă ea, aruncând priviri nervoase în toate direcţiile.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el cu convingere, înşfăcând-o şi lipind-o de un perete.

O strânse în braţe, o sărută pe gât, adulmecându-i parfumul. Brusc, îi reveni în minte chipul fetei de pe plajă – un ticălos nenorocit, asta eşti, de ce n-ai fugit?

— Când te-ai întors? întrebă ea aranjându-şi părul şi privind atent în jur.

— Acum o oră. Arăţi minunat.

Ochii ei frumoşi şi minunat de sinceri se umeziră.

— Şi, cum a fost?

— OK. Mi-a fost dor de tine. N-are nici un haz fără tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Se luară de mână şi o porniră spre ieşire.

— Aş vrea să-mi acorzi un randez-vous diseară.

— Astă-seară nu lucrezi?

— Nu, astă-seară nu. Astă-seară îmi scot nevasta la cârciuma ei preferată. O să mâncăm şi o să bem tot ce găsim mai scump pe listă şi pe urmă ne întoarcem acasă şi ne jucăm de-a Adam şi Eva în paradis.

— Da, chiar că ţi-a fost dor de mine, spuse ea sărutându-l şi privind iar holul. Până una alta, dispari de-aici, înainte să te prindă cineva.

Se îndreptară spre ieşire, fără ca cineva să-i vadă. După ce se despărţi de ea, Mitch trase adânc aer în piept – da, o făcuse şi pe asta! Se uitase în ochii ei, o îmbrăţişase şi o sărutase ca întotdeauna, iar ea nu bănuise nimic. Fusese chiar impresionată şi emoţionată!

De Vasher se plimba prin birou nerăbdător şi trăgea nervos din ţigară. La un moment dat, se aşeză pe scaunul rotativ de la masa lui de lucru şi încercă să se concentreze asupra unui document. Nu reuşi, aşa că se ridică şi o luă de la capăt cu plimbarea. Se uită la ceas. Îşi sună secretara, apoi o sună pe secretara lui Oliver Lambert. După care reîncepu să se plimbe. În fine, cu un sfert de oră de întârziere, apăru şi Lambert. De Vasher îl privi sever:

— Ai întârziat!

— Da, am fost foarte ocupat. Dar ce s-a întâmplat atât de important?

Pe chipul lui De Vasher răsări un surâs răutăcios şi prefăcut. Cu un gest dramatic, trase sertarul biroului şi scoase un plic de mari dimensiuni pe care-l aruncă, plin de mândrie, peste birou, drept pe genunchii lui Lambert.

— Asta-i cea mai bună lucrare pe care am făcut-o vreodată!

Lambert desfăcu plicul şi rămase cu gura căscată: înăuntru erau nişte fotografii opt pe zece, alb-negru. Le studie pe fiecare în parte, cu multă atenţie, încercând să memoreze toate detaliile. Plin de mândrie, De Vasher îi urmărea mişcările. Lambert se mai uită încă o dată la poze şi respiraţia îi deveni din ce în ce mai grea.

— Sunt incredibile.

— Mda, aşa am zis şi noi.

— Cine-i fata? întrebă Lambert cu ochii încă nedezlipiţi de ceea ce vedea.

— O curvă locală, da' arată bine, nu? N-am mai folosit-o până acum, da' poţi să pui pariu c-o s-o folosesc de-acum înainte.

— Vreau s-o cunosc, şi repede!

— Nici o problemă. Mi-am cam închipuit eu c-o să vrei...

— Este incredibilă, cum poate să facă chestiile astea?!

— Păi, greu a fost începutu', că puştiul vostru i-a dat papucii primei fete şi Avery era cu cealaltă, aşa că Mitch s-a dus la bar şi acolo a apărut fata noastră. E profesionistă, ce mai!

— Oamenii tăi unde erau?

— Peste tot. Pozele astea au fost făcute din spatele unui palmier, de la oarecare distanţă, da' vezi ce bune sunt?!

— Foarte bune. Să-i dai o primă fotografului. Şi cât timp s-au tăvălit ăştia doi prin nisip?

— Destul. Se potriveau la... nisip.

— Cred că lui i-a plăcut.

— Mda, da' şi noi am avut noroc: plaja pustie, momentul potrivit.

Lambert ridică o fotografie spre lumină.

— Mi-ai făcut şi mie un set?

— Fireşte, Ollie, ce, nu ştiu cât îţi plac chestiile astea...

— Hm, aş fi crezut că McDeere e dintr-o stofă mai rezistentă.

— Aşa şi e, da' e şi el om. Şi nici tâmpit nu e. Ştii ceva? Noi credem că a doua zi la prânz şi-a dat seama că e urmărit. Avea un aer bănuitor şi s-a vânturat o grămadă prin cartierul comercial, până când a dispărut şi a mai şi întârziat o oră la întâlnirea pe care o avea cu Avery la bancă.

— Unde a fost?

— Nu ştiu. De fapt, îl urmăream din curiozitate, nimic serios. Ei, la dracu', poate a fost la un bar, undeva – oricum, a dispărut pur şi simplu.

— Urmăriţi-l mai cu atenţie, a început să mă îngrijoreze.

De Vesher flutură un alt plic, identic cu primul.

— Nu-ţi face griji, Ollie, acu' e al nostru! Ar fi în stare să şi omoare pe cineva, dacă ar şti de pozele noastre!

— De Tarrance mai ştii ceva?

— Nimic. McDeere n-a pomenit nimănui despre el sau, în fine, nici unuia dintre cei pe care-i urmărim noi. Nu-i uşor de găsit Tarrance ăsta şi, oricum, tipul se ţine de-o parte.

— Să ţineţi ochii bine deschişi!

— Auzi, Ollie, nu-ţi mai face griji pentru munca mea, de asta mă ocup eu. Tu eşti avocatul-consilierul-proprietarul şi o să-ţi primeşti cartoanele opt-pe-zece. Tu conduci firma, eu conduc serviciul de siguranţă.

— Cum stau lucrurile acasă la McDeere?

— Nu cine ştie ce; ea a fost foarte rece în legătură cu călătoria asta a lui.

— Şi ce-a făcut cât a fost el plecat?

— Păi, fata nu prea e genul care să stea pe-acasă. A prânzit cu nevasta lui Quin de vreo două ori, prin nişte cârciumi aiurite, pe urmă a mai fost şi la cinema, într-o seară a ieşit la cumpărături cu o colegă de-a ei de şcoală, a mai vorbit şi la telefon cu mă-sa, şi tot cu taxă inversă. E clar că puştiul nu se înghite cu socrii şi ea ar vrea să împace şi varza şi capra. Ea ar vrea să meargă la Crăciun acasă, în Kentucky, da' crede că el n-o să vrea. Ce mai, multă tensiune şi multe dedesubturi la ei în familie. Ea i-a spus mă-sii că el munceşte prea mult, iar mă-sa a zis că el face chestia asta numai ca să le dea lor peste nas. Mie, unuia, nu-mi place cum sună toate astea. Simt nişte chestii nasoale pe acolo.

— Ascultă mai departe, nu te opri. Să ştii că noi am încercat să-l mai domolim cu munca, dar puştiul e pur şi simplu o maşină.

— Mda, cred şi eu că vrei s-o lase mai moale la o sută cincizeci pe oră... De ce nu-i obligi pe angajaţi să lucreze doar patruzeci de ore pe săptămână, ca să poată petrece mai mult timp cu familia? Ai putea chiar să-ţi micşorezi şi salariul, ai putea să vinzi un Jaguar, două, ai putea să vinzi şi diamantele lui madame Lambert, să-ţi vinzi şi casa de la ţară, ai putea să te muţi într-o casă mică, undeva, lângă Country Club...

— Tacă-ţi gura, DeVasher!

Lambert ieşi ca o furtună din biroul lui DeVasher, care se sufoca de râs. După ce se calmă, încuie plicul cu fotografii într-un seif şi mormăi: „Mitchell McDeere, acu' eşti al nostru pe veci!”

Şi, pe faţă, i se lăţi un zâmbet imens.

15

Cu două săptămâni înainte de Crăciun, într-o vineri la prânz, Abby îşi luă rămas bun de la elevii ei şi intră în vacanţă. La ora unu, după ce îşi părăsise maşina într-o parcare care gemea de maşini scumpe şi foarte scumpe, alergă prin ploaia rece către restaurantul favorit al lui Kay Quin, acel terrarium suprapopulat de plante tropicale şi de tineri plini de bani, care se ghiftuiau ascunşi după ferigile uriaşe. Abby prânzise de două ori cu Kay în ultima lună şi, conform obiceiului ei, Kay întârzia de fiecare dată.

Prietenia dintre ele era abia la început; fire reticentă, Abby nu dădea niciodată buzna în viaţa cuiva. În timpul celor trei ani petrecuţi la Harvard nu avusese prietene şi se obişnuise cu singurătatea. De când se afla în Memphis, mai multe persoane încercaseră să se apropie de ea, dar fără mare succes. Abby tatona terenul. Chiar de la început, Kay Quin fusese deosebit de insistentă, făcea pe ghidul turistic, pe sfătuitoarea prin magazine, se autopropusese chiar şi decoratoare.

Abby nu răspundea acestui atac decât cu multă grijă, observând-o cu atenţie. Luaseră masa de câteva ori, ea şi Mitch, la familia Quin, se mai văzuseră şi cu ocazia unor dineuri şi întâlniri organizate de cei de la firmă. Se simţeau bine împreună. Deşi pretindea că ignoră complet tot ceea ce o înconjoară, Kay observa imediat maşinile, casele şi hainele altora. Ar fi dorit să devină prietena intimă, confidenta lui Abby, dar aceasta păstra distanţa, permiţându-i accesul în viaţa ei cu mare greutate.

Abby era acum aşezată la masă. Câteva trepte mai jos de masa ei, un tonomat tip 1950 îşi făcea auzită prezenţa din plin. Un grup numeros de persoane cu felurite pahare în mâini se plimbau de colo-colo, în aşteptarea unei mese libere. După vreo zece minute şi două piese interpretate de Roy Orbison, răsări în fine şi Kay, căutând-o pe Abby din priviri. Abby îi zâmbi şi-i făcu semn cu mâna. Se îmbrăţişară şi se sărutară pe obraji din vârful buzelor, fără să-şi transfere vreun gram de ruj.

— Te rog să mă scuzi că am întârziat.

— E-n ordine, m-am obişnuit.

— Da' locul e de-a dreptul ticsit azi! spuse Kay, privind cu surprindere împrejur. De fapt, totdeauna e ticsit. Ei deci gata cu şcoala?

— Da. Cam de o oră. Sunt liberă până pe 6 ianuarie.

Îşi admirară apoi reciproc toaletele şi ajunseră cam în acelaşi timp la aceeaşi concluzie: ce frumoase, suple şi tinere erau amândouă! După care trecură la cumpărăturile de Crăciun şi vorbiră îndelung despre magazine şi copii, până fură întrerupte de chelner care le luă comanda şi le aduse vinul.

— Şi ce planuri aveţi pentru Crăciun? o întrebă Kay.

— Deocamdată – nici un plan. Eu aş vrea să merg în Kentucky, la ai mei, dar mi-e că Mitch n-o să vrea. De câte ori am făcut o aluzie, s-a prefăcut că nu mă aude.

— Tot aşa de pornit e împotriva lor?

— Da, în privinţa asta nimic nu s-a schimbat. De fapt, nici nu vorbim despre ei. Pur şi simplu nu ştiu cum să procedez.

— Păi, cu multă prudenţă, îmi închipui.

— Mda, şi cu şi mai multă răbdare. E drept că ai mei au greşit, dar eu am nevoie de ei. Şi mă doare să văd că singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată nici măcar nu poate să-i tolereze. În fiecare zi mă rog lui Dumnezeu să facă o minune cât de mică...

— Hm, mie mi se pare că ai avea nevoie de una mai mare... Spune-mi, Mitch munceşte chiar atât de mult pe cât spune Lamar?

— Nu-mi închipui cum ar putea cineva să muncească mai mult ca el. Optsprezece ore pe zi de luni până vineri, opt ore sâmbăta şi duminica, fiindcă-i zi de odihnă, doar cinci sau şase.

— Şi tu te simţi oarecum frustrată?

— Chiar foarte frustrată, Kay. Să ştii că am fost cât se poate de răbdătoare, dar lucrurile merg din ce în ce mai rău. Parcă sunt văduvă. Am obosit să tot adorm pe canapeaua din hol, aşteptând să vină el acasă.

— Rolul tău e să faci mâncare şi să faci dragoste, nu?

— Măcar de-ar fi aşa! El e prea obosit ca să mai facă dragoste. Aspectul ăsta nu mai are nici o importanţă pentru el. Şi să ştii că vorbesc despre un bărbat care nu se sătura niciodată de sex. Vreau să spun că, în timpul facultăţii, aproape ne-am devorat unul pe celălalt. Şi-acum – o dată pe săptămână, şi asta dacă am noroc... Vine acasă, mănâncă, dacă mai are forţa necesară să-i fie foame, şi pe urmă se culcă. Dacă sunt foarte norocoasă, înainte să adoarmă, mai vorbeşte cu mine cinci minute... Kay, sunt pur şi simplu flămândă de o conversaţie cu un om adult! Stau şapte ore pe zi cu nişte copii de opt ani şi doresc din tot sufletul să aud şi să folosesc cuvinte ceva mai lungi de trei silabe! Şi când încerc să-i povestesc toate astea lui Mitch, el sforăie... Ai trecut şi tu prin aşa ceva cu Lamar?

— Oarecum. În primul an a lucrat şi el la fel ca toţi ceilalţi, câte şaptezeci de ore pe săptămână – am înţeles eu că asta era ca un fel de iniţiere într-o confrerie, un ritual masculin în care masculinitatea trebuie dovedită. Oricum, cei mai mulţi dintre ei rămân fără combustibil după un an, aşa că trec frumuşel la şaizeci, şaizeci şi cinci de ore pe săptămână. Şi asta este foarte mult, dar, în fine, nu-i chiar stilul kamikaze din primul an.

— Lamar lucrează si el sâmbăta?

— Da, câteva ore, da' nu lucrează niciodată duminica. La asta am pus eu piciorul în prag. Desigur, dacă au vreun termen limită sau e „sezonul taxelor", muncesc toţi, ca nebunii, douăzeci şi patru din douăzeci şi patru. În orice caz, se pare că Mitch le-a luat piuitul!

— Da, el n-a slăbit deloc ritmul. Adevărul e că se poartă ca un posedat. I se întâmplă să nu vină acasă până a doua zi de dimineaţă şi dacă totuşi trece în fugă, face doar un duş şi se topeşte.

— Mda, Lamar spune că Mitch e deja o legendă vie. Abby gustă vinul şi-şi lăsă privirea să rătăcească peste capetele celor de la bar.

— Ei da, ce să spun, sunt măritată cu o legendă!

— Te-ai gândit la copii?

— Ca să ai copii, trebuie mai întâi să ai o ocazie să-i faci, nu?

— Hai, Abby, lucrurile nu stau chiar atât de rău, ce naiba?!

— Nu sunt pregătită să am copii, nu mă descurc în rolul de părinte unic. Uite ce e, eu îmi iubesc bărbatul, dar sunt sigură că dacă ar avea o întâlnire de afaceri foarte importantă, ar fi în stare să mă lase să mă duc singură la maternitate, chit că aş avea o dilataţie de opt centimetri. Şi toate astea pentru că nu se gândeşte decât la nenorocita

aia de firmă.

Kay o luă de mână cu blândeţe.

— Totul va fi cum nu se poate mai bine, îi spuse ea zâmbind şi privind-o cu nişte ochi plini de înţelepciune. Primul an este cel mai greu, dar totul are să se îndrepte, îţi garantez eu!

Abby zâmbi şi ea, la rândul ei.

— Te rog să mă scuzi.

Chelnerul sosi cu mâncarea şi ele mai comandară puţin vin. Cu un bucheţel de broccoli în gură, Kay continuă s-o dăscălească.

— Să ştii că firma îşi încurajează angajaţii să facă cât mai mulţi copii.

— Nu-mi pasă ce face firma! în clipa asta o urăsc. Suntem în competiţie şi eu pierd în faţa ei, aşa că nu dau doi bani pe ce vor sau nu vor cei de la firmă. Şi nici nu pricep de ce se amestecă într-o mulţime de aspecte care nu-i privesc deloc!? Kay, mie mi se pare cam straniu ceea ce se petrece pe-aici; n-aş putea să-ţi explic cu siguranţă despre ce e vorba, dar tipii de la firmă mă fac să mă înfior.

— Dar ei nu vor decât ca angajaţii lor să fie fericiţi şi să aibă nişte familii fericite şi stabile!

— Iar eu îmi vreau bărbatul înapoi! Şi ei sunt pe cale să mi-l ia, aşa că familia asta nu e nici fericită, nici stabilă. Dacă nu l-ar mai mâna aşa de la spate, poate am fi şi noi nişte oameni normali, cu casa plină de plozi, dar acum, aşa cum se petrec lucrurile, nu, este absolut imposibil.

Ospătarul le aduse vinul comandat. Abby mânca încet, fără poftă, în timp ce Kay se chinuia să găsească nişte subiecte de conversaţie mai puţin dureroase.

— Lamar mi-a povestit că Mitch a fost în Insulele Cayman luna trecută.

— Da, a stat acolo trei zile, cu Avery. A fost o călătorie de afaceri sau cel puţin aşa susţine el. Tu ai fost acolo vreodată?

— Ah, da, în fiecare an! E foarte frumos, cu nişte plaje senzaţionale şi cu o mare foarte caldă. Mergem în fiecare an în iunie, când se termină şcoala. Firma are două apartamente nemaipomenite, chiar pe plajă.

— Mitch ar vrea să mergem şi noi, dar în martie, în vacanţa mea de primăvară.

— Să ştii că exact de asta ai avea tu nevoie! înainte să avem copiii, stăteam toată ziua pe plajă, beam rom şi făceam dragoste. Asta-i unul din motivele pentru care firma pune apartamentele la dispoziţie şi, cu un pic de noroc, chiar şi avionul. Se munceşte din greu, dar ei recunosc şi respectă nevoia de destindere.

— Uite ce e, Kay, te rog să nu-mi mai pomeneşti de firma asta! Nu vreau să mai aud nimic despre ce le place şi ce nu le place, despre

ce fac sau nu fac, despre ce încurajează şi ce descurajează!

— Calmează-te, Abby! Lucrurile se vor îndrepta, îţi garantez eu! Şi soţul tău şi soţul meu sunt doi avocaţi foarte buni, dar nu ar putea să câştige cât câştigă, nicăieri altundeva. Iar tu şi eu am avea două Buick-uri prăpădite, nu Peugeot şi Mercedes!

Abby împinse farfuria cu mâncare la o parte. Paharul era gol.

— Da, Kay, ştiu asta, dar eu cred că în viaţă mai sunt şi alte lucruri în afară de o grădină mare cu peluză şi un Peugeot şi nimeni de-aici nu pare să-şi dea seama de chestia asta. Îţi jur că eram mai fericiţi pe vremea când locuiam într-un apartament studenţesc.

— Bine, dar sunteţi aici doar de câteva luni! Şi Mitch va sfârşi prin a slăbi şi el ritmul de lucru. Ai să vezi că totul o să reintre în normal. Pariez că n-o să treacă mult şi nişte McDeere mititei vor ţopăi prin curtea din spate! Iar Mitch va deveni asociat! Crede-mă, Abby, lucrurile vor merge din ce în ce mai bine! Tu treci printr-o etapă prin care am trecut cu toţii şi pe care am depăşit-o cu succes.

— Mulţumesc, Kay, sper din toată inima să ai dreptate.

Spânzurat pe o faleză deasupra fluviului, micul parc nu avea mai mult de trei acri. Un şir de tunuri şi două statui de bronz stăteau acolo mărturisind despre bravura soldaţilor confederaţi care căzuseră apărând fluviul şi oraşul. La poalele monumentului închinat memoriei unui viteaz general şi calului său, îşi făcuse culcuşul un cerşetor. O cutie de carton şi o zdreanţă de pătură nu păreau însă a reprezenta o stavilă în calea frigului muşcător şi al lapoviţei. Foarte aproape, Riverside Drive părea înecat de traficul de seară. Afară era deja întuneric.

Mitch se apropie de şirul de tunuri de bronz şi se opri cu ochii aţintiţi spre fluviu şi spre podurile dincolo de care se întindea statul Arkansas. Îşi trase până sus fermoarul hainei de ploaie şi-şi ridică gulerul. Aruncă o privire pe ceasul de la mână şi continuă să aştepte în acelaşi loc. Şase cvartale mai departe se putea zări silueta clădirii firmei. Mitch îşi lăsase maşina într-un garaj şi luase un taxi până în apropierea fluviului. Era sigur că nu fusese urmărit. Faţa i se înroşise din pricina vântului îngheţat care bătea dinspre fluviu, amintindu-i despre iernile petrecute în Kentucky după ce rămăsese orfan. Ierni reci şi amare, pline de singurătate. Purtase mereu hainele altcuiva, ale unui văr sau ale unui prieten, haine de mâna a doua, care nu-l apărau de frig. Făcu un efort şi-şi alungă gândurile triste. Continuă să aştepte. Ploaia îngheţată îi atârna în păr bucăţele de gheaţă. Îşi privi din nou ceasul. În jurul lui, pe trotuar, cădeau cu zgomot alte bucăţi de gheaţă. Deodată auzi un zgomot de paşi şi, din întuneric, răsări o siluetă care se apropia grăbită de aleea cu tunuri de bronz. La un moment dat, silueta se opri, apoi se apropie încet.

— Mitch?

Era Eddie Lomax, îmbrăcat în blue-jeans şi înfăşurat într-un mantou lung, din blană de iepure. Cu mustaţa lui groasă şi cu pălăria albă de cowboy, Eddie părea coborât dintr-un spot publicitar pentru ţigări Marlboro Man.

— Da, eu sunt.

Lomax se apropie de cealaltă parte a tunului. Acum, amândoi păreau santinelele confederate care supravegheau fluviul. Lomax îşi vârâse mâinile adânc în buzunare.

— Ai mai vorbit cu Ray?

— Nu.

Mitch răspunsese scurt, vrând parcă să-i spună celuilalt că nu venise la întâlnire noaptea, pe lapoviţă, ca să facă conversaţie. Lomax îşi aprinse o ţigară – acum chiar era Marlboro Man.

— N-am găsit decât foarte puţine informaţii despre cei trei avocaţi. Alice Knauss a murit într-un accident de maşină în 1977. Raportul Poliţiei consemnează că a fost lovită de un şofer beat. Ceea ce-i mai ciudat, este că tipul n-a fost găsit niciodată. Accidentul a avut loc într-o vineri, pe la miezul nopţii. Tipa stătuse mult la birou şi tocmai se întorcea acasă. Locuia în cartierul de est, în Sycamore View şi când mai avea mai puţin de o milă până acasă, a lovit-o camioneta de o tonă. Asta se întâmpla pe New London Road. Ea conducea un Fiat mic şi elegant, care a fost făcut zob. Bineînţeles că n-au fost martori. Când au sosit, în fine, şi sticleţii, camioneta era goală. Şi mai târziu, nici urmă de şofer. Au verificat numărul de înmatriculare şi au descoperit că maşina fusese furată din St. Louis, cu trei zile mai înainte. Nici amprente, nici urme, nimic.

— Dar au căutat amprente?

— Da. Eu îl ştiu pe ăla care a condus ancheta – au avut ei nişte bănuieli, da' n-au putut să dovedească nimic. În camionetă au găsit o sticlă de whisky spartă, aşa că au dedus că accidentul era opera unui şofer beat şi cu asta au închis cazul.

— I-au făcut autopsie?

— Nu, că era evident din ce pricină murise.

— Totul pare dubios.

— Chiar foarte dubios. De fapt, toate trei cazurile sunt al dracului de dubioase. Robert Lamm era la vânătoare de cerbi în Arkansas. Avea el, cu câţiva prieteni ai lui, o cabană de vânătoare la Izard Country, undeva, în Munţii Ozarks. În sezon, mergeau acolo de două-trei ori. Într-o bună zi, după ce stătuseră cu toţii o dimineaţă întreagă în pădure, se întorc la cabană fără Lamm. L-au căutat două săptămâni încheiate şi l-au găsit în fundul unei râpe, acoperit cu frunze. Era împuşcat în cap. Şi punct, asta este tot ce se ştie. Poliţia a dat-o pe sinucidere, da' n-au avut nici măcar o armă de la care să înceapă o anchetă adevărată.

— A fost deci asasinat?

— Păi aşa se pare. Autopsia a arătat că glonţul a intrat prin spate, pe la baza craniului şi a ieşit prin faţă. Cine a mai auzit aşa sinucidere?!

— Poate să fi fost un accident, nu?

— Da, poate. Poate că glonţul era destinat unui cerb, da' nu prea e probabil. Tipul a fost găsit departe de cabană, într-un loc pe care nu prea-l frecventează vânătorii. Prietenii lui au spus că n-au auzit şi n-au văzut alţi vânători pe-acolo în dimineaţa aia. Am vorbit şi cu şeriful – care acu' nu mai e şerif – şi chiar şi el e convins că a fost o crimă. Omul spunea chiar că au existat probe cum că Lamm, în fine, cadavrul lui, a fost acoperit cu frunze în mod intenţionat.

— Şi asta-i tot?

— Da, despre Lamm.

— Dar despre Michel?

— E o chestie foarte tristă. S-a sinucis în 1984, când avea treizeci şi patru de ani. S-a împuşcat în tâmpla dreaptă, cu un Smith & Wesson 357. A mai lăsat şi o scrisoare lungă de adio în care-i spunea fostei neveste c-o roagă să-l ierte şi tot soiul de spanacuri de-astea. Îşi lua rămas bun şi de la copii, şi de la mă-sa, era de-a dreptul emoţionantă, pe cuvântu' meu!

— Scrisă de mână?

— Nu. Nu tocmai. Era bătută la maşină, ceea ce se pare că era normal, pentru că tipul nu scria decât la maşină. Avea un IBM Selectric în birou şi a scris scrisoarea chiar la maşina asta. Michel avea un scris de mână îngrozitor.

— Păi ş-atunci ce mai rămâne dubios în asta?

— Pistolul. Băiatu' nu cumpărase în viaţa lui o armă de foc şi nimeni n-a ştiut vreodată al cui a fost pistolul cu care s-a sinucis. Nu era înregistrat, n-avea serie, n-avea nimic. Unul dintre amicii lui spunea ceva din care se înţelegea că, vezi Doamne, Michel i-ar fi spus că-şi cumpărase el un pistol ca să se apere, că era clar că avea el nişte probleme.

— Şi tu ce crezi despre toate astea?

Lomax aruncă chiştocul ţigării pe trotuar şi începu să-şi sufle în mâini ca să le încălzească.

— Nu ştiu ce să cred. Nu cred că un avocat specialist în taxe, fără nici o cunoştinţă în domeniul armelor, a putut să-şi facă rost de un pistol neînregistrat şi cu seria ştearsă. Dacă avocatu' ăla voia o armă, se ducea la un magazin, completa formularele obişnuite şi-şi lua frumuşel o jucărioară nouă şi strălucitoare. Or, pistolul cu care a tras, avea pe puţin zece ani şi era curăţat şi bibilit de nişte profesionişti.

— Poliţia a făcut vreo anchetă?

— Nu prea. A fost practic un dosar deschis şi închis.

— Scrisoarea era semnată?

— Da, da' nu ştiu cine a verificat semnătura. Omul era divorţat de un an de zile şi tipa se mutase înapoi la Balti-more.

Mitch îşi încheie ultimul nasture al hainei şi-şi scutură gheaţa de pe guler. Lapoviţa era din ce în ce mai deasă şi acoperise complet trotuarul. Sub tunul lângă care stăteau, începuseră să apară ţurţuri mici. Pe Riverside Drive, maşinile începuseră să circule cu viteză ceva mai mică, pe măsură ce roţile alunecau mai tare, învârtindu-se în gol.

— Aşadar, ce părere ai despre mica noastră firmă? întrebă Mitch, privind ţintă fluviul.

— Mde, e un loc de muncă periculos. Cinci avocaţi în cinşpe ani e cam mult şi nu dă bine la capitolul riscuri la locul de muncă.

— Cinci?

— Da, dacă-i pui la socoteală şi pe Hodge şi pe Kozinski! Am o sursă care mi-a zis că în cazul ăstora doi o grămadă de întrebări au rămas fără răspuns.

— Dar eu nu te-am angajat să faci investigaţii şi despre ei.

— Şi tocmai de-aia nici nu-ţi cer vreun franc. Am fost eu curios.

— Cât îţi datorez?

— Şase şi douăzeci.

— Cash şi nici un fel de dosare, ne-am înţeles?

— Mie-mi convine de minune. Prefer cash.

Mitch se întoarse cu spatele la fluviu şi privi ţintă la clădirea înaltă a cărei siluetă se întrezărea la trei cvartale mai departe: Bendini Building. I se făcuse frig, dar nu-i venea să plece. Lomax îl urmărea cu coada ochiului.

— Ai probleme, nu-i aşa?

— Tu ce crezi?

— Eu, unu', n-aş lucra acolo nici bătut. Eu nu ştiu ce faci tu şi cred că sunt şi o grămadă de treburi despre care nu vorbeşti. Şi uite, stăm aici, în lapoviţă, pentru că nu trebuie să fim văzuţi. Nu putem să vorbim ca oamenii la telefon, nu ne putem întâlni la tine la birou şi, mai nou, nu mai vrei nici să vii la mine la birou. Crezi că eşti urmărit tot timpul. Ba îmi mai spui şi mie să fiu atent, să mă păzesc de ei, cine dracu' or mai fi şi ăştia, că ar putea foarte bine să mă urmărească şi pe mine. Cinci avocaţi de la firma aia a ta împuţită au murit în condiţii dubioase la culme, iar tu te porţi de parcă ai fi următorul de pe lista ălora. Mda, n-aş zice că n-ai probleme babane! Babane de tot!

— Şi despre Tarrance, ce-mi poţi spune?

— Unul dintre cei mai buni agenţi FBI. Transferat aici acu' doi ani.

— De unde?

— Din New York.

Vagabondul aciuat sub calul de bronz se rostogoli şi căzu pe

trotuar. Mormăi ceva, se ridică cu mare greutate, bălăngănindu-se pe picioare, îşi luă cutia de carton şi pătura şi dispăru înspre centrul oraşului. Lomax tresărise puternic şi îl urmărise pe cerşetor cu privire nervoasă.

— E doar un amărât de vagabond spuse Mitch, şi, imediat, amândoi se destinseră.

— De cine ne ascundem, de fapt? întrebă Lomax.

— Asta vreau şi eu să aflu.

Lomax îl studie cu atenţie.

— Ba eu cred că ştii.

Mitch nu răspunse.

— Uite ce e, amice, nu mă plăteşti ca să mă bag în chestia asta, m-am prins şi singur. Da' instinctul îmi spune că ai necazuri şi cred că ai nevoie de un prieten, de unu' în care să ai încredere. Şi eu pot să te ajut, dacă ai nevoie de mine. Nu ştiu cine sunt băieţii ăi răi, da' sunt convins că sunt al dracu' de periculoşi.

— Mulţumesc, Eddie, spuse Mitch încetişor, fără să-l privească, ca şi cum ar fi fost momentul cel mai potrivit pentru Lomax să plece şi să-l mai lase puţin acolo, singur, în lapoviţă.

— Pentru Ray McDeere aş sări drept în râul ăla îngheţat de colo! Aşa că-mi place să cred că pot să-l ajut şi pe fra-su mai mic.

Mitch dădu din cap, fără să scoată un sunet. Lomax îşi aprinse altă ţigară şi-şi scutură gheaţa de pe cizme.

— Sună-mă oricând doreşti. Şi fii prudent. Ăilalţi sunt acolo, în stradă, şi joacă dur, pe viaţă şi pe moarte.

16

În zona veche a oraşului Memphis, în intersecţia Madison Cooper, se aflau câteva clădiri vechi, cu două etaje, care fuseseră renovate de curând. Acum, se aflau acolo nenumărate baruri, magazine de cadouri şi chiar câteva restaurante foarte bune. Locul mai era cunoscut şi sub numele de Overton Square. Era frecventat de toţi amatorii de viaţă de noapte din oraş, cu atât mai mult cu cât o sală de spectacole şi o librărie îi adăugau şi o nuanţă intelectuală. La sfârşitul săptămânii, atmosfera se încălzea brusc datorită contribuţiei gălăgioase a studenţilor şi a marinarilor de la baza militară aflată în apropiere. În celelalte seri, restaurantele erau liniştite şi, cu toate că erau mereu pline de clienţi, nu păreau niciodată aglomerate. Paulettes's era unul din aceste restaurante, renumit pentru pivniţa de vinuri, pentru specificul franţuzesc, pentru patiserie şi nu în ultimul rând pentru vocea agreabilă a pianistului. Localul se găsea într-o veche clădire albă, cu faţada împodobită cu stucaturi. Acestea erau şi motivele pentru care familia McDeere, aflată mereu în căutarea celor mai bune restaurante din oraş, îl trecuse în fruntea listei preferinţelor lor.

Aşezat la bar, cu o cafea în faţă, Mitch urmărea atent intrarea. Conform planului, sosise ceva mai devreme decât ea. O căutase la telefon cu trei ore în urmă şi o rugase să-i acorde un rendez-vous la ora şapte. De ce? întrebase ea, iar el îi răspunsese laconic – mai târziu. De când fusese în Insulele Cayman, ştia că e urmărit, observat, ascultat. În ultima lună, dovedise o mare prudenţă în conversaţiile telefonice, îşi alesese cu mare grijă cuvintele chiar şi când era la el acasă. Era absolut convins că cineva îl urmăreşte şi îl ascultă. Se surprinsese urmărind ceea ce se petrecea în spatele lui cu ajutorul oglinzii retrovizoare.

În uşă se ivise Abby, care îl căuta din priviri. El se duse în întâmpinarea ei, o sărută uşor pe obraz şi o ajută să-şi scoată mantoul. Şeful de sală îi conduse la o masă ceva mai mică. De jur-împrejurul lor, la mese mici, identice cu a lor, stăteau o mulţime de oameni care se înghesuiau în asemenea măsură, că-şi puteau auzi reciproc şi respiraţiile şi bătăile inimilor. Mitch aruncă o privire rapidă – ghinion, nici un loc liber! – aşa că, după ce-i mulţumi şefului de sală, se resemna să se aşeze în faţa soţiei lui.

— Ei, cu ce ocazie? îl întrebă ea cu un aer bănuitor.

— Am nevoie de ocazie specială ca să cinez cu consoarta?

— Da! E ora şapte, e luni seara şi tu nu eşti la firmă. Trebuie să recunoşti că e o ocazie specială.

Un chelner strivit între masa lor şi următoarea îi întrebă ce doreau să bea.

— Două pahare de vin alb, vă rog.

Mitch îşi aruncă ochii roată prin încăperea care gemea de oameni şi, brusc, zări un bărbat care stătea singur, cinci mese mai încolo. Figura lui i se păru cunoscută. Îl mai privi încă o dată şi iată că tipul se ascunse în spatele ziarului pe care-l ţinea în mână.

— Ce-i, Mitch, ce s-a întâmplat?

El îi luă mâinile în mâinile lui.

— Abby, trebuie să stăm de vorbă.

Mâinile ei tresăriră uşor şi zâmbetul de pe buze i se şterse.

— Despre ce?

Vocea lui deveni un simplu murmur.

— Despre ceva foarte grav. Ea respiră adânc.

— Şi nu putem aştepta până ne aduce vinul? S-ar putea să am nevoie de ceva de băut.

Mitch privi din nou bărbatul ascuns în spatele ziarului.

— Nu, nu putem vorbi aici.

— Păi atunci de ce am mai venit aici?!

— Abby, ştii unde e toaleta? Pe culoar, acolo în dreapta.

— Da ştiu.

— Ei, vezi că la capătul culoarului este şi ieşirea de serviciu

care dă în spatele restaurantului, într-o stradelă laterală. Te duci la toaletă şi ieşi pe uşa aia. Eu te aştept chiar acolo, în stradă.

Abby nu scoase nici un sunet. Sprâncenele îi coborâseră, ochii i se îngustară şi-şi plecase capul spre umărul drept.

— Abby, ai, te rog, încredere în mine! îţi explic totul mai târziu. Uite, ne întâlnim afară şi mergem să mâncăm în altă parte. Aici nu pot să vorbesc.

— Mitch, mă înspăimânţi.

— Te rog, spuse el hotărât, strângându-i mâna. Totul e OK, îţi aduc eu şi haina.

Ea se ridică, îşi luă poşeta şi ieşi. Mitch îl privi pe necunoscutul cu figura cunoscută. Acesta tocmai se ridicase în întâmpinarea unei doamne vârstnice. Nu părea a fi observat dispariţia soţiei lui Mitch.

Odată ajuns în strada dosnică, Mitch îi aşeză pe umeri mantoul şi apoi o conduse, pe jos, câteva sute de metri mai departe, spre Bombay Bicycle Club, un bar unde se mânca bine şi se asculta blues. „Am să-ţi explic totul" repetase el de câteva ori.

Îndată ce intrară, Mitch alese o masă aşezată într-un colţ îndepărtat şi i-o arătă şefului de sală: „Masa aceea". Se aşezară, el cu spatele la perete şi cu faţa spre sală şi spre intrare. Localul era întunecat şi doar nişte lumânări palide luminau feţele de masă. Comandară nişte vin.

Abby stătea ţeapănă pe scaun, privindu-l cu intensitate şi urmărindu-i fiecare mişcare. Aştepta.

— îţi mai aduci aminte de un tip, Rick Acklin, de la Western Kentucky?

— Nu, şopti ea fără să-şi mişte buzele.

— Unu' care juca baseball şi locuia la cămin. Cred că l-ai întâlnit, era un tip foarte la locul lui şi fin, un student bun. Mi se pare că era din Bowling Green, în fine, nu prea eram noi prieteni, dar ne cunoşteam.

Abby clătină din cap şi aşteptă urmarea.

— Tipul a terminat cam cu un an înaintea noastră şi a făcut pe urmă dreptul la Wake Forest. Acum e la FBI. Şi lucrează aici, în Memphis.

Se uită cu mare atenţie la ea, aşteptând reacţia la iniţialele FBI. Ea nu reacţiona în nici un fel.

— Aşa, şi azi îmi mâncam tocmai tacticos prânzul la cârciuma aia, Obleo, de pe Main Street, când Rick apare lângă mine şi-mi zice „Bună!" ca şi cum ar fi fost o simplă coincidenţă faptul că era acolo. Şi stăm noi aşa de vorbă câteva minute şi iată că apare un agent, unu' Tarrance, care, nici una nici două, se aşază şi el lângă mine. Să ştii că e a doua oară că Tarrance ăsta mă agaţă, de la examenul de barou încoace...

— A doua...?

— Da, din august încoace.

— Şi ăştia... sunt agenţi FBI?

— Da, cu insigne şi tot tacâmul. Tarrance e unu' din ăia cu vechime, din New York, şi e aici de vreo doi ani. Acklin e doar un boboc pe care l-au adus încoace acum trei luni.

— Şi ce vor de la tine?

Le fu adus vinul şi Mitch aruncă o privire în jur. Pe o mică scenă, într-un colţ ceva mai mdepărtat, o formaţie cânta ceva nu prea distinct. Barul era asaltat de tipi bine îmbrăcaţi, care vorbeau fără încetare. Chelnerul făcu un semn spre menu şi Mitch îi spuse „mai târziu", cu un ton cât se poate de nepoliticos.

— Nu ştiu ce vor. M-au agăţat prima oară în august, imediat după ce am luat examenul de barou şi mi-a apărut numele în ziar.

Luă o înghiţitură de vin şi îi povesti în amănunt prima vizită a lui Tarrance la barul lui Lansky de pe Unison Street, avertismentele acestuia despre persoanele în care să nu aibă încredere şi locurile în care să se ferească să vorbească, îi spuse despre şedinţa cu Locke, Lambert şi ceilalţi asociaţi, explicându-i versiunea celor de la firmă despre interesul pe care li-l purta FBI-ul. Îi spuse şi că discutase cu Lamar Quin care avea încredere în fiecare cuvânt rostit de Locke şi de Lambert. Abby părea că îi soarbe cuvintele, dar nu se grăbi să-i pună întrebări.

— Şi azi, eu îmi văd deci de treburile mele, şi-mi mănânc hotdog-ul cu ceapă, şi tipul ăsta, care a fost coleg de şcoală cu mine, vine şi-mi zice că ei, adică FBI-ul, ştiu în mod cert că telefonul meu e interceptat, că am microfoane în toată casa şi că cineva de la Bendini, Lambert & Locke îmi cunoaşte toate mişcările, chiar fiecare strănut. Fii atentă, şi Acklin a fost transferat aici după ce am luat eu examenul de barou – asta da, coincidenţă, ce zici?!

— Ce vor?

— Nu vor să-mi spună. Nu pot să-mi spună, cel puţin deocamdată. Îmi pretind să am încredere în ei şi aşa mai departe, ştii refrenul. Abby, eu nu ştiu ce să zic, habar n-am ce urmăresc ei, dar mi-e foarte clar că m-au ales pe mine pentru un motiv anume.

— I-ai spus lui Lamar despre vizita asta?

— Nu, n-am vorbit despre asta cu nimeni în afară de tine, şi nici n-am intenţia să vorbesc cu altcineva.

Ea îşi bău vinul.

— Şi zici că telefoanele noastre sunt interceptate?

— Aşa zic ăştia de la FBI. Dar mă întreb cum de au aflat?!

— Ei na, că doar nu sunt tâmpiţi! Dacă ar veni FBI-ul şi m-ar anunţa că telefonul meu e urmărit, eu l-aş crede pe cuvânt. Tu nu?

— Eu nu mai ştiu pe cine să cred. Locke şi Lambert mi-au

explicat totul atât de... nu ştiu... frumos... lupta firmei împotriva Serviciului de Venituri Interne şi a FBI-ului... Aş vrea să-i cred pe ei, da' vezi că sunt o grămadă de lucruri care nu se potrivesc. Problema se mai pune şi altfel. Vezi că, dacă firma ar avea un client bogat, dar dubios, demn de toată atenţia binevoitoare a FBI-ului, de ce să mă aleagă tocmai pe mine FBI-ul, pe mine, un începător, unu' care nu ştie mai nimic? De ce să mă urmărească pe mine? Ce pot eu să ştiu? Eu lucrez numai la dosare date de alţii, eu n-am nici un client personal, eu fac doar ceea ce mi se spune să fac. De ce dracu' n-au ales pe unul dintre asociaţi?

— Poate că vor să le dai informaţii despre clienţi...

— Exclus. Sunt avocat şi am depus un jurământ. Tot ceea ce ştiu eu despre un client este strict confidenţial şi federalii ştiu şi ei chestia asta. Nimeni pe lume nu poate pretinde unui avocat să vorbească despre afacerile clienţilor lui!

— Da' tu ai prins vreo afacere ilegală?

El pocni din degete şi privi împrejur, apoi zâmbi. Vinul începea să-şi facă efectul.

— Draga mea, nici măcar ţie n-am voie să-ţi spun aşa ceva! Răspunsul este totuşi nu. Am lucrat pentru vreo douăzeci de clienţi ai lui Avery şi pentru alţi câţiva, dar n-am văzut nimic dubios. Poate ceva mai riscant în privinţa taxelor, dar nimic ilegal. Aş avea eu câteva întrebări despre unele conturi bancare pe care le-am verificat în Cayman, dar oricum, nimic dubios, nu.

Chelnerul se învârtea pe lângă ei, privind fix meniul la care ei nici măcar nu se uitaseră.

— Nişte vin, te rog! ceru Mitch, arătându-i paharele de pe masă.

Abby se aplecă înainte, atingând aproape lumânările de pe masă, şi îl privi tulburată.

— Bun, şi cine interceptează telefoanele?

— Păi, presupunând că sunt într-adevăr interceptate, habar n-am. Când l-am întâlnit prima dată, în august, Tarrance m-a lăsat să înţeleg că ar fi cineva de la firmă. Adică asta am priceput eu că vrea el să pricep. Mi-a zis să n-am încredere în nimeni de la firmă şi mi-a mai zis şi că tot ceea ce spun eu poate fi înregistrat. Şi eu am presupus că el se referea la cei de la firmă.

— Şi Locke ce-a spus despre toată povestea asta?

— Nimic, pentru că nu i-am spus-o. Nu le-am spus chiar tot-tot, am mai păstrat ceva şi pentru mine.

— Adică cineva ne ascultă telefoanele şi ne-a plantat şi microfoane prin casă?

— Poate chiar şi în maşini. Azi-dimineaţă, Rick Acklin mi-a făcut capul mare pe tema asta. Şi zicea mereu să am grijă să nu care

cumva să spun ceva ce n-aş vrea să fie înregistrat.

— Bine, dar e de necrezut! De ce ar face aşa ceva o firmă de avocatură!?

El dădu din cap, privind fix paharul gol.

— Habar n-am, iubito, pur şi simplu, habar n-am.

Chelnerul le umplu din nou paharele şi rămase lângă ei, aşteptând.

— Pot să iau comanda? întrebă el.

— Da, peste câteva minute, răspunse Abby.

— Te chemăm noi, adăugă Mitch.

— Mitch, tu crezi că toate astea sunt chiar adevărate?

— Cred că ceva nu e în regulă. Pentru că povestea este mai lungă.

Abby îşi sprijini braţele de masă şi-l privi îngrozită. Iar el îi vorbi despre Hodge şi Kozinski, despre prima întâlnire cu Tarrance, despre Insulele Cayman şi despre cei care-l urmăriseră acolo, despre întâlnirea lui cu Abanks. Îi mai povesti şi despre Eddie Lomax, precum şi despre moartea lui Robert Lamm, a lui John Mickel şi a lui Alice Knauss.

— Mi-a trecut foamea, spuse Abby când el se opri.

— Şi mie, dar mă simt mai bine acum că ţi-am spus totul.

— Dar de ce nu mi-ai povestit mai de mult?

— Am sperat că lucrurile se vor lămuri, am mai sperat că Tarrance mă va lăsa în pace şi că-şi va găsi un alt client pe care să-l tortureze. Numai că el a venit aici ca să rămână, şi tot din cauza asta l-au transferat aici pe Rick Acklin – ca să se ocupe de mine. FBI-ul m-a ales pentru o misiune despre care n-am nici cea mai vagă idee, asta e.

— Simt cum mă lasă puterile.

— Nu, Abby! Trebuie să fim foarte atenţi, trebuie să încercăm să ne purtăm ca şi cum n-am bănui nimic.

— Nu, este incredibil! Stau aici şi te ascult şi nu-mi vine să cred că aud ceea ce aud! Totul mi se pare ireal. Îmi ceri adică să trăiesc într-o casă împânzită de microfoane, cu telefoanele interceptate şi în tot timpul ăsta, cineva ascultă tot ceea ce vorbim!?

— Păi, ai tu vreo propunere mai bună?

— Da. Să-l angajăm pe tipul ăla, pe Lomax, să ne verifice casa.

— Da, m-am gândit şi eu la chestia asta, dar dacă găseşte, într-adevăr ceva, ei, ia, gândeşte-te! Dacă aflăm cu siguranţă că avem microfoane în casă, ce ne facem? Dacă Lomax strică ceva pus de ăia acolo? Atunci ăia, oricine ar fi ei, or să afle că noi am aflat... Nu, nu, e mult prea periculos, cel puţin pentru moment. Nu ştiu, poate ceva mai târziu...

— Mitch asta-i curată nebunie! Adică, dacă vrem să stăm de vorbă, trebuie să dăm fuga, repede, în curtea din spate.

— Of, bineînţeles că nu, putem tot atât de bine să dăm o fugă în curtea din faţă.

— Auzi, să ştii că nu găsesc că ai umor, cel puţin nu în clipa asta.

— Hai, iartă-mă! Uite, eu îţi propun să încercăm să ne comportăm normal şi să mai avem răbdare încă o vreme. Tarrance m-a convins că vorbeşte serios şi că n-are nici cea mai mică intenţie să mă uite, iar eu nu pot să-l opresc. Nu uita că el e cel care mă găseşte când vrea. Cred că mă urmăresc şi-mi pregătesc o ambuscadă. În fine, pentru moment, important e să trăim ca şi până acum.

— Ah, ca şi până acum? Da, de fapt, dacă stau şi mă gândesc, oricum n-a prea fost cine ştie ce conversaţie de ascultat în casă la noi. Aproape că-mi pare rău de ăia care aşteaptă să asculte dialogul nostru plin de miez. Săracii de ei, au parte de îndelungatele mele conversaţii cu Hearsay!

17

Zăpada se topi cu mult înainte de Crăciun, lăsând pământul umed şi făcând loc cerului gri şi ploii reci, tradiţionale în Sud în perioada sărbătorilor de iarnă. Memphis-ul avusese parte doar de două Crăciunuri albe în ultimii nouăzeci de ani, asta fiind tot până la sfârşitul secolului, conform prognozei specialiştilor.

În Kentucky însă era zăpadă, iar drumurile erau practicabile. În dimineaţa Crăciunului, devreme, după ce îşi făcu bagajele, Abby le telefonă părinţilor ei. Vine să-i vadă, îi anunţă ea, dar vine singură. Erau dezamăgiţi, spuseră ei şi îi sugerară să rămână în Memphis dacă plecarea îi producea neplăceri, dar ea insistă. Era un drum de numai zece ore, şoselele nu erau aglomerate şi va ajunge acolo pe înserat.

Mitch nu era prea vorbăreţ. Îşi desfăşurase ziarul de dimineaţă pe podea, chiar lângă pomul de iarnă şi se prefăcea că citeşte foarte concentrat în timp ce Abby îşi ducea bagajele în maşină. Căţelul se ascunsese sub un scaun, de parcă presimţea o explozie. Cadourile desfăcute erau aşezate ordonat pe canapea. Îmbrăcăminte, şi parfumuri, şi albume, şi, pentru ea, un mantou din blană de vulpe. Pentru prima oară în istoria tinerei lor căsnicii, avuseseră bani de cheltuit pentru Crăciun. Abby îşi luă mantoul pe braţ şi zise cu voce blândă dar hotărâtă:

— Acum plec.

El se ridică încet şi o privi.

— Aş fi vrut să vii şi tu cu mine, continuă ea.

— Poate la anul.

Era o minciună şi amândoi ştiau lucrul ăsta. Dar suna bine. Era ca un fel de promisiune.

— Te rog să fii atentă.

— Să ai grijă de câinele meu.

— O să fim bine amândoi.

Mitch o prinse de umeri şi o sărută pe obraz. O privea zâmbind. Era atât de frumoasă, mult mai frumoasă decât atunci când se căsătoriseră. La douăzeci şi patru de ani, Abby îşi arăta vârsta, dar anii fuseseră foarte generoşi cu ea.

O ajută să se urce în maşină, se sărutară din nou, apoi ea porni în marşarier pe alee.

„Crăciun fericit", îşi ură Mitch. „Crăciun fericit", îi ură el şi căţelului.

După o oră de admirat pereţii, aruncă în BMW o sacoşă cu două schimburi de haine, îl puse pe Hearsay pe locul din faţă şi plecă din oraş. Ieşi din Memphis pe interstatala 55 şi intră în statul Mississippi. Şoseaua era pustie, dar el privea din când în când în oglinda retrovizoare. Câinele începea să schelălăie la fiecare şaizeci de minute, iar Mitch oprea, dacă era posibil, imediat ce trecea de vreun deal. Şi în timp ce Hearsay îşi rezolva afacerile, el se ascundea într-un pâlc de copaci şi urmărea traficul. Nu observă însă nimic suspect. După cinci opriri de felul ăsta, fu sigur că nu era urmărit. Era clar că aveau zi liberă de Crăciun.

După şase ore era în Mobile, iar două ore mai târziu traversa golful la Pensacola şi se îndrepta spre Emerald Coast, în Florida. Autostrada 98 traversa oraşele Navarre, Fort Walton Beach, Destin şi Sandestin, toate înşirate de-a lungul coastei. Întâlnea, de asemenea, hanuri şi moteluri, zone comerciale, parcuri de distracţii şi magazine de T-shirts, cele mai multe din ele închise şi abandonate încă de la Ziua Muncii. Apoi, pe distanţă de mile, dispărea orice aglomeraţie, orice deviere; cât vedeai cu ochii, doar plajele cu nisipul alb ca zăpada şi apele de un verde strălucitor ale Golfului. La est de Sandestin, autostrada se îngusta şi părăsea coasta, aşa că timp de o oră rulă pe o şosea cu doar două culoare de circulaţie, de-a lungul căreia nu văzu decât păduri şi din când în când câte o staţie de benzină cu autoservire sau o prăvălie.

Pe înserat, întâlni un indicator care arăta că până la Panama City Beach mai erau doar opt mile. Şoseaua reveni pe malul mării într-un punct unde se bifurca într-o derivaţie spre nord şi un drum drept pe ceea ce se numea Miracle Strip. Mitch alese drumul drept spre plajă – banda de asfalt care se desfăşura pe o distanţă de cincisprezece mile chiar pe malul apei şi care era mărginită pe amândouă laturile de vilişoare, moteluri ieftine, parcări pentru rulote, căsuţe de vacanţă, magazine de fast-food şi magazine de tricouri. Acesta era Panama City Beach.

Cele mai multe apartamente erau goale, dar cele câteva maşini parcate ici şi colo îi dădură de înţeles că, totuşi, câteva familii îşi petreceau Crăciunul prin locurile astea. Un Crăciun cu o vreme de

vară. „Da, dar cel puţin ăştia sunt împreună”, îşi zise Mitch. Câinele se puse pe lătrat şi se opriră lângă un debarcader unde turişti din Pennsylvania, Ohio şi Canada pescuiau şi priveau marea întunecată.

Pe Miracle Strip fură singurii călători. Hearsay lătra din când în când la fulgerul de neon al vreunui motel cenuşiu care-şi făcea reclamă la preţurile mici şi chiar la faptul că era deschis.

Mitch opri ca să facă plinul la o staţie de benzină cu program non-stop; vânzătorul era surprinzător de prietenos.

— San Luis Street? întrebă Mitch.

— Da, da, zise vânzătorul într-o engleză cu accent puternic şi îi făcu semn să o ia spre vest. Al doilea semafor pe dreapta. Prima la stânga. Aia e San Luis.

Cartierul era de fapt o periferie dezordonată de locuinţe mobile îngrozitor de vechi. Mobile, într-adevăr, dar se vedea de departe că nu se mai mişcaseră de acolo de secole. Rulotele erau vârâte unele într-altele ca piesele de domino. Aleile scurte şi înguste, la distanţă de câţiva centimetri una de alta, erau pline de tot felul de obiecte şi de piese ruginite de mobilier pentru terasă. Pe străzi găseai maşini parcate, maşini vechi şi dărâmate, maşini abandonate. Peste tot, motociclete şi biciclete erau sprijinite de osiile rulotelor, iar din spatele fiecărei case răsărea mânerul unei maşini de tuns iarba. Pe un indicator scria că acolo era un sat de odihnă – San Pedro Estates – la o jumătate de milă de Emerald Coast. Arăta mai degrabă a mahala sordidă pe roţi sau a proiect de construcţie cu osie de rulotă.

Găsi San Luis Street, ceea ce îi provocă o neaşteptată stare de nervozitate. Locul arăta mai rău decât tot ce văzuse până aici. Micşoră mult viteza şi începu să urmărească foarte atent numerele locuinţelor şi plăcuţele de înmatriculare. Strada presărată cu maşini parcate sau abandonate era pustie la ora aceea.

Locuinţa de pe San Luis numărul 486 era una din cele mai vechi şi mai mici de pe stradă. Era doar puţin mai mare decât un cort. Vopseaua originară părea să fi fost argintie, dar acum era crăpată şi se lua fâşii-fâşii. Un strat de mucegai verde închis îmbrăca acoperişul, ajungând până la câţiva centimetri deasupra ferestrelor. Parbrizul lipsea. Chiar deasupra osiei, geamul unei ferestre era crăpat rău şi lipit cu bandă izolatoare. O mică verandă acoperită înconjura mica intrare. Uşa era deschisă şi înăuntru Mitch observă silueta unui bărbat care umbla de colo-colo.

Situaţia nu era aşa cum îşi dorise el. Nu vrusese niciodată să-l cunoască pe cel de-al doilea soţ al mamei sale, iar acum nu era momentul pentru a face cunoştinţă. Porni mai departe, dorind să nu fi venit deloc. Pe Miracle Strip găsi firma familiară a unui Holiday Inn. Era pustiu, dar deschis. Ascunse BMW-ul departe de şosea şi închirie o cameră pe numele de

Eddie Lomax din Danesboro, Kentucky. Plăti cu bani gheaţă pentru o cameră cu un singur pat şi cu vedere la ocean.

În cartea de telefon pentru Panama City Beach, găsi trei Waffle Hut pe Strip. Se întinse pe pat şi formă primul număr. Nu avu noroc. Formă al doilea număr şi ceru cu Eva Ainsworth. „O clipă", i se răspunse la celălalt capăt al firului. Închise telefonul. Era ora unsprezece noaptea. Dormise două ore.

Taxiul avu nevoie de douăzeci de minute ca să ajungă la motel, iar şoferul se apucă să explice cum stătea el acasă cu familia şi cu nişte prieteni şi cum mâncau ei nişte resturi de friptură de curcan când a sunat dispecerul, apoi ce înseamnă Crăciunul şi cum speră el să fie împreună cu familia şi să nu se mai gândească la muncă măcar o zi pe an. Mitch îi aruncă o bancnotă de douăzeci de dolari şi îl rugă să tacă.

— Da' ce e la Waffle Hut, omule? întrebă şoferul.

— Taci şi vezi-ţi de drum.

— Waffle, da? râse şoferul, mormăind ceva doar pentru el; răsuci butonul radioului de bord până când găsi postul preferat, aruncă o privire în oglinda retrovizoare, privi pe fereastră, fluieră ceva şi în cele din urmă zise: La ce-ai venit aici tocmai de Crăciun?

— Caut pe cineva.

— Pe cine?

— O femeie.

— Asta facem toţi. Da' pă cine anume?

— O veche prietenă.

— Ea-i la Waffle Hut?

— Cred că da.

— Oi fi fiind vreun detectiv particular sau p-acolo?

— Nu.

— Mie nu prea-mi miroase bine chestia asta.

— Eu zic să-ţi vezi de maşină.

Waffle Hut era o clădire mică şi dreptunghiulară ca o cutie; înăuntru, o duzină de mese şi o tejghea lungă aşezată în faţa grătarului arătau că totul era gătit la vedere. Ferestrele mari, cu geamuri turnate permiteau clienţilor să admire Miracle Strip şi vilişoarele din zonă în timp ce-şi savurau mâncarea. Mica parcare din apropiere era aproape plină, aşa că Mitch îl dirijă pe şofer spre un loc aflat chiar lângă clădire.

— Păi nu cobori? întrebă şoferul.

— Nu. Lasă aparatul să meargă.

— Omule, da chestia-i nasoală.

— Ai să-ţi primeşti banii.

— îmi place c-ai înţeles.

Mitch se aplecă şi se sprijini cu braţele de scaunul din faţă.

Aparatul ticăia uşor în timp ce el observa atent clienţii din local. Şoferul clătină din cap, se aşeză mai bine pe scaun şi urmări totul din pură curiozitate.

La o masă aşezată în colţul de lângă automatul pentru ţigări, un grup de turişti graşi cu cămăşi lungi şi şosete negre în picioarele albe beau cafea şi vorbeau toţi deodată în timp ce studiau lista de bucate. Şeful grupului, cel cu cămaşa descheiată, perciuni stufoşi şi cărunţi, şapcă de baseball şi un lanţ gros de aur aşezat cu grijă pe părul de pe piept, privea din când în când spre grătar în căutarea unei chelneriţe.

— O vezi? întrebă şoferul.

Mitch nu-i răspunse, dar se aplecă şi mai mult în faţă, încruntându-se. Ea răsări de nicăieri, cu creionul şi carneţelul în mână, gata să ia comanda. Şeful zise ceva nostim şi graşii se puseră pe râs. Ea nici măcar nu zâmbi şi continuă să noteze. Arăta fragilă şi mult mai slabă. Aproape prea slabă. Uniforma alb cu negru îi venea bine pe talia îngustă. Părul cărunt, bine strâns, era ascuns sub bonetă. Avea cincizeci şi unu de ani şi, de la distanţă, îşi arăta vârsta. Nimic mai mult. Părea o persoană ageră. Când termină de scris, smulse listele de bucate din mâinile celor de la masă, spuse ceva politicos, mai că le şi zâmbi, apoi dispăru. Se mişca repede printre mese, turna cafea, aducea sticle de ketchup şi transmitea comenzile bucătarului. Mitch se relaxa. Aparatul ticăia uşor.

— Asta e? întrebă şoferul.

— Da.

— Şi-acu'?

— Nu ştiu.

— Păi am găsit-o, nu?

Mitch urmărea mişcările femeii fără să scoată o vorbă. Femeia turna cafea unui client singur la o masă. El zise ceva, iar ea zâmbi. Un zâmbet minunat. Un zâmbet pe care Mitch îl revăzuse de mii de ori cu ochii minţii. Zâmbetul mamei lui.

O ceaţă uşoară începu să se lase peste oraş şi la fiecare zece secunde parbrizul era traversat de ştergătoarele automate. Era aproape miezul nopţii de Crăciun.

Şoferul bătea o darabană nervoasă în volan şi se tot foia în scaun.

— Şi cât mai stăm pe-aici?

— Nu prea mult.

— Omule, da' toată chestia asta e aiurea.

— Ai să-ţi primeşti banii.

— Omule, da' banii nu e totu'. E Crăciunu'. Am şi io acasă copii, rude, nişte curcan şi nişte vin de terminat. Şi-n loc de asta, uite-mă aici, la Waffle Hut, ca să te poţi tu zgâi pân geam la nu'ş-ce bătrână.

— E maică-mea.

— E... cine?

— M-ai auzit doar.

— Omule, măi omule. Am ajuns s-o văd şi p-asta.

— Taci odată, OK?

— OK. Da' n-ai de gând să vorbeşti cu ea? Vreau să zic, e doar Crăciunu' şi ţi-ai găsit mama. Ar trebui să mergi s-o vezi, nu?

— Nu, nu acum.

Mitch se aşeză din nou pe canapeaua maşinii şi privi plaja întunecată de dincolo de şosea.

— Dă-i drumul.

în zori, îşi puse pe el nişte jeans şi un pulover şi se plimbă desculţ pe plajă, doar el şi câinele. Merseră spre răsărit, spre licărul portocaliu care-şi făcea loc deasupra orizontului. Valurile se spărgeau uşor de ţărm, nisipul era umed şi rece. Cerul era senin şi plin de pescăruşi gălăgioşi. Hearsay se repezi vitejeşte în mare, dar se retrase speriat când un nou val de spumă albă veni peste el. Pentru un câine de apartament, întinderea de nisip şi apă era ceva ce trebuia neapărat explorat. Aşa că o luă la fugă, ajungând la vreo sută de iarzi în faţa lui Mitch.

După vreo două mile de mers, ajunseră la un dig mare, din beton, care intra adânc în ocean. Un Hearsay fără frică acum ţâşni pe dig şi se opri lângă o găleată cu momeală, aşezată în apropierea a doi bărbaţi care stăteau nemişcaţi, privind apa mării. Mitch ajunse până la capătul digului unde vreo duzină de pescari vorbeau din când în când unul cu altul, aşteptând ca undiţele lor să dea vreun semn. Câinele se frecă de piciorul lui Mitch şi rămase liniştit lângă el. Soarele se reîntorcea strălucitor printre oameni şi pe o întindere uriaşă apa mării scânteia, schimbându-şi culoarea din neagră în verde.

Mitch se rezemă de parapet, tremurând de frig. Picioarele goale îi îngheţaseră. Pe distanţă de mile de-a lungul plajei, hotelurile şi vilele aşteptau, în tăcere, sosirea unei noi zile. Undeva, departe, se zărea încă un dig ce pătrundea în mare.

Pescarii vorbeau cu cuvintele clare şi precise ale celor din Nord. Mitch îi ascultă destul ca să înţeleagă că peştele nu muşca. Privi atent marea. Se gândi la Insulele Cayman şi la Abanks. O clipă reveni şi amintirea fetei, apoi dispăru. Se va întoarce acolo în martie, pentru o vacanţă împreună cu soţia lui. La dracu' cu fata aceea. Cu siguranţă nu o va mai vedea. Va face scufundări cu Abanks şi se vor împrieteni. Vor bea bere la bar şi vor vorbi despre Hodge şi Kozinski. Îl va urmări pe cel care era pe urmele lui. Acum că îi era complice, Abby îl va ajuta.

Bărbatul aştepta în întuneric lângă automobilul marca Lincoln. Îşi verifică nervos ceasul şi aruncă o privire spre trotuarul slab luminat care dispărea în faţa clădirii. Lumina se stinse la etajul al doilea. Un minut mai târziu, detectivul particular ieşi din clădire şi se apropie de

maşină. Bărbatul apăru din întuneric.

— Eddie Lomax? întrebă el nerăbdător.

Lomax încetini pasul, apoi se opri. Cei doi se aflau acum faţă în faţă.

— Da. Dar dumneata cine eşti?

Bărbatul îşi ţinea mâinile în buzunare. Vremea era umedă şi rece şi el tremura.

— Al Kilbury. Am nevoie de ajutor, domnule Lomax. Mare nevoie. Am să-ţi plătesc chiar acum cu bani gheaţă, oricât îmi ceri. Numai să mă ajuţi.

— E târziu, amice.

— Te rog. Am bani, spune doar cât. Trebuie să mă ajuţi, domnule Lomax.

Din buzunarul stâng al pantalonilor dădu la iveală un rulou de bancnote şi aşteptă, gata să numere.

Lomax privi banii, apoi aruncă o privire peste umăr.

— Care-i problema?

— Nevastă-mea. Peste o oră trebuie să se întâlnească cu un tip într-un motel din South Memphis. Am numărul camerei, tot. Am nevoie să mergi cu mine şi să le faci nişte fotografii când intră şi când ies de acolo.

— De unde ştii toate astea?

— Telefoane înregistrate. Ea lucrează cu tipul ăsta şi am avut nişte bănuieli. Sunt un om bogat, domnule Lomax, şi este obligatoriu să câştig divorţul. Îţi plătesc o mie de dolari chiar acum.

Şi scoase cu repeziciune, din teancul de bani, zece bilete pe care i le întinse lui Lomax.

Lomax luă banii.

— OK. Să-mi iau aparatul de fotografiat.

— Grăbeşte-te, te rog. Totul e cu banii jos, OK? Fără dosare.

— îmi convine, zise Lomax, îndreptându-se spre clădirea în care îşi avea biroul.

Douăzeci de minute mai târziu, Lincoln-ul rula încet în parcarea aglomerată a unui Days Inn. Kilbury făcu semn spre o cameră de la etajul al doilea, aflată pe partea din spate a motelului, apoi spre locul gol de lângă o dubiţă maro. Lomax parcă. Din nou Kilbury arătă camera de la etajul al doilea, din nou îşi verifică ceasul, din nou îi spuse lui Lomax cât de mult îi aprecia ajutorul. Lomax se gândea la bani. O mie de dolari pentru două ore nu era tocmai rău. Îşi scoase aparatul de fotografiat, puse filmul şi potrivi diafragma. Kilbury îl urmărea nervos, ochii alergându-i neîncetat de la fereastra camerei la aparatul din mâna lui Lomax. Avea o figură îndurerată. Vorbea neîncetat despre soţia lui, despre anii minunaţi petrecuţi împreună, pentru ca apoi să izbucnească: „De ce, oh, de ce îi face aşa ceva?”

Lomax îl asculta şi urmărea şirul de maşini parcate în faţa lui. Îşi ridică aparatul de fotografiat la ochi. Nu observă uşa dubiţei maro de-alături. Aceasta se deschise uşor, fără zgomot, doar la câţiva centimetri în spatele lui. În dubită, un bărbat cu o mască neagră pe faţă şi cu mănuşi negre în mâini se ghemui la podea şi aşteptă. Când în parcare se lăsă liniştea, bărbatul în negru ţâşni din dubiţă, deschise brusc portiera din partea stângă a Lincoln-ului, chiar în spatele lui Lomax, şi trase trei gloanţe în capul detectivului particular. Datorită amortizorului, cele trei împuşcături se auziră doar în interiorul maşinii.

Eddie, mort pe loc, se prăbuşi pe volan. Kilbury sări din maşină, alergă la dubiţă şi dispăru în noapte împreună cu asasinul.

18

După trei zile nefacturabile şi nefacturate, complet lipsite de productivitate, zile de exil din sanctuarele lor atât de preţioase, zile pline de friptură de curcan, de jambon, de sos de afine şi de jucării noi dezarticulate în cele din urmă, odihniţii şi întineriţii avocaţi ai firmei Bendini, Lambert & Locke se întoarseră înverşunaţi în fortăreaţa lor de pe Front Street. La ora şapte şi treizeci dimineaţa, parcarea era plină ochi. Avocaţii, aşezaţi confortabil la birourile lor masive, beau litri de cafea, meditau pe marginea corespondenţei şi a documentelor, mormăiau tot felul de fraze în dictafon într-un stil în acelaşi timp incoerent şi furios. Secretarele, funcţionarii, personalul auxiliar şi chiar şi avocaţii între ei erau potopiţi de ordine care mai de care mai drastice, date pe un ton lătrat. Pe coridoare şi în preajma automatelor de cafea se auziseră şi câteva primiri de genul „Cum ai petrecut de Crăciun?” dar, în esenţă, conversaţia de dragul conversaţiei era ieftină şi nu putea fi facturată. Maşinile de scris, interfoanele şi secretarele se armonizau într-un singur zumzăit glorios, care marca revenirea la normal după plictisul zilelor de Crăciun. Oliver Lambert străbătea culoarele, ascultând şi zâmbind satisfăcut, căci asculta sunetul bogăţiei construite cu fiecare oră care trecea.

La prânz, Lamar intră în încăpere şi se aplecă peste birou. Mitch era cufundat într-o afacere cu petrol şi gaze naturale în Indonezia.

— Prânz? întrebă Lamar.

— Nu, mulţumesc. Sunt în urmă cu lucrările.

— Păi, toţi suntem în aceeaşi situaţie. Mă gândeam că poate mergem la magazinul de delicatese de pe Front Street, să mâncăm nişte chili.

— Mulţumesc, dar o să sar prânzul.

Lamar aruncă o privire peste umăr în direcţia uşii, apoi se aplecă mult peste birou, de parcă ar fi avut cine ştie ce informaţie teribilă de transmis.

— Ştii ce zi este azi, nu?

Mitch aruncă o privire pe ceasul de la încheietura mâinii.

— Este douăzeci şi opt.

— Exact. Şi ştii ce se întâmplă, în fiecare an, în ziua de douăzeci şi opt decembrie?

— Ţi se agită măruntaiele.

— Aşa. Şi altceva?

— OK. Mă dau bătut. Ce se întâmplă?

— Chiar în clipa asta, în sufrageria de la etajul al cincilea, toţi asociaţii iau parte la un prânz cu friptură de raţă şi vinuri franţuzeşti.

— Vin, la prânz?

— Da, pentru că este o ocazie foarte specială.

— Bun. Şi mai departe?

— Prânzul propriu-zis ţine vreo oră, după care Roosevelt şi Jessie Frances vor pleca, iar Lambert va încuia uşa în urma lor. Partea a doua e numai pentru asociaţi, înţelegi? Numai pentru asociaţi. Ei, şi în momentul ăla, Lambert va prezenta raportul financiar al anului, care cuprinde numele tuturor asociaţilor şi totalul facturilor pentru fiecare dintre ei pe anul ăsta, precum şi o dare de seamă a profitului net după eliminarea cheltuielilor. Apoi, în sfârşit, pe baza producţiei, îşi împart plăcinta! Mitch asculta cu atenţie fiecare cuvânt al celuilalt.

— Da, şi?

— Şi, anul trecut, bucata medie de plăcintă a fost de trei sute treizeci de mii. Evident că anul ăsta toată lumea se aşteaptă să fie vorba de mai mult. Valoarea creşte în mod constant, cu fiecare an.

— Trei sute treizeci de mii, repetă Mitch cuvânt cu cuvânt.

— Mda. Şi asta-i doar media. Locke se va apropia de un milion. Victor Milligan va fi şi el foarte aproape.

— Şi cu noi cum rămâne?

— O să primim şi noi o bucată. O bucăţică. Anul trecut media a fost de nouă mii. Depinde de când eşti aici şi de producţie.

— Noi putem să mergem să vedem tărăşenia?

— Aia nu l-ar primi nici pe preşedintele Statelor Unite să asiste. Reuniunea ar trebui să fie secretă, dar ştiu cu toţii despre ce este vorba. Informaţiile or să înceapă să apară chiar în după-amiaza asta.

— Când vor vota numele celui care urmează să devină asociat?

— în mod normal, astăzi. Dar umblă vorba că anul ăsta n-or să mai aleagă pe nimeni din cauza lui Marty şi Joe. Am impresia că Marty era următorul pe listă şi după el venea Joe. Aşa că s-ar putea să mai aştepte un an-doi.

— Aşadar, cine este următorul pe listă?

Lamar îşi îndreptă spinarea şi zâmbi plin de mândrie.

— De azi într-un an, prietene, eu am să fiu noul asociat al firmei Bendini, Lambert & Locke. Eu sunt următorul pe listă, aşa că

fereşte-te din calea mea în anul care vine.

— Eu auzisem că următorul ar fi Massengill, unul care a făcut Harvard-ul aş adăuga eu.

— Massengill n-are nici o şansă. Am de gând să facturez o sută patruzeci de ore pe săptămână pe parcursul următoarelor cincizeci şi două de săptămâni, iar păsărelele de la etaj mă vor ruga în genunchi să devin asociat. Eu am să urc la etajul al patrulea, iar Massengill o să ajungă la subsol, la un loc cu personalul auxiliar.

— Eu pariez pe Massengill.

— E un amărât pe care am să-l fac una cu pământul. Hai să mâncăm nişte chili, timp în care eu o să-ţi dezvălui viitoarea mea strategie.

— Mulţumesc, dar trebuie să lucrez ceva.

Lamar ieşi ţanţoş din încăpere, trecând pe lângă Nina care cără un teanc de documente. Secretara aşează hârtiile pe un colţ al biroului aflat într-o evidentă stare de dezordine.

— Plec la masă. Vrei ceva?

— Nu, mulţumesc. Ba da, o Coca-Cola dietetică.

Liniştea se lăsa pe toate culoarele pe măsură ce secretarele părăseau clădirea pentru a-şi lua dejunul în micile baruri şi cafenele din zonă. Şi cum jumătate din avocaţi îşi numărau banii la etajul al cincilea, zumzetul obişnuit din clădire se opri o vreme.

Mitch găsi un măr pe biroul Ninei, îl luă şi îl şterse bine. Apoi deschise un manual de norme ale Serviciului de Venituri Interne, îl aşeză pe copiatorul aflat în spatele biroului şi apăsă pe butonul verde PRINT. În momentul acela, o luminiţă roşie se aprinse brusc, iar ecranul afişă mesajul: introduceţi numărul dosarului. Mitch se dădu un pas înapoi şi privi aparatul cu multă atenţie. Da, într-adevăr era un aparat nou. Lângă butonul print se afla un alt buton, bypass. Îşi înfipse degetul în butonul cu pricina. Ţipătul ascuţit al unei sirene ţâşni din măruntaiele maşinii, iar panoul butoanelor deveni în întregime roşu aprins. Mitch privi în jur, căutând ajutor, dar nu văzu pe nimeni, ceea ce îl făcu să înşface înnebunit manualul cu instrucţiuni de folosire.

— Ce se-ntâmplă aici? se auzi deodată o voce care acoperi urletul maşinii.

— Habar n-am! răcni Mitch, fluturând manualul.

Lela Pointer, o secretară prea bătrână pentru a-şi lua prânzul dincolo de zidurile firmei, ajunse în spatele maşinii şi atinse uşor un comutator. Sunetul sirenei se stinse.

— Ce dracu'? începu Mitch cu vocea întretăiată.

— Nu v-au spus nimic? întrebă ea aşezând manualul la locul lui.

Ochii ei mici şi reci îl sfredeleau cu o privire de gheaţă, de parcă l-ar fi prins căutându-i în poşetă.

— Evident că nu. Care-i baiul?

— Avem un nou sistem de copiere, se porni ea să-l dăscălească. A fost montat în ajunul Crăciunului. Trebuie să introduci numărul dosarului înainte ca maşina să înceapă să opereze. Secretara dumitale ar fi trebuit să te pună la curent cu toată povestea.

— Vrei să spui că beleaua asta n-o să copieze nimic dacă n-o să bag în ea un număr de zece cifre?

— Exact.

— Bine, dar ce se întâmplă cu copiile care nu fac parte dintr-un dosar anume?

— Nu pot fi făcute! Domnul Lambert e de părere că pierdem prea mulţi bani pe copii nefacturabile. Aşa că de acum înainte fiecare copie va fi automat facturată la un dosar. În primul rând trebuie să introduci numărul dosarului respectiv. Maşina înregistrează numărul de copii pe care îl trimite terminalului principal, de unde trece mai departe în contul clientului.

— Şi copiile personale?

Lela clătină din cap, cu un aer stupefiat.

— Nu pot să cred că secretara dumitale nu ţi-a spus nimic despre toate astea.

— Ei bine, uite că nu mi-a spus, aşa că de ce nu mă ajuţi dumneata?

— Deci dumneata ai un număr personal de acces format din patru cifre. La sfârşitul fiecărei luni, vei primi factura pentru copiile personale.

Mitch rămase cu ochii la aparat şi dădu din cap.

— Şi ce rost are afurisitul ăsta de sistem de alarmă?

— Domnul Lambert spune că după treizeci de zile, alarma va fi eliminată. În momentul de faţă este însă nevoie de ea pentru cei ca dumneata. Domnul Lambert nu glumeşte deloc în privinţa asta. Zice că pierdem mii de dolari pe copii nefacturate.

— Bun. Şi presupun că a fost înlocuit fiecare aparat de copiat din clădire.

Un zâmbet plin de satisfacţie se ivi pe chipul ei.

— Exact. Toate cele şaptesprezece aparate.

— Mulţumesc.

Mitch se întoarse în birou ca să caute numărul unui dosar.

La ora trei după-amiază, festivitatea de la etajul al cincilea ajunsese la o concluzie plină de veselie, iar asociaţii, mult mai bogaţi acum, dar şi uşor băuţi, părăsiră unul după altul sufrageria şi coborâră în birourile lor aflate cu un etaj mai jos. Avery, Oliver Lambert şi Nathan Locke traversară holul până în dreptul uşii serviciului de securitate şi apăsară pe buton. De Vasher îi aştepta.

Le făcu semn să se aşeze pe scaunele din încăpere, iar Lambert

le oferi tuturor câte o ţigară de foi.

— Şi aşa, văd că suntem toţi într-o dispoziţie foarte festivă, începu De Vasher, cu un rânjet batjocoritor pe buze. Cât a fost? Trei sute nouăzeci de mii media?

— Exact, De Vasher, zise Lambert. A fost un an foarte bun, adăugă el, trimiţând inele de fum spre tavan.

— Am avut cu toţii un Crăciun minunat? întrebă De Vasher.

— Ce-ţi trece prin minte? întrebă Lambert la rândul lui.

— La mulţi ani şi ţie, Nat; vreau să vă spun doar vreo două-trei lucruri. Acum două zile m-am întâlnit cu Lazarov la New Orleans. După cum ştiţi, el nu sărbătoreşte naşterea lui Hristos. I-am făcut o dare de seamă despre situaţia de aici, cu un accent în plus pe McDeere şi FBI. L-am asigurat că nu au mai avut loc şi alte contactări după întâlnirea respectivă. Numai că el nu prea m-a crezut şi mi-a spus că o să verifice totul prin sursele pe care le are la FBI. Nu ştiu ce-nseamnă chestia asta, da' cine's eu să pun întrebări? Mie mi-a dat ordin să nu-l scap din ochi pe McDeere două' şi patru din două'şi patru, de-acu' înainte, timp de şase luni. I-am zis lui Lazarov că noi facem deja chestia asta sau, mă rog, ceva asemănător. El nu vrea să mai apară ceva de genul Hodge şi Kozinski. Este foarte îngrijorat din cauza asta. McDeere nu va pleca din oraş în voiaj de afaceri, decât dacă este însoţit de cel puţin doi oameni de-ai noştri.

— Bine, dar pleacă la Washington peste două săptămâni, interveni Avery.

— De ce?

— La Institutul American pentru Taxe. E vorba de un seminar de patru zile pe care trebuie să-l urmeze toţi cei nou angajaţi la noi. I-am promis că va merge acolo şi dacă anulăm plecarea va deveni suspicios.

— I-am făcut rezervările pentru luna septembrie, adăugă Ollie.

— în cazul ăsta să văd ce pot face cu Lazarov, zise De Vasher. Daţi-mi perioada, cursele de avion şi rezervările la hotel. Da' n-o să-i placă povestea asta.

— Ce s-a întâmplat de Crăciun?

— Mai nimic. Nevastă-sa s-a dus la ai ei, în Kentucky. Şi tot acolo este şi acum. Iar McDeere a luat cu el câinele şi s-a dus la Panama City Beach, în Florida. Credem că s-a dus s-o vadă pe maică-sa, dar nu suntem siguri. A stat o noapte la un Holiday Inn, pe plajă; doar el şi căţelul. Plictisitor al dracului. De-acolo s-a dus la Birmingham şi a stat la un alt Holiday Inn, şi în sfârşit, ieri dimineaţă, devreme, a fost să-şi viziteze fratele, la Brushy Mountain. În totul, o călătorie nevinovată.

— Nevesti-si ce i-a spus? întrebă Avery.

— Nimic, după câte ştim noi. E greu să auzi chiar totul.

— Pe cine mai ţineţi sub urmărire? întrebă mai departe Avery.

— îi ascultăm din când în când pe toţi. În afară de McDeere, şi asta doar din cauza lui Tarrance, nu avem un suspect cu adevărat. Iar acum, în perioada asta, toţi sunt foarte liniştiţi.

— Băiatul trebuie să meargă la Washington, De Vasher, insistă Avery.

— OK, OK. O să lămuresc eu lucrurile cu Lazarov. Ai să vezi că o să ne ceară să trimitem cinci oameni să-l supravegheze. Doamne, ce idiot.

Barul Ernie's Airport era într-adevăr foarte aproape de aeroport. Mitch dădu de el abia la a treia încercare şi îşi parcă maşina între două automobile de teren ale căror faruri şi cauciucuri erau acoperite de o crustă serioasă de noroi adevărat. Mitch privi în jurul lui şi, cu o pornire instinctivă, îşi scoase cravata de la gât. Era aproape de unsprezece. Barul era lung, adânc şi întunecat; geamurile vopsite erau luminate intermitent de reclame colorate pentru bere.

Se mai uită o dată la bileţel, doar ca să fie sigur." Dragă domnule McDeere: Vino, te rog astă-seară târziu, la Ernie's Airport de pe Winchester. E-n legătură cu Eddie Lomax. Foarte important. Tammy Hemphill, secretara lui".

Găsise bileţelul pe uşa de la bucătărie când se întorsese acasă. Îşi amintise de ea aşa cum o văzuse în timpul vizitei făcute în noiembrie la biroul lui Eddie. Îşi amintise fusta strâmtă de piele, sânii imenşi, părul oxigenat, buzele violent fardate şi fumul care îi ieşea din nări ca dintr-un horn. Îşi amintise chiar şi povestea despre soţul ei, pe nume Elvis.

Uşa se deschise uşor, fără să opună rezistenţă, şi Mitch se strecură înăuntru. Jumătatea din stânga a încăperii era ocupată de un şir de mese de biliard; undeva, în spate, în ciuda obscurităţii şi a fumului întunecat, putu să observe un mic ring de dans. În dreapta era un bar model saloon, unde se strânseseră numeroşi cowboys împreună cu prietenele lor; toată lumea bea bere şi nimeni nu părea să-l observe pe Mitch. Tânărul ajunse cu paşi repezi la capătul tejghelei, se aşeză pe un scaun înalt şi-i ceru barmanului o bere.

Tammy sosi înaintea paharului cu bere. Se aşezase pe o bancă aglomerată, lângă mesele de biliard. Purta o pereche de blue-jeans prespălaţi foarte strâmţi, o cămaşă uzată, în carouri şi nişte bazaconii de pantofi roşii cu tocuri înalte. Părul îi era proaspăt decolorat.

— Mulţumesc că ai venit, îi spuse ea când se găsiră faţă în faţă. Te aştept de patru ore. N-am reuşit să găsesc un alt mod de a te întâlni.

Mitch aprobă din cap şi-i zâmbi, de parcă ar fi vrut să-i spună: „E-n regulă. Ai făcut ceea ce trebuia."

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Ea privi în jur, apoi îi răspunse:

— Trebuie să stăm de vorbă, dar nu aici.

— Unde propui?

— N-am putea să ne plimbăm puţin cu maşina?

— Fireşte că da, dar nu cu maşina mea. S-ar putea să nu fie o idee prea bună.

— Atunci, cu maşina mea. E veche, dar merge.

Mitch plăti berea şi o urmă spre ieşire. Un cowboy obraznic care stătea lângă uşă, zise:

— Chestia asta e de-a-dreptul greţoasă. Apare un tip îmbrăcat în costum şi o agaţă într-o juma' de minut.

Mitch îi zâmbi şi se grăbi să iasă de acolo. Ca un pitic printre uriaşi, broscuţa Volkswagen, şifonată şi uzată, stătea cuminte într-un şir de maşini masive de curăţat noroiul. Tammy descuie uşa automobilului şi îl lăsă pe Mitch să se strecoare pe scaunul plin cu de toate. Apăsă de cinci ori pe acceleraţie şi răsuci cheia. Mitch îşi ţinu respiraţia până când porniră.

— Unde vrei să mergem? întrebă ea.

„Undeva unde să nu fim văzuţi", se gândi Mitch.

— Tu eşti la volan.

— Eşti căsătorit, nu? întrebă ea.

— Da. Tu?

— Şi eu. Şi bărbatul meu n-ar înţelege situaţia asta. De-aia am şi ales bomba de colo. Pentru că noi nu venim niciodată aici.

Spusese toate acestea, ca şi cum ea şi soţul ei ar fi fost nişte critici avizaţi în domeniul speluncilor.

— Cred că nici soţia mea nu ar înţelege ce se-ntâmplă. Oricum, în momentul ăsta este plecată din oraş.

Tammy porni în direcţia aeroportului.

— Mi-a venit o idee, vorbi ea nervos, ţinându-şi mâinile încleştate pe volan.

— Despre ce este vorba? întrebă Mitch.

— Păi... ai auzit de Eddie.

— Da.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Ne-am întâlnit cu vreo zece zile înainte de Crăciun. A fost o întâlnire oarecum secretă.

— Aşa m-am gândit şi eu. Nu avea nimic scris despre treaba pe care o făcea pentru tine. Zicea că aşa ai vrut tu. Mie nu prea mi-a spus mare lucru. Da' eu şi Eddie, ăă, eram, ăă, ştii, ăă, eram... apropiaţi.

Mitch nu reuşi să găsească ceva care să semene a răspuns.

— Vreau să spun că eram foarte apropiaţi. Ştii ce înseamnă asta?

Mitch mârâi ceva şi sorbi din berea pe care o luase cu el.

— Şi aşa că mi-a spus lucruri pe care bănuiesc că nu avea voie să mi le spună. Zicea că e un caz foarte ciudat, că nişte avocaţi de la firma ta au murit în condiţii suspecte. Şi că tu crezi că te urmăreşte şi te ascultă cineva. Asta e o chestie dubioasă pentru o firmă de avocatură.

„Halal confidenţialitate", se gândi Mitch.

— Aşa este.

Ea întoarse în direcţia aeroportului şi se îndreptă spre parcarea aceea imensă înţesată de maşini.

— Ei, şi odată, după ce terminase ce avusese de făcut pentru tine, doar atunci, în pat, mi-a spus că avea impresia că îl urmărea cineva. Asta a fost cu trei zile înainte de Crăciun. L-am întrebat cine îl urmăreşte dar mi-a răspuns că nu ştie; mi-a povestit însă despre tine şi mi-a zis cum că s-ar fi putut să fie aceiaşi oameni care te urmăreau şi pe tine. De fapt, nu prea mi-a spus mare lucru.

Parcă maşina în apropierea pistei.

— L-ar mai fi putut urmări şi altcineva? întrebă Mitch.

— Nu, nimeni. Era un detectiv bun, care nu lăsa urme. Vreau să zic că era şi fost poliţist şi fost puşcăriaş, aşa că ştia ce şi cum. Era plătit să urmărească oameni şi să caute în gunoaie. Nu l-a urmărit nimeni, niciodată.

— Bun, şi-atunci cine l-a omorât?

— Ăia care l-au urmărit. Ziarele au scris că scormonea în viaţa unui tip bogat şi că de-aia i s-a făcut de petrecanie. Da' nu-i adevărat.

În clipa aceea, în mâna ei apăru din senin o ţigară. Mitch lăsă în jos geamul maşinii.

— Te deranjează dacă fumez?

— Nu, dacă trimiţi fumul în partea ailaltă.

— în orice caz, mie mi-e o frică grozavă. Eddie era convins că ăia care te urmăresc pe tine sunt teribil de deştepţi şi de periculoşi. Şi foarte sofisticaţi. Or, dacă l-au omorât pe el, atunci cu mine ce-or să facă? Că, cine ştie, îşi închipuie că ştiu şi eu câte ceva. N-am mai dat pe la birou din ziua în care a fost omorât Eddie şi nici n-am de gând s-o fac.

— Nici eu n-aş face-o în locul tău.

— Doar nu sunt tâmpită. Am lucrat pentru el timp de doi ani şi am învăţat multe. Sunt mulţi nebuni liberi pe străzi şi am văzut de toate felurile.

— Cum l-au împuşcat?

— Un prieten de-al lui, care lucrează la omucideri mi-a spus, confidenţial, că a fost împuşcat în cap cu un pistol calibrul 22; trei gloanţe trase din spate de la o distanţă de câţiva centimetri. Şi mi-a mai zis că nu au nici o urmă, nimic. A fost o treabă curată, făcută de profesionişti.

Mitch îşi terminase berea şi lăsă sticla să cadă pe podeaua înţesată de cutii goale de bere a maşinii.

— O treabă foarte curată, făcută de profesionişti.

— Chestia asta n-are sens, repetă ea. Vreau să zic, cum de-a putut cineva să se strecoare în spatele lui Eddie, pe bancheta maşinii şi să-i tragă trei gloanţe în ceafă? Şi, în plus, el nici măcar nu trebuia să fie în locul acela.

— Poate că a adormit şi l-au luat prin surprindere.

— în nici un caz. Când lucra târziu, era băgat în priză până când termina.

— Păstra cumva dosare la el în birou?

— Despre cazul tău?

— Mda, despre cazul meu.

— Nu cred. N-am văzut niciodată nimic scris. Zicea că tu vrei să fie aşa.

— Exact, zise Mitch cu un sentiment de uşurare.

Urmăriră împreună decolarea unui Boeing 727, care făcu să vibreze întreaga zonă.

— Mi-e tare frică, Mitch. Pot să-ţi spun Mitch?

— Fireşte. De ce nu?

— Eu cred că Eddie a fost omorât fiindcă se ocupa de cazul tău. E singura explicaţie. Şi a fost omorât pentru că aflase ceva şi ei cred probabil că ştiu şi eu ceva-ul ăla. Tu ce crezi?

— Nu îndrăznesc să-mi dau cu părerea.

— Poate ar fi bine să dispar pentru un timp. Bărbatul meu munceşte într-un bar de noapte, aşa că putem să plecăm dacă e nevoie. Nu i-am povestit toate astea, da' cred că va trebui s-o fac. Tu ce crezi?

— Unde aţi putea să plecaţi?

— Little Rock, St. Louis, Nashville. A fost pus pe liber, aşa că bănuiesc că am putea pleca.

Cuvintele ei se pierdură în fumul din maşină. Tammy îşi aprinse o nouă ţigară.

„O treabă curată, făcută de mână de profesionist", îşi repeta în sinea lui. Aruncând o privire spre Tammy, observă o lacrimă ce i se prelingea pe obraz. Nu era o femeie urâtă, dar anii petrecuţi prin baruri de noapte şi prin alte cârciumi îşi cereau drepturile. Avea trăsături puternice şi ar fi fost atrăgătoare pentru vârsta ei dacă n-ar fi avut culoarea aceea de păr şi nici machiajul atât de strident. „E-n jur de patruzeci de ani", îşi dădu Mitch cu părerea.

Tammy trase cu sete din ţigară şi un nor de fum ieşi pe fereastra broscuţei.

— Aş zice că suntem amândoi în aceeaşi barcă, nu crezi? Vreau să spun că sunt pe urmele noastre. I-au omorât pe toţi avocaţii ăia,

acum a fost rândul lui Eddie şi cred că noi suntem următorii pe listă.

„Nu te opri, fetiţo, zi tot ce ai pe suflet”.

— Uite, hai să facem aşa. Trebuie să ţinem legătura unul cu celălalt. Dar nu poţi să-mi telefonezi la serviciu şi nu e bine să fim văzuţi împreună. Soţia mea ştie totul şi am să-i povestesc şi despre întâlnirea asta. Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza ei. Scrie-mi o dată pe săptămână ca să-mi spui unde eşti. Cum o cheamă pe mama ta?

— Doris.

— Bun; atunci ăsta să fie numele tău de cod. Semnează cu numele Doris tot ce-mi trimiţi.

— Ăia îţi citesc şi scrisorile?

— Tot ce se poate, Doris, tot ce se poate.

19

În după-amiaza aceea, când ceasul arată ora cinci, Mitch stinse lumina de pe birou şi ieşi din încăpere. Se opri câteva clipe în dreptul biroului Ninei. Aceasta bătea ceva la maşină, fiind în acelaşi timp atentă la persoana pe care o auzea în receptorul lipit de umăr. Când îl văzu, Nina scoase un plic dintr-un sertar.

— Ai aici confirmarea pentru Hilton, zise ea în receptor.

— Pe biroul meu găseşti documentele pe care le ai de bătut la maşină. Ne vedem luni, zise el.

Apoi urcă pe scări până la etajul al patrulea şi intră în biroul lui Avery, tocmai când se dezlănţuise o mică furtună. Una dintre secretare îndesa tot felul de dosare într-o servietă, iar cealaltă îi spunea ceva lui Avery pe un ton foarte tăios. La rândul lui, Avery urla în telefon şi, în sfârşit, un tip care facea parte din personalul auxiliar o mitralia cu ordine şi comenzi pe prima secretară.

Avery trânti telefonul în furcă.

— Eşti gata? îl întrebă el pe Mitch.

— Te-aştept pe tine, replică Mitch.

— Nu găsesc dosarul Greenmark, mârâi o secretară la auxiliar.

— Era la un loc cu dosarul Rocconi, răspunse acesta.

— Da' n-am nevoie de dosarul Greenmark! zbieră Avery. De câte ori să repet? Ce, aţi surzit?

Secretara îl privi încruntată.

— Nu, aud chiar foarte bine. Şi te-am auzit clar când ai spus „împachetează dosarul Greenmark”!

— Maşina aşteaptă, interveni cea de-a doua secretară.

— Nu... am... nevoie... de... afurisitul ăla de dosar Greenmark! răcni Avery.

— Dar de dosarul Rocconi? întrebă auxiliarul.

— Da! Da! E a zecea oară că vă spun! îmi trebuie dosarul Rocconi.

— Şi avionul aşteaptă! interveni cealaltă secretară. Capacul

uneia din serviete se închise cu un pocnet.Avery începu să scotocească într-un teanc de hârtii de pe birou.

— Unde este dosarul Fender? Unde sunt dosarele mele? De ce dracu' nu găsesc niciodată ce-mi trebuie?

— Uite dosarul Fender, zise prima secretară, îndesând hârtiile într-o altă servietă.

Avery examina însemnările de pe o bucată de hârtie.

— E-n regulă. Am dosarele Fender, Rocconi, Cambridge Partners, Green Group, Sonny Capps pentru Otaki Burton Brothers, Galveston Freight şi McQuade?

— Da, da, da, răspunse prima secretară.

— Sunt toate aici, adăugă auxiliarul.

— Nu pot să cred, zise Avery în timp ce-şi înşfăca sacoul. Hai să mergem.

Şi porni cu paşi mari spre uşă, urmat de tot alaiul. Una dintre secretare căra o servietă, Mitch şi auxiliarul cărau câte două; cealaltă secretară nota grăbită ordinele lui Avery pentru perioada când acesta urma să fie absent. Se îngrămădiră cu toţii în micul ascensor care îi duse la parter. Când ajunseră afară, fu rândul şoferului să intre în acţiune, deschizând uşile şi încărcând totul în portbagaj. În sfârşit, Mitch şi Avery se aşezară pe bancheta din spate.

— Relaxează-te, Avery, zise Mitch. Doar te duci în Insulele Cayman pentru următoarele trei zile. Relaxează-te!

— Aşa e, aşa e. Şi iau cu mine de lucru pentru o lună întreagă. Unii dintre clienţii mei vor să mă jupoaie de viu şi ameninţă că mă dau în judecată pentru incapacitate profesională. Eu sunt cu lucrările în urmă cu două luni, iar tu ţi-ai găsit să pleci tocmai acum pentru patru zile de plictiseală la un seminar de taxe, la Washington. Bravo, McDeere. Bravo.

Avery deschise barul şi-şi prepară o băutură. Mitch refuză paharul oferit. Limuzina îşi făcea loc cu greu prin traficul aglomerat al orelor de vârf de pe Riverside Drive. După ce luă trei înghiţituri de gin, asociatul firmei Bendini, Lambert & Locke răsuflă adânc.

— Formare profesională continuă. Ce glumă! zise Avery.

— Bine, dar şi cu tine a fost la fel. Şi, dacă nu mă înşel, chiar de curând ai petrecut o săptămână întreagă la Honolulu, la seminarul ăla de taxe internaţional. Sau ai uitat chestia asta?

— Acolo a fost de muncă. Numai muncă. Ce, tu îţi iei acum dosarele cu tine?

— Bineînţeles, Avery. Toată lumea se aşteaptă să fiu la cursuri opt ore pe zi ca să învăţ ultimele hotărâri în materie adoptate de Congres, iar în timpul meu liber să facturez cinci ore pe zi.

— Şase, dacă poţi. Suntem în urmă cu lucrările, Mitch.

— întotdeauna suntem în urmă cu lucrările. Eu zic să mai bei

ceva. Trebuie să te destinzi.

— Am de gând să mă destind la Rumheads.

Mitch îşi aminti deodată totul: barul cu sticlele de bere Red Stripe, jocurile de domino, aruncările la ţintă, ah, da, şi costumele de baie string. Şi fata de pe plajă.

— E prima oară că zbori cu avionul nostru? îl întrebă Avery, deja mult mai relaxat.

— Da. Deşi sunt aici de şapte luni, abia acum am să-l văd şi eu. Dacă ştiam toate astea în martie trecut, m-aş fi angajat la o firmă de pe Wall Street.

— Tu nu eşti făcut pentru Wall Street. Ştii ce fac ăia de-acolo? Au câte trei sute de avocaţi într-o firmă, da? Şi în fiecare an angajează câte treizeci de avocaţi, ba poate şi mai mulţi. Toată lumea vrea să lucreze acolo, că doar e Wall Street, nu? Şi cam după o lună de zile îi strâng pe toţi treizeci într-o sală şi le spun că trebuie să muncească câte nouăzeci de ore pe săptămână, timp de cinci ani, şi la capătul celor cinci ani, jumătate dintre ei vor fi deja plecaţi. Fluctuaţia personalului este incredibilă, ăia încearcă efectiv să-i omoare pe boboci: îi facturează la o sută, o sută cincizeci pe oră, apoi îi fac pachet şi dau cu ei de pământ. Asta e Wall Street. Şi prostimea nu ajunge niciodată să vadă cum arată avionul sau limuzina firmei. Să ştii că tu ai avut noroc, Mitch. Ar trebui să-i mulţumeşti lui Dumnezeu în fiecare zi că firma Bendini, Lambert & Locke te-a ales să faci parte dintre avocaţii ei.

— Nouăzeci de ore sunt o joacă. Şi aş avea ce să fac cu timpul care-mi rămâne.

— Ai să vezi şi roadele, nu-ţi face probleme. Ai auzit ce primă am luat anul trecut?

— Nu.

— 4-8-5. Nu e rău, nu? Şi asta a fost doar prima.

— Eu am primit şase mii, zise Mitch.

— Stai lângă mine şi în curând ai să joci şi tu în prima ligă.

— Mda, dar până atunci, trebuie să-mi continui formarea profesională.

Zece minute mai târziu, maşina intră pe o alee care ducea spre un şir de hangare. Pe firmă scria Memphis Aero. Un avion argintiu Lear 55 rula încet spre capătul pistei.

— Uite-l, exclamă Avery.

Servietele şi restul bagajelor fură încărcate rapid în avion şi după câteva minute avionul primi liber pentru decolare. După ce îşi fixă centura, Mitch începu să admire interiorul îmbrăcat în piele şi metal al avionului. De fapt, nici nu se aşteptase la ceva mai puţin somptuos. Avery îşi prepară din nou ceva de băut şi se concentra asupra paharului.

După un zbor de o oră şi cincisprezece minute, avionul ateriza pe aeroportul internaţional Baltimore din Washington. Avery coborî împreună cu Mitch pe pistă şi îi arătă un bărbat în uniformă care aştepta lângă poarta de acces.

— Ala de colo este şoferul tău, iar limuzina e în faţa intrării. O să-ţi arate el drumul. Eşti cam la patruzeci de minute distanţă de Capital Hilton.

— încă o limuzină? întrebă Mitch.

— Exact. Pe Wall Street n-ai fi avut parte de aşa ceva. Apoi îşi strânseră mâinile şi Avery se urcă din nou în avion.

Realimentarea dură o jumătate de oră, iar în momentul în care avionul decola spre sud, asociatul dormea.

Trei ore mai târziu, aparatul ateriza la Georgetown, Grand Cayman, şi părăsi pista, îndreptându-se spre un mic hangar unde urma să stea peste noapte. Un membru al serviciului de securitate a aeroportului îl însoţi pe Avery până când acesta ieşi din vamă. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu echipajul.

După miezul nopţii, luminile din hangar se stinseră şi cam jumătate de duzină de avioane fură învăluite de întuneric. Deodată, una din uşile laterale se deschise fără zgomot şi trei oameni – dintre care unul era Avery – pătrunseră în hangar şi se apropiară cu paşi repezi de avionul Lear 55. Avery descuie compartimentul de bagaje de unde descărcară douăzeci şi cinci de cutii grele de carton. Căldura tropicală înăbuşitoare făcea ca hangarul să semene cu un furnal. Cei trei erau leoarcă de sudoare, dar nici unul nu zise nimic până când cele douăzeci şi cinci de cutii fură scoase din avion.

— Ar trebui să fie douăzeci şi cinci. Numără-le, îi zise Avery unui indigen musculos, la al cărui şold spânzura un pistol.

Cel de-al treilea tip verifica minuţios încărcătura pe baza unei liste, de parcă ar fi fost un funcţionar însărcinat cu recepţia mărfurilor într-un depozit. Indigenul numără rapid cutiile pe care cădeau stropi de sudoare.

— Da, douăzeci şi cinci.

— Cât? întrebă tipul cu lista.

— Şase milioane şi jumătate.

— Lichizi?

— Lichizi. Dolari SUA, în bancnote de o sută şi de douăzeci. Hai să încărcăm.

— Unde merg astea?

— La Quebecbanq. Ne aşteaptă, de altfel.

Fiecare dintre ei înşfacă o cutie şi porniră spre uşa laterală unde îi aştepta încă un tovarăş. Cutiile fură încărcate într-o furgonetă furată, pe care cineva scrisese stângaci „Cayman produce”. Indigenii înarmaţi urcară în maşină cu pistoalele pregătite pentru orice

eventualitate, iar „funcţionarul-recepţioner” se aşează la volan. Furgoneta porni în direcţia centrului oraşului Georgetown.

Cursurile începeau la ora nouă, dar Mitch veni mai devreme, semnă de sosire, luă în primire mapa cu materiale, pe coperta căreia era tipărit numele lui, intră în Century Room aflată la mezanin şi-şi alese un loc cam pe la mijlocul sălii spaţioase. Din documente reieşea că participarea era limitată la două sute de persoane.

Un chelner îi aduse cafea, apoi Mitch se cufundă în lectura unui exemplar din Washington Post; rubrica ştiri era dominată de o duzină de relatări despre foarte iubita echipă locală Redskins, care ajunsese din nou în Super Bowl.

Sala se umplu încet-încet cu avocaţi specializaţi în taxe, veniţi din toate colţurile ţării ca să afle ultimele noutăţi dintr-un domeniu în care schimbările erau zilnice. Cu câteva minute înainte ca ceasul să arate ora nouă, un avocat spilcuit şi cu alură de student se aşeză în stânga lui Mitch. Acesta îi aruncă o privire fugară, apoi se întoarse la ziarul lui. Când în sfârşit sala fu plină ochi, moderatorul le ură tuturor „bun venit” şi-l prezentă pe primul conferenţiar: un congresman de Oregon, preşedinte al unui subcomitet al Camerei. Exact în momentul în care congresman-ul se pregătea să înceapă anunţata expunere de o oră, avocatul din stânga lui Mitch se aplecă şi întinse mâna.

— Bună, Mitch. Sunt Grant Harbison, FBI, şopti el, strecurându-i o carte de vizită.

Prelegerea începuse cu o anecdotă, dar Mitch nu o auzi. Toată atenţia îi era concentrată asupra acelei cărţi de vizită pe care o ţinea aproape de piept. Nu cunoştea pe nici unul dintre cei prezenţi în sală, totuşi ar fi fost foarte neplăcut dacă vreunul dintre ei ar fi observat cartonaşul acela cu însemnele FBI-ului. După ce trecură vreo cinci minute, Mitch îl privi pe Harbison cu ochi lipsiţi de expresie.

— Trebuie neapărat să te văd câteva minute, murmură Harbison.

— Şi dacă sunt ocupat? întrebă Mitch.

Agentul scoase încetişor din mapă un plic alb pe care îl împinse către el. Acesta deschise plicul ţinându-l foarte aproape de piept. Înăuntru era un bilet scris de mână pe o hârtie cu un antet impresionant: Biroul directorului. FBI. Textul era următorul: „Dragă domnule McDeere,

Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră câteva minute în timpul prânzului. Vă rog să urmaţi instrucţiunile agentului Harbison. Nu va dura prea mult Vă mulţumim pentru cooperare. F. Denton Voyles, director”.

Mitch strecură plicul în mapă. „Vă mulţumim pentru cooperare”. Un bilet semnat de directorul FBI. Îşi dădea seama că în clipa aceea păstrarea sângelui rece şi a unei expresii calme şi destinse

pe chip avea o importanţă capitală. Şi, totuşi, începu să-şi maseze tâmplele, privirea fixându-i-se undeva, într-un punct din podea. Închise ochii şi simţi că ameţeşte. FBI. Pe scaunul de alături şi cu antenele fixate pe el. Directorul însuşi, precum şi cine ştie cine dracu' în afară de director. Asta însemna că nici Tarrance nu putea fi departe.

Deodată, asistenţa izbucni în hohote de râs la o frază spusă de autorul expunerii. Harbison profită de zgomot, se apropie în grabă de Mitch şi îi suflă la ureche:

— Te aştept peste zece minute la toaletă.

Apoi îşi lăsă mapa cu materiale pe pupitru şi ieşi în timp ce în sală încă mai răsunau hohote de râs.

Mitch începu să răsfoiască materialele din mapa personală, prefăcându-se absorbit de studiu. În acest timp, congresman-ul oferea ascultătorilor săi detalii despre curajoasa bătălie pe care o ducea ca să împiedice evaziunea fiscală din partea celor bogaţi şi să uşureze, în acelaşi timp, viaţa grea a celor ce muncesc. Sub îndrumarea lui neînfricată, subcomitetul refuzase să facă darea de seamă asupra legislaţiei care limitează reducerile de taxe pentru explorările din domeniul petrolului şi al gazelor naturale. Persoana în chestie făcea singură cât o armată de reprezentanţi ai poporului.

Mitch aşteptă cincisprezece minute, apoi alte cinci, apoi începu să tuşească. Avea nevoie de apă, aşa că se ridică ţinându-şi gura acoperită cu palma şi ieşi prin uşa din fundul sălii. La toaletă, Harbison tocmai se spăla pe mâini pentru a zecea oară.

Mitch dădu drumul la robinetul de apă rece al chiuvetei alăturate.

— Băieţi, ce puneţi voi la cale? întrebă Mitch.

Harbison îl privi prin oglindă.

— Eu nu fac decât să execut ordinele. Directorul Voyles vrea să te cunoască personal şi eu am fost trimis aici ca să te iau.

— Şi cam ce-ar vrea el de la mine?

— N-aş prea vrea să i-o iau înainte, dar sunt sigur că ceea ce vrea este foarte important.

Mitch aruncă o privire prudentă prin încăpere şi se asigură că înăuntru erau doar ei doi.

— Şi ce se întâmplă dacă sunt prea ocupat ca să mă întâlnesc cu directorul?

Harbison opri apa şi îşi scutură mâinile deasupra chiuvetei.

— Mitch, întâlnirea asta este inevitabilă. Ar fi bine să nu ne jucăm cu focul. În pauza de prânz, un taxi cu numărul 8667 te va aştepta în stânga intrării principale. El te va duce la Vietnam Veterans Memorial. Trebuie însă să fii foarte atent pentru că doi dintre ei te-au urmărit de când ai plecat din Memphis.

— Bine, da' cine sunt „ei”, ăştia?

— Băieţii din Memphis. Fă cum îţi spunem noi şi ei n-or să afle niciodată.

Moderatorul îi mulţumi celui de-al doilea conferenţiar, un profesor de taxe de la Universitatea New York, şi le dădu liber pentru prânz.

Mitch nu-i spuse nici o vorbă şoferului care porni ca din puşcă; taxiul alerga cu o viteză nebună şi se pierdu curând în traficul aglomerat. Cincisprezece minute mai târziu, maşina fu parcată lângă Memorial.

— Nu coborî încă, zise şoferul, autoritar.

Mitch nu se mişcă. Vreo zece minute nu făcu nici o mişcare, nu scoase nici un sunet. În cele din urmă, un Ford Escort alb se opri lângă taxi şi claxona. Apoi plecă mai departe.

Şoferul, a cărui privire era fixată undeva în zare, zise:

— OK. Acum du-te până la zid. Te vor găsi ei acolo peste cinci minute.

Mitch coborî, iar taxiul demară imediat. Tânărul îşi vârî adânc mâinile în buzunarele paltonului şi porni cu pas încet spre Memorial. Un vânt muşcător bătea dinspre nord, împrăştiind frunzele moarte. Un fior îl străbătu din cap până în picioare şi îl făcu să-şi ridice gulerul de la palton.

Un pelerin singuratic stătea nemişcat într-un scaun cu rotile şi privea fix zidul din faţă. Era învelit într-o pătură groasă, pe cap avea o beretă de camuflaj mult prea mare pentru el, iar ochii îi erau ascunşi de o pereche de ochelari de aviator. În locul acela, pe zid erau înscrise numele celor ucişi în anul 1972. Mitch îşi concentra toată atenţia asupra coloanelor de nume gravate în piatră, uitând cu totul de prezenţa străină de alături.

Respiraţia îi deveni din ce în ce mai rapidă, o senzaţie de slăbiciune îi puse stăpânire pe trup. Privirea îi coborî încet de-a lungul coloanei şi, deodată, aproape de capătul şirului, îl văzu. Gravat cu litere clare, prozaice, aidoma tuturor celorlalte, numele Rusty McDeere.

Chiar lângă el se afla un coş cu flori veştede şi îngheţate. Mitch le dădu blând la o parte şi îngenunche. Degetele mângâiară literele gravate în piatra rece. Rusty McDeere. Vârsta, optsprezece ani, de-a pururi. Era de şapte săptămâni în Vietnam când călcase pe o mină. Familiei i se spusese că moartea fusese instantanee. Dar Ray zicea că asta li se spune tuturor. Mitch îşi şterse o lacrimă şi se ridică, măsurând cu privirea lungimea zidului. Se gândi la cele cincizeci şi opt de mii de familii cărora li se spusese că moartea fusese instantanee şi că nici unul dintre cei de acolo nu suferise.

— Mitch, eşti aşteptat.

Mitch se răsuci pe călcâie şi-l privi pe bărbatul din scaunul cu

rotile, de altfel singura fiinţă omenească din preajmă. Ochelarii de aviator continuau să fie fixaţi asupra zidului. Mitch privi în jur.

— Linişteşte-te Mitch, locul este perfect protejat. Nimeni nu te poate urmări.

— Tu cine eşti? întrebă Mitch.

— Doar unul din trupă. Trebuie să ai încredere în noi, Mitch. Directorul are să-ţi spună ceva important, ceva ce ţi-ar putea salva viaţa.

— Unde este directorul?

Bărbatul din scaunul cu rotile privi în jos pe alee.

— Mergi în direcţia asta şi te vor găsi ei.

Mitch privi încă o dată numele fratelui său şi porni în jos, pe alee. Trecu de grupul statuar al celor trei soldaţi, călcând încet, cu mâinile înfipte adânc în buzunare. La vreo câţiva metri după monument, Tarrance îşi făcu apariţia din spatele unui copac şi i se alătură în plimbarea aceea atât de neobişnuită.

— Nu te opri, îi zise el lui Mitch.

— De ce oare nu mă surprinde să te văd aici?

— Nu te opri. Ştii că cel puţin doi derbedei din Memphis au fost trimişi aici înaintea ta. Stau în acelaşi hotel cu tine, ba chiar într-o cameră vecină cu a ta. Dar acum nu te-au urmărit până aici. Cred că i-am pierdut.

— Ce dracu' se petrece aici, Tarrance?

— Eşti pe cale să afli. Dar nu te opri. Relaxează-te, pentru că nu te urmăreşte nimeni, în afară de vreo douăzeci de agenţi de-ai noştri.

— Douăzeci?

— Mda. Pur şi simplu am etanşeizat locul ăsta. Vrem să fim siguri că ticăloşii ăia din Memphis n-or să apară aici.

— Cine sunt?

— Are să-ţi explice directorul.

— De ce este implicat şi directorul în povestea asta?

— Pui prea multe întrebări, Mitch.

— în schimb, nu prea ai multe răspunsuri la îndemână.

Dar Tarrance îi făcu semn şi o luară la dreapta, spre banca masivă din beton de lângă podeţul ce ducea spre un pâlc de copaci. Apa iazului era îngheţată bocnă.

— Ia loc, îi indică Tarrance.

Se aşezară amândoi. Pe podeţ îşi făcură apariţia doi bărbaţi. Pe cel mai scund, Mitch îl recunoscu imediat. Era F. Denton Voyles. Director al FBI sub trei preşedinţi. Un tip dur, cu limbaj frust, renumit pentru asprimea sa.

Când cei doi se opriră în dreptul băncii, Mitch se ridică în picioare, plin de respect. Voyles îi întinse o mână rece şi îl privi deschis, drept în ochi. Apoi Mitch şi Voyles se aşezară pe bancă, iar

Tarrance şi celălalt agent merseră pe podeţ, de unde admirară orizontul. Mitch aruncă o privire peste iaz şi văzu încă doi bărbaţi, agenţi FBI fără nici o îndoială, căci erau îmbrăcaţi cu acelaşi gen de palton negru şi aveau aceeaşi tunsoare îngrijită; cei doi stăteau sprijiniţi de trunchiul unui copac, la vreo sută de metri distanţă.

Voyles stătea atât de aproape de Mitch încât picioarele lor se atingeau. O pălărie de pâslă era aşezată uşor pe o parte a capului mare şi chel al directorului. Avea pe puţin şaptezeci de ani, dar ochii verzi aveau o privire intensă, care nu scăpa nici un amănunt. Cei doi bărbaţi şedeau liniştiţi pe banca rece, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele paltoanelor.

— Mă bucur că ai venit, începu Voyles.

— Nu prea cred că am avut de ales. Oamenii dumneavoastră sunt neînduplecaţi.

— Da, aşa este. Dar este o problemă extrem de importantă pentru noi.

Mitch respiră adânc.

— Aveţi vreo idee despre cât sunt de confuz şi de speriat? Sunt complet rătăcit şi aş vrea o explicaţie, domnule.

— Domnule McDeere, îmi dai voie să-ţi spun Mitch?

— Fireşte, de ce nu?!

— Perfect. Aşadar, Mitch, află că nu sunt un tip vorbăreţ, iar ceea ce am să-ţi spun fii sigur că te va şoca. Te va îngrozi chiar şi s-ar putea nici să nu mă crezi. Te asigur însă că totul este adevărat şi că, dacă vei coopera, vom putea să-ţi salvăm viaţa.

Mitch îşi adună tot curajul de care era capabil şi aşteptă.

— Mitch, nici un avocat de-al vostru nu a putut să părăsească viu firma. Cei trei care au încercat, au fost ucişi; cei doi, care au avut de gând să plece, au murit vara trecută. Odată angajat la firma Bendini, Lambert & Locke, un avocat nu mai pleacă decât atunci când se pensionează şi ţine pentru el tot ce ştie. Pentru că, în momentul acela face şi el parte din conspiraţie şi nu mai poate să vorbească. La etajul al cincilea al sediului vostru există un serviciu de supraveghere; maşina şi casa ta sunt împânzite de microfoane, telefoanele îţi sunt interceptate, în birou ai alte microfoane. Practic, fiecare cuvânt pe care-l rosteşti este ascultat şi înregistrat de cei de la etajul al cincilea. Au oameni care te urmăresc pe tine şi, uneori, şi pe soţia ta. Sunt şi aici, în Washington, chiar acum, în timp ce stăm de vorbă. Vezi tu, Mitch, firma asta este mai mult decât o simplă firmă. De fapt, ea este doar o parte a unei întreprinderi enorme şi foarte profitabile. Şi, în plus, şi absolut ilegală. În realitate, firma nu aparţine asociaţilor.

Mitch se întoarse şi scrută chipul directorului, dar acesta privea impasibil iazul îngheţat.

— Mitch, firma Bendini, Lambert & Locke este proprietatea

familiei mafiote Morolto din Chicago. Adică Mafia. Ea comandă loviturile. Şi de-asta suntem noi aici. Este Mafia, Mitch, şi totul este ilegal în draci, adăugă directorul, strângând puternic în palmă genunchiul tânărului.

— Nu cred nimic din ceea ce-mi spuneţi, zise Mitch, paralizat de spaimă, cu o voce mică şi tremurândă.

Directorul zâmbi.

— Ba da, Mitch, ba da. Crezi absolut tot ce-ţi spun. Pentru că ai şi tu ceva bănuieli de o vreme încoace. Doar de-asta ai stat de vorbă cu Abanks când ai fost în Cayman. Doar de-asta l-ai angajat pe detectivul acela pe care până la urmă l-au omorât tot băieţii de la etajul al cincilea. Tu ştii că firma asta miroase urât, Mitch.

Mitch se aşeză cu coatele pe genunchi şi privi foarte atent bucata de pământ delimitată de propriii pantofi.

— Nu pot să cred, bâigui el cu voce slabă.

— Din câte ştim noi, cam douăzeci şi cinci la sută din clienţii voştri sunt perfect legali. Firma are câţiva avocaţi foarte buni care se ocupă de taxele şi hârtiile de valoare ale unor clienţi bogaţi, ceea ce constituie un paravan excelent. Cele mai multe din dosarele la care ai lucrat până acum sunt absolut legale. De fapt, ăsta este felul în care operează ei. Angajează un începător în ale meseriei, îl îmbracă în bani, îi cumpără un BMW, o casă, în sfârsit, tot ce-şi doreşte omul, îl duc în Insulele Cayman şi îl pun să muncească în draci la dosarele efectiv legale ale unor clienţi reali. Deci face avocatură adevărată. Ei, şi povestea asta se întinde pe câţiva ani, iar bobocul nu bănuieşte nimic, corect? E doar o firmă grozavă, unde găseşti nişte tipi nemaipomeniţi. Şi-apoi banii curg gârlă; ce mai, totul este minunat! Pe urmă însă, după vreo cinci-şase ani, atunci când câştigi bani frumoşi, când firma îţi deţine ipoteca pe casă, când ai nevastă şi copii, când totul este atât de sigur şi frumos, tipii aruncă bomba şi-ţi spun adevărul şi din clipa aceea nu mai ai scăpare. Pentru că ei sunt Mafia, Mitch, şi cu Mafia nu te joci. Îţi vor omorî un copil sau soţia, pentru că lor nu le pasă de aşa ceva. Aici câştigi mai mulţi bani decât oriunde în altă parte. Te şantajează pentru că ai o familie care pentru mafioţi nu face nici cât o ceapă degerată. Şi-n condiţiile astea, ce altceva poţi tu să faci, Mitch? E clar că vei rămâne lângă ei. Nu ai cum să ieşi din afacere. Dacă rămâi, vei ajunge să ai un milion în bancă şi să te retragi tânăr, cu familia neatinsă. Dacă însă vei vrea să pleci, ai să sfârşeşti într-un tablou agăţat pe peretele bibliotecii de la etajul al cincilea. Pentru că tipii ăştia au darul convingerii.

Mitch îşi masa tâmplele şi începu să tremure.

— Uite, Mitch, ştiu că vrei să-mi pui o sumedenie de întrebări, aşa că am să-ţi spun tot ce ştiu despre ei. Toţi cei cinci avocaţi care au murit au vrut să plece în momentul în care au aflat adevărul. Noi n-

am luat niciodată legătura cu primii trei, deoarece adevărul e că n-am ştiut nimic despre firmă până acum şapte ani. Este o organizaţie de o discreţie extraordinară, care nu lasă urme pe unde trece. Probabil că primii trei avocaţi au vrut să iasă din horă şi, în cele din urmă, chiar au ieşit: între patru scânduri. Cu Hodge şi Kozinski a fost însă altceva. Ei au fost cei care ne-au căutat şi am avut mai multe întâlniri cu ei pe parcursul unui an de zile. Cei de la firmă au lansat bomba în grădina lui Kozinski la vreo şapte ani după ce-l angajaseră, iar el i-a spus totul lui Hodge. Kozinski urma să devină asociat şi voia să iasă din joc mai înainte ca acest lucru să se întâmple. Aşa că au luat hotărârea fatală, mai ales că nu au avut nici o bănuială în legătură cu moartea primilor trei; ori cel puţin nu ne-au spus-o nouă. Atunci noi l-am trimis la Memphis pe Wayne Tarrance din New York, care este specializat în crima organizată. Când s-a întâmplat nenorocirea din Cayman, el şi cei doi erau deja în relaţii foarte strânse. Mitch, să nu uiţi niciodată că tipii ăştia din Memphis sunt foarte buni: au bani şi angajează doar ce este mai bun. Aşadar, după asasinarea lui Hodge şi Kozinski, am hotărât să venim de hac acestei firme. Şi dacă vom putea s-o aruncăm în aer, atunci vom putea să-i inculpăm pe toţi membrii importanţi ai familiei Morolto, cu peste cinci sute de capete de acuzare: evaziune fiscală, spălarea banilor, jaf cu mână armată, gangsterism, tot ce-ţi trece prin minte. Rezultatul ar putea fi distrugerea familiei Morolto, ceea ce ar constitui cea mai devastatoare lovitură dată crimei organizate în ultimii treizeci de ani. Or, Mitch, tot ce ne interesează este păstrat în dosarele micii şi discretei firme Bendini din Memphis.

— Bine, dar de ce Memphis?

— Ah, bună întrebare. Păi, cine ar suspecta o mică firmă din Memphis, Tennessee? Doar acolo Mafia nu acţionează. Este un oraş liniştit, calm şi frumos, aşezat pe malul fluviului. Ar fi putut să fie, tot atât de bine, Durham sau Topeka sau Wichita Falls, numai că ei au ales Memphis-ul. Este, totuşi, suficient de mare ca să ascundă o firmă de patruzeci de oameni. E o alegere perfectă.

— Vreţi să spuneţi că fiecare asociat...începu Mitch, dar cuvintele i se pierdură în aer.

— Exact, fiecare asociat ştie adevărul şi respectă regula jocului. Noi bănuim că şi cei mai mulţi dintre membrii obişnuiţi ai firmei ştiu adevărul, dar nu avem dovezi. De fapt, atât de multe lucruri pe care nu le cunoaştem, Mitch. Nu-ţi pot explica, de exemplu, felul în care operează firma şi nici cine coordonează afacerile, dar avem bănuieli serioase că este vârâtă într-o activitate criminală foarte puternică.

— Cum ar fi?

— Fraudă fiscală, de exemplu, pentru că ei se ocupă de tot ceea ce înseamnă taxe pentru gaşca Morolto. Completează foarte frumos documentele pentru plata taxelor şi declară doar o mică parte din

venituri în fiecare an. Apoi spală banii într-o veselie, fac afaceri curate cu bani murdari. Ştii banca aceea din St. Louis, unul dintre clienţii voştri solizi, cum îi spune?

— Commercial Guaranty.

— Aşa, da. Ei bine, este a Mafiei. Firma voastră o reprezintă din punct de vedere juridic. Grupul Morolto realizează cam trei sute de milioane pe an din tripouri, droguri, loterii şi altele de acelaşi fel. E vorba de bani gheaţă, din care cea mai mare parte ajunge în băncile acelea din Insulele Cayman. Cum anume însă?... Noi bănuim că banii sunt transportaţi cu avionul, pentru că acel strălucitor Lear care te-a adus aici face, cam o dată pe săptămână, o cursă până la Georgetown.

Mitch îl urmărea cu privirea pe Tarrance care ajunsese acum pe podeţul din apropiere.

— Păi atunci de ce nu obţineţi inculpările ca să terminaţi o dată cu povestea asta?

— Deocamdată nu putem, dar o vom face, te asigur. Am desemnat cinci agenţi pentru acţiunea de la Memphis şi doi pentru Washington. Am să le vin de hac, Mitch, îţi promit asta. Numai că avem nevoie şi de cineva din interior. Tipii sunt foarte inteligenţi, plini de bani, extrem de prudenţi şi nu fac greşeli. Convingerea mea este că trebuie să avem ajutorul tău... sau al altui membru al firmei. Avem nevoie de copii după dosare, după registrele bancare, după nenumărate documente, copii care nu pot veni decât dinăuntru. E unica posibilitate.

— Şi eu am fost ales pentru treaba asta.

— Şi tu ai fost ales pentru treaba asta. Eşti liber să refuzi şi să-ţi vezi de ale tale, să câştigi o grămadă de bani, să fii un avocat de succes. Noi însă vom încerca în continuare: îl vom aştepta pe următorul nou angajat Şi dacă direcţia asta se va dovedi infructuoasă, atunci ne vom concentra asupra membrilor mai vechi ai firmei; găsim noi până la urmă pe cineva care să aibă curajul, integritatea morală şi tăria să facă ceea ce este drept. Ne vom găsi, odată şi-odată, omul, Mitch, şi când va veni ziua aceea, te vom inculpa şi pe tine la un loc cu toţi ceilalţi şi-ţi vom expedia după gratii curul bogat şi plin de succes. Ăsta va fi sfârşitul, fiule, crede-mă.

În clipa aceea şi în locul acela, Mitch crezu fiecare cuvânt.

— Mi-e frig, domnule Voyles. N-aţi vrea să ne plimbăm puţin?

— Cu plăcere, Mitch.

Priviră amândoi încet spre Vietnam Veterans Memorial. Mitch aruncă o privire scurtă peste umăr şi văzu că Tarrance împreună cu un alt agent îi urmăreau de la distanţă. Un al treilea agent îmbrăcat într-un costum închis la culoare stătea pe o bancă de pe marginea aleii şi îi privea suspicios.

— Cine a fost Anthony Bendini? întrebă Mitch.

— Bendini s-a căsătorit cu o Morolto în 1930; prin urmare a fost ginerele bătrânului Morolto. În anii aceia, aveau o afacere în Philadelphia. Apoi, în anii patruzeci, dintr-un motiv necunoscut, Bendini a fost trimis la Memphis. Din câte ştim noi, era un avocat foarte bun.

În mintea lui Mitch se ciocneau o sumedenie de întrebări, dar el se străduia să pară calm, sceptic, stăpân pe sine.

— Şi Oliver Lambert?

— Un tip absolut princiar. Genul perfect de asociat principal care ştia din pură întâmplare totul despre Hodge şi Kozinski şi care cunoştea şi planul de eliminare a lor. Data viitoare când ai să-l vezi pe domnul Lambert la birou, adu-ţi aminte că în realitate este un ucigaş cu sânge rece. Evident că nu are de ales, pentru că, dacă n-ar fi colaborat, ar fi fost găsit plutind înecat cine ştie pe unde. Toţi au început la fel ca tine, Mitch: tineri, sclipitori de inteligenţi, ambiţioşi. Apoi, într-o bună zi, s-au trezit vârâţi până-n gât în povestea asta şi fără posibilitatea de a pleca. Aşa că au rămas în horă, muncesc pe brânci şi reuşesc de minune să dea o aparenţă respectabilă micii voastre firme. Aproape în fiecare an ei recrutează un student excepţional de condiţie socială modestă, cu o soţie care-şi doreşte copii şi îl îneacă în bani.

Mitch îşi aminti de salariul mult prea mare, de maşina şi de ipoteca cu dobândă redusă oferite de o mică firmă din Memphis. El, care se îndrepta direct spre Wall Street, fusese deturnat de bani. Numai de bani.

— Dar Nathan Locke?

Directorul zâmbi.

— Cu Locke este o altă poveste. A fost unul dintre puştii săraci din Chicago care, pe la vârsta de zece ani, făcea comisioane pentru bătrânul Morolto. A fost toată viaţa un paravan. Cum necum, a făcut facultatea de drept, după care bătrânul l-a trimis în Sud, ca să lucreze împreună cu Anthony Bendini în divizia gulerelor albe. S-a numărat întotdeauna printre favoriţii bătrânului Morolto.

— Când a murit bătrânul?

— Acum unsprezece ani, la vârsta de optzeci şi opt de ani. A avut doi fii, două reptile de fapt: Mickey the Mouth (Mickey „Guristul") şi Joey the Priest (Joey, „Ţârcovnicul"). Mickey locuieşte în Las Vegas şi joacă un rol minor în familie. Adevăratul şef este Joey.

Cei doi ajunseră la o întretăiere de alei.

Departe spre stânga, Washington Monument se înălţa semeţ, înfruntând vântul aspru. Aleea din dreapta ducea spre Vietnam Veterans Memorial. În faţa zidului, câteva persoane căutau cu multă atenţie numele fiilor, soţilor şi prietenilor căzuţi. Mitch alese aleea din dreapta şi cei doi porniră cu paşi înceţi în direcţia respectivă.

— Nu pot înţelege cum de firma este băgată în atâtea afaceri ilegale, păstrând în acelaşi timp o discreţie absolută în privinţa lor. Doar clădirea este plină de secretare şi funcţionari şi personal auxiliar, zise Mitch încet.

— Este o observaţie foarte bună la care, din păcate, nu am un răspuns complet. După părerea noastră, avem de-a face cu două firme: una este legală, formată din nou-angajaţi şi cea mai mare parte a secretarelor şi a personalului auxiliar. Mai departe, afacerile murdare sunt preluate de avocaţii şi asociaţii principali. Hodge şi Kozinski erau pe punctul de a ne furniza o grămadă de informaţii, dar n-au mai apucat. Hodge i-a spus o dată lui Tarrance că în subsolul clădirii voastre există personal auxiliar despre care nu ştia mare lucru. Persoanele acelea lucrau numai pentru Locke, Milligan, McKnight şi alţi câţiva asociaţi, şi nimeni altcineva nu ştia ce anume învârtesc. Bineînţeles că secretarele sunt la curent cu toate cele, iar unele dintre ele sunt, probabil, implicate direct. Atâta că sunt şi bine plătite şi prea speriate ca să vorbească. Ia gândeşte-te puţin. Dacă cineva care câştigă bani frumoşi ştie că, dacă pune prea multe întrebări sau dacă povesteşte ceea ce ştie, riscă să sfârşească înecat în fluviu, ei bine, ce crezi că va face acel cineva? îşi ţine gura ferecată şi primeşte banii.

Cei doi se opriră la extremitatea zidului. La câţiva metri mai departe, un cuplu în vârstă nu-şi lua ochii de la Memorial, în timp ce lacrimile le alunecau pe obraji. Mama se aplecă şi aşeză pe pământ o fotografie înrămată, alb-negru. La rândul lui, tatăl depuse cu grijă alături o cutie de carton plină cu amintiri din liceu: programe de meciuri de fotbal, fotografii, scrisori de dragoste, brelocuri şi un lănţişor de aur. Apoi plânsul îi copleşi.

Mitch întoarse capul şi privi atent Washington Memorial.

— Şi ce aşteptaţi de la mine? întrebă el.

— Mai înainte de orice, să nu sufli o vorbă nimănui. Dacă începi să pui întrebări, atunci viaţa ta şi a soţiei tale vor fi în pericol. Şi să nu faceţi încă un copil, pentru că ar constitui o ţintă foarte uşoară. Cel mai bine ar fi să te porţi ca şi până acum, să nu dai de bănuit. În al doilea rând, trebuie să te hotărăşti ce faci, cooperezi sau nu cu noi. Dacă te decizi să ne ajuţi, atunci bineînţeles că vom face tot ce putem ca să nu regreţi hotărârea luată. Dacă însă nu vei merge alături de noi, vom continua să supraveghem firma voastră până când vom alege un alt coleg de-al tău. Cum ţi-am spus, în cele din urmă vom găsi pe cineva cu suficient curaj şi-i vom pune la zid pe ticăloşii ăştia. Iar Familia Morolto îşi va înceta existenţa, îţi vom asigura protecţia, Mitch, şi nu va mai trebui să munceşti nici măcar o zi pentru tot restul vieţii.

— Care viaţă? Am să trăiesc hăituit de spaimă, dacă am să trăiesc. Doar am auzit de nenumărate cazuri de martori protejaţi de

FBI. După zece ani de la întâmplările cu pricina, maşinile le-au explodat chiar în clipa în care plecau la muncă, iar trupurile le-au fost împrăştiate în tot cartierul. Mafia nu uită, domnule director; ştiţi foarte bine lucrul ăsta.

— Da, Mafia nu uită, dar îţi promit că tu şi soţia ta veţi fi protejaţi. Acum ar fi bine să te întorci, pentru că altfel ar putea să intre la bănuieli. Tarrance va păstra legătura cu tine; să ai încredere în el, Mitch, pentru că încearcă să-ţi salveze viaţa. Şi să ştii că lucrează în numele meu. Orice-ţi va spune va veni direct de la mine. Şi este şi autorizat să negocieze.

— Ce să negocieze?

— înţelegerea noastră, Mitch: ce-ţi oferim noi în schimbul colaborării tale. Tu spui preţul, iar guvernul prin intermediul FBI se va conforma. În limite rezonabile, fireşte.

Cei doi merseră încet pe lângă zid şi se opriră lângă agentul în scaunul cu rotile.

— Priveşte, la intrare te aşteaptă taxiul cu numărul 1073, condus de acelaşi şofer care te-a adus aici. Ar fi bine să pleci acum. Noi doi nu ne vom mai întâlni, dar Tarrance te va căuta peste vreo două săptămâni. Te rog să te gândeşti la ce ţi-am spus. Nu încerca să te convingi că firma este invincibilă şi că poate funcţiona la nesfârşit, pentru că eu n-am să permit ca aşa ceva să se întâmple. Pot să-ţi promit că vom acţiona cât de curând. Sper doar că tu să ne stai alături.

— Dar nu înţeleg ce vreţi să fac eu?

— Tarrance cunoaşte planul. Acesta depinde în mare măsură de tine şi de ceea ce vei afla când te vei angaja în povestea asta.

— Când mă voi angaja?

— Ăsta este cuvântul, Mitch. O dată angajat în afacere, nu mai ai cale de întoarcere, pentru că ei pot fi mai duri decât orice altă organizaţie de pe pământ.

— De ce m-aţi ales pe mine?

— Păi, trebuia să alegem pe cineva. Nu, nu este adevărat. Te-am ales pe tine pentru că tu ai curajul să te rupi de toată nenorocirea aceea. Pentru că nu ai altă familie decât pe soţia ta. Nu ai legături, nu ai rădăcini; ai fost lovit de toţi cei la care ai ţinut, cu excepţia lui Abby. Pentru că te-ai ridicat singur, fără ajutorul nimănui, şi de aceea eşti independent şi sigur de tine. Pentru că tu nu ai nevoie de firma asta şi poţi să o părăseşti când doreşti; pentru că eşti tare şi dur până în vârful unghiilor. Şi pentru că eşti suficient de isteţ ca să faci ce-ţi cerem fără să fii prins. De-asta te-am ales pe tine, Mitch. La revedere şi mulţumesc că ai venit. Acum ar fi mai bine să pleci.

Voyles se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă cu paşi repezi. Tarrance, care aştepta la capătul zidului, îl salută scurt pe Mitch, ca şi

cum ar fi vrut să-i spună „La revedere, deocamdată”.

20

După escala obligatorie la Atlanta, avionul DC-9 Delta ateriza pe aeroportul internaţional din Memphis într-o ploaie rece, mocănească. Pilotul îl aduse în dreptul porţii de acces numărul 19, apoi mulţimea compactă de oameni de afaceri de la bord fu debarcată cu repeziciune. Mitch nu avea cu el decât servieta şi un exemplar al revistei Esquire. Abby aştepta lângă şirul de telefoane publice din holul aeroportului şi când îl zări în mulţime, porni iute înspre el. Mitch lăsă să-i cadă din mână servieta şi revista şi-şi primi soţia în braţe, ţinând-o strâns câteva clipe. Parcă fuseseră despărţiţi o lună întreagă, nu doar patru zile. Se sărutau iar, şi iar.

— Ce-ai zice de o întâlnire? întrebă el şoptit.

— Acasă masa este pusă şi vinul aşteaptă în frigider, răspunse ea.

Străbătură mulţimea, ţinându-se de mână. Mitch începu să vorbească încetişor.

— Iubito, trebuie să stăm de vorbă şi acasă n-o putem face.

Abby îl strânse şi mai tare de mână.

— Ah!?

— Da. Şi să ştii că avem foarte multe de spus.

— Ce s-a întâmplat?

— O să ne ia ceva timp.

— Doamne, de ce oare sunt dintr-o dată atât de nervoasă?!

— Stăpâneşte-te, te rog. Şi zâmbeşte. Suntem urmăriţi. Abby zâmbi şi aruncă o privire fugară în dreapta.

— Cine ne urmăreşte?

— Am să-ţi explic imediat.

Zicând acestea, Mitch o trase brusc spre stânga, tăiară valul de călători şi intrară într-un bar plin de oameni de afaceri, care sorbeau tot felul de băuturi şi priveau la televizor, omorându-şi timpul până la plecare. Într-o parte, lângă perete, tocmai se eliberase o masă şi cei doi soţi se aşezară în aşa fel încât să aibă o vedere completă asupra barului şi mulţimii. Stăteau foarte aproape unul de celălalt, deoarece între masa lor şi cea de alături era o distanţă doar de câţiva centimetri. Mitch privea cu mare atenţie în direcţia uşii şi studia fiecare nouă figură care-şi făcea apariţia.

— Şi cât o să stăm aici? întrebă ea.

— De ce întrebi?

Abby îşi scoase mantoul de vulpe şi îl puse pe un scaun alăturat.

— N-ai vrea să-mi spui, ce cauţi, de fapt?

— Te rog să mai zâmbeşti puţin. Şi să te prefaci că într-adevăr ţi-a fost dor de mine. Uite, ai putea chiar să mă săruţi.

Se sărutară şi-şi zâmbiră, privindu-se adânc în ochi. Apoi Mitch o sărută pe obraz şi îşi întoarse privirea spre uşă. Un chelner grăbit curăţă masa de cutiile goale de bere. Comandară vin.

Abby îi zâmbi.

— Cum a fost călătoria?

— Plictisitoare. Am avut câte opt ore de cursuri zilnic şi, după prima zi, abia dacă am mai ieşit din hotel. Au înghesuit şase luni în treizeci şi două de ore.

— Ai apucat să vizitezi oraşul?

El zâmbi şi o privi visător.

— Mi-a fost dor de tine, Abby, aşa cum nu mi-a fost în viaţa mea dor de cineva. Te iubesc şi cred că eşti o fată nemaipomenită, absolut minunată. Şi să mai ştii că nu-mi place deloc să călătoresc de unul singur şi nici să mă trezesc într-un pat străin, de hotel, fără să te am lângă mine. Şi mai află că am să-ţi spun ceva îngrozitor.

Zâmbetul de pe chipul ei se stinse. Mitch privi în jur: la bar, trei tipi comentau răcnind meciul dintre Knicks şi La-kers.

— Am să-ţi povestesc totul. Numai că, foarte probabil, suntem urmăriţi de cineva care este chiar aici, lângă noi. Nu putem fi auziţi, aşa că te rog să-mi zâmbeşti din când în când, deşi ştiu că are să-ţi vină greu s-o faci.

Chelnerul le aduse vinul comandat, apoi Mitch începu să povestească fără să lase nimic deoparte. Îi vorbi despre Anthony Bendini şi despre bătrânul Morolto, despre copilăria lui Nathan Locke petrecută la Chicago, despre Oliver Lam-bert şi despre băieţii de la etajul al cincilea.

Când şi când, Abby sorbea din vin şi încerca vitejeşte să joace rolul soţiei iubitoare căreia îi fusese dor de soţul ei, iar acum se bucura enorm ascultându-i amintirile despre seminarul de la Washington. Uneori, arunca câte o privire fugară spre bar, mai lua o înghiţitură de vin şi îi zâmbea lui Mitch în timp ce acesta îi povestea despre spălarea banilor murdari şi despre avocaţii asasinaţi. Tot trupul o durea din cauza spaimei, iar respiraţia îi devenea tot mai neregulată. Dar cu toate astea, Abby asculta intens şi-şi juca rolul.

Aglomeraţia se mai potoli, iar chelnerul le mai aduse nişte vin. O oră mai târziu, Mitch îşi încheie monologul într-o şoaptă.

— Aşa că Voyles mi-a zis că Tarrance mă va căuta peste două săptămâni ca să-i dau răspunsul. Apoi mi-a spus „la revedere” şi a dispărut.

— Zici că asta s-a întâmplat marţi?

— Da, chiar în prima zi.

— Şi ce-ai mai făcut în celelalte zile?

— Am dormit oarecum, am mâncat oarecum şi m-am luptat cu o migrenă îngrozitoare.

— Cred că a început să mă doară şi pe mine capul.

— îmi pare rău, Abby. Abia am aşteptat să vin acasă şi să-ţi spun totul. Trei zile am fost în stare de şoc.

— Iar eu sunt acum în stare de şoc. Mitch, nu-mi vine să-mi cred urechilor. Povestea asta este mai rea decât un coşmar.

— Şi ăsta este doar începutul. Cei de la FBI nu glumesc deloc. Altfel, de ce să se fi întâlnit chiar directorul în persoană cu mine, un avocat începător, fără importanţă, din Memphis, şi încă pe o bancă într-un parc, pe un ger cumplit? A trimis cinci agenţi la Memphis şi trei la Washington, şi mi-a zis că sunt gata să cheltuiască oricât, numai să bage în corzi firma asta. Aşadar, dacă îmi ţin gura şi continui să fiu un angajat credincios al firmei Bendini, Lambert & Locke, am să mă trezesc că într-o zi federalii or să-şi facă apariţia burduşiţi cu mandate de arestare şi or să mă încarce la un loc cu toţi ceilalţi colegi ai mei. Dacă însă mă hotărăsc să colaborez, atunci după ce am să dau firma pe mâna federalilor, tu şi cu mine vom părăsi Memphis-ul în toiul nopţii, ca să mergem să ne petrecem tot restul vieţii la Boise, Idaho, drept domnul şi doamna Gates, Wilbur Gates, vom avea o grămadă de bani, dar va trebui să muncim ca să nu dăm de bănuit. După ce or să-mi facă operaţie estetică, am să mă angajez ca electrostivuitor într-un depozit şi am să mai iau undeva o jumătate de normă. O să avem doi, trei copii şi ne vom ruga în fiecare seară ca oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată să uite de existenţa noastră. Vom trăi fiecare clipă a vieţii copleşiţi de spaima îmbolnăvitoare de a fi descoperiţi.

— Tot ce-mi spui este perfect, absolut perfect, Mitch, zise Abby abia stăpânindu-şi lacrimile.

El îi zâmbi şi privi din nou în jur.

— Da, da' mai există o posibilitate. Putem să ieşim acum pe uşa asta, să cumpărăm două bilete pentru San Diego, să trecem pe furiş graniţa şi să mâncăm tortillas câte zile vom mai avea de trăit.

— Grozav! Hai să plecăm imediat.

— Atâta doar că o să fim probabil urmăriţi. Cum îmi cunosc eu norocul, Oliver Lambert ne-ar aştepta probabil la Tijuana împreună cu o trupă de pistolari. Nu, varianta asta n-o să meargă.

— Şi Lamar?

— Ştiu şi eu?! E la firmă de vreo cinci-şase ani, aşa că probabil cunoaşte dedesubturile afacerii. Iar Avery face parte dintre asociaţi, prin urmare face parte cu siguranţă şi din conspiraţie.

— Dar Kay?

— Habar n-am. Este foarte posibil ca nici una dintre soţii să nu ştie nimic. Să ştii că de patru zile mă tot gândesc la povestea asta, Abby, şi am ajuns la concluzia că firma arată exact aşa cum se aşteaptă toată lumea să arate. Deghizarea e perfectă şi poate păcăli pe oricine. Vreau să spun că nici tu, nici eu, nici un alt posibil recrut nu

şi-ar imagina o asemenea operaţiune. Este pur şi simplu perfectă. Singura problemă e că acum federalii ştiu totul.

— Da, şi vor să scoată castanele din foc cu mâna ta. Poţi să-mi spui de ce te-au ales tocmai pe tine, Mitch? Doar la firma asta lucrează patruzeci de avocaţi.

— M-au ales tocmai pentru că nu ştiu nimic despre afacerile firmei. Cei de la FBI nu au cum să afle momentul în care asociaţii se hotărăsc să dezvăluie secretul celorlalţi membri ai firmei. Aşa că nu puteau să rişte alegând pe altcineva. S-a întâmplat ca eu să fiu ultimul angajat şi mi-au întins cursa imediat după examenul de barou.

Abby îşi muşcă buzele, încercând să nu izbucnească în plâns; privea fără să vadă uşa de la intrare.

— Şi ascultă fiecare cuvânt pe care-l spunem?

— A, nu. Ascultă numai ceea ce vorbim la telefon, în casă şi în maşină. Dar suntem liberi să ne întâlnim aici sau în oricare alt restaurant din oraş; şi mai avem şi grădina la dispoziţie. Ţi-aş propune însă să nu stăm prea aproape de glas-vandul de la intrarea în casă. Ca să fim în siguranţă, va trebui să ne strecurăm în spatele magaziei şi să vorbim în şoaptă.

— Mitch, sper că nu încerci să fii amuzant cu orice preţ, pentru că nu e momentul să faci glume. Sunt aşa de speriată, furioasă şi confuză, şi nici nu prea pot să-mi imaginez ce să fac. Mi-e teamă să vorbesc în propria mea casă, îmi supraveghez cuvintele când vorbesc la telefon, chiar şi atunci când e greşeală. Ori de câte ori aud telefonul sunând, tresar şi nu-mi pot lua ochii de la el. Şi acum mai vii şi tu şi-mi spui toată povestea asta.

— Cred că ţi-ar prinde bine să mai bei ceva.

— Cred că mi-ar prinde bine să beau ceva mai mult.

Deodată, Mitch o prinse de încheietura mâinii şi o strânse cu putere.

— Aşteaptă o clipă. Am impresia că am văzut o figură cunoscută. Stai, nu întoarce capul.

Abby încetă să mai respire.

— Unde?

— La capătul celălalt al barului. Uită-te la mine şi zâmbeşte-mi.

Într-adevăr, la celălalt capăt al barului, un bărbat blond şi foarte bronzat, îmbrăcat într-un pulover albastru cu alb, stătea cocoţat pe un scaun şi urmărea foarte atent meciul de la televizor. Parcă atunci venise de la munte. Dar Mitch mai văzuse chipul acela bronzat şi mustaţa cea blondă undeva în Washington. Îl urmări cu multă atenţie, căci lumina albastră cădea chiar pe faţa tipului. În colţul lui întunecat, Mitch aştepta. Şi, într-adevăr, bărbatul ridică sticla de bere, ezită o clipă, apoi aruncă o privire rapidă înspre măsuţa unde cei doi tineri se strângeau unul într-altul.

— Eşti sigur de ce spui? reuşi Abby să îngaime printre dinţii încleştaţi.

— Sunt absolut sigur. L-am văzut la Washington, dar nu-mi pot aminti unde anume. L-am văzut de două ori.

— E unul dintre ei?

— Păi, de unde vrei să ştiu?

— Ştii ceva? Hai să plecăm de aici.

Mitch lăsă pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari şi cei doi tineri părăsiră aeroportul.

Peugeot-ul lui Abby, cu Mitch la volan, gonea spre oraş. După cinci minute de linişte, ea îi şopti la ureche:

— Putem să vorbim?

Mitch clătină din cap.

— Ei, şi cum a fost vremea cât am lipsit?

Abby îşi întoarse capul şi privi afară.

— Friguroasă. Şanse pentru ninsoare slabă la noapte.

— Şi la Washington temperatura a fost sub zero toată săptămâna.

Abby fu uluită de această revelaţie.

— Dar de nins a nins? întrebă ea, cu sprâncenele ridicate şi ochii mari, ca şi cum ar fi fost captivată de o conversaţie atât de interesantă.

— Nu. A fost doar ger.

— Ia te uită! Ce coincidenţă! Ger şi acolo, ger şi aici!

Mitch râse în sinea lui. După alte câteva minute de linişte, îşi reluară conversaţia.

— Şi cine crezi că o să câştige anul ăsta Super Bowl? întrebă el.

— Cei de la Oilers.

— Aşa crezi tu, da? Eu zic că Redskins. Mi-au împuiat capul cu chestia asta la Washington.

— Măi să fie. Înseamnă că Washington este un oraş cât se poate de amuzant.

Şi din nou linişte. Abby îşi acoperi gura cu palma şi se concentră asupra luminilor de pe şosea. Consternarea o făcea să jinduiască după varianta Tijuana. Era incredibil! Soţul ei terminase al treilea la Harvard şi ar fi putut să se angajeze la orice firmă, oriunde, şi când colo alesese... Mafia! Fără îndoială că cei care le făcuseră de petrecanie celor cinci avocaţi asasinaţi nu vor ezita nici în privinţa celui de-al şaselea. Soţul ei! Deodată, îi veniră în minte toate conversaţiile acelea enervante dintre ea şi Kay. Firma îi încurajează pe angajaţi să aibă copii. Firma acceptă ca soţiile să muncească, dar nu pentru multă vreme. Firma angajează numai persoane de condiţie socială modestă. Firma pretinde loialitate faţă de firmă. Firma are cea mai scăzută rată a fluctuaţiei de personal din ţară. Ha! Nici nu e de

mirare!

Mitch o urmărea atent. După douăzeci de minute de la ieşirea din zona aeroportului, Peugeot-ul se opri fără zgomot în garaj, lângă BMW. Ţinându-se de mână, Abby şi Mitch porniră spre capătul aleii.

— Mitch toată chestia asta este o adevărată nebunie.

— Ai dreptate, iubito, dar este o nebunie adevărată. N-o vor înlătura razele soarelui, mâine dimineaţă.

— Şi acum ce o să facem?

— Habar n-am, iubito. Da' e clar că trebuie să facem ceva şi încă repede. Şi e tot atât de clar că n-avem voie să facem greşeli.

— Mi-e frică, Mitch.

— Mie mi-e groază, iubito.

Tarrance nu se lăsă prea mult aşteptat. La numai o săptămână de la întâlnirea cu Mitch în parcul de la Vietnam Veterans Memorial din Washington, Tarrance îl zări pe tânăr pe North Main, pe când acesta se îndrepta spre Federal Building. Îl urmări preţ de vreo două cvartale, apoi renunţă şi se strecură într-o cafenea ale cărei ferestre dădeau spre stradă sau promenadă, cum i se spunea în Memphis. Circulaţia automobilelor era interzisă pe Main Street, iar asfaltul fusese acoperit cu plăci de ceramică în momentul în care bulevardul fusese transformat în Promenada Mid-America. Din loc în loc, câte un copac singuratic şi amărât îşi întindea spre cer braţele uscate. Cerşetorii se vânturau de colo-colo în căutare de bani şi mâncare.

Tarrance se aşeză lângă fereastră şi îl urmări de la distanţă pe Mitch dispărând în Federal Building. Comandă cafea şi gogoşi. Se uită la ceas şi constată că era ora zece. Registrul de activităţi menţiona că la ora asta McDeere lua parte la o scurtă audiere la Tribunalul de Taxe. Tarrance aştepta răbdător deoarece funcţionarul de la tribunal îi spusese că era vorba de o audiere foarte scurtă. Atâta doar, că la tribunal nimic nu este de scurtă durată. O oră mai târziu, Tarrance se apropie şi mai mult de fereastră şi începu să studieze atent siluetele ce se agitau în depărtare. În sfârşit, goli cea de-a treia ceaşcă de cafea, lăsă doi dolari pe masă apoi se apropie de uşă. Când îl zări pe Mitch apropiindu-se pe trotuarul de vizavi, Tarrance îşi părăsi ascunzătoarea şi-i ieşi în întâmpinare.

Mitch îl văzu şi pentru o clipă îşi încetini paşii.

— Bună, Mitch. Te deranjează dacă te însoţesc o bucată de drum?

— Da, Tarrance, mă deranjează. Nu crezi că e periculos să fim văzuţi împreună?

Mergeau repede, umăr lângă umăr, ferindu-se să se privească.

— Fii atent la magazinul de colo, zise Tarrance arătând spre dreapta. Mi-am adus aminte că am nevoie de o pereche de pantofi.

Cei doi dispărură în magazinul pe a cărui firmă scria Don Pang's House of Shoes; înăuntru, se opriră în dreptul raionului de încălţăminte sport şi începură să examineze diversele modele aflate pe rafturi. Don Pang sau cine o fi fost coreeanul acela, îi privea suspicios, fără să rostească însă vreun cuvânt. În timp ce vorbeau, cei doi supravegheau discret intrarea în magazin.

— Ieri m-a sunat directorul, zise Tarrance fără să mişte buzele. A întrebat de tine. Zicea că e timpul să te hotărăşti.

— Spune-i că mă mai gândesc.

— Le-ai spus ceva băieţilor de la birou?

— Nu. Ţi-am zis doar că mă mai gândesc.

— Atunci e bine. Personal, nu cred că e nevoie să le vorbeşti despre toate astea, continuă Tarrance, întinzându-i lui Mitch o carte de vizită. Uite, păstrează asta. Pe spate sunt scrise două numere de telefon. Foloseşte-le numai de la un telefon public. De răspuns, îţi va răspunde robotul, aşa că îmi laşi un mesaj cu locul şi data viitoarei noastre întâlniri.

Mitch puse cartea de vizită în buzunar.

Deodată, Tarrance se ghemui la pământ.

— Ce s-a întâmplat?! întrebă Mitch.

— Cred că ne-au văzut. Tocmai am observat un pistolar care a trecut prin dreptul magazinului şi s-a uitat înăuntru. Mitch, fii foarte atent la ce-am să-ţi spun. O să ieşim chiar acum din magazin, împreună, şi odată ajunşi în stradă, strigă-mi să-mi iau tălpăşiţa şi împinge-mă cât poţi de brutal. Eu am să mă prefac că sar la bătaie, iar tu o iei la fugă în direcţia firmei.

— Până la urmă ai să reuşeşti să-mi rupi gâtul, Tarrance.

— E de-ajuns să faci ce-ţi spun. După aia, cum ajungi la birou, informează-i pe asociaţi despre incident. Spune-le că eu ţi-am tăiat calea şi că ai fugit de-acolo cât ai putut de repede.

În faţa magazinului, pe trotuar, Mitch îl zgâlţâi pe Tarrance mai mult decât era nevoie şi urlă cât îl ţineau plămânii.

— Du-te dracului de-aici! Şi lasă-mă în pace! Apoi o rupse la fugă spre Union Avenue, în direcţia lui Bendini Building. Când ajunse la firmă, se opri drept la toaleta de la etajul întâi ca să-şi tragă sufletul. Aproape zece minute se privi în oglindă şi încercă să-şi controleze respiraţia.

Avery vorbea, ca de obicei, la două telefoane deodată. Pe canapea, o secretară aştepta să înceapă supliciul dictărilor. Mitch o privi şi-i zise încruntat:

— Te rog să ne laşi singuri. Trebuie să vorbesc cu Avery între patru ochi.

Avery îl urmări cum închide uşa în urma secretarei, puse receptorul telefonului în furcă şi îl întrebă:

— Ce se-ntâmplă?

Mitch se aşeză pe canapea.

— FBI-ul m-a agăţat astăzi pe când mă întorceam de la tribunal.

— La dracu'! Cine era?

— Tot agentul ăla, Tarrance.

Avery ridică receptorul telefonului, continuând însă discuţia cu Mitch.

— Unde s-a întâmplat povestea asta?

— Pe Promenadă. La nord de Union. Mergeam pe stradă gândindu-mă la ale mele, când...

— A fost prima întâlnire după cea despre care ne-ai vorbit?

— Exact. La început nici măcar nu l-am recunoscut pe tip.

Avery începu să vorbească în receptor.

— Sunt Avery Tolar şi vreau să vorbesc neapărat cu Oliver Lambert... Nu-mi pasă că vorbeşte la telefon. Întrerupe-l imediat.

— Ce se-ntâmplă, Avery? întrebă Mitch.

— Bună, Oliver. Avery la telefon. Scuză-mă că te-am întrerupt. Mitch McDeere e la mine în birou şi mi-a spus că acum câteva minute, pe când se întorcea de la tribunal, a fost agăţat de FBI... Cum? Da, a venit la mine în birou şi mi-a povestit... Bine, în cinci minute suntem acolo, încheie el convorbirea. Linişteşte-te, Mitch. Am mai trecut noi prin aşa ceva.

— Ştiu asta, Avery, numai că povestea asta n-are sens. De ce să-şi bată ei capul cu mine? Sunt doar cel mai nou angajat al firmei.

— Este pur şi simplu hărţuială, Mitch. Nimic altceva decât hărţuială.

Mitch se apropie de fereastră şi-şi lăsă privirea să rătăcească spre fluviul ce se zărea în depărtare. Avery minţea fără să clipească. Iar îi vindeau textul ăla cu „vor doar să ne zgândărească". Linişteşte-te, Mitch. Linişteşte-te. Cu opt agenţi FBI pe urmele firmei şi cu directorul, dr. Denton Voyles în persoană drept coordonator al cazului ăsta? Cum ar putea fi liniştit în asemenea condiţii? Tocmai fusese surprins în plină conversaţie cu un agent FBI într-un magazin de doi bani. Iar acum era obligat să se poarte ca un simplu pion ignorant, înhăţat de forţele negre ale guvernului federal. O simplă hărţuială? Bine, dar atunci de ce fusese urmărit de pistolarul acela în timpul unei deplasări de rutină la tribunal? Ce răspuns poţi să dai la întrebarea asta, Avery?

— Te-ai speriat, nu-i aşa? îl întrebă Avery, luându-l protector pe după umeri.

— Nu chiar. Doar Locke mi-a explicat data trecută cum stau

lucrurile. Pur şi simplu, aş vrea ca FBI-ul să mă lase în pace.

— Să ştii că este o problemă gravă, Mitch. Nu e cazul să o iei prea uşor. Aşa că hai să mergem să-l vedem pe Lambert.

Un străin într-un costum negru le deschise uşa biroului lui Lambert. Înăuntru, în jurul unei mici mese de conferinţe, erau adunaţi Nathan Locke, Royce McKnight şi Oliver Lambert. Şi de data asta pe masă era pregătit un magnetofon. Mitch se aşeză în faţa magnetofonului. Ochi Negri alese locul din capul mesei, de unde îl fulgera pe tânăr cu privirea.

Nici unul dintre cei prezenţi în încăpere nu zâmbea. Locke, pe faţa căruia sprâncenele se încruntaseră ameninţător, începu să vorbească.

— Mitch, din august şi până acum ai mai fost contactat de Tarrance sau de altcineva de la FBI?

— Nu.

— Eşti sigur?

— La dracu`! Doar am spus nu! De ce nu mă puneţi să şi jur? strigă Mitch, izbind cu pumnul în masă.

Toţi îl priviră consternaţi. În încăpere se lăsă o tăcere grea. Mitch îl privi intens pe Ochi Negri, care bătu în retragere printr-o simplă mişcare a capului.

Atunci interveni mereu diplomatul mediator Lambert.

— Uite, Mitch, ştim cu toţii că povestea asta este înfricoşătoare.

— Ai al dracului de multă dreptate. Şi să ştii că nu-mi place deloc. Pentru că eu îmi văd de treburile mele, trag ca un animal nouăzeci de ore pe săptămână, încerc din răsputeri să fiu un avocat bun al firmei ăsteia, şi când colo, dintr-un motiv care-mi scapă, mă tot trezesc pe cap cu vizitele FBI-ului. Prin urmare, domnule, aş vrea să ştiu despre ce este vorba. Locke apăsă pe butonul roşu al magnetofonului.

— O să vorbim imediat şi despre asta. Dar mai întâi trebuie să ne povesteşti tot ce s-a întâmplat.

— E foarte simplu, domnule Locke. De dimineaţă, la ora zece, am fost la Federal Building pentru o audiere la judecătorul Kofer, în cazul Malcolm Delaney. Am stat acolo cam o oră, după care am venit pe jos spre birou. Şi mă şi grăbeam. La un moment dat, mă trezesc cu tipul ăsta, Tarrance, lângă mine; brusc mă prinde de braţ şi mă trage într-un magazin de pantofi. Acolo am început să-l scutur, da' pe urmă m-am gândit că am totuşi de-a face cu un agent FBI. Şi-apoi nici nu voiam să mă dau în spectacol. În fine, Tarrance îmi zice că vrea să stăm puţin de vorbă. Atunci m-am smuls din mâna lui şi am fugit spre ieşire. El s-a luat după mine, a încercat să mă înşface din nou, da' l-am îmbrâncit cât colo. Ei, şi-apoi am fugit încoace, am mers drept la Avery, iar acum iată-ne aici. Asta-i tot.

— Despre ce voia să vorbiţi?

— Nu i-am dat ocazia să-mi spună, domnule Locke. Pentru că nu intenţionez să stau de vorbă cu agenţii FBI, decât atunci când vin la mine cu o citaţie.

— Eşti sigur că a fost acelaşi agent?

— Cred că da. E drept că la început nu l-am recunoscut. Doar nu-l mai văzusem din august. Dar odată intraţi în magazin, mi-a arătat insigna şi mi-a spus cum îl cheamă. După asta, am luat-o la fugă.

Locke apăsă pe un alt buton şi se aşeză din nou pe scaun. Lambert stătea, zâmbitor, în spatele lui.

— Ascultă, Mitch, ţi-am mai explicat odată toată situaţia. Tipii ăştia sunt din ce în ce mai îndrăzneţi. Luna trecută l-au contactat pe Jack Aldrich în timpul prânzului, într-un local de pe Second Street. Nu ştim care le sunt intenţiile, dar e clar că Tarrance şi-a pierdut minţile. E o hărţuială evidentă.

Deşi îl privea cu atenţie, Mitch nu-l asculta. Se gândea doar la Kozinski şi la Hodge, la văduvele lor atât de frumoase şi la copii, aşa cum îi văzuse la înmormântare.

Ochi Negri îşi drese glasul.

— E o problemă gravă, Mitch. Dar să ştii că noi nu avem nimic de ascuns. FBI-ul ar fi putut să-şi cheltuiască vremea investigându-ne clienţii, dacă are bănuieli. Noi suntem avocaţi. Putem să reprezentăm persoane care cochetează cu legea, dar, în ceea ce ne priveşte, n-am greşit cu nimic. Toată povestea asta este extrem de neplăcută pentru noi.

Mitch zâmbi şi-şi desfăcu braţele.

— Spuneţi-mi ce vreţi să fac! întrebă el cu sinceritate.

— Nu ai ce să faci, Mitch, zise Lambert. Pur şi simplu fereşte-te de tipul ăsta. Şi informează imediat despre orice mişcare din partea lui, fie ea doar o privire.

— Da' asta a şi făcut, interveni Avery în apărarea lui. Mitch încerca să arate cât mai demn de milă.

— Acum poţi să pleci, Mitch, îi spuse Lambert. Şi ţine-ne la curent cum merg treburile.

Mitch ieşi singur din încăpere.

De Vasher se plimba nervos prin birou, ignorându-i pe cei patru asociaţi.

— Minte. Vă spun că minte. Animalul ăsta minte. Sunt sigur de asta.

— Ce a văzut omul tău? întrebă Locke.

— Omul meu a văzut cu totul altceva. Absolut altceva. El zice că McDeere şi Tarrance au intrat perfect normal în magazin. N-a fost vorba de nici un fel de intimidare fizică din partea lui Tarrance. Omul meu mai zicea că au dispărut amândoi în fundul magazinului şi că au

stat acolo vreo trei-patru minute. E clar că şi ei l-au văzut pentru că au ieşit val-vârtej din magazin. McDeere ţipa şi-l îmbrâncea pe Tarrance. Ceva nu e-n regulă, ascultaţi-mă pe mine.

— Tarrance l-a prins de braţ pe McDeere şi l-a târât în magazin? întrebă Nathan Locke, în cuvinte clare şi precise.

— Pe dracu'! Şi tocmai asta-i problema. McDeere a intrat acolo de bună voie şi minte când zice că tipul l-a înşfăcat de braţ. Omul meu zice că, dacă nu l-ar fi observat, cei doi ar mai fi stat înăuntru.

— Dar nu eşti sigur, zise Nathan Locke.

— La dracu'! Bineînţeles că nu sunt sigur, că doar nu m-au invitat să merg cu ei în magazin.

De Vasher continuă să se plimbe nervos, în timp ce avocaţii examinau cu multă atenţie podeaua încăperii. De Vasher îşi aprinse o ţigară.

În sfârşit, Oliver Lambert fu cel care rupse tăcerea:

— Uite ce e, De Vasher. E foarte posibil ca McDeere să spună adevărul şi omul să nu fi recepţionat corect semnalele. E foarte posibil. Eu cred că McDeere are dreptul la prezumţia de nevinovăţie.

De Vasher mormăi ceva fără să ia în seamă cele auzite.

— Din câte ştii tu, au mai avut vreo întâlnire din august şi până acum? interveni Royce McKnight.

— Nu ştiu nimic despre vreo altă întâlnire, da' asta nu înseamnă că nu ar fi putut să stea de vorbă, nu? Nici de ăilalţi doi n-am ştiut nimic până când era cât pe-aci să fie prea târziu. Practic, e imposibil să le urmăreşti fiecare mişcare, zise De Vasher, plimbându-se de colo-colo; era clar că se gândea la ceva.

— Trebuie să stau de vorbă cu el, zise în cele din urmă.

— Cu cine?

— Cu McDeere. A venit vremea să avem o mică discuţie, doar eu şi el.

— Despre ce? întrebă Lambert nervos.

— Lasă-mă pe mine să am grijă de asta, da? Stai de-o parte şi nu te băga.

— Cred că este încă prea devreme pentru asta, zise Locke.

— Mă doare-n cot de ce crezi tu. Dacă era să vă ocupaţi voi, circarilor, de partea de securitate, pân'acu eraţi cu toţii la pârnaie.

Mitch stătea în biroul lui, admirând pereţii. Migrena îşi făcea simţită prezenţa undeva, la baza craniului, şi-i era rău. Cineva bătu la uşă.

— Intră, zise el încet.

Era Avery.

— Nu vrei să mergem să mâncăm?

— Nu, mulţumesc. Nu mi-e foame.

Asociatul îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor şi-i zâmbi

cu căldură.

— Mitch, ştiu că eşti îngrijorat. Da' hai să luăm o pauză. Eu trebuie să merg în oraş, la o şedinţă. Hai să ne întâlnim la Manhattan Club la ora unu. Luăm prânzul şi stăm şi de vorbă. Am programat limuzina pentru tine. O să te aştepte până la fără un sfert.

Mitch reuşi să schiţeze un zâmbet, încercând să se arate impresionat de grija lui Avery.

— Da, sigur. De ce nu?

— Bun. Atunci ne vedem la ora unu.

La fără un sfert, Mitch ieşi din clădire şi se îndreptă spre limuzină. Şoferul îi deschise portiera şi Mitch constată surprins că în maşină mai era cineva.

În colţul canapelei din spate, era aşezat un bărbat chel şi masiv, al cărui gât de taur se revărsa peste gulerul cămăşii.

— Numele meu este De Vasher. Îmi pare bine să te cunosc, Mitch, zise el întinzând mâna.

— Nu cumva am greşit maşina? întrebă Mitch.

— Nu, nu, nici o grijă. Stai calm.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Deocamdată poţi să stai liniştit şi să mă asculţi. Pentru că noi doi trebuie să stăm puţin de vorbă.

Maşina intră pe Riverside Drive şi se îndreptă spre podul Hernando De Soto Bridge.

— Unde mergem? întrebă Mitch.

— Să ne plimbăm puţin. Linişteşte-te, fiule.

„Prin urmare, eu sunt numărul şase, se gândi Mitch. Ei, asta e. Ba nu, ia stai puţin. Tipii dăduseră dovadă de mult mai multă imaginaţie în privinţa asasinării oamenilor."

— Mitch, îmi dai voie să-ţi spun pe nume?

— Fireşte.

— Bun. Uite ce e, Mitch, eu răspund de securitatea firmei ăsteia şi...

— Da' de ce are nevoie firma de aşa ceva?

— Dacă mă asculţi, am să-ţi explic, fiule. Prin grija bătrânului Bendini, firma este dotată cu un program extensiv de securitate. Şi asta pentru că bătrânul era obsedat de securitate şi discreţie. Meseria mea este să protejez firma şi, ca să fiu cinstit, suntem foarte îngrijoraţi de toată povestea asta cu FBI-ul.

— Păi şi eu sunt tot atât de îngrijorat.

— Da. Şi noi suntem convinşi că FBI-ul este hotărât să-şi infiltreze oamenii în interiorul firmei, în speranţa că va obţine informaţii despre anumiţi clienţi.

— Despre care clienţi?

— Despre unii foarte bogaţi care plătesc nişte taxe discutabile.

Mitch dădu din cap şi-şi îndreptă privirea spre apele fluviului care curgea pe sub ei. Trecuseră deja în Arkansas, iar Memphis-ul abia se mai zărea undeva, în urmă. De Vasher îşi încrucişase braţele peste pântece şi nu mai scotea nici o vorbă. După ce traversă fluviul, maşina părăsi interstatala şi intră pe un drum de ţară, care cotea spre est. În cele din urmă, o luă pe un alt drum pavat cu prundiş care traversa câmpurile de fasole înşirate de-a lungul fluviului. După câtăva vreme, Memphis-ul reapăru brusc dincolo de apă.

— Unde mergem? întrebă Mitch, în a cărui voce se ghicea o stare de nelinişte.

— Stai calm. Vreau să-ţi arăt ceva.

„Un loc de înmormântare", îşi zise Mitch în sinea lui. Maşina se opri pe o stâncă, la poalele căreia se afla un banc de nisip, chiar la marginea apei. Pe celălalt mal se înălţau siluetele impresionante ale zgârie-norilor din Memphis. Se zărea până şi Bendini Building.

— Hai să facem câţiva paşi împreună, zise De Vasher.

— Până unde? întrebă Mitch.

— Hai, vino. Totul e-n regulă.

De Vasher deschise portiera, coborî şi se îndreptă spre partea din spate a maşinii. Mitch îl urmă fără să se grăbească.

— Cum spuneam, Mitch, suntem foarte îngrijoraţi de povestea asta cu FBI-ul. Pentru că ăştia, dacă accepţi să stai de vorbă cu ei, devin tot mai îndrăzneţi şi după aia, cine ştie ce le trăzneşte prin cap să facă. Este absolut imperativ să nu mai discuţi cu ei niciodată. S-a înţeles?

— Da, am înţeles chestia asta încă de la prima lor vizită, cea din august.

Deodată, Mitch se trezi cu faţa lui De Vasher aproape lipită de a lui. Tipul rânjea răutăcios.

— Am aici ceva care te va face să fii cinstit, zise el, scoţând din buzunar un plic de format mare.

— Ia uită-te puţin la astea, continuă el pe un ton sarcastic.

Mitch deschise nervos plicul. Erau patru fotografii opt pe zece, alb-negru, foarte bine făcute, pe plajă. Fata.

— Dumnezeule! Cine le-a făcut? strigă Mitch.

— Ce importanţă are cine le-a făcut? Important este că tu eşti ăla de-acolo, nu?

Nu era nici o îndoială cu privire la identitatea personajului masculin. Mitch îşi pierdu stăpânirea de sine şi rupse fotografiile în zeci de bucăţele pe care le aruncă înspre De Vasher.

— Oh, mai am o grămadă la birou, zise calm De Vasher. Nu vreau deloc să le folosim, dar dacă mai ai încă o conversaţie, una mică de tot, cu domnul Tarrance sau cu oricare alt federal, o să le trimitem soţiei tale. Cum ţi-ar place chestia asta, Mitch? Ia închipuieşte-ţi-o pe

nevestica ta cum se duce să ia din cutia de scrisori cataloagele alea ale ei şi cum dă peste plicul ăsta ciudat. Ei? Ce zici? Gândeşte-te bine de tot la povestea asta. Data viitoare când tu şi Tarrance o să mai vreţi să vă cumpăraţi pantofi de plastic, adu-ţi aminte de noi, Mitch. Pentru că o să fim în preajmă.

— Cine a mai văzut fotografiile astea?

— Eu şi ăla care le-a făcut şi acum le-ai văzut şi tu. Nimeni altcineva de la firmă nu ştie de ele şi nici n-am de gând să le arăt cuiva. Da' dacă mai faci vreo figură, ceva mă face să cred că or să fie distribuite întregului personal la ora prânzului. Să ştii că eu sunt un jucător foarte dur, Mitch.

Tânărul se sprijini de portbagaj şi-şi masă tâmplele. De Vasher veni lângă el.

— Ascultă la mine, fiule. Eşti un tânăr foarte valoros şi eşti pe cale să faci avere. Nu-ţi da singur cu piciorul în cur. Stai în banca ta, munceşte în draci, respectă regula jocului, cumpără-ţi maşini noi, fă-ţi case mereu mai mari, tot tacâmul. Stai la un loc cu toţi ceilalţi, nu-ncerca să faci pe eroul. Pe onoarea mea că nu vreau să mă folosesc de fotografiile astea.

— Bine, bine, am înţeles.

21

Timp de şaptesprezece zile şi şaptesprezece nopţi, Wayne Tarrance şi colegii lui nu-şi mai făcură simţită prezenţa în viaţa dată peste cap a familiei McDeere. Şi astfel, cei doi tineri îşi regăsiră vechile obiceiuri: Mitch lucra câte optsprezece ore pe zi şi nu ieşea din birou decât ca să meargă acasă. Până şi prânzul şi-l lua la serviciu. Avery îi trimitea pe alţii cu comisioane sau la tribunal. Mitch ajunsese să evite chiar şi toaletele sau camera pentru cafea. Acum avea certitudinea că este urmărit. Nu-i cunoştea pe cei care-l urmăreau, dar era clar ca lumina zilei că, oricine ar fi fost aceştia, erau vital interesaţi de tot ceea ce făcea el. Aşa că stătea ţintuit în birou, în spatele uşii închise, muncind conştiincios, facturând cu furie şi încercând să uite că în clădirea aceea, la etajul al cincilea, un ticălos pe nume De Vasher avea o colecţie de fotografii cu care ar fi putut să-l distrugă.

Cu fiecare zi liniştită care trecea, Mitch se retrăgea tot mai mult în sanatoriul acela personal, sperând tot mai tare ca întâmplarea din magazinul de pantofi să-l fi speriat pe Tarrance sau, şi mai bine, ca acesta să fi fost concediat sau poate că Voyles va fi uitat, pur şi simplu, de întreaga operaţiune, în aşa fel încât Mitch să-şi vadă, liniştit şi fericit, de averea lui pe cale de a se naşte şi de idealul de a deveni asociat al firmei Bendini, Lambert & Locke. Mda, ce-ar fi dacă? Atâta doar, că ştia foarte bine care era realitatea.

Pentru Abby, casa lor era un fel de închisoare din care însă

putea să iasă şi în care putea să intre după dorinţă. Aşa că făcea ore suplimentare la şcoală, petrecea mult mai mult timp plimbându-se pe străzi sau făcând cumpărături. Era atentă la fiecare persoană pe care o întâlnea şi mai ales la bărbaţii îmbrăcaţi în costume închise la culoare care o priveau. Se hotărî să poarte ochelari de soare cu lentile negre, ca să nu i se poată vedea ochii, şi îi purta chiar şi pe ploaie. Noaptea târziu, când era singură şi-l aştepta pe Mitch, contempla pereţii şi se lupta cu dorinţa de a căuta aparatele despre a căror existenţă nu mai avea nici o îndoială. „Telefoanele puteau fi examinate cu lupa; doar microfoanele şi firele nu erau invizibile", îşi zicea ea. De nenumărate ori se gândise să cumpere o carte despre chestiile astea pentru ca să le poată identifica, dar Mitch nu fusese de acord. Toate chestiile alea erau, cu siguranţă, aici, în casă, îi zisese el, şi orice încercare de a le găsi ar putea duce la catastrofă.

Aşa că se plimba tăcută prin propria ei casă, fiind mai mult decât conştientă de intimitatea violată şi ştiind că situaţia asta nu poate dura la nesfârşit. Înţelegeau amândoi cât de important era să pară că duc o viaţă normală, astfel încât încercau să aibă conversaţii obişnuite despre serviciu, vreme şi alte asemenea subiecte interesante. Dar totul era plat, forţat şi chiar tensionat. Cât despre sex, dacă în timpul studenţiei făceau dragoste des şi zgomotos, acum latura aceasta a vieţii lor îşi încetase existenţa: cineva, undeva, îi asculta în permanenţă.

Îşi făcură un obicei din plimbările făcute prin cartier în toiul nopţii. De fiecare dată mâncau un sandviş, spuneau re-plicile-stas despre nevoia de exerciţiu fizic şi ieşeau în stradă. Mergeau prin frig ţinându-se de mână şi discutând despre firmă, despre FBI şi despre alternative. Concluzia era mereu aceeaşi: pentru ei, nu exista scăpare. Şi asta de şaptesprezece zile şi şaptesprezece nopţi.

Cea de-a optsprezecea zi fu însă diferită. Seara, pe la nouă, Mitch se simţi epuizat şi se hotărî să plece acasă. Lucrase fără pauză timp de cincisprezece ore şi jumătate, la tariful de două sute pe oră. Ca de obicei, străbătu culoarele de la etajul al doilea, apoi o luă pe scări spre etajul următor. Verifică fiecare birou şi văzu că nimeni nu mai lucra pe etajul acela. Urcă mai departe, la etajul al patrulea, unde porni pe holul dreptunghiular, ca şi cum ar fi căutat ceva anume. Toate luminile erau stinse, în afară de cea din biroul lui Royce McKnight. Mitch reuşi să treacă fără să fie observat. Uşa biroului lui Avery era închisă şi Mitch apăsă pe clanţă. Uşa era încuiată. Intră în biblioteca de la capătul culoarului, în căutarea unei cărţi de care nu avea nevoie. După două săptămâni de astfel de inspecţii întâmplătoare, se convinse că în clădire nu exista nici un circuit închis de televiziune. Tipii ascultau doar, fără să vadă.

Când ajunse la poarta principală, îi zise la revedere lui Dutch

Hendrix şi se îndreptă spre casă. Evident că Abby nu-l aştepta să se întoarcă atât de devreme. Mitch închise fără zgomot uşa garajului şi intră în casă prin bucătărie. Abby era în dormitor. Între bucătărie şi debara era un holişor în care se afla o măsuţă pe care Abby îşi lăsa de obicei corespondenţa primită în ziua respectivă. Mitch îşi aşeză servieta pe măsuţă şi în clipa următoare îl văzu. Un plic mare, pe care cineva scrisese cu carioca neagră „Pentru Abby McDeere". Pe plic nu era menţionat nici un expeditor, în schimb apăreau, caligrafiate neglijent, cuvintele: fotografii – nu îndoiţi. Simţi că inima i se opreşte în piept şi încetă să respire. Cu o mişcare bruscă şi nervoasă luă plicul în mână şi constată că fusese deschis.

Fruntea i se acoperi de broboane mari de sudoare. Gura îi era uscată şi nu putea înghiţi. Apoi inima îşi reluă bătăile în ritmul unui pickamer. Respiraţia îi era grea şi dureroasă. I se făcu greaţă. „În clipa asta, Abby e în pat", se gândi el. Se simţea lovit, bolnav, distrus şi nebun de furie. Îşi şterse fruntea şi încercă să se adune. „ Poartă-te ca un bărbat, ce dracu'„, se îmbărbătă singur.

Abby era într-adevăr în pat şi citea, cu televizorul aprins. Câinele era în curte. Când Mitch deschise uşa, Abby se ridică brusc din pat şi îngrozită, fu cât pe-aci să înceapă să ţipe. Apoi îl recunoscu.

— Doamne, cum m-ai speriat, Mitch!

În ochi îi strălucea spaima; treptat, locul acesteia fu luat de licăriri amuzate. Era clar că nu plânsese, căci în privirea ei nu se zărea nici o urmă de suferinţă sau de furie. Dar Mitch tot nu putea să articuleze nici un cuvânt.

— Cum de eşti acasă? întrebă ea, zâmbind acum de-a binelea.

Zâmbind?

— Păi, aici locuiesc, dacă-ţi aduci aminte! zise el cu glas pierit.

— Bine, da' nu puteai să dai şi tu un telefon?

— Chiar trebuie să dau telefon înainte de a veni acasă la mine?

Răsuflarea aproape că-i revenise la normal. Abby era bine!

— Mmm, ar fi foarte drăguţ din partea ta. Hai, vino şi sărută-mă.

El se aplecă şi o sărută, apoi îi întinse plicul.

— Ce-i cu asta? întrebă el, pe un ton degajat.

— Ştiu şi eu? Poate-mi spui tu despre ce e vorba. Plicul a venit pe numele meu, dar înăuntru era gol, zise ea, închizând cartea şi punând-o pe noptieră.

Înăuntru era gol! Mitch zâmbi şi o sărută din nou.

— Aştepţi vreo fotografie de undeva? întrebă el nevinovat.

— Din câte ştiu eu, nu. Trebuie să fie o greşeală.

Mitch aproape că îl auzea pe De Vasher râzând în biroul de la etajul al cincilea. Ticălosul ăla umflat era chiar în clipa asta undeva, într-o încăpere întunecată, înţesată de fire şi de aparate, cu căştile

lipite pe bila aia de bowling care-i ţinea loc de cap şi mai că plesnea de râs.

— Hm, ciudat, zise Mitch.

Abby îşi trase pe ea o pereche de blue-jeans şi îi făcu semn să meargă în curte. Mitch dădu aprobator din cap. Semnul era simplu şi clar, doar o ridicare sau o clătinare a capului în direcţia respectivă.

Mitch puse plicul la loc pe măsuţa de unde îl luase şi, preţ de o secundă, îşi plimbă degetele peste literele mâzgălite pe plic. Fuseseră scrise probabil chiar de mâna lui De Vasher. Mitch aproape că îi auzea hohotele de râs şi îi vedea rânjetul răutăcios. Probabil că fotografiile făcuseră deja turul mesei din sufrageria rezervată asociaţilor firmei. Parcă-i şi vedea pe Lambert, pe McKnight, ba chiar şi pe Avery căscând nişte ochi plini de admiraţie şi uitând de cafele şi prăjituri.

La dracu'! Foarte bine, în fond, că se distrează. Doar nu le-au mai rămas decât câteva luni din carierele alea strălucite, bogate şi fericite ale lor.

Când Abby trecu pe lângă el, o prinse de mână.

— Ce-avem de mâncare astă-seară? întreba el pentru urechile care-i ascultau.

— Hm, mai bine am merge să mâncăm în oraş. O asemenea oră de întoarcere acasă ar merita sărbătorită.

— Nu-i o idee rea, zise Mitch, în timp ce ieşeau împreună pe uşa de serviciu.

Odată ajunşi în întunericul ocrotitor din curte, Mitch o întrebă pe Abby:

— Ce s-a întâmplat?

— Ai primit azi o scrisoare de la Doris. Îţi scrie că e la Nashville, că se întoarce la Memphis pe 27 februarie şi că trebuie să te vadă. E ceva important. Era o scrisoare foarte scurtă.

— Pe 27 zici? Bine, da' asta a fost ieri!

— Ştiu şi bănuiesc că Doris asta e de-acum aici, în oraş. Mă întreb ce vrea de la tine.

— Mda, iar eu mă-ntreb unde o fi.

— Ştiu şi eu?! Scria că soţul ei are o slujbă chiar aici, în Memphis.

— Atunci e bine. O să ne caute ea, zise Mitch.

Nathan Locke închise uşa biroului şi-i făcu semn lui De Vasher să se aşeze la mica masă de conferinţe de lângă fereastră. Cei doi bărbaţi se detestau reciproc şi nu încercau să pară amabili. Dar afacerile erau afaceri şi în plus primeau ordin de la aceeaşi persoană.

— Lazarov mi-a spus să discut doar cu tine, zise De Vasher. Am stat două zile cu el în Las Vegas şi pot să-ţi spun că e foarte îngrijorat. De fapt toţi sunt îngrijoraţi, Locke, iar el are încredere în tine mai mult decât în oricine altcineva de-aici. Pe tine te simpatizează chiar

mai mult decât pe mine.

— E foarte uşor de înţeles de ce, zise Locke fără să zâmbească. Ridurile adânci din jurul ochilor se strânseră brusc, iar privirea-i intensă şi grea se aşeză pe De Vasher.

— Mă rog; oricum, vrea ca noi doi să discutăm câteva lucruri.

— Te-ascult.

— Ei bine, află că McDeere minte. Ştii că Lazarov s-a bătut mereu cu pumnul în piept că are o sursă chiar înăuntrul FBI-ului. Drept să spun, eu unu' n-am crezut niciodată în povestea asta şi nici acum nu prea cred în ea, da' Lazarov pretinde că sursa aia i-a spus că McDeere a avut o întâlnire secretă cu nişte mahări din FBI atunci, în ianuarie, când băiatul vostru a fost la Washington. Oamenii noştri n-au văzut nimic, da' e drept că, practic, e imposibil să urmăreşti pe cineva douăş'patru de ore pe zi. Aşa că e foarte posibil ca băiatu' să se fi strecurat fără ştirea noastră.

— Tu crezi că e adevărată chestia asta?

— N-are importanţă ce cred eu. Important este că Lazarov crede că este adevărată. În orice caz, el mi-a spus să m-apuc să schiţez planurile pentru, ăă, ca să, ăă, avem grijă de el.

— Să schiţezi pe dracu', De Vasher! Doar nu putem să ne tot eliminăm oamenii.

— E vorba doar de nişte planuri preliminare şi nimic mai mult. Să ştii că eu i-am spus lui Lazarov că, după mine, e încă devreme pentru aşa ceva şi că ar fi o greşeală. Numai că ei sunt foarte îngrijoraţi, Locke.

— Bine, da' nu putem continua în felul ăsta, De Vasher. Vreau să spun că... of, la dracu'! Avem doar şi o reputaţie de care trebuie să ţinem seama. Rata noastră de accidente e mai mare şi decât cea din forajul petrolier şi lumea o să înceapă să vorbească. Dacă o ţinem tot aşa, nici un student cu mintea întreagă n-o să se mai angajeze la noi.

— Ei, nu cred că e cazul să fii îngrijorat pe chestia asta. Pentru că Lazarov a zis să-ţi transmit că a îngheţat angajările. Şi mai vrea să ştie câţi dintre membrii obişnuiţi ai firmei ignoră încă realitatea.

— Cred că cinci. Ia să vedem: Lynch, Sorrell, Buntin, Myers şi McDeere. Da, cinci.

— Lasă-l pe McDeere. Lazarov e convins că ăsta ştie mult mai multe decât credem noi. De ăilalţi patru eşti sigur că nu ştiu nimic?

Locke se gândi o clipă, apoi mormăi:

— Păi, noi nu le-am spus nimic. Voi sunteţi ăia care-i ascultaţi şi-i supravegheaţi. Voi ce-aţi auzit?

— Nimic la ăştia patru. Toţi se poartă ca şi cum n-ar şti şi n-ar bănui nimic. Poţi să-i dai afară?

— Să-i dau afară! De Vasher, vorbim de nişte avocaţi şi avocaţii nu pot fi daţi afară. Şi mai sunt şi angajaţi foarte loiali ai firmei!

— Locke, firma asta este pe cale să se schimbe. Lazarov vrea să fie concediaţi cei care nu sunt încă la curent cu ce se întâmplă şi să nu se mai facă angajări. E clar că federalii şi-au schimbat strategia, aşa că a venit timpul să ne-o schimbăm şi noi. Lazarov vrea să strângă şurubul şi să astupe toate spărturile. Doar n-o să stăm să ne uităm cum ne agaţă băieţii.

— Să-i concediez, repetă Locke, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Bine, dar firma asta nu a concediat niciodată vreun avocat.

— Locke, dă-mi voie să-ţi spun că eşti înduioşător. Adică ne-am descotorosit de cinci avocaţi, da' niciodată n-am concediat vreunul. Hai că-i bună. Ai o lună ca să rezolvi chestia asta, aşa că mai bine apucă-te de studiu. Eu ţi-aş sugera să-i concediezi pe toţi patru odată. Spune-le că aţi pierdut o sumă mare de bani şi ca sunteţi nevoiţi să vă restrângeţi.

— De Vasher, noi avem clienţi, nu facem afaceri.

— Bine, bine. Atunci, vezi că cel mai tare client al vostru v-a cerut să-i concediaţi pe Lynch, Myers, Sorrell şi Bun-tin. Aşa că fii atent ce şi cum faci.

— Şi cum să-i concediem pe cei patru fără să ne legăm şi de McDeere?

— Las' că găseşti tu ceva valabil, Nat. Ai o lună de zile la dispoziţie. Scapă de ăştia şi nu angaja nici unul nou. Lazarov vrea să aveţi aici o firmă mică şi unită, în care toată lumea să aibă încredere în toată lumea. Pentru că, Nat, să ştii de la mine: tipul e speriat şi nebun de furie. Nu cred că e nevoie să-ţi spun ce s-ar întâmpla dacă vreunul dintre băieţii tăi şi-ar vărsa sacul.

— Nu, nu e nevoie să-mi spui. Şi pentru McDeere ce planuri are?

— în momentul ăsta, nimic în plus peste ceea ce facem. Suntem pe recepţie două'şpatru de ore din două'şpatru şi pot să-ţi spun că puştiul n-a suflat nici o vorbă nimănui, nici măcar nevesti-si. Efectiv nici o vorbă! Tarrance l-a înghesuit de două ori şi v-a raportat de fiecare dată. Eu tot mai cred că a doua întâlnire a fost cam dubioasă, aşa că suntem foarte atenţi. Pe de altă parte, Lazarov insistă că la Washington ar mai fi avut loc o a treia întâlnire şi încearcă să obţină confirmarea. Dacă, până la urmă, McDeere chiar s-a întâlnit acolo cu federalii şi n-a raportat chestia asta, atunci sunt sigur că Lazarov o să-mi spună să acţionez cât mai repede. Din cauza asta vrea planuri preliminare pentru eliminarea lui McDeere.

— Şi cum ai de gând să o faci?

— Acum e prea devreme ca să-ţi spun ceva. Nu m-am gândit prea mult la varianta asta.

— Eşti la curent cu faptul că McDeere şi nevastă-sa pleacă peste două săptămâni în vacanţă în Cayman? Or să stea într-unul din

apartamentele noastre.

— Mm, nu prea mai merge s-o facem tot acolo. Ar da de bănuit. Lazarov mi-a dat ordin să o las gravidă pe damă.

— Pe nevasta lui McDeere?

— îhâ. Vrea ca tipii să aibă un bebeluş, adică o mică posibilitate de constrângere. Cum dama ia pilula, o să fim obligaţi să dăm o spargere, şi să-i înlocuim pilulele cu... altceva.

La auzul acestor cuvinte, prin ochii cei mari şi negri trecu o umbră de tristeţe.

— Ce dracu' se-ntâmplă, De Vasher? întrebă el încet.

— Firma asta e pe cale să se schimbe, Nat. Ţi-am spus doar. Se pare că federalii sunt foarte interesaţi de ea şi iscodesc cam mult. Cine ştie, te pomeneşti că într-o zi unul dintre băieţi muşcă din momeală şi-atunci o să fiţi nevoiţi să părăsiţi urgent oraşul în toiul nopţii.

— Nu pot să cred aşa ceva, De Vasher. Doar un nebun şi-ar risca viaţa şi familia pentru promisiunile amărâte ale federalilor. Pur şi simplu, nu-mi vine să cred că aşa ceva s-ar putea întâmpla. Băieţii ăştia sunt prea isteţi şi câştigă prea mulţi bani ca să le dea cu piciorul.

— Sper să ai dreptate, Locke.

22

Agentul de închirieri se sprijini de peretele ascensorului şi-şi lăsă privirea să alunece admirativ pe fusta mini de piele neagră din faţa lui. De sub tivul ei, cele două dungi negre ale ciorapilor de mătase alunecau şerpeşte în jos, spre tocurile negre ale pantofilor. Tocuri aţâţătoare, la fel ca şi fundiţele roşii de pe bombeu. Privirea agentului de închirieri urcă uşor înapoi de-a lungul dungilor de mătase, se opri plină de admiraţie pe rotunjimile unei anumite regiuni a trupului femeii, ajungând apoi la puloverul de caşmir roşu care, aşa, din spate, nu prea dădea la iveală mare lucru. Din faţă însă, panorama era absolut impresionantă. Părul blond platinat al femeii depăşea linia umerilor şi contrasta plăcut cu roşul caşmirului. Bărbatul puse una lângă alta culoarea părului, fusta scurtă de piele, dungile de la ciorapi, tocurile acelea ispititoare şi puloverul strâmt, bine întins pe rotunjimile alea grozave, şi ştiu că în faţa lui se afla o femeie pe care putea s-o aibă. Da, şi i-ar fi plăcut să o ştie acolo, în clădire. Femeia nu voia decât un birou mititel, iar chiria era negociabilă.

Ascensorul se opri, uşa se deschise şi cei doi ieşiră în coridorul strâmt.

— Pe-aici, zise el, răsucind comutatorul. Când ajunseră în capătul culoarului, bărbatul se opri şi descuie o uşă de lemn pe care timpul lăsase urme adânci.

— E un birou cu două încăperi, cam două sute de picioare pătrate, explică, răsucind un alt comutator.

Tammy se opri lângă fereastră.

— Vederea e O.K., constată ea, privind în depărtare.

— Da, e drăguţă. Covorul e nou, zugrăveala e din toamna trecută. Camera de odihnă e acolo, pe culoar. Una peste alta, nu e deloc rău aici. Clădirea a fost renovată acum vreo opt ani.

În timp ce vorbea, bărbatul privea cu multă atenţie dungile de la ciorapi.

— Mda, nu e rău, zise Tammy fără să răspundă de fapt observaţiilor lui. Cum se numeşte clădirea asta?

— Cotton Exchange Building. Este una din cele mai vechi clădiri din Memphis. Este o adresă efectiv prestigioasă.

— îhâ. Şi chiria, cât este de prestigioasă?

Bărbatul îşi drese glasul, prefăcându-se că studiază un dosar: de fapt, privirea îi era lipită de tocurile înalte din faţa lui.

— Păi, ce-i drept, biroul este foarte mic. La ce ziceai că-ţi trebuie?

— Muncă de secretariat. Pe cont propriu.

Femeia se mută la cealaltă fereastră, fiecare mişcare fiindu-i urmărită cu aviditate de privirea intensă a bărbatului.

— înţeleg. Şi cât timp o să ai nevoie de biroul ăsta?

— Şase luni, poate chiar un an.

— OK. Pentru şase luni îl putem închiria cu trei-cinci-zeci pe lună.

Tammy nici măcar nu tresări. Îşi scoase piciorul drept din pantof şi şi-l frecă de glezna stângă. Dunga ciorapului se pierdea pe talpă. Unghiile degetelor erau vopsite în... roşu! Se rezemă de pervazul ferestrei în aşa fel încât fesele rotunde se iţeau şi mai obraznice prin fusta strâmtă. Dosarul din mâna bărbatului tremura ca frunza-n vânt.

— Sunt gata să plătesc două-cincizeci pe lună, zise ea pe un ton autoritar.

Bărbatul îşi drese din nou glasul. N-avea rost să se lase purtat de lăcomie. Cele două cămăruţe n-aveau oricum căutare şi nici nu fuseseră ocupate de ani de zile. Şi poate că în clădire va fi nevoie de o secretară liber-profesionistă. La dracu', poate chiar el va avea nevoie de aşa ceva.

— Trei sute şi nici un ban mai puţin. Clădirea asta este foarte căutată, iar în momentul de faţă este ocupată în proporţie de nouăzeci la sută. Trei sute pe lună şi să ştii că e o sumă teribil de mică. Abia dacă acoperă cheltuielile.

Tammy se răsuci brusc pe călcâie şi bărbatul îi avu dintr-o dată în faţa ochilor: erau strâns înfăşuraţi în caşmirul roşu al puloverului şi îl priveau cu impertinenţă.

— în anunţ era vorba de birouri mobilate, zise ea.

— Da, bineînţeles. Îl putem mobila şi pe ăsta, zise nerăbdător

să ajungă la o înţelegere. Spune-mi ce doreşti.

Femeia privi în jur.

— Păi, aş avea nevoie de un birou, de câteva fişete pentru dosare şi de două scaune pentru clienţi. Nu vreau lucruri scumpe. În cealaltă încăpere nu am să pun decât un copiator.

— Nici o problemă, totul se va aranja, zise el zâmbitor.

— în cazul ăsta, plătesc trei sute pe lună.

— Bun, zise el scoţând un contract de închiriere dintr-un dosar. Numele?

— Doris Greenwood. De fapt, mama ei era Doris Greenwood. Ea fusese pur şi simplu Tammy Inez Greenwood, asta până să dea peste Buster Hemphill, cel care deveni— absolut legal – mai târziu Elvis Aaron Hemphill şi care făcu ca viaţa ei să o ia cam la vale. Mama lui Tammy locuia la Effingham, Illinois.

— OK., Doris, zise el, punându-şi în voce toată suavitatea de care era în stare, doar îşi spuneau pe nume acum. Adresa?

— Da' pentru ce ai nevoie de adresă? îl întrebă pe un ton iritat.

— Ăă, pur şi simplu ne trebuie.

— Nu vă priveşte unde locuiesc.

— Bine, bine, lasă, nici o problemă, zise el şi, cu un gest plin de dramatism, trase o linie la rubrica respectivă. Aşa; ia să vedem. Facem contractul începând de astăzi, 2 martie, până pe 2 septembrie, adică şase luni. Eşti mulţumită?

Ea dădu aprobator din cap şi-şi aprinse o ţigară.

Bărbatul citi paragraful următor.

— OK. Deci prin contract noi pretindem o depunere de trei sute de dolari şi chiria pe o lună anticipat.

Dintr-un buzunar al fustei strâmte de piele neagră, Tammy scoase un teanc de bancnote, din care numără şase bucăţi de o sută şi le aşeză pe masă.

— Chitanţa, te rog, ceru ea.

— Fireşte, răspunse el continuând să scrie.

— La ce etaj suntem aici? întrebă ea apropiindu-se din nou de fereastră.

— La nouă. Dacă întârzii cu chiria de cincisprezece ale lunii, plăteşti un plus de zece la sută. Noi avem dreptul să venim în inspecţie ori de câte ori dorim. Încăperile închiriate nu pot fi folosite în scopuri ilegale. Chiriaşul plăteşte toate facilităţile şi asigurarea. O să ai un loc rezervat în parcarea de peste drum. Poftim două chei. Întrebări?

— Mda. Ce se întâmplă dacă lucrez la ore mai ciudate? Adică noaptea, noaptea foarte târziu.

— Ce să se întâmple? Nimic. Poţi să vii şi să pleci când vrei. Dacă se întunecă, paznicul de pe Front Street o să-ţi descuie uşa.

Tammy îşi vârî o ţigară între buzele încărcate de ruj şi se apropie de masă. Aruncă o privire pe contract, ezită o clipă şi în cele din urmă semnă cu numele Doris Greenwood.

Cei doi ieşiră din birou, încuiară uşa şi se îndreptară spre ascensor.

A doua zi la prânz, ciudatul mobilier fu adus şi Doris Greenwood de la Greenwood Services aşeză maşina de scris şi telefonul, ambele închiriate, pe biroul personal. Dacă se aşeza chiar în faţa maşinii de scris şi-şi întorcea uşor capul spre stânga, putea să vadă prin fereastră traficul de pe Front Street. Umplu sertarele biroului cu hârtie de scris, bloc-notes-uri, creioane şi alte asemenea fleacuri. Pe fişete şi pe măsuţa dintre cele două scaune destinate clienţilor, împrăştie artistic reviste ilustrate.

— Cine este? întrebă Tammy când auzi bătaia în uşă.

— Copiatorul, îi răspunse o voce.

Tammy descuie uşa şi lăsă să intre în încăpere un omuleţ plin de energie, care răspundea la numele de Gordy. După ce se năpusti în încăpere, tipul privi în jur şi întrebă cu brutalitate:

— Ia zi, cucoană, unde vrei să ţi-l punem?

— Acolo, răspunse ea, arătând spre încăperea goală de alături.

Doi tineri în uniformă îşi făcură apariţia trăgând şi împingând căruciorul pe care aşezaseră aparatul.

Gordy înşiră actele pe biroul lui Tammy.

— E un aparat cam mare pentru locu' ăsta. E unu' d'ăla care face nouăj'de copii pe minut şi se încarcă automat. Ce mai, e o maşină babană.

— Unde trebuie să semnez? întrebă Tammy, ignorând încercarea tipului de a face conversaţie.

El îi făcu un semn cu pixul pe hârtia cu pricina.

— Şase luni cu doi-patruzeci pe lună, inclusiv întreţinerea şi cinci sute de coli pentru primele două luni. Hârtia vrei să fie de dimensiune oficială sau obişnuită?

— Oficială.

— Prima rată e pe zece, luna asta, şi după aia tot aşa, încă cinci luni. Cartea aparatului e pe raft. Dă-mi telefon dacă mai vrei ceva.

Cei doi tineri în uniformă, cu ochii lipiţi de jeans-ii colanţi, prespălaţi şi de tocurile înalte şi roşii, nu se dădeau prea uşor duşi din birou. Omuleţul îi întinsese lui Tammy copia contractului.

— Mulţumesc pentru colaborare, zise el.

Tammy încuie uşa în urma lor, se apropie de fereastră şi-şi lăsă privirea să rătăcească pe Front Street. La două cvartale distanţă de locul unde se afla, etajele patru şi cinci ale lui Bendini Building se înălţau deasupra străzii.

Mitch se îngropase cu bună-ştiinţă într-o grămadă de cărţi şi de

hârţoage. Era extrem de ocupat pentru toată lumea, în afară de Lamar. Era foarte conştient că retragerea lui nu trecuse neobservată, aşa că se aruncase într-o muncă şi mai încrâncenată. Poate că, facturând douăzeci de ore pe zi, le va închide gura tuturor. Poate că banii vor fi un foarte bun izolator.

Nina uitase o cutie cu pizza rece când plecase acasă la sfârşitul programului. Mitch dădu gata conţinutul în timp ce-şi făcu ordine pe birou. Apoi îi telefonă lui Abby ca să-i spună că se duce să-l vadă pe Ray şi că se va întoarce acasă duminică, târziu. În sfârşit, ieşi pe o uşă laterală şi se duse să-şi ia maşina din parcare.

În următoarele trei ore şi jumătate, maşina lui Mitch alergă de-a lungul interstatalei 40. Mitch avea ochii lipiţi de oglinda retrovizoare, dar în tot acest timp nu observă nimic suspect; probabil că îl aşteptau undeva, mai aproape de destinaţie. Când ajunse la Nashville părăsi brusc autostrada şi se avântă în centrul oraşului. Conducând ca un nebun, cu tot felul de fente demne de Formula unu, nimeri în zona de sud, într-un complex de blocuri de locuinţe. „Destul de drăguţ", îşi zise el; parcările erau curăţate şi faţadele din jur erau albe. Toate, fără excepţie. Îşi parcă BMW-ul, de la telefonul public din apropiere chemă un taxi căruia îi dădu o adresă la două cvartale distanţă de locul în care se afla, apoi o luă la fugă printre clădiri şi ajunse la adresa indicată în acelaşi timp cu taxiul.

— La autogara Greyhound, îi strigă el şoferului. Repede pentru că mai sunt doar zece minute până la plecare.

— Stai blând, amice. E la şase străzi de aici.

Mitch se afundă cât putu de mult în canapeaua din spate şi începu să privească foarte atent maşinile care treceau pe lângă ei. Şapte minute mai târziu, taxiul se opri în faţa autogării. Mitch îi aruncă şoferului două hârtii de cinci dolari şi fugi spre casa de bilete unde cumpără un bilet dus pentru autobuzul de patru treizeci spre Atlanta. Ceasul de pe hol arăta patru treizeci şi unu.

— Autobuzul 454, plecarea imediat, anunţă casiera.

Şoferul luă bagajele şi biletul lui Mitch şi îl urmă pe tânăr până la autobuz. Primele trei rânduri de banchete erau ocupate de nişte negri în vârstă, iar o duzină de alţi pasageri erau risipiţi în partea din spate a autobuzului. Mitch călca încet pe interval, privind atent fiecare chip, dar nu găsi ce căuta. În cele din urmă se aşeză la fereastră, pe al patrulea rând din spate, îşi puse o pereche de ochelari de soare şi aruncă o privire în urmă. Din nou nimeni. La dracu'. Doar nu greşise autobuzul! îşi întoarse privirea spre fereastra fumurie; autobuzul se puse în mişcare. Prima oprire va fi la Knoxville şi, cine ştie, poate că legătura lui va aştepta acolo.

Când autobuzul intră pe interstatală, atingând viteza de croazieră, un bărbat în blue-jeans şi cămaşă de bumbac răsări pe locul

gol de lângă Mitch. Era Tarrance. Mitch se simţi deodată mult mai în largul său.

— Unde ai fost până acum? întrebă el.

— La toaletă. Ei, ai reuşit să scapi de ăia? Tarrance vorbea încet, supraveghind în acelaşi timp capetele pasagerilor din faţa lor. Nici unul nu asculta, nici unul nu putea auzi ce vorbeau ei doi.

— L-ai observat pe omul nostru din autogară?

— Da, era lângă telefonul public. Un filfizon negru cu o şapcă roşie pe cap.

— Exact Dacă te-ar fi urmărit cineva ne-ar fi dat de ştire.

— Mie mi-a făcut semn că totul e-n regulă.

Tarrance avea ochii ascunşi de o pereche de ochelari de soare cu lentile-oglindă, iar pe cap îşi îndesase o şapcă verde, de baseball.

— Nu prea eşti în uniformă astăzi, nu-i aşa? remarcă Mitch zâmbind. Voyles ştie că te-ai îmbrăcat aşa?

— Am uitat să-i cer voie. Da' o să-i spun mâine dimineaţă.

— Mâine dimineaţă e duminică.

— Asta n-are nici o importanţă. O să vrea să ştie totul despre plimbarea noastră. Şi-aşa i-am dat toate datele astăzi, înainte de a pleca să mă întâlnesc cu tine.

— Da? Ei, atunci să-ncepem cu începutul. Ce e cu maşina mea?

— Peste câteva minute o luăm de unde ai lăsat-o şi o să o ai fain frumos la Knoxville. În privinţa asta, să n-ai nici o grijă.

— Deci, după părerea ta, tipii n-au cum să dea de noi?

— în nici un caz! Nu te-a urmărit nimeni de când ai plecat din Memphis şi n-am observat nimic suspect nici la Nashville.

— Te rog să-mi ierţi îngrijorarea, dar după rateul dat cu magazinul de pantofi, m-am convins că nu sunteţi scutiţi de prostie.

— Bine, bine, de-acord, a fost o greşeală. Noi...

— A fost o greşeală imensă, care s-ar putea să mă fi pus pe lista neagră.

— Nu cred. Te-ai descurcat de minune şi fii sigur că nu ai să mai fii pus într-o astfel de situaţie.

— Tarrance, promite-mi că nici unul dintre voi nu se va mai apropia de mine în public.

Tarrance aruncă o privire de-a lungul intervalului şi dădu afirmativ din cap.

— Nu aşa, Tarrance. Vreau să aud din gura ta. Promite-mi!

— OK! OK. Îţi promit că n-o să se mai întâmple.

— Mulţumesc. În felul ăsta poate că am să reuşesc să mănânc şi eu la un restaurant fără să fiu agăţat de unul dintre voi.

— OK, am înţeles mesajul.

Un negru bătrân trecu încet pe lângă ei sprijinindu-se într-un baston. Uşa de la toaletă se închise cu un pocnet. Autobuzul

Greyhound zbura ca vântul pe lângă maşinile care respectau codul rutier. Tarrance răsfoia o revistă în timp ce Mitch admira peisajul. Bărbatul cu baston şonticăi înapoi spre locul lui din primul rând.

— Şi care e motivul pentru care te afli aici? întrebă Tarrance cu ochii pe paginile revistei.

— Nu-mi plac avioanele. Întotdeauna călătoresc cu autobuzul.

— Aha, înţeleg. Şi cu ce-ai vrea să începi?

— Păi, Voyles zicea că ai un plan de bătaie.

— Aşa e şi am nevoie de un fundaş.

— Da' ştii că jucătorii buni costă.

— Avem bani.

— O să vă coste al dracului de mult, mult mai mult decât vă aşteptaţi voi. Pentru că, din punctul meu de vedere, e vorba să renunţ la patruzeci de ani carieră; şi nu pot să fac aşa ceva pentru mai puţin de, să zicem, o jumătate de milion pe an.

— Bine, da' asta face douăzeci de milioane!

— Da, ştiu, da' suma e negociabilă.

— Ei, aşa parcă sună mai bine. Deci presupui că ai să poţi practica timp de patruzeci de ani. Să ştii însă că e o presupunere de-a dreptul precară. Pentru că, uite, putem să presupunem şi că în următorii cinci ani vom arunca în aer firma voastră şi atunci te vom inculpa la un loc cu toţi ceilalţi. Dacă vom obţine şi condamnări, atunci ai să faci şi câţiva ani închisoare. N-o să stai prea mult acolo pentru că eşti un intelectual şi nu mă îndoiesc că ai auzit şi tu cât de amabilă este lumea în închisorile federale. Dar, în orice caz, ai să-ţi pierzi autorizaţia, casa, maşinuţa şi, probabil, nevasta. Când ai să ieşi de-acolo, cred că ai să-ţi poţi deschide un birou de detectiv particular, ca prietenul tău Lomax. E o muncă uşoară, cu condiţia să nu te bagi unde nu-ţi fierbe oala

— Ţi-am spus doar că preţul este negociabil.

— Foarte bine, atunci să negociem. Cât vrei?

— Cât vreau pentru ce?

Tarrance renunţă la revista ilustrată şi deschise un roman din acelea pe care le uiţi în autobuz la coborâre. Evident, se prefăcea că citeşte.

— E o întrebare foarte bună, zise el încetişor, vocea confundându-i-se aproape cu torsul motorului. Ce vrem de la tine? Păi, mai întâi, va trebui să renunţi la cariera de avocat, pentru că va trebui să divulgi secrete şi dosare de-ale clienţilor. Or, pentru aşa ceva vei fi dat afară din barou. Apoi, noi doi trebuie să cădem de acord că tu ai să ne oferi firma asta pe tavă. Dacă reuşim, restul va veni de la sine. În al doilea rând şi cel mai important, ai să ne furnizezi suficientă documentaţie ca să inculpăm fiecare membru al firmei şi pe cei mai mulţi dintre şefii Familiei Morolto. Dosarele se află acolo, în

clădirea aceea de pe Front Street.

— De unde ştii?

Tarrance zâmbi.

— Ştiu, pentru că băgăm miliarde de dolari în lupta împotriva crimei organizate. Pentru că îi urmărim de ani de zile pe cei din Familia Morolto. Pentru că avem sursele noastre chiar în interiorul Familiei! Pentru că Hodge şi Kozinski au apucat să vorbească înainte de a fi omorâţi. Mitch, eu zic să ne acorzi totuşi ceva credit.

— Şi crezi că am să pot obţine informaţiile de care aveţi nevoie?

— Sunt convins, domnule consilier, că ai să poţi aduna dovezile care să arunce în aer firma asta şi să distrugă una din cele mai mari familii mafiote din ţară. Va trebui să ne spui totul despre firmă: cum sunt amplasate birourile, numele tuturor secretarelor, funcţionarilor şi auxiliarilor, cum sunt distribuite dosarele clienţilor, ce clienţi are fiecare avocat în parte? Apoi structura de comandă. Şi cine sunt cei de la etajul al cincilea, ce este acolo, de fapt? Unde sunt păstrate înregistrările? Există un depozit central? Care este cantitatea de informaţii stocată pe calculator? Ce cantitate este microfilmată? Şi, cel mai important lucru, va trebui să scoţi informaţiile în afara firmei şi să ni le aduci personal. În momentul în care vom avea dovezi suficiente, vom putea veni peste ei ca să punem mâna pe tot ce e acolo. Numai că ăsta va fi un pas foarte important şi până atunci o să mai treacă ceva timp. Trebuie să avem un dosar solid beton până să obţinem mandatele de percheziţie.

— Doar atâta vreţi?

— Nu. Va mai trebui şi să depui mărturie împotriva tuturor prietenilor tăi şi ştii că procesele s-ar putea să dureze ani de zile.

Mitch respiră adânc şi închise ochii. Autobuzul mergea acum mai încet din cauza unei caravane de rulote care-l depăşiseră. Seara se lăsa încet şi, una câte una, maşinile de pe şosea îşi aprindeau farurile. Să depună mărturie la proces! La aşa ceva chiar că nu se gândise. Tarrance avea dreptate: cu milioanele lor, inculpaţii puteau angaja pe cei mai buni avocaţi penalişti din ţară, iar procesele aveau toate şansele să se lungească la nesfârşit.

Între timp, Tarrance îşi regla lumina de citit, ca şi cum ar fi fost un pasager adevărat într-o călătorie oarecare, şi chiar începu să citească primele pagini din romanul acela de doi bani. După ce autobuzul străbătu vreo treizeci de mile, Mitch îşi scoase ochelarii de soare, îl privi pe Tarrance şi rupse tăcerea.

— Şi cu mine ce se va întâmpla?

— Tu vei primi un munte de bani, vei putea să locuieşti oriunde în ţara asta, sub o nouă identitate, evident, noi îţi vom face rost de o slujbă, îţi vom aranja faţa, vom face absolut tot ce doreşti. În

plus, dacă morala înseamnă ceva pentru tine, atunci vei putea să trăieşti în pace cu tine însuţi.

Mitch încercă zadarnic să privească peisajul. În cele din urmă renunţă şi-l fixă cu privirea pe Tarrance.

— „Dacă morala înseamnă ceva pentru mine?" Mie să nu-mi vorbeşti în felul ăsta, Tarrance. Pentru că eu sunt o biată victimă nevinovată şi tu ştii foarte bine lucrul ăsta.

Pe faţa lui Tarrance se întinse un zâmbet tâmp.

— Şi soţia mea? întrebă Mitch după alte câteva minute de linişte.

— A, poţi s-o păstrezi dacă vrei.

— Dacă ai vrut să faci o glumă, atunci să ştii că e o glumă proastă.

— Ai dreptate, iartă-mă. Fireşte că şi soţia ta va avea tot ce-şi va dori. Cât de mult ştie despre toată povestea asta?

— Ştie tot, zise Mitch, dar îşi aminti deodată de fata de pe plajă. Sau, mă rog, aproape tot.

— O să-i facem rost de o slujbă bună în Departamentul Asigurărilor Sociale în orice parte a ţării veţi dori să vă stabiliţi. Haide, Mitch, până la urmă, dracul n-o să fie chiar atât de negru.

— Mda, o să fie de-a dreptul alb ca zăpada. Ce mai! O să ducem o viaţă minunată până când, într-o zi, unul dintre oamenii voştri o să scape o vorbă în faţa cui nu trebuie şi aşa, numele noastre or să ajungă în paginile ziarelor. Mafia nu uită niciodată; mai ceva ca elefanţii. Şi ştie să-şi păstreze secretele mai bine decât voi. Pentru că voi, băieţi, aţi pierdut oameni; e un adevăr pe care nu-l puteţi nega.

— Nici n-am de gând să-l neg. Şi mai recunosc şi că sunt plini de inventivitate atunci când se hotărăsc să ucidă.

— Mulţumesc. Aşadar, eu unde am să plec?

— Unde doreşti. În momentul de faţă, vreo două mii de martori de-ai noştri trăiesc risipiţi în toată ţara sub alte nume, în alte oraşe, făcând altceva decât au învăţat. Sorţii sunt de partea ta.

— Deci eu hotărăsc?

— Exact. Ori iei banii şi dispari, ori joci rolul marelui avocat şi speri ca noi să nu reuşim să ne infiltrăm în interiorul firmei.

— Ei, Tarrance, e o alegere a dracului de grea.

— Ai dreptate şi mă bucur că tu eşti cel care trebuie să aleagă.

Tovarăşa de drum a bătrânului negru se ridică cu mare greutate de pe locul ei şi începu să-şi târşească picioarele pe interval, apropiindu-se de cei doi bărbaţi. Mâna ei prindea rând pe rând spătarul fiecărui scaun, aşa că Tarrance se aplecă mult spre Mitch atunci când bătrâna ajunse în dreptul lor. Era o negresă de aproape nouăzeci de ani, pe jumătate oloagă, probabil analfabetă, pe care n-o interesa nici cât negru sub unghie conversaţia celor doi; cu toate

astea, Tarrance amuţi, căci nu îndrăznea să vorbească în apropierea unei persoane străine.

Un sfert de oră mai târziu, uşa toaletei se deschise şi dinăuntru se auzi zgomotul apei care se scurgea în containerul autobuzului. Bătrâna îşi târşi picioarele înapoi pe interval, până la locul ei.

— Cine este Jack Aldrich? întrebă Mitch. Bănuia că era vorba de o acoperire şi de aceea urmări cu mare atenţie reacţia vecinului său. Tarrance îşi ridică privirea de pe carte şi o fixă pe scaunul din faţă.

— Numele mi-e cunoscut, da' nu ştiu de unde să-l iau. Mitch reveni la peisajul ce mai putea fi zărit pe fereastră.

Tarrance ştia, pentru că tresărise şi-şi mijise prea repede ochii înainte de a răspunde întrebării lui Mitch. Tânărul studia atent traficul de pe autostradă.

— Cine este tipul? întrebă Tarrance în cele din urmă.

— Chiar nu-l cunoşti?

— Dacă-l cunoşteam, nu te mai întrebam.

— E unul dintre angajaţii firmei noastre şi tu ar trebui să ştii asta, Tarrance.

— Bine, dar oraşul este plin de avocaţi. Tu îi cunoşti chiar pe toţi?

— îi cunosc pe cei de la Bendini, Lambert & Locke, firma aceea mică şi liniştită pe care voi o studiaţi de şapte ani. Aldrich are o vechime de şase ani şi a fost contactat, ca să zicem aşa, de FBI acum vreo două luni. E-adevărat sau nu?

— Nu este deloc adevărat Cine ţi-a spus povestea asta?

— N-are nici o importanţă cine mi-a spus-o. E mai degrabă un zvon care circulă pe la birou.

— E o minciună. N-am discutat cu nimeni în afară de tine din luna august şi până acum. Pe cuvântul meu de onoare. Şi nici nu intenţionăm să mai discutăm cu altcineva, decât dacă, bineînţeles, ai să respingi colaborarea cu noi. În cazul ăsta, va trebui să ne gândim la altceva.

— Deci n-aţi vorbit niciodată cu Aldrich?

— Aşa cum ai auzit.

Mitch dădu aprobator din cap, apoi îşi îndreptă atenţia asupra unei reviste. După vreo jumătate de oră, Tarrance renunţă la romanul pe care-l citea şi zise:

— Uite ce e, Mitch. Peste o oră vom fi la Knoxville şi trebuie să ajungem la o înţelegere. Mâine dimineaţă, directorul Voyles o să-mi pună o sumedenie de întrebări.

— Cât îmi oferiţi?

— O jumătate de milion de verzi.

Orice avocat care se respectă ştie că prima ofertă este făcută ca

să fie respinsă. Întotdeauna, fără excepţie. Mitch îl văzuse de nenumărate ori pe Avery clătinând furios din cap, şocat şi plin de dezgust la auzul primelor oferte primite la încheierea unor afaceri, oricât de rezonabile ar fi fost ele. Indiferent dacă mai urmau contraoferte, oferte la contraoferte sau alte negocieri, prima ofertă era întotdeauna respinsă.

Aşa că, zâmbind înspre fereastră şi clătinând din cap ca şi când s-ar fi aşteptat la un asemenea răspuns, Mitch refuză jumătatea de milion.

— Am spus ceva caraghios? întrebă Tarrance cel nepriceput în astfel de târguieli.

— Tarrance, propunerea ta e ridicolă. Doar nu te-aştepţi să dau cu piciorul unei adevărate mine de aur pentru o amărâtă de jumătate de milion de dolari, ba chiar şi mai puţin; dacă scazi taxele, abia mai rămân vreo trei sute de mii.

— Şi dacă noi închidem mina aia de aur şi vă trimitem pe voi toţi ăştia la răcoare?

— Dacă, dacă, dacă. Dacă ştiaţi atâtea, de ce n-aţi făcut nimic? Doar Voyles zicea că staţi cu ochii pe ei de vreo şapte ani. Hai, că-i bună, Tarrance. Întotdeauna vă mişcaţi aşa repede?

— N-ai vrea să-ţi încerci norocul, McDeere? Hai să zicem că toată afacerea asta o să ne mai coste încă cinci ani, da? Da' după ăştia cinci ani, tot o să aruncăm în aer şandramaua şi-atunci o să-ţi vârâm curul la răcoare. Iar în clipa aia, nu prea o să mai aibă importanţă de cât timp am avut nevoie, pentru că rezultatul va fi acelaşi, Mitch. Nu mă crezi?

— Iartă-mă. Eu credeam că negociem, nu că ne ameninţăm reciproc.

— Da' ţi-am făcut o ofertă.

— Oferta este prea mică. Vrei ca eu să-ţi furnizez dovezi prin care să obţii inculpări împotriva unora dintre cei mai mizerabili criminali din America, dovezi care ar putea să mă coste viaţa, şi vrei să fac chestia asta aproape de pomană! Vreau cel puţin trei milioane.

Tarrance primi contraoferta fără să clipească, asemenea unui bun jucător de pocher, şi Mitch, negociatorul, ştiu că ţintise pe aproape.

— Trei milioane sunt o grămadă de bani, zise Tarrance aproape pentru sine. Nu cred să mai fi plătit vreodată atât de mult.

— Dar puteţi să plătiţi, nu-i aşa?

— Mă îndoiesc. Va trebui să vorbesc cu directorul.

— Cu directorul! Păi, nu era vorba că ai toată autoritatea în cazul ăsta? Ai de gând să dai tot timpul fuga la director până în momentul în care o să batem palma?

— Şi ce altceva mai vrei?

— M-am gândit la câteva lucruri, da' nu le discutăm până când nu rezolvăm problema banilor.

Bătrânul negru părea să aibă probleme cu rinichii. Se ridicase din nou şi şonticăia pe culoar. Tarrance se reîntoarse la romanul lui, iar Mitch se porni să răsfoiască un număr vechi din Field & Stream.

Autobuzul Greyhound ajunse la Knoxville cu două minute înainte de ora opt. Tarrance se aplecă spre Mitch şi-i şopti:

— La ieşirea din autogara ai să-l vezi pe omul nostru, un tânăr îmbrăcat într-un trening portocaliu cu emblema Universităţii din Tennessee; te va aştepta lângă o camionetă albă şi îţi va spune Jeffrey. Strânge-i mâna ca unui bun prieten şi urcă-te în maşină. El te va duce la locul unde ţi-am adăpostit BMW-ul.

— Adică unde? şopti Mitch.

— Vizavi de căminul din campus.

— Aţi verificat dacă am microfoane în ea?

— Cred că da. Însă ar fi mai bine să-l întrebi pe omul cu camioneta. Dacă te-au urmărit când ai plecat din Memphis, atunci tipii s-ar putea să fi intrat la bănuieli. Aşa că ar trebui să mergi la Cookville. La vreo sută de mile de Nashville şi are un Holiday Inn unde ai să rămâi peste noapte. Pe fratele tău ai să-l vezi mâine dimineaţă. Să ştii însă că vom fi şi noi prin preajmă şi dacă lucrurile nu vor fi în regulă, te voi vedea luni dimineaţă din nou.

— Şi când ne vom plimba iar cu autobuzul?

— Marţi e ziua de naştere a soţiei tale. Rezervă o masă pentru ora opt la Grisanti, restaurantul ăla italienesc de pe autostradă. La ora nouă fix vei merge la bar şi vei cumpăra un pachet de ţigări de la automat. Împreună cu ţigările vei primi şi o casetă. Cumpără-ţi un walkman şi ascultă caseta în maşină, nu acasă şi în nici un caz la servici. Foloseşte neapărat căştile. Poate să o asculte şi soţia ta. Acolo vei găsi ultima noastră ofertă, precum şi alte câteva explicaţii. Ascultă caseta de câteva ori, apoi distruge-o.

— E ceva mai complicat de data asta, nu?

— Ai dreptate, dar e absolut necesar să nu ne mai vedem şi să nu mai vorbim vreo câteva săptămâni pentru că tipii te urmăresc şi te ascultă, Mitch. Şi sunt foarte buni meseriaşi, nu uita lucrul ăsta.

— Nu uit, n-ai nici o grijă.

— Bun. Acum spune-mi ce număr ai avut în echipa de fotbal a liceului?

— Paisprezece.

— Şi la colegiu?

— Tot paisprezece.

— OK. Atunci numărul tău de cod este l-4-l-4. Joi seara sună de la un telefon public la numărul 757-6000. Îţi va răspunde o voce care îţi va cere să te identifici prin numărul de cod. După asta, vei auzi

vocea mea înregistrată care îţi va pune câteva întrebări.

— Of, Doamne, de ce n-oi putea să fiu şi eu doar un avocat oarecare?

Autobuzul ajunse lângă peron şi opri.

— Eu merg mai departe, la Atlanta, zise Tarrance. Vreo două săptămâni n-am să te mai văd, dar dacă apare vreo urgenţă, sună la unul din cele două numere de telefon pe care ţi le-am dat.

Mitch se ridică, apoi îşi coborî privirea spre agent.

— Trei milioane, Tarrance. Nici un ban mai puţin. Din moment ce voi, băieţi, puteţi să cheltuiţi miliarde ca să luptaţi împotriva crimei organizate, puteţi cu siguranţă să găsiţi trei milioane amărâte şi pentru mine. Şi să ştii, Tarrance, că mai am o variantă: pot să dispar pur şi simplu într-o noapte. Şi dacă am să aleg varianta asta, atunci voi şi cu cei din Familia Morolto n-aveţi decât să vă bateţi unii cu alţii până când o sta Pământu'n loc. Pentru că eu am să joc domino undeva în Caraibe.

— Da, Mitch, poţi să joci o partidă, două, dar tipii vor da de tine în mai puţin de o săptămână. Iar noi nu vom fi acolo ca să te apărăm. Salut, amice.

Mitch sări din autobuz şi o luă la fugă spre ieşire.

23

Marţi dimineaţă, la ora opt şi jumătate, Nina făcea ordine pe biroul şefului ei şi, ca de obicei, constată că îi face plăcere să ducă la bun sfârşit acest ritual cotidian. Agenda pentru întâlniri era aşezată neglijent pe un colţ de birou. Nina o răsfoi şi nu se putu împiedica să remarce cu voce tare: „Ai o zi foarte grea astăzi, domnule McDeere”.

Mitch se uită printr-un dosar, încercând să nu ia seama la cuvintele secretarei.

— Fiecare zi e la fel de grea.

— La ora zece trebuie să fii în biroul domnului Mahan în legătură cu recursul pentru Delta Shipping.

— Abia aştept, mormăi Mitch.

— La unsprezece şi jumătate eşti aşteptat în biroul domnului Tolar pentru rezilierea contractului Greenbriar şi secretara lui m-a anunţat că povestea o să dureze cel puţin două ore.

— Două ore? Dar de ce atât de mult?

— Domnule McDeere, eu nu sunt plătită ca să pun astfel de întrebări. Dacă aş face aşa ceva, aş fi concediată. Prin urmare, la trei şi jumătate eşti aşteptat de Victor Milligan.

— Pentru ce?

— Domnule McDeere, mă văd obligată să repet: nu e treaba mea să pun întrebări. În sfârşit, peste un sfert de oră trebuie să fii la biroul lui Frank Mulholland.

— Ştiu asta. Nu ştiu însă cum să ajung acolo.

— Păi, biroul este în Cotton Exchange Building, la vreo şase străzi de aici, pe Front Street, la intersecţia cu Union. Ai trecut de sute de ori pe lângă clădirea asta.

— Perfect. Altceva?

— Să-ţi aduc ceva de mâncare când mă întorc la prânz?

— Nu, mulţumesc, am să-mi cumpăr un sandviş în oraş.

— Minunat. Ai tot ce-ţi trebuie pentru întâlnirea cu Mulholland?

Drept răspuns, Mitch îi arătă o servietă mare şi neagră pe care urma să o ia cu el. Câteva minute mai târziu, tânărul traversă holul, coborî scările şi ieşi în stradă. Rămase câteva clipe lângă un felinar, se răsuci pe călcâie şi porni cu paşi repezi spre centrul oraşului. În mâna dreaptă ducea servieta neagră, iar în mâna stângă avea servieta din piele de ţipar, roşu închis. Ăsta era semnalul.

Când ajunse în dreptul unei clădiri zugrăvite în verde şi cu ferestrele astupate, Mitch se opri lângă o gură de incendiu. Aşteptă o secundă, apoi traversă Front Street. Încă un semnal.

La etajul al nouălea al lui Cotton Exchange Building, Tamy Greenwood de la Greenwood Services plecă de lângă fereastră şi-şi îmbrăcă mantoul. După aceea ieşi din încăpere, încuie uşa, apăsă pe butonul de apel al ascensorului şi aşteptă. Urma să se întâlnească cu un om care ar fi putut foarte uşor să-i aducă moartea.

Odată ajuns în holul clădirii, Mitch se îndreptă spre ascensor. Privi atent în jur, dar nu observă nimic deosebit. Câţiva oameni de afaceri discutau între ei, o femeie şoptea ceva în receptorul unui telefon public, un paznic se învârtea pe lângă intrarea dinspre Union Avenue. Deşi Mitch sperase să fie singur în ascensor, se văzu nevoit să accepte alături o prezenţă străină, un tânăr pus la patru ace care-şi făcu apariţia în ultima clipă.

Biroul lui Mulholland se afla la etajul al şaptelea. Mitch apăsă pe buton, ignorându-l complet pe tânărul în costum negru. Şi în timp ce ascensorul urca etaj după etaj, cei doi bărbaţi urmăreau cu multă conştiinciozitate numerele care se aprindeau şi se stingeau rând pe rând deasupra uşii. Apoi Mitch se retrase ceva mai în spate şi lăsă servieta cea grea pe podeaua cabinei. Ascensorul se opri la etajul al patrulea, pentru a lua încă un pasager: era Tammy, într-o ţinută remarcabil de reţinută, doar o rochie tricotată, simplă şi scurtă, fără urmă de decolteu. Îşi vopsise părul într-o nuanţă stinsă de roşu. Tânărul din ascensor îi aruncă o privire scurtă şi apăsă pe butonul care comanda închiderea uşii.

Tammy avea şi ea o servietă masivă şi neagră, identică cu cea a lui Mitch. Se aşeză lângă el fără să-l privească şi lăsă servieta pe podea, alături de cealaltă. Când ajunseră la etajul al şaptelea, Mitch luă în grabă servieta ei şi ieşi din ascensor. La etajul al optulea coborî

şi tânărul în costum negru, iar la cel de-al nouălea, Tammy ridică servieta plină cu dosare ale firmei Bendini, Lambert & Locke şi o duse în propriul birou. După ce încuie cu grijă uşa de la intrare, îşi scoase mantoul şi merse în camera în care se afla copiatorul. Aşeză cele şapte dosare groase pe măsuţa pliantă de lângă aparat şi-l luă pe cel pe care scria Koker-Hanks pentru East Texas Pipe. Puse conţinutul lui în compartimentul de alimentare automată şi porni aparatul. O jumătate de oră mai târziu, cele şapte dosare erau din nou aşezate în servieta cea neagră. La rândul lor, cele paisprezece noi dosare fură încuiate într-un fişet antiincendiu dintr-o mică debara a cărei uşă fu la rândul ei încuiată. Tammy aşeză servieta lângă uşă şi aşteptă.

Frank Mulholland era asociat al unei firme specializate în operaţiuni bancare şi asigurări. Clientul lui era bătrânul fondator al unui lanţ de magazine cu unelte şi materiale pentru mici îndeletniciri casnice; afacerea valora vreo optsprezece milioane mai înainte ca fiul bătrânului, ajutat de un consiliu de conducere renegat, să preia controlul, forţându-l pe patron să se pensioneze. Bătrânul intentase proces, compania contraatacase şi de optsprezece luni încoace toată lumea dădea în judecată pe toată lumea. Acum, că avocaţii erau cu toţii graşi şi fericiţi, venise momentul să se ajungă la o înţelegere. Firma Bendini, Lambert & Locke se ocupa de tot ce însemna taxe în beneficiul fiului şi al noului consiliu de conducere, aşa că în urmă cu două luni Avery îl aruncase şi pe Mitch în groapa cu lei. Planul lor era să-i ofere bătrânului un pachet de acţiuni, titluri de rentă şi garanţii în valoare de cinci milioane de dolari.

Mulholland nu era însă impresionat de planul lor. Dimpotrivă, le explicase el de nenumărate ori, clientul lui nu era lacom şi, în plus, ştia că nu va mai obţine niciodată controlul asupra companiei. Al propriei lui companii, dacă vă mai amintiţi! Dar cinci milioane pur şi simplu nu erau de-ajuns. Era clar că orice juriu, cât de cât inteligent i-ar fi dat dreptate bătrânului; şi-apoi, orice tâmpit putea să-şi dea seama că procesul făcea... să zicem cel puţin douăzeci de milioane!

După o oră de propuneri, oferte şi contraoferte, Mitch ridicase valoarea pachetului în cauză la opt milioane, în timp ce avocatul bătrânului anunţă că s-ar putea să accepte totuşi cincisprezece. În sfârşit, Mitch îşi rearanjă, foarte politicos, toate hârtiile în servietă, iar Mulholland îl conduse, la fel de politicos, până la uşă. Conveniră să se revadă peste o săptămână şi se despărţiră ca nişte buni prieteni.

Ascensorul se opri la etajul al cincilea şi Tammy îşi făcu apariţia în cadrul uşii. Înăuntru nu era decât Mitch, care o întrebă:

— Ceva probleme?

— Nu. Avem câte două copii de fiecare dosar puse sub cheie.

— Cât timp ţi-a luat toată povestea asta?

— O jumătate de oră.

Când se opriră la etajul al patrulea, Tammy ridică servieta cea goală şi-l întrebă:

— Mâine la prânz?

— Da, răspunse el.

Uşa ascensorului se deschise şi ea dispăru pe culoarul de la etajul al patrulea. Holul de la parter era pustiu şi Mitchell McDeere, avocat şi consilier juridic, ieşi grăbit din clădire, cu câte o servietă în fiecare mână, şi se întoarse, plin de importanţă, la birou.

Sărbătorirea zilei de naştere a lui Abby fu mai degrabă tristă. Aşezaţi la o masă într-un colţ mai întunecat al restaurantului Grisanti, Mitch şi Abby vorbeau în şoaptă şi încercau să-şi zâmbească, dar le venea foarte greu. Chiar în clipa aceea, undeva în restaurant, un agent FBI aştepta să se facă ora nouă ca să introducă o casetă în automatul pentru ţigări, iar Mitch trebuia să ia caseta aceea fără să fie văzut sau prins de „băieţii cei răi", oricine ar fi fost şi oricum ar fi arătat ei. Banda cu pricina urma să le spună celor doi McDeere câţi bani aveau să primească în schimbul probelor furnizate şi al unei vieţi de evadaţi.

Aşteptând să se facă ora nouă, Abby şi Mitch ciuguleau din mâncarea comandată, încercau să-şi zâmbească şi să stea de vorbă, dar de fapt erau neliniştiţi şi preocupaţi să urmărească pe cadranul ceasului trecerea timpului. Fu o cină scurtă; la nouă fără un sfert terminaseră deja de mâncat şi Mitch se ridică de la masă, porni spre toaletă, iar când ajunse în dreptul holului întunecat, privi foarte atent în jur. Automatul pentru ţigări era acolo, în colţ, exact în locul în care ar fi trebuit să se afle.

Comandară cafelele, apoi fix la ora nouă, Mitch se întoarse în hol; cu un gest nervos, vârî şase monede în automat şi trase de maneta aflată sub marca Marlboro Lights, în amintirea lui Eddie Lomax. Întinse repede mâna, luă pachetul de ţigări şi, pipăind puţin în întuneric, găsi şi caseta. Era atât de încordat încât tresări când auzi sunând telefonul public de alături. Se întoarse şi privi din nou cu atenţie în jur. Holul era aproape pustiu; doar la bar doi bărbaţi urmăreau programul la televizor. Undeva, într-un colţ întunecat al încăperii, un râs de om beat sparse liniştea.

Abby îi urmări fiecare mişcare până când se aşeză din nou în faţa ei la masă. Sprâncenele i se ridicară întrebător: „Ei?"

— Gata, o am aici, răspunse Mitch, cu un zâmbet nevinovat pe faţă. În timp ce îşi bea cafeaua privi din nou cu mare atenţie în jur, dar se linişti: nimeni nu-i urmărea. Mitch îi spuse chelnerului că se grăbesc şi după câteva clipe primiră nota de plată.

BMW-ul era, într-adevăr, plin de microfoane. Băieţii lui Tarrance îl examinaseră în amănunt în timpul plimbării cu autobuzul cu patru zile în urmă. Un echipament teribil de sofisticat transmitea şi înregistra chiar şi cea mai slabă răsuflare; nu exista însă nici un

dispozitiv de urmărire. Mitch se gândi că era foarte drăguţ din partea lor că se mulţumeau doar să asculte, fără să mai şi urmărească deplasările maşinii.

Părăsiră parcarea restaurantului fără să schimbe o vorbă între ei. Abby puse cu mare grijă caseta într-un casetofon portabil, îi dădu căştile lui Mitch, apăsă pe play şi urmări foarte atentă reacţiile soţului ei la cele imprimate pe bandă. Maşina se îndrepta spre interstatală.

Era vocea lui Tarrance: „Bună. Mitch. Astăzi este marţi, 9 martie, puţin după ora douăzeci şi unu. La mulţi ani frumoasei tale soţii. Mesajul de pe banda asta durează vreo zece minute; ascultă-l o dată sau de două ori cu mare atenţie şi după aceea distruge caseta. Am avut o întâlnire între patru ochi cu directorul Voyles şi l-am informat despre plimbarea noastră care, apropo, mi-a plăcut foarte mult. Directorul este foarte mulţumit de felul cum merg lucrurile, dar e de părere că am vorbit destul. Aşa că vrea să batem palma şi asta cât mai repede. Mi-a explicat în termeni foarte clari că nu am plătit niciodată trei milioane de dolari şi că n-o să începem cu tine. A înjurat cât a putut, dar în cele din urmă mi-a zis că putem plăti un milion, bani gheaţă, şi nimic mai mult. Banii vor fi depuşi într-o bancă elveţiană şi nimeni, nici măcar Serviciul de Venituri Interne, nu va şti vreodată de existenţa contului ăsta. Un milion de dolari, neimpozabil. Asta este ultima noastră ofertă şi directorul Voyles a zis că poţi să te duci dracului dacă o refuzi. Pentru că tot o să aruncăm în aer firma aia, cu sau fără ajutorul tău, Mitch."

Un zâmbet răutăcios răsări pe chipul împricinatului care, altfel, urmărea foarte atent maşinile ce treceau pe lângă ei. Abby îl privea tăcută, aşteptând mai departe un semn despre mesajul de pe casetă.

Vocea continuă: „Vom avea grijă de voi, Mitch. Veţi beneficia de protecţia FBI ori de câte ori veţi considera necesar. Dacă vreţi, putem să facem şi verificări periodice asupra situaţiei voastre. Dacă după câţiva ani veţi intenţiona să vă mutaţi în alt oraş, vă vom ajuta. Veţi putea să vă mutaţi la fiecare cinci ani dacă doriţi; noi vă vom face rost de locuinţă, maşină şi locuri de muncă. Slujbe bune în administraţie sau chiar într-o întreprindere al cărei patron să lucreze pentru guvern. Doar să spuneţi ce vreţi, Mitch! Bineînţeles că vă vom asigura identităţi noi pe care le puteţi schimba şi în fiecare an dacă în felul ăsta vă veţi simţi în siguranţă. Nu e nici o problemă, ba chiar, dacă aveţi o idee mai bună, suntem gata să vă ascultăm. Sau poate vreţi să locuiţi în Europa sau în Australia; nu trebuie decât să ne spuneţi, pentru că vă vom oferi un tratament special. Ştiu că sunt promisiuni mari, Mitch, dar sunt adevărate şi suntem gata să punem totul pe hârtie. Vă dăm un milion, bani gheaţă, neimpozabili, şi vă aranjăm o situaţie oriunde doriţi. În schimb, tu, Mitch, va trebui să ne pui în mână firma şi pe membrii Familiei Morolto. Şi cu asta, gata

pentru astăzi. O să mai vorbim altă dată. Voyles îmi stă în cârcă, aşa că lucrurile trebuie să meargă repede. Sună-mă la numărul ştiut joi seara la ora nouă, de la telefonul public de lângă toaleta din restaurantul Houston's de pe Poplar. Salut, Mitch."

La semnul lui, Abby apăsă pe stop, apoi derula caseta. Mitch îi dădu căştile şi fu rândul ei să asculte cu toată atenţia mesajul înregistrat.

Erau doi îndrăgostiţi ce se plimbau mână-n mână pe aleile parcului scăldat în lumina rece a lunii. La un moment dat se opriră lângă un tun de bronz şi admirară fluviul care curgea maiestuos spre New Orleans. Era acelaşi tun lângă care, într-o seară biciuită de lapoviţă, Eddie Lomax prezentase unul din ultimele lui rapoarte profesionale.

Abby ţinea strâns în mână caseta şi privea apele fluviului. Ascultase de două ori înregistrarea, dar nu vrusese să lase caseta în maşină: cine ştie cine ar fi putut pune mâna pe ea. După săptămâni de tăcere sau de conversaţii scurte, furate în afara casei, cei doi tineri îşi găseau cu greu cuvintele.

— Ştii, Abby, zise Mitch într-un târziu. Întotdeauna mi-am dorit să lucrez la poştă. Am avut şi un unchi la ţară care era factor poştal. Ar fi o muncă foarte potrivită.

Era doar o încercare de a destinde atmosfera, dar rezultatul fu cel sperat. Abby ezită câteva secunde, apoi izbucni într-un râs uşor, care arăta că vorbele lui într-adevăr o amuzaseră.

— Mda, iar eu aş putea să spăl podele într-un spital pentru veteranii de război.

— Da' de ce să speli podele? Ai putea să faci ceva mult mai folositor şi mai puţin bătător la ochi. Să schimbi plosca bolnavilor, de exemplu. Şi-apoi am locui într-o căsuţă albă şi curată pe Maple Street, în Omaha. Eu am să fiu Harvey, tu ai să fii Thelma şi vom avea un nume de familie scurt şi simplu.

— Poe, fu de părere Abby.

— îhî, sună grozav: Harvey şi Thelma Poe, familia Poe. Vom avea un cont de un milion de dolari în bancă, dar nu vom putea cheltui nici o centimă din ei, pentru că toţi vecinii de pe Maple Street ar observa, noi am ieşi în evidenţă şi ăsta este ultimul lucru pe care să ni-l dorim.

— Eu am să-mi aranjez puţin nasul.

— Bine, dar ai un nas perfect!

— Nasul lui Abby este perfect, cel al Thelmei însă, nu. Şi eu zic că trebuie să-l reparăm.

— Mda, s-ar putea să ai dreptate.

Mitch obosise tot încercând să fie amuzant, aşa că tăcu. Abby trecu în faţa lui şi el îi înconjură umerii cu braţele. Ochii lor urmăreau

înaintarea lentă pe apele fluviului a unui şlep însoţit de vreo sută de barje. Luna se ascunse într-un nor şi un vânt rece se ridică dinspre apus.

— Crezi că e-adevărat ce spune Tarrance? întrebă Abby.

— Cum adică?

— Păi, să presupunem că tu nu mergi mai departe. Crezi că până la urmă tot vor reuşi să penetreze firma?

— Ei bine, mi-e teamă să nu-l cred.

— Atunci, luăm banii şi-o întindem?

— Pentru mine este mult mai uşor să iau banii şi s-o întind Abby, pentru că nu las nimic în urma mea. Cu tine însă este altceva. Tu n-o să-i mai vezi niciodată pe ai tăi.

— Unde am putea să plecăm?

— Habar n-am. Tot ce ştiu este că n-aş vrea să rămân în ţară. Nu poţi avea încredere totală în federali şi m-aş simţi mult mai în siguranţă undeva, în străinătate. N-am să-i spun însă lui Tarrance chestia asta.

— Şi-atunci care-i pasul următor?

— Păi, cădem la învoială şi după aia strângem repede suficiente informaţii ca să scufundăm corabia. N-am nici cea mai vagă idee despre ceea ce vor, dar am să le aduc ce-mi cer. Când Tarrance va avea material suficient, ne luăm banii, ne aranjăm feţele şi dispărem.

— Câţi bani o să avem?

— Peste un milion. Nu-ţi face griji, suma este încă negociabilă.

— Şi atunci, cam cât crezi că vom obţine?

— Două milioane bani gheaţă, neimpozabili, nici un cent mai puţin.

— Oare ei vor fi de acord cu suma asta?

— Da, dar nu asta e întrebarea. Întrebarea e dacă ar fi bine să luăm banii şi s-o ştergem?

Lui Abby i se făcuse frig şi Mitch îi înfăşură umerii în propriul lui palton, ţinând-o strâns în braţe.

— Nenorocită afacere, Mitch. Da' cel puţin vom fi împreună.

— Mă cheamă Harvey, nu Mitch.

— Ce crezi, Harvey, oare vom fi în siguranţă?

— E clar că aici nu suntem în siguranţă.

— Nu-mi place locul ăsta. Mă simt singură şi mi-e teamă.

— Ştii ceva? m-am plictisit să fiu avocat.

— Atunci, hai să luăm banii şi să o ştergem.

— S-a făcut, Thelma.

Abby îi dădu caseta. Mitch o privi câteva clipe, apoi o aruncă departe, în direcţia fluviului. Ţinându-se de mână, străbătură cu paşi repezi parcul şi se îndreptară spre locul unde îşi lăsaseră maşina, pe Front Street.

24

Pentru a doua oară în cariera lui, Mitch primise permisiunea să pătrundă în aristocratica sufragerie de la etajul al cincilea. Avery îşi motivase invitaţia prin faptul că asociaţii fuseseră absolut impresionaţi de cele şaptezeci şi una de ore facturate în medie pe săptămână, în luna februarie; de aceea doriseră să-i ofere lui Mitch un prânz-recompensă. O asemenea invitaţie nu putea fi refuzată, oricât de încărcat i-ar fi fost programul din ziua respectivă. Nici unul dintre angajaţii obişnuiţi ai firmei nu spusese vreodată „nu" unei invitaţii pentru sufrageria de la etajul al cincilea şi fiecare primea două astfel de invitaţii pe an.

Mitch avusese la dispoziţie două zile ca să se pregătească. Prima lui pornire fusese să refuze şi prin minte îi trecuse vreo duzină de scuze amărâte. A lua prânzul şi a sta de vorbă cu nişte criminali, oricât de bogaţi şi de rasaţi ar fi fost ei, îl atrăgea mult mai puţin decât un castron de supă împărţit cu un vagabond într-o staţie de autobuz. Pe de altă parte însă, un refuz ar fi însemnat o gravă încălcare a tradiţiei. Or, în situaţia actuală, mişcările lui erau şi aşa suficient de suspecte.

Prin urmare, se aşeză cu spatele la fereastră şi se forţă să zâmbească şi să stea de vorbă cu Avery, Royce McKnight şi, bineînţeles, cu Oliver Lambert. De două zile ştia că avea să stea la masă cu cei trei. Ştia că îl vor urmări îndeaproape, încercând să detecteze şi cea mai slabă lipsă de entuziasm sau urmă de cinism sau de disperare din partea lui. Ştia că cei trei se vor agăţa de fiecare cuvânt pe care-l va rosti, ştia că vor revărsa pe umerii lui fragili un val impresionant de laude şi de promisiuni.

Oliver Lambert nu fusese niciodată mai fermecător.

— Şaptezeci şi una de ore pe săptămână facturate de un membru obişnuit al firmei în luna februarie reprezentau un record în istoria firmei, zise el în timp ce Roosevelt servea primul fel. Toţi asociaţii erau uluiţi şi încântaţi în acelaşi timp, explică el cu voce blândă, privind în jur.

Mitch schiţă un zâmbet chinuit şi se aplecă deasupra farfuriei. Ceilalţi asociaţi, uluiţi sau indiferenţi, discutau între ei sau se concentrau asupra mâncării. Mitch numără optsprezece asociaţi activi şi şapte pensionari; aceştia din urmă erau îmbrăcaţi în pulovere şi aveau o privire relaxată.

— Ai o putere de muncă remarcabilă, Mitch, zise Royce McKnight cu gura plină.

Tânărul dădu aprobator din cap: „Da, da, şi mă antrenez tot timpul", îşi zise în sinea lui. Încerca din toate puterile să nu se gândească la Joe Hodge şi la Marty Kozinski şi la ceilalţi trei avocaţi imortalizaţi pe peretele bibliotecii. Îi era însă imposibil să nu se

gândească la fata de pe plajă şi se întreba dacă nu cumva erau toţi la curent cu întâmplarea. Oare văzuseră cu toţii fotografiile? Şi le trecuseră unii altora în timpul vreunui prânz între asociaţi, fără nici un fel de invitat? De Vasher îi promisese să nu le arate nimănui, dar ce-nseamnă promisiunea unui bandit? Fireşte că le văzuseră. Doar Voyles îi spusese că toţi asociaţii şi chiar şi unii dintre membrii obişnuiţi ai firmei făceau parte din conspiraţie.

Pentru cineva căruia nu-i era foame, se descurcă onorabil cu înfocarea. Reuşi chiar să mănânce încă o chiflă cu unt, doar aşa, ca să pară cât mai normal.

— Prin urmare, tu şi cu Abby plecaţi săptămână viitoare în Cayman? întrebă retoric Oliver Lambert.

— într-adevăr. Ea intră în vacanţa de primăvară şi am închiriat unul din apartamente încă de acum două luni. Abia aşteptăm să plecăm.

— Da' e o perioadă groaznică pentru concediu, zise Avery dezgustat. Suntem deja cu o lună în urmă faţă de program.

— întotdeauna suntem cu o lună în urmă faţă de program, Avery. Ce mai înseamnă o săptămână în plus? Bănuiesc că vrei să-mi iau şi dosarele cu mine.

— N-ar fi rău. Eu mi le iau întotdeauna cu mine.

— Să nu faci asta, Mitch, protestă în glumă Oliver Lambert. Tu şi Abby meritaţi să aveţi o săptămână doar pentru voi, iar pe noi ai să ne găseşti tot aici când ai să te întorci.

— Ai să vezi că insulele or să-ţi placă foarte mult, interveni Royce McKnight, ca şi când Mitch n-ar mai fi fost acolo niciodată, povestea de pe plajă nu s-ar fi întâmplat şi nici unul dintre ei n-ar fi ştiut nimic despre blestematele acelea de fotografii.

— Când plecaţi? întrebă Lambert.

— Duminică dimineaţă, cât mai devreme.

— Vă duce avionul nostru?

— Nu, mergem cu compania Delta.

Lambert şi McKnight schimbară priviri scurte pe care Mitch n-ar fi trebuit să le observe. De fapt şi alţii din încăpere îi aruncaseră priviri rapide şi pline de curiozitate pe care Mitch le observase încă de când păşise în sufragerie. Era clar că fusese adus acolo ca să fie văzut.

— Faci înot subacvatic? întrebă Lambert, care încă se mai gândea la alegerea făcută de Mitch în privinţa avionului.

— Nu, dar vrem să învăţăm.

— A, dacă-i aşa, să ştii că e un tip la Rum Point, Adrian Bench care are un centru sportiv nemaipomenit, într-o săptămână îţi dă şi certificat.E-adevărat că e o săptămână plină, dar merită.

„Cu alte cuvinte, nu te apropia de Abanks", îşi zise Mitch.

— Cum îi zice centrului ăstuia? întrebă el.

— Rum Point Divers şi este un loc grozav.

Mitch se încruntă semnificativ, ca şi când şi-ar fi notat în minte acest fapt atât de util. Deodată, Oliver Lambert se întrista:

— Să fii prudent, Mitch. Mi-am amintit de Marty şi Joe.

Avery şi McKnight îşi plecară ochii în farfurii pentru o secundă de reculegere în amintirea celor doi tineri morţi. Mitch înghiţi cu greutate şi mai că i-ar fi zâmbit batjocoritor lui Lambert. Reuşi însă să-şi păstreze calmul şi să arate la fel de trist ca toţi ceilalţi. Marty şi Joe, şi tinerele lor văduve, şi copiii lor orfani. Marty şi Joe, doi avocaţi tineri şi bogaţi, ucişi de profesionişti şi eliminaţi înainte de a putea vorbi. Marty şi Joe, doi rechini de viitor devoraţi de cei asemenea lor. Voyles îl avertizase pe Mitch să se gândească la Marty şi la Joe ori de câte ori îl vede pe Oliver Lambert. Iar acum se aşteptau ca, pentru un amărât de milion de dolari, el, Mitch, să facă, şi încă fără să fie prins, ceea ce Marty şi Joe nu apucaseră să ducă la bun sfârşit. Hm, te pomeneşti că anul viitor pe vremea asta, un nou angajat va sta aici, chiar pe locul lui, şi-i va asculta pe asociaţii plini de tristeţe povestind despre tânărul Mitch McDeere, şi despre remarcabila lui putere de muncă, şi despre ce avocat nemaipomenit ar fi ajuns dacă nu ar fi avut accidentul acela. Oare pe câţi aveau de gând să-i mai omoare? Ei bine, pentru toate astea, voia două milioane, plus încă alte două-trei lucruri.

După o oră de mâncare bună şi de conversaţie plină de miez, prânzul ajunse la sfârşit, asociaţii mai schimbară câteva vorbe cu Mitch, apoi părăsiră încăperea. Ziseseră că sunt foarte mândri de el, că el era pe cale să devină cea mai strălucitoare stea a firmei Bendini, Lambert & Locke. Mitch zâmbise şi le mulţumise pentru cuvintele frumoase.

Cam pe când Roosevelt le servea celor din sufrageria de la etajul al cincilea plăcinta cu banane şi cafeaua, Tammy Greenwood Hemphill de la Greenwood Services îşi parcă broscuţa îngrozitor de murdară chiar în spatele Peugeot-ului strălucitor din parcarea de la Şcoala Episcopală „St. Andrew”. Lăsă motorul să meargă, coborî din maşină, descuie portbagajul Peugeot-ului şi luă din el o servietă neagră. Închise la loc portbagajul, se urcă în broscuţă şi demară în trombă.

Abby stătea la fereastra cancelariei bându-şi cafeaua şi privind cu atenţie parcarea de dincolo de terenul de sport.

Zâmbi şi-şi verifică ceasul: douăsprezece şi jumătate, exact aşa cum plănuiseră.

Tammy reuşi să se strecoare prin traficul aglomerat, de amiază, înspre centrul oraşului. Conducerea maşinii devenea obositoare în condiţiile în care trebuia să fie atentă şi la oglinda retrovizoare. Ca de obicei, nu observă nimic suspect şi tot ca de obicei, parcă pe locul care îi era rezervat, peste drum de Cotton Exchange Building.

De data asta, încărcătura cuprindea nouă dosare pe care Tammy le aşeză frumos pe măsuţa pliantă de lângă copiator. Dosarele Sigalas Partners, Lettie Plunk Trust, Handy Man Hardware, plus încă altele două legate cu o bandă de cauciuc şi purtând eticheta dosarele lui Avery. Tammy trase câte două copii după fiecare pagină, reasamblă piesele şi notă într-un registru data, ora şi titlul fiecărui dosar în parte. Aveau acum treizeci şi nouă de dosare, iar Mitch zisese că în final vor fi vreo patruzeci. În sfârşit, ascunse câte o copie în fişetul încuiat din debara şi puse originalele şi celelalte copii înapoi în servieta cea neagră.

Cu o săptămână în urmă, conform instrucţiunilor lui Mitch, Tammy închiriase pe numele ei un spaţiu de depozitare de doisprezece pe doisprezece, la Summer Avenue Mini Storage, la vreo paisprezece mile distanţă de centrul oraşului. O jumătate de oră după ce părăsise parcarea de la Cotton Exchange Building, Tammy ajunse în locul cu pricina şi descuie uşa de la numărul 38C. Aranja celelalte nouă copii într-o cutie de carton pe care scrise data şi pe care o aşeză pe podea, alături de alte trei cutii identice.

În cele din urmă, la ora trei fix a după-amiezii, îşi readuse maşina în spatele Peugeot-ului căruia îi deschise portbagajul pentru a pune servieta exact în locul de unde o luase la prânz.

Câteva secunde mai târziu, Mitch ieşi din Bendini Building, respiră adânc, îşi întinse braţele şi-şi plimbă privirea peste Front Street. Ce frumoasă zi de primăvară! Apoi observă la etajul al nouălea al clădirii aflate la trei cvartale mai spre nord că cineva trăsese storurile, acoperind complet fereastra. Bun, ăsta era semnalul că totul e-n regulă. Zâmbi şi se întoarse în birou.

În noaptea aceea, la ora trei, Mitch se dădu jos din pat şi se îmbrăcă fără să facă cel mai mic zgomot; îşi puse o pereche de blue-jeans vechi şi uzaţi, o bluză de flanelă de pe vremea studenţiei, nişte ciorapi impermeabili şi o pereche de cizme de cauciuc, încercând să semene cât mai tare a şofer de camion. O sărută pe Abby, care de altfel nici nu dormea, şi plecă. Cartierul era pustiu la ora aceea; la fel fu tot drumul până la intersecţia cu interstatala. Era clar că nu-l urmărea nimeni la o oră atât de imposibilă.

După ce străbătu vreo douăzeci şi cinci de mile înspre Senatobia, Mississippi, Mitch opri maşina în parcarea unui service non-stop pentru camioane răsărit din întunericul nopţii şi aşteptă, urmărind forfoteala unei duzini de camioane în jurul pompelor de alimentare cu carburant.

Deodată, de după colţ, se ivi un negru a cărui faţă era oarecum ascunsă de o şapcă purtând însemnele echipei de fotbal Falcons. Mitch recunoscu în el agentul din autogara de la Kronxville, aşa că opri motorul şi coborî din maşină.

— McDeere? îl întrebă agentul.

— Evident, cine altul? Unde-i Tarrance?

— înăuntru, într-un separeu lângă fereastră.

Mitch deschise portiera maşinii şi puse cheile în palma agentului FBI.

— Unde mi-o duceţi?

— Ceva mai departe pe şosea. Din oraş şi până aici n-ai avut nici o coadă, aşa că stai liniştit. De altfel, ştii că vom avea grijă de maşină.

Cu aceste cuvinte, agentul se urcă în BMW, se strecură printre două pompe pentru motorină diesel şi se îndreptă spre autostradă. La ora trei patruzeci şi cinci, Mitch intră în barul service-ului.

Încăperea era înţesată de camionagii solizi, de vârstă mijlocie, care beau cafea, mâncau plăcinte cumpărate pe drum, îşi curăţau dinţii cu scobitori colorate de plastic şi vorbeau cu voce tare despre pescuit şi politică. Mulţi dintre ei aveau accentul fonfăit al celor din Nord. La toate astea se adăuga urletul neîntrerupt al tonomatului.

Avocatul înainta greoi spre capătul încăperii, până când observă într-un colţ întunecat o figură familiară ascunsă de o pereche de ochelari de soare şi de o şapcă de baseball. Sub cozoroc răsări un zâmbet; Tarrance ţinea în mână o listă de bucate, dar ochii lui urmăreau cu atenţie intrarea în bar.

— Bună, prietene, îl întâmpină Tarrance. Cum te simţi ca şofer de camion?

— Minunat, deşi prefer autobuzul.

— Ei, atunci data viitoare vom încerca un tren sau poate altceva, ca să nu ne plictisim. Laney ţi-a luat maşina?

— Laney?

— Tipul ăla negru. E tot de-al nostru.

— A! Nu ne-a făcut nimeni cunoştinţă, aşa că numele lui... Da, da, mi-a luat maşina. Ai putea totuşi să-mi spui şi unde o duce?

— Mai încolo, pe autostradă. Se va întoarce cam într-o oră. Vom face tot posibilul să pleci pe la ora cinci, în aşa fel încât să fii la birou la şase. Ne-ar părea tare rău să-ţi stricăm programul de astăzi.

— Ha, programul meu... oricum l-a luat dracu'.

O chelneriţă şchioapă, pe nume Dot, le întrerupse conversaţia întrebându-i ce doresc.

— Doar cafea, mulţumesc.

În aceeaşi clipă, un val proaspăt de şoferi năvăli înăuntru şi zgomotul invaziei reuşi să acopere până şi tonomatul.

— Ei, şi ce mai fac băieţii de la birou? întrebă Tarrance, plin de veselie.

— Totul e-n ordine. Aparatele marchează tot timpul şi averile lor cresc conform aşteptărilor. Mulţumesc de întrebare.

— N-ai pentru ce.

— Ce mai face bunul meu prieten Voyles? întrebă Mitch la rândul lui.

— Păi, ce să facă? E cam neliniştit. M-a sunat de două ori numai astăzi ca să-mi repete pentru a „n"-a oară că vrea un răspuns din partea ta. Zicea că ai avut tot timpul să te hotărăşti. I-am spus să se liniştească şi i-am povestit despre rendez-vous-ul din noaptea asta. A fost încântat de afacere şi mi-a zis să-i dau telefon peste patru ore.

— în cazul ăsta, Tarrance, poţi să spui că un milion nu este de-ajuns. Vouă, băieţi, vă place să vă bateţi cu pumnul în piept despre miliardele cheltuite ca să combateţi crima organizată, aşa că eu vin şi spun: Aruncaţi-mi şi mie o bucăţică. Ce-nseamnă două milioane bani gheaţă pentru guvernul federal?

— A, acum s-au făcut două milioane?

— La dracu', sigur că s-au făcut două milioane şi nici un ban mai puţin. Vreau un milion acum şi un milion mai târziu. În momentul de faţă sunt pe cale să-mi copiez toate dosarele şi ar trebui să termin în câteva zile. Cred că sunt toate perfect legale si pentru povestea asta, pot să fiu radiat definitiv din barou. In consecinţă, vreau primul milion în clipa în care vă voi înmâna documentele. Am putea să le spunem „bani pentru bună credinţă".

— Cum vrei să fie făcută plata?

— Vreau să depuneţi banii într-o bancă din Ziirich, dar vom discuta amănuntele mai târziu.

Dot trânti pe masă două farfurioare şi două ceşti desperecheate şi începu să toarne cafeaua de la o înălţime apreciabilă, împroşcând totul în jur cu stropi maronii.

— Dacă vi le mai umpleţi, să ştiţi că-i gratis, mormăi ea şi se îndepărtă.

— Bun, şi al doilea milion? întrebă Tarrance, ignorând cafeaua.

— Vreau o jumătate în clipa în care tu şi Voyles consideraţi că v-am dat suficient material ca să obţineţi inculpările. Cealaltă jumătate rămâne să o primesc după ce voi depune ultima oară în instanţă. Şi ţin să-ţi spun, Tarrance, că e un târg incredibil de corect.

— Ai dreptate. Batem palma.

Mitch răsuflă adânc şi se simţi sleit. Gata, făcuse târgul. Contractul. Înţelegerea, în sfârşit, ceva ce nu va fi niciodată pus pe hârtie, dar care, cu toate astea, avea la fel de multă greutate. Bău din cafea, dar fără să-i simtă gustul. Se înţeleseseră în privinţa banilor, deci urma să fie pe o listă de plată. Era momentul să insiste.

— Mai e ceva, Tarrance.

— Zău?

— E un lucru pe care îl puteţi face foarte uşor şi nici nu vă costă nimic, OK? zise Mitch, apropiindu-se şi mai mult de urechea lui

Tarrance.

— Te-ascult.

— Uite despre ce este vorba: Fratele meu, Ray, este închis la Brushy Mountain şi mai are şapte ani până la eliberarea pe cuvânt. Vreau să-l scoateţi de acolo.

— Asta-i bună, Mitch! Om putea noi să facem o sumedenie de lucruri, da' să eliberăm pe cuvânt deţinuţi din închisorile statale, asta e ceva ce ne depăşeşte. Din închisorile federale, mai treacă meargă, da' în nici un caz din cele statale, în nici un caz.

— Ascultă-mă, Tarrance, şi cască bine urechile la ceea ce-ţi spun. Dacă plec la drum cu Mafia pe urmele mele, fratele meu merge cu mine. Şi ştiu că dacă directorul Voyles vrea, îl poate scoate pe Ray din închisoare. Ştiu foarte bine lucrul ăsta. Prin urmare, băieţi, vouă nu vă rămâne decât să puneţi la cale planul de bătaie.

— Bine, da' nu-nţelegi că nu avem autoritatea să intervenim în cazul deţinuţilor statali?

Mitch zâmbi şi-şi reluă ceaşca de cafea.

— James Earl Ray a reuşit să evadeze de la Brushy Mountain fără să mai fie ajutat de cineva din afară.

— Asta-i bună! Doar nu vrei să atacăm închisoarea în chip de comando ca să-l salvăm pe fratele tău!

— Tarrance, nu face pe prostul cu mine! Ce ţi-am spus nu este negociabil.

— Bine, bine. Să văd ce pot face. Mai ai şi alte surprize de-astea?

— Nu, doar câteva întrebări despre unde o să mergem şi ce-o să se întâmple cu noi. Unde o să ne ascundem la început? Unde o să ne ascundem în timpul proceselor? Unde o să locuim după aceea? Vezi? Doar câteva întrebări despre nimicuri din astea.

— Vom discuta despre toate lucrurile astea mai târziu.

— Acum spune-mi ce v-au povestit Hodge şi Kozinski?

— Nu îndeajuns. Avem un registru destul de gros în care am notat tot ce ştim despre Familia Morolto şi despre firmă: organizare, persoane-cheie, activităţi ilegale şi aşa mai departe. Va trebui să citeşti tot materialul înainte de a începe să lucrăm efectiv.

— Adică după ce voi fi primit primul milion.

— Evident. Şi noi când putem să-ţi vedem dosarele?

— Peste vreo săptămână. Am reuşit să copiez şi patru dosare care aparţin altcuiva şi s-ar putea să mai pun mâna şi pe altele.

— Cine face copiile?

— Asta nu te priveşte.

Tarrance se gândi o clipă, apoi se hotărî să nu insiste.

— Câte dosare vei avea în final?

— Patruzeci-cincizeci. La unele din ele am lucrat timp de opt

luni, la altele doar o săptămână, dar după părerea mea sunt toate legale.

— Pe câţi dintre clienţii ăştia i-ai cunoscut personal?

— Pe doi sau trei.

— Atunci nu fi atât de sigur că sunt toţi în perfectă legalitate. Hodge ne-a povestit despre nişte dosare false sau „dosare pentru asudat", cum le spun asociaţii, care există de vreo câţiva ani şi pe care îşi macină timpul şi avântul fiecare nou angajat. Sunt dosare grele, care cer sute de ore de muncă şi care îi fac pe boboci să se simtă adevăraţi avocaţi.

— „Dosare pentru asudat"?

— Aşa zicea Hodge. E un joc simplu, Mitch. Te momesc cu bani, apoi te sufocă cu lucrări aparent legale şi care probabil chiar sunt legale în cea mai mare parte, pentru ca după câţiva ani să te trezeşti prins în conspiraţie fără nici o posibilitate de ieşire. Şi cu tine e la fel, Mitch. Ai început să lucrezi acum opt luni, în iulie, şi mai mult ca sigur că până acum ai pus mâna şi pe unele din dosarele murdare. Bineînţeles că n-ai ştiut şi nici n-aveai de ce să bănuieşti aşa ceva, dar ai fost păcălit.

— Două milioane, Tarrance. Două milioane şi fratele meu.

Tarrance sorbi din cafeaua călduţă şi, când Dot îşi făcu din nou apariţia, comandă nişte plăcintă cu cocos. După ce îşi verifică ceasul, privi cu atenţie şoferii care umpluseră încăperea: toţi fumau, beau cafea şi pălăvrăgeau.

— Aşadar, ce să-i spun domnului Voyles?

— Spune-i că nu facem afacerea dacă nu-l scoate pe Ray din închisoare. Nici un fel de afacere, ai înţeles, Tarrance?

— Ei bine, vom găsi noi o soluţie.

— Sunt convins că o veţi găsi.

— Când plecaţi în Caymane?

— Duminică dimineaţă. De ce mă-ntrebi?

— Din curiozitate.

— Ei, dacă tot veni vorba, şi eu sunt curios să ştiu câte grupuri diferite mă vor urmări acolo. Cer prea mult? Sunt sigur că vom avea o întreagă armată pe urmele noastre şi, sincer vorbind, sperasem să avem şi noi parte de puţină intimitate.

— Veţi locui într-unul din apartamentele firmei?

— Fireşte.

— Atunci, uită de intimitate, pentru că probabil în apartamentul ăla sunt mai multe microfoane decât într-un studio de înregistrări. Şi s-ar putea să fie chiar şi ceva camere de luat vederi.

— M-ai liniştit. Avem de gând să stăm vreo două nopţi la Abanks Dive Lodge, aşa că, dacă vi se întâmplă să fiţi prin apropiere, vă aştept să bem ceva împreună.

— Ştii că ai haz? Dacă vom fi pe-acolo, vom fi cu un scop anume, şi tu ştii asta.

Tarrance îşi termină bucata de plăcintă din trei înghiţituri, lăsă pe masă doi dolari, apoi cei doi bărbaţi porniră împreună spre parcarea ascunsă în întuneric. Asfaltul murdar trepida sub camioanele grele, aerul vibra din cauza motoarelor diesel.

— Peste câteva ore am să stau de vorbă cu Voyles, zise Tarrance. N-ai vrea ca tu şi soţia ta să faceţi o plimbare cu maşina mâine după-amiază? Tot e sâmbătă.

— Undeva anume?

— Da. La treizeci de mile-Est de aici este un oraş căruia îi spune Holly Springs. E plin de case vechi şi de istorie confederată. Femeile adoră să se plimbe şi să privească vilele alea vechi. Dacă ajungeţi acolo pe la patru, o să vă găsim noi. Prietenul nostru Laney o să conducă un Chevy Blazer roşu aprins, cu număr de Tennessee. Luaţi-vă după el şi o să găsim noi un loc unde să stăm de vorbă.

— Crezi că vom fi în siguranţă?

— Ai încredere în noi. Dacă ni se pare ceva suspect, anulăm totul. Plimbaţi-vă vreo oră prin oraş şi dacă-n timpul ăsta nu-l zăriţi pe Laney, luaţi câte un sandviş şi plecaţi acasă. Nu riscăm nimic.

— Mulţumesc. Sunteţi nişte tipi grozavi.

BMW-ul apăru de după un colţ şi se opri lângă ei.

— Totul e curat, n-am dat de nimeni, zise Laney, coborând din maşină.

— Bun, spuse Tarrance. Ne vedem mâine. Drum bun.

— Ne e negociabil, Tarrance, repetă Mitch, strângând mâna sergentului.

— Poţi să-mi spui Wayne. Ne vedem mâine.

25

Când Mitch şi Abby McDeere, uzi leoarcă şi obosiţi, ajunseră în sfârşit în apartamentul luxos aparţinând firmei Bendini, Lambert & Locke, plaja Seven Mile era pustie, căci tunetele asurzitoare şi ploaia torenţială reuşiseră să alunge turiştii. De data asta primise apartamentul B, după ce, în timpul primei lui vizite în insule, locuise în apartamentul A. În realitate, cele două apartamente păreau să fie identice, cu excepţia tapetului şi a mobilelor. Uşa de la intrare se descuie fără probleme şi cei doi tineri pătrunseră în vestibul chiar în clipa în care ploaia se porni cu şi mai multă înverşunare.

Îşi duseseră bagajele în dormitorul de la etaj, al cărui balcon privea plaja udă şi pustie. Supraveghindu-şi cu mare grijă cuvintele, Abby şi Mitch inspectară fiecare încăpere a noului lor domeniu de vacanţă. Constatară că frigiderul era gol, dar că în schimb barul era foarte bine aprovizionat, drept pentru care Mitch prepară două pahare cu rom şi Coca-Cola, în cinstea insulelor, evident. Ieşiră apoi în

balconul biciuit de ploaie, de unde priviră oceanul ce-şi revărsa furios spuma albă pe plaja părăsită de turişti. Barul Rumheads, abia vizibil din cauza ploii, era şi el aproape pustiu: doar doi localnici beau bere şi priveau marea.

— Uite, acolo este Rumheads, zise Mitch, întinzând mâna în care ţinea paharul.

— Rumheads? Ce-i asta?

— Rumheads, doar ţi-am povestit despre cârciuma asta unde turiştii vin să bea ceva, iar localnicii, să joace domino.

— Aha, da, zise Abby, cătuşi de puţin impresionată. Apoi căscă si se aşeză mai comod pe scaunul de plastic, închizând ochii.

— Ei, asta-i bună, Abby! E prima noastră călătorie în străinătate care mai e şi adevărata noastră călătorie de nuntă, iar tu te găseşti să adormi la zece minute după ce ajungem aici.

— Dar sunt atât de obosită, Mitch! Toată noaptea am făcut bagajele, da' tu n-ai cum să ştii, pentru că dormeai.

— Păi ai luat opt valize, şase pentru tine şi două pentru mine. Cred că ai împachetat toate hainele pe care le avem, aşa că nu-i de mirare că n-ai dormit toată noaptea.

— Da, pentru că nu vreau să fiu pusă în situaţia de a nu avea cu ce să mă îmbrac.

— Să nu ai cu ce să te îmbraci? Da' câte costume de baie ţi-ai luat: zece, douăsprezece?

— Şase.

— Grozav! Deci unu pe zi; păi, atunci de ce nu-ţi pui unul din ele chiar acum?

— Ce să fac?

— M-ai auzit, doar; uite, pune-ţi-l pe ăla albastru făcut numai din sfericele, care cântăreşte o juma' de gram, costă şaizeci de dolari şi-ţi lasă tot fundul afară când mergi. Hai, că vreau să-l văd.

— Bine, da' plouă. M-ai adus aici în anotimpul musonului. Ia uite ce nori negri şi urâţi; cred că până la urmă nici nu voi avea nevoie de costum de baie săptămâna asta.

Mitch zâmbi şi începu să-i maseze picioarele.

— Ba mie-mi place ploaia. Şi, de fapt, sper să plouă toată săptămâna. Asta o să ne ţină în casă, ba chiar în pat şi o să bem rom şi o să încercăm să ne tachinăm unul pe altul.

— Vai, Mitch, da' eşti de-a dreptul şocant! Cum, chiar vrei să facem dragoste? Adu-ţi aminte că am făcut deja o dată luna asta!

— Ba de două ori.

— Eu credeam că vii aici ca să înoţi şi să mergi la pescuit.

— Nu; cred că pe-acolo, pe undeva, e un rechin care mă pândeşte.

Vântul se înteţise şi acum balconul era plin de apă.

— Ce-ar fi să ne scoatem hainele astea de pe noi?

După o oră, furtuna începu să se îndepărteze. Ploaia slăbi din intensitate, apoi se transformă într-o burniţă uşoară şi în cele din urmă se opri. Cerul se lumină încet, pe măsură ce norii părăseau micuţa insulă, îndreptându-se spre nord-est, spre Cuba. Cu puţin timp înainte de dispariţia obişnuită dincolo de orizont, soarele îşi arătă faţa o clipă pentru un bis spectaculos. Suficient însă ca să golească de turişti toate cabanele de pe plajă, apartamentele din oraş şi camerele de hotel şi să umple plajele. Barul Rumheads deveni deodată neîncăpător: aruncători la ţintă, jucători de domino, localnici însetaţi reveniseră în trombă, hotărâţi să recupereze timpul pierdut. Alături, la cârciuma Palms, orchestra îşi reluă repertoriul reggae.

Mitch şi Abby se plimbau fără ţintă pe malul apei, departe însă de locurile legate de amintirea fetei. Totuşi, din când în când, Mitch se gândea şi la ea şi la fotografii. Ajunsese la concluzia că tipa era o profesionistă şi că De Vasher o plătise ca să-l seducă pe tânărul avocat al firmei în faţa unor camere ascunse de luat vederi. Prin urmare, nu se mai aştepta să o întâlnească de data asta.

Ca într-un scenariu bine pus la punct, în aceeaşi clipă, muzica încetă, cei care se plimbau pe malul apei se opriră brusc, zgomotul de la Rumheads se domoli şi toate privirile se întoarseră spre soare ca să surprindă îmbrăţişarea lui cu marea. Nori cenuşii şi albi, rămăşiţe ale furtunii, începură să îmbrace orizontul, mai întâi în tonuri palide, apoi în nuanţe strălucitoare de portocaliu, de galben şi de roşu. Timp de câteva clipe, cerul devenise o pânză pe care soarele arunca, în tuşe îndrăzneţe, minune de culori. Deodată, globul de un portocaliu arzător atinse apa şi după câteva secunde dispăru în neant. Norii îşi schimbară culoarea în negru şi se împrăştiară. Fusese un apus de soare în Caymane.

O Abby speriată şi prudentă manevra încet jeep-ul închiriat prin traficul matinal din cartierul comercial al oraşului, în fond, nu mai condusese niciodată maşina pe partea stângă a drumului, doar era de fel din Kentucky. Alături de ea, Mitch îi spunea pe unde să meargă, urmărind în acelaşi timp oglinda retrovizoare. În ciuda orei matinale, străzile înguste şi trotuarele erau deja înţesate de turişti în căutare de porţelanuri, cristaluri, parfumuri, camere de luat vederi, aparate de fotografiat şi bijuterii, toate duty-free.

Mitch făcu semn spre o străduţă laterală aproape invizibilă şi jeep-ul ţâşni printre două grupuri de turişti în direcţia indicată.

— Ne întâlnim tot aici la ora cinci, zise Mitch şi o sărută pe obraz.

— Fii atent, îi recomandă ea. Eu am să merg la bancă şi pe urmă am să stau pe plajă în dreptul apartamentului nostru.

Mitch coborî din maşină şi dispăru pe aleea dintre două

prăvălioare. Dintr-un magazin de tricouri îşi cumpără o cămaşă înflorată, în nuanţe stridente de galben şi verde, şi o panama. Două minute mai târziu ieşi în stradă şi se aruncă în primul taxi întâlnit.

— La aeroport! Repede şi fii atent în spate, s-ar putea să ne urmărească cineva.

Şoferul nu-i răspunse şi, după un drum de zece minute, opri maşina în dreptul intrării aeroportului.

— Ne-a urmărit cineva? întrebă Mitch în timp ce scotea banii din buzunar.

— Nu, mon. Face patru dolari şi zece cenţi.

Mitch îi dădu o hârtie de cinci dolari şi intră cu paşi repezi în aeroport. Cursa Cayman Airways pentru Cayman Brac pleca la ora nouă. Tânărul intră într-un magazin de cadouri de unde cumpără o ceaşcă de cafea şi supraveghe atent pe cei aflaţi în hol. Nu observă nimic suspect. E adevărat că nu ştia cum arată cei care-l urmăreau, dar nu văzu pe nimeni care să bântuie de colo-colo, în căutare de pasageri rătăciţi. Dar poate că urmăreau jeep-ul sau poate că pieptănau cartierul comercial, căutându-l pe el. Poate.

În noaptea în care sosiseră, de la un telefon public, Abby rezervase pentru el un loc în avionul de zece locuri care asigura cursa pentru Cayman Brac. Mitch urcă la bord în ultima clipă, atunci când văzu că pilotul se pregătea să închidă uşile şi să decoleze.

Cei zece pasageri nu fură prea vorbăreţi în timpul zborului, care dură douăzeci de minute; se mulţumiră să admire marea de un albastru strălucitor. Pe măsură ce se apropiau de Cayman Brac, pilotul începu să facă şi pe ghidul; le vorbi mai ales de stâncile care înaintau în mare la capătul estic al insulei: fără ele, insula ar fi fost tot atât de plată ca şi Grand Cayman, zicea el. În sfârşit, pilotul aşeză uşor avionul pe o bandă îngustă de asfalt.

În imediata apropiere a clădirii albe pe care cuvântul aeroport apărea scris pe toate laturile, un bărbat cu trăsături caucaziene urmărea cu atenţie coborârea pasagerilor: era Rick Acklin, agent special FBI. Picături de transpiraţie îi căzeau de pe nas şi îi îmbibau cămaşa.

— Mitch, şopti el, făcând un pas înainte.

Mitch ezită o clipă, apoi se îndreptă spre agent.

— Maşina este în faţa aeroportului, zise Acklin.

— Unde este Tarrance? întrebă Mitch privind în jur.

— Te aşteaptă.

— Maşina are aer condiţionat?

— Mi-e teamă că nu; îmi pare rău.

Maşina nu avea nici aer condiţionat, nici semnalizare şi nici motor de putere. Era un LTD model 1974, dar pe insula asta nu prea aveai ce să alegi, îi explică Acklin lui Mitch pe când automobilul înainta chinuit pe drumul plin de praf. Iar guvernul Statelor Unite închiriase maşina pur şi simplu pentru că Acklin şi Tarrance nu fuseseră în stare să găsească un taxi; abia dacă găsiseră o cameră într-un timp atât de scurt.

Lăsară maşina într-o parcare, pe nisip, lângă un ansamblu numit Brac Divers. Vreo sută de bărci de toate tipurile şi dimensiunile erau ancorate de un dig vechi ce intra adânc în mare. Către apus, o duzină de cabane acoperite cu stuf se înşirau de-a lungul plajei, oferind adăpost turiştilor veniţi din toate colţurile lumii. Foarte aproape de dig se afla un bar în aer liber, fără nume, în care îi găseai pe nelipsiţii jucători de domino şi aruncători la ţintă. Înăuntru, evantaie mari se roteau încet şi fără zgomot, răcorindu-i pe jucători şi pe barman.

Singur la o masă, cu un pahar de Coca-Cola în faţă, Wayne Tarrance urmărea cu privirea o echipă de scufundători care încărcau o sumedenie de butelii galbene, identice, într-o barcă ancorată la dig. Ţinuta lui Tarrance era absolut isterică, chiar şi pentru un turist: ochelari de soare cu lentile negre şi rame galbene, sandale maro împletite şi evident noi, ciorapi negri, o cămaşă hawaiană strâmtă pe care se amestecau cel puţin douăzeci de culori strigătoare la cer, o pereche de pantaloni scurţi aurii, foarte vechi şi foarte scurţi, care nu prea îi acopereau picioarele de un alb strălucitor şi bolnăvicios. Când îi văzu pe cei doi le făcu semn să se aşeze pe cele două scaune libere de lângă el.

— Da' ce cămaşă frumoasă ai, Tarrance! zise Mitch fără să-şi ascundă amuzamentul.

— Mulţumesc. Nici a ta nu e rea.

— Şi eşti şi foarte frumos bronzat.

— Mda, păi trebuie să arăt şi eu ca toată lumea de pe aici, nu?

Un chelner se tot învârtea pe lângă ei, aşteptând comanda. Acklin ceru o Coca-Cola, iar Mitch vru tot o Coca, dar îmbunătăţită cu o lacrimă de rom. După ce chelnerul se îndepărtă, atenţia celor trei bărbaţi fu captivată de scufundătorii care se pregăteau de plecare pe mare.

— Ce s-a întâmplat la Holly Springs? întrebă Mitch într-un

târziu.

— îmi pare rău, da' n-am avut ce face. Te-au urmărit până aţi ieşit din Memphis, iar alte două maşini vă aşteptau la Holly Springs. N-am avut cum să ne apropiem de voi.

— Tu şi Abby aţi discutat între voi despre călătoria aceea înainte de a pleca? întrebă Acklin.

— Cred că da. S-ar putea să fi amintit de ea o dată sau de două ori, stând în casă.

Acklin păru mulţumit de răspuns.

— Era clar că aşteptau. Un Skylark verde v-a urmărit vreo douăzeci de mile, după care a dispărut. Atunci ne-am hotărât să anulăm toată afacerea.

— Sâmbătă noaptea târziu, avionul firmei a plecat din Memphis şi a zburat fără escală până în Grand Cayman, interveni Tarrance. Noi suntem convinşi că a adus aici doi sau trei dintre pistolarii lor. Avionul a plecat înapoi spre Memphis duminică dimineaţă, foarte devreme.

— Vrei să spui că tipii sunt acum aici şi ne urmăresc?

— Bineînţeles. S-ar putea chiar să fi avut unu sau doi oameni, bărbaţi sau femei sau şi una şi alta, în avionul care v-a adus pe tine şi pe Abby. Cine ştie? Nu uita, Mitch, că ăştia au o grămadă de bani. Îi putem recunoaşte pe doi dintre câinii lor de vânătoare: unul a fost după tine la Washington; e blond, cu trăsături nordice, înalt cam de un metru optzeci şi cinci, e tuns perie ca cei din Marina militară şi are vreo patruzeci de ani. E puternic şi se mişcă foarte repede. L-am văzut ieri într-un Ford Escort roşu, închiriat de la Coconut Car Rentals din insulă.

— Mi se pare că l-am văzut şi eu, zise Mitch.

— Unde? întrebă iute Acklin.

— într-un bar din aeroportul de la Memphis. L-am surprins privindu-mă şi atunci mi s-a părut că-l mai văzusem şi la Washington.

— El este. Ei bine, să ştii că acum se află aici, în insule.

— Şi cine este celălalt?

— Tony Verkler sau Tony Balena, cum îi spunem noi. E un fost puşcăriaş, cu un dosar impresionant. Lucrează pentru Familia Morolto de ani de zile. Cântăreşte vreo sută cincizeci de kilograme şi e nemaipomenit pentru a-i urmări pe alţii, pentru că nimeni nu-l poate bănui.

— Aseară a fost la Rumheads, adăugă Acklin.

— Aseară zici? Şi noi am fost acolo aseară.

În sfârşit, scufundătorii părăsiră cu mare zarvă malul, îndreptându-se spre marea deschisă. Dincolo de dig, pescarii îşi strânseră năvoadele şi catamaranele viu colorate lăsară nestingherite în urmă ţărmul. Insula se trezise de-a binelea: jumătate din bărcile de

lângă dig fie plecaseră, fie se pregăteau să plece.

— Şi voi, băieţi, când aţi ajuns în oraş? întrebă Mitch, sorbind din paharul în care era mai mult rom decât Coca.

— Duminică seara, răspunse Tarrance, cu ochii la barca ce se pierdea în zare.

— Aş fi curios să ştiu câţi oameni aveţi acum în Caymane?

— Patru bărbaţi şi două femei.

Acklin amuţise, lăsând conversaţia în seama superiorului său.

— Şi, de fapt, pentru ce aţi venit aici?

— A, pentru mai multe lucruri. În primul rând, am vrut să vorbim cu tine şi să încheiem odată afacerea aia. Directorul Voyles e nerăbdător să ajungem la o înţelegere. În al doilea rând, vrem să aflăm de câţi pistolari dispun ăia aici, aşa că ne vom petrece săptămâna încercând să-i identificăm. E o insulă mică, deci e un loc bun pentru aşa ceva.

— Şi în al treilea rând, voiaţi să vă mai bronzaţi puţin, nu? Acklin scăpă un hohot de râs. Tarrance însă zâmbi, apoi se încruntă.

— Nu, nu tocmai. În al treilea rând, suntem aici ca să vă protejăm, pe tine şi pe soţia ta.

— Să ne protejaţi?

— Cum ai auzit. Ultima oară când am stat la masa asta, eram împreună cu Joe Hodge şi Marty Kozinski. Asta era cam nouă luni în urmă, cu exact o zi înainte ca ei să fie ucişi.

— Şi crezi că asta mă aşteaptă şi pe mine?

— Nu, nu încă.

Mitch îi făcu semn barmanului să-i pregătească un alt pahar cu aceeaşi combinaţie de Coca şi rom. Jocul de domino se încinsese, drept pentru care jucătorii localnici se luaseră la harţă.

— Băieţi, fiindcă veni vorba, pistolarii ăştia, cum le spuneţi voi, o urmăresc probabil chiar acum pe soţia mea în Grand Cayman. Înţelegeţi că voi fi cam nervos până mă întorc acolo. Aşa că ce-ar fi să trecem la afacerea noastră?

Ochii lui Tarrance părăsiră marea şi barca scufundătorilor şi se întoarseră spre Mitch.

— Două milioane sunt OK şi...

— Evident că sunt OK, Tarrance. Doar ne-am înţeles odată, nu?

— Linişteşte-te, Mitch. Îţi vom da un milion în momentul în care ne vei preda dosarele. Dar din clipa aceea, pentru tine nu va mai exista cale de întoarcere, cum se spune. Vei fi vârât până în gât în povestea asta.

— Tarrance, ştiu foarte bine toate astea. Doar eu v-am făcut propunerea, dacă-ţi aduci aminte!

— Ei, da,; da' asta este partea uşoară, pentru că de fapt noi nu dosarele tale le vrem; alea sunt curate, legale. Pe noi ne interesează

dosarele murdare, cele pe care scrie, de sus până în jos, inculpare. Ori dosarele astea sunt mult mai greu de obţinut. Vei mai primi încă o jumătate de milion atunci când ne vei da documentele pe care le vrem, iar restul, după ultimul proces.

— Şi fratele meu?

— Vom încerca să rezolvăm şi cu el.

— Asta nu-i de-ajuns, Tarrance. Vreau o promisiune din partea ta.

— Bine, da' nu-ţi putem promite aşa ceva. Ce dracu', doar ştii că mai are cel puţin şapte ani de stat acolo.

— E fratele meu, Tarrance, şi nu-mi pasă nici dacă ar fi un asasin multiplu, care şi-ar aştepta ultima masă înainte de a fi executat. E fratele meu şi dacă mă vreţi pe mine, va trebui să-l eliberaţi pe el.

— Ţi-am spus că vom încerca, dar de promis, nu-ţi pot promite nimic. Nu există nici o posibilitate legală de a-l scoate de acolo, aşa că va trebui să încercăm pe alte căi. Ce se va-ntâmpla însă dacă va fi împuşcat în timpul evadării?

— Ar fi mai bine să-l scoateţi întreg de-acolo, Tarrance.

— Vom încerca.

— Deci veţi arunca în joc toată puterea şi resursele FBI-ului ca să-l ajutaţi pe fratele meu să scape din închisoare; corect, Tarrance?

— Ai cuvântul meu că da.

Mitch se rezemă de spătarul scaunului şi sorbi pe îndelete din paharul cu rom-Cola. Gata, târgul fusese încheiat. În sfârşit, putea şi el să respire mai uşor, drept pentru care îi oferi un zâmbet splendidului albastru caraibean.

— în condiţiile astea, poţi să-mi spui când vom primi dosarele tale? întrebă Tarrance.

— Păi, parcă ziceai că n-aveţi nevoie de ele, că sunt prea curate, nu?

— Fireşte că avem nevoie de ele, Mitch, pentru că abia când le vom avea pe ele vom fi siguri că eşti al nostru; în clipa aia, te vom avea la mână sau, mă rog, autorizaţia ta de a practica avocatura, dacă vrei. Aşadar?

— Peste zece, cincisprezece zile.

— Câte dosare?

— între patruzeci şi cincizeci. Unele sunt subţiri de-un deget, altele sunt atât de groase încât n-ar avea loc pe masa asta. Nu pot să folosesc copiatoarele de la serviciu, aşa că am găsit alte soluţii.

— N-am putea să te ajutăm cumva? întrebă Acklin.

— Nu, n-aţi putea. Dacă voi avea nevoie de ajutorul vostru, poate că am să vi-l cer.

— Şi cum vei face ca să ni le dai? întrebă Tarrance.

— Foarte simplu, Wayne. În momentul în care le voi fi copiat

pe toate, iar voi veţi fi dus milionul meu de dolari acolo unde vă voi spune, eu vă voi înmâna cheia unei anumite cămăruţe din zona Memphis-ului, de unde le veţi putea ridica.

— Bine, da' am fost de acord să-ţi depunem banii într-o bancă din Elveţia, replică Tarrance.

— Da, numai că nu mai vreau să mi-i depuneţi acolo, OK? Vă voi comunica termenii transferului, iar voi îi veţi urma întocmai. De-acum înainte, băieţi, eu sunt cel care dictează, pentru că pe butuc e capul meu şi nu al altcuiva... Sau care încearcă să dicteze.

Tarrance zâmbi şi îşi întoarse privirea spre dig.

— Adică n-ai încredere în elveţieni?

— Hai mai bine să zicem că am o altă bancă în minte. Nu uita, Wayne, că lucrez pentru cei care spală bani murdari şi că am devenit un expert în a ascunde bani în conturi din străinătate.

— Vom vedea.

— Poţi să-mi spui când voi putea să văd şi eu registrul ăla despre Familia Morolto?

— După ce primim dosarele şi efectuăm prima rată. Te vom îndruma cât vom putea, dar de fapt vei alerga mai mult de unul singur. Noi doi va trebui să ne întâlnim destul de des şi asta va fi foarte periculos. S-ar putea să fie nevoie şi de câteva plimbări cu autobuzul.

— OK, dar data viitoare am să stau eu pe locul de la margine.

— Sigur, nici o problemă. O persoană care valorează două milioane de dolari are tot dreptul să-şi aleagă locul într-un autobuz Greyhound.

— N-am să trăiesc de-ajuns ca să mă bucur de ei, Wayne. Ştii bine asta.

Mitch îl zări deodată pe drumul îngust şi şerpuit spre Bodden Town, la trei mile depărtare de Georgetown. Tipul era ghemuit în spatele unei broscuţe Volkswagen cu capota ridicată, ca şi cum ar fi avut o pană de motor. Era un bărbat bronzat, îmbrăcat ca localnicii, şi ar fi putut să treacă foarte uşor drept unul dintre britanicii care lucrau pentru guvern sau în domeniul bancar. Dădea impresia că studiază cheia franceză pe care o ţinea în mână şi că priveşte absolut întâmplător jeep-ul Mitsubishi care îl depăşi. Bărbatul avea trăsături nordice şi ar fi trebuit să treacă neobservat.

Mitch reduse instinctiv viteza, aşteptându-l să apară.

Abby supraveghea drumul. Şoseaua îngustă spre Bodden Town urma linia ţărmului pe o distanţă de cinci mile, apoi se ramifica spre interiorul insulei. Nu trecură nici cinci minute de când Volkswagen-ul verde apăru în trombă de după o curbă, dar jeep-ul era mult mai aproape decât anticipase tipul cu trăsături nordice. Lucrul acesta îl făcu să încetinească brusc şi să intre cu Volkswagen-ul pe primul drum

pietruit care ducea spre malul mării.

Mitch apăsă pe acceleraţie şi, după ce trecu de Bodden Town, se îndreptă spre sud; după mai puţin de o milă, ajunseră din nou ţărmul oceanului.

Era abia ora zece dimineaţa, dar parcarea de la Abanks Dive Lodge era aproape plină. Cele două vase speciale pentru scufundare plecaseră de mai bine de o jumătate de oră. Cei doi McDeere intrară iute în barul unde Henry începuse să distribuie bere şi ţigări jucătorilor de domino.

Sprijinit de un stâlp care susţinea acoperişul de stuf al barului, Barry Abanks urmărea cu privirea cele două vase care aveau să dispară curând în zare. Ele vor duce scufundătorii în locuri precum Bonnie's Arch, Devil's Grotto, Eden Rock, Roger's Wreck Point, locuri unde Abanks se scufundase şi pe care le arătase de mii de ori turiştilor. Unele din ele fuseseră descoperite de Abanks însuşi.

Cei doi tineri se apropiară de proprietar, Mitch făcu prezentările şi porniră împreună spre micul dig unde un marinar pregătea de plecare o barcă de pescuit. Abanks dădu drumul unui şir greu inteligibil de comenzi destinate urechilor tânărului marinar, care fie că era surd, fie că nu dădea doi bani pe autoritatea şefului lui.

— Spune-mi, îi cunoşti pe toţi tipii ăia din bar? îl întrebă Mitch pe Abanks, care se încruntă întrebător. Eram doar curios. Cineva a încercat să mă urmărească până aici.

— îmm, doar obişnuiţi de-ai casei, nici un străin, zise Abanks.

— Ai observat vreo prezenţă străină pe-aici în dimineaţa asta?

— Uite ce e, locul ăsta atrage tot felul de oameni cărora nu le ţin socoteala.

— N-ai observat un american cu părul roşu, gras cam la vreo sută cincizeci de kile?

Abanks clătină din cap. Marinarul dezlegă barca care se îndepărtă uşor de dig, îndreptându-se spre linia orizontului. Abby stătea pe o băncuţă şi urmărea cu privirea Centrul sportiv care rămânea în urmă. La picioarele ei, într-o sacoşă, două costume noi de scufundare arătau oricui că era vorba de o excursie obişnuită a unor scufundători obişnuiţi, care poate că vor încerca şi o mică partidă de pescuit. Abanks acceptase să-i însoţească, dar numai după ce Mitch insistase, spunându-i că trebuie să discute împreună nişte probleme personale, referitoare la moartea fiului marelui bărbat.

Din balconul de la etajul al doilea al vilei de pe plaja Cayman Kai, tipul cu trăsături nordice urmărea atent cele două capete care apăreau şi dispăreau în valuri în jurul bărcii de pescuit. Apoi îi întinse binoclul lui Tony Balena Verkler, dar acesta se plictisi foarte repede şi i-l înapoie. O blondă superbă, într-un costum de baie întreg, de culoare neagră, adânc răscroit, veni în spatele tipului cu trăsături

nordice şi luă binoclul. Marinarul prezenta un interes deosebit

— Nu-nţeleg nimic. Dacă aveau de gând să discute lucruri serioase, atunci de ce l-au mai luat şi pe băiat? La ce le mai trebuia încă o pereche de urechi prin preajmă? întrebă Tony.

— Poate că nu vorbesc decât despre înot subacvatic şi pescuit, mai ştii? zise tipul cu trăsături nordice.

— Ştiu şi eu, replică blonda! Abanks nu prea îşi petrece vremea pe o barcă de pescuit. El preferă scufundătorii. Prin urmare, trebuie că are un motiv important ca să-şi piardă o zi întreagă cu doi începători. Eu cred că pun ceva la cale.

— Cine-i băiatu' ăla? întrebă Tony.

— Unul dintre cei doisprezece angajaţi ai lui Abanks, răspunse blonda.

— Crezi c-ai să poţi sta de vorbă cu el ceva mai târziu? întrebă tipul cu trăsături nordice.

— Bună idee, adăugă Tony. Arată-i ceva frumos, dă-i pe la nas cu ceva bun şi-o să vorbească.

— Am să-ncerc, zise ea.

— Cum îl cheamă? întrebă tipul cu trăsături nordice.

— Keith Rook.

Keith Rook conduse barca de-a lungul digului de la Rum Point. Mitch, Abby şi Abanks coborâră din barcă şi porniră spre plajă. Keith, care nu era invitat la masă, se apucă să spele puntea.

Barul Shipwreck se ridica la o sută de yarzi de ţărm, în mijlocul unui pâlc de copaci. Înăuntru era aproape întuneric; ventilatoarele vechi spânzurate de tavan scârţâiau enervant în încercarea vană de a clinti aerul greu şi umed. În plus, nici urmă de reggae, domino sau aruncări la ţintă. Clienţii de la mese erau cufundaţi în conversaţii particulare.

Masa la care se aşezară cei trei era lângă o fereastră ce dădea spre mare. Comandară bere şi cheeseburgers – un fel de mâncare naţională pe insulă.

— Barul ăsta nu seamănă cu ce-am văzut până acum, observă Mitch.

— Aşa este, recunoscu Abanks, şi pe bună dreptate. Pentru că de fapt este un loc de întâlnire pentru traficanţii de droguri ale căror case le puteţi admira peste tot pe-aici. Vin încoace cu avioanele personale, îşi depun banii în băncile noastre şi petrec pe-aici vreo câteva zile, controlându-şi proprietăţile.

— Select cartier!

— Adevărul e că este foarte drăguţ. Tipii au averi de milioane şi nu se amestecă cu restul lumii.

O mulatră vânjoasă care făcea pe chelneriţa le trânti fără o vorbă pe masă trei sticle de bere jamaicană, Red Stripe. Abanks îşi

sprijini coatele de masă şi se aplecă mult în faţă, adoptând şi el poziţia obişnuită a celor care veneau la Shipwreck ca să discute afaceri.

— Prin urmare, sunteţi convinşi că puteţi să plecaţi de acolo? întrebă el.

Mitch şi Abby imitară mişcarea făcută de Abanks şi acum trei capete erau adunate conspirativ deasupra sticlelor de bere din mijlocul mesei.

— Nu să plecăm, ci să alergăm cât ne ţin picioarele. Să alergăm ca şi când am avea toţi dracii din iad pe urma noastră şi să ne pierdem urma. Dar pentru asta, avem nevoie de ajutorul tău.

Abanks se gândi o clipă, apoi dădu din umeri.

— Ce trebuie să fac? întrebă el, luând o înghiţitură de bere.

Abby fu prima care o văzu, pentru că numai o femeie este în stare să observe că o altă femeie încearcă, de altfel cu multă eleganţă, să tragă cu urechea la mica lor conversaţie. Era o blondă solidă, cu faţa ascunsă aproape în întregime de o pereche de ochelari de soare ieftini, care stătea cu spatele la Abanks; admira marea, dar încercase mult prea evident să audă ce-şi spun cei trei. Ba chiar, când aceştia îşi lipiseră capetele deasupra sticlelor de bere, blonda se ridicase în picioare, ascultând fără nici o jenă. Stătea singură la o masă de două persoane.

Abby îşi înfipse unghiile în coapsa lui Mitch şi în clipa următoare, la masa lor se făcu linişte. Blonda ascultă mai departe, apoi când îşi dădu seama că ceilalţi nu mai aveau de gând să spună nimic, se întoarse la berea ei.

Vinerea următoare, ţinuta lui Wayne Tarrance suferise o îmbunătăţire vizibilă. Sandalele împletite, şortul minuscul şi ochelarii de soare coborâţi din benzile desenate dispăruseră fără urmă. Dispăruseră chiar şi picioarele de un alb bolnăvicios; fuseseră înlocuite de altele de un roz strălucitor, datorat unor arsuri care întreceau orice închipuire. După trei zile petrecute în regiunea tropicală cunoscută sub numele de Cayman Brac, Tarrance şi Acklin, acţionând în numele guvernului Statelor Unite, se năpustiseră să închirieze una din acele camere ieftine de pe Grand Cayman aflate la multe mile distanţă de Seven Mile Beach şi de apele oceanului. În acea cameră îşi stabiliseră cartierul general de unde supravegheau toate mişcările familiei McDeere şi ale altor persoane demne de interes. Tarrance şi Acklin împărţeau o cămăruţă cu două paturi şi duş rece la motelul Coconut. În dimineaţa zilei de miercuri, reuşiseră să contacteze subiectul numit McDeere şi să-i ceară să se întâlnească cu ei cât mai curând posibil. Subiectul însă îi refuzase, spunându-le că este prea ocupat, că el şi soţia lui petreceau o nouă lună de miere şi că nu aveau timp pentru astfel de întâlniri. „Poate altă dată, mai târziu”, fusese tot ce obţinuseră de la el.

În după-amiaza zilei următoare, Mitch şi Abby tocmai se delectau cu nişte grătar în cârciuma Lighthouse, pe şoseaua spre Bodden Town, când Laney, agentul Laney, îmbrăcat adecvat şi aducând foarte bine cu un negru de prin partea locului, apăru lângă masa lor şi le spuse pe un ton foarte ferm că Tarrance ţinea neapărat să se întâlnească cu Mitch.

În Insulele Cayman, puii trebuie să fie importaţi. Numai pui de calitatea a doua pentru americanii aflaţi în insule, care fără acest aliment de bază, s-ar fi simţit pierduţi. Colonelul Sanders trecuse prin momente cumplite încercând să le înveţe pe localnice cum să frigă un pui; era ceva ce depăşea puterea lor de înţelegere.

Aşa se face că agentul special FBI Wayne Tarrance, de fel din Bronx, aranjă o întâlnire secretă la rotiseria Kentucky Fried Chicken, singura rotiserie de pe insula Grand Cayman. Fusese convins că locul acela avea să fie pustiu, dar se înşelase amarnic. Peste o sută de turişti flămânzi veniţi din Georgia, Alabama, Texas şi Mississippi se călcau pe picioare şi devorau cantităţi uriaşe de pui crocanţi, cartofi prăjiţi cu smântână şi salată de varză. Cele de-acasă aveau un gust mult mai bun, da' mergeau şi astea.

Aşezaţi într-un separeu al restaurantului supraaglomerat, Tarrance şi Acklin urmăreau nervoşi uşa de la intrare. Nu era încă prea târziu ca să anuleze totul. Era prea multă lume în jur. Într-un târziu, Mitch îşi făcu apariţia în încăpere; se aşeză foarte calm la coadă, îşi cumpără o porţie de pui, după care veni la masa federalilor. Fără să spună vreun cuvânt, începu să-şi mănânce cina pe care dăduse patru dolari şi optzeci şi nouă de cenţi, în monedă caymaneză. Erau doar pui de import!

— Unde ai fost până acum? îl întrebă Tarrance. Mitch muşcă dintr-un copan.

— Pe-aici, pe insulă. E stupid să ne întâlnim aici, Tarrance, e prea multă lume în jur.

— Ştim foarte bine ce facem, Mitch.

— A, da, tot aşa cum ştiaţi şi în magazinul ăla de pantofi.

— Foarte nostim, ce să zic?! Mai bine spune de ce n-ai vrut să ne vezi miercuri.

— Pentru că miercuri am avut treabă. Sunt curat?

— Evident că eşti curat, altfel Laney ţi-ar fi făcut semn încă de la intrare.

— Locul ăsta mă face nervos, Tarrance.

— De ce te-ai dus să-l vezi pe Abanks?

Mitch se şterse la gură.

— Abanks are o barcă, eu voiam să pescuiesc şi să înot puţin, aşa că am căzut la învoială. Voi unde eraţi în timpul ăsta, Tarrance? într-un submarin care ne urmărea în jurul insulei?

— Ce ţi-a spus Abanks?

— A, multe, că doar ştie o mulţime de cuvinte: ăă... „bună, dă-mi o bere, cine ne urmăreşte”; cum spuneam, o mulţime de cuvinte.

— Ştii că aţi fost urmăriţi?

— Urmăriţi? De cine: de ai voştri sau de-ai lor? De o vreme încoace mă urmăresc atâtea persoane, că se produc şi ambuteiaje.

— De ăia răii, Mitch; de cei din Memphis, Chicago şi New York. De ăia care te vor omorî chiar mâine dacă ai să faci pe isteţul.

— Ei, să ştii că m-ai impresionat! Deci am fost urmărit de ăia răii. Şi unde i-am dus oare? Să înoate şi să pescuiască. Haida de, Tarrance. Ei mă urmăresc pe mine, voi îi urmăriţi pe ei, voi mă urmăriţi şi pe mine, ei vă urmăresc şi pe voi. Dacă aş apăsa puţin pe frână, m-aş trezi cu vreo douăzeci de nasuri lipite de fundul meu. Mai bine spune-mi, Tarrance, de ce ne întâlnim aici? Locul ăsta e plin ochi.

Tarrance aruncă în jur o privire nemulţumită.

Mitch puse capacul pe cutia cu mâncare.

— Uite ce e, Tarrance, sunt nervos şi mi-a trecut pofta de mâncare.

— Linişteşte-te. Ţi-am spus doar că ai fost curat venind încoace.

— Păi, întotdeauna sunt curat, Tarrance. Bănuiesc că şi Hodge şi Kozinski erau curaţi ori de câte ori se mişcau: şi la Centrul sportiv al lui Abanks, şi pe iaht, şi la înmormântare N-ai avut o idee bună, Tarrance, să mă chemi aici. Aşa că eu plec chiar acum.

— OK. Spune-mi numai la ce oră aveţi avionul?

— De ce? Vreţi să veniţi şi voi? Pe cine vreţi să urmăriţi, pe mine sau pe ei? în condiţiile astea, ce-ar fi dacă ne-am încurca de tot şi m-aş apuca să urmăresc eu pe toată lumea?

— Hai, Mitch, lasă!

— Mâine dimineaţă la nouă şi patruzeci. Am să încerc să vă opresc un loc. Cred că vei putea să te aşezi la fereastră, lângă Tony Balena.

— Când ai să ne dai dosarele?

Mitch se ridică, ţinând în mână cutia cu pui prăjit.

— Peste aproximativ o săptămână sau... zece zile. Şi încă ceva Tarrance: s-a terminat cu întâlnirile în public. Ăştia omoară avocaţi, nu agenţi FBI idioţi.

26

Luni dimineaţa, la ora opt, Oliver Lambert şi Nathan Locke intrară în biroul lui De Vasher, care îi aştepta.Şeful pazei avusese o noapte grea, în care se luptase fără succes cu o sticlă de vodcă; nu se alesese decât cu doi ochi roşii şi cu o durere de cap absolut insuportabilă.

— Ieri m-am întâlnit cu Lazarov la Las Vegas şi i-am explicat cât am putut eu de bine care e motivul pentru care voi, băieţi, şovăiţi

atât să-i concediaţi pe ăia patru avocaţi ai voştri – Lynch, Sorrell, Buntin şi Myers. I-am explicat totul pe-ndelete, şi atunci el mi-a spus că are să se mai gândească, dar că între timp voi va trebui să faceţi pe dracu'n patru şi să-i puneţi pe puştii ăia să lucreze la dosare absolut curate. Să nu riscaţi nimic şi să fiţi cu ochii pe ei.

— Ce tip drăguţ e Lazarov ăsta, nu-i aşa? remarcă Lambert.

— A, sigur că da. Este cu adevărat fermecător. Mi-a mai zis şi că domnul Morolto întreabă de firmă cel puţin o dată pe săptămână, şi asta de vreo şase săptămâni încoace. De fapt, mi-a zis că sunt neliniştiţi cu toţii.

— Şi tu ce i-ai spus?

— Păi, ce să-i spun? I-am zis că lucrurile sunt în siguranţă şi că deocamdată găurile au fost astupate... Da', după părerea mea, nu m-a crezut.

— Despre McDeere ce poţi să ne spui? întrebă Locke.

— McDeere şi nevastă-sa au petrecut o săptămână minunată. Aţi văzut-o vreodată pe damă în bikini string? Numai în aşa ceva a fost îmbrăcată toată săptămână. E senzaţională! Am făcut şi nişte fotografii, doar aşa, ca să ne amuzăm.

— N-am venit aici ca să ne uităm la fotografii, i-o tăie Locke cu o voce şfichiuitoare.

— Nu mai spune! Şi eu care credeam că... Mă rog. Au petrecut o zi întreagă împreună cu prietenul nostru Abanks, doar ei trei şi un marinar. S-au bălăcit în apă, au pescuit şi au stat foarte mult de vorbă nu ştim despre ce. Nu ne-am putut apropia de ei. Mie unu' însă povestea asta mi se pare foarte, foarte suspectă.

— Nu înţeleg de ce, interveni Oliver LamberL Despre ce altceva crezi că ar fi putut să vorbească dacă nu despre pescuit, înot şi, firește, despre Hodge şi Kozinski. Şi dacă au vorbit despre Hodge şi Kozinski, ce e rău în asta?

— Păi, Oliver, el nu i-a cunoscut pe Hodge şi Kozinski, zise Locke. De ce să-l intereseze atât de mult moartea lor?

— Pentru că ţine minte ce i-a spus Tarrance la prima lor întâlnire: că moartea celor doi nu a fost un accident. Aşa că acum băiatul face pe Sherlock Holmes şi caută urme.

— Dar nu va găsi nimic, nu-i aşa, De Vasher?

— La dracu'. Fireşte că nu. A fost o treabă absolut perfectă. A, sigur, există câteva întrebări la care nu s-a primit răspuns, da' nici poliţia din Cayman nu poate să răspundă la ele, darămite băiatul nostru, McDeere!

— Şi atunci de ce eşti îngrijorat? întrebă Lambert.

— Pentru că cei din Chicago sunt îngrijoraţi, iar pe mine mă plătesc gras ca să fiu îngrijorat aici. Şi până când federalii nu ne lasă în pace, toată lumea trebuie să fie îngrijorată. OK?

— Şi ce-a mai făcut în vacanţă?

— Păi, ce se face de obicei în Cayman: sex, plajă, rom, ceva cumpărături şi ceva plimbări. Am avut trei oameni acolo, dar l-au pierdut de vreo două ori; nimic serios, sper. V-am mai spus că nu poţi urmări pe cineva douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, fără să fii observat. Aşa că, din când în când, trebuie să mai slăbim frâiele.

— După părerea ta, McDeere a acceptat să vorbească? întrebă Locke.

— Eu ştiu că minte, Nat. A minţit şi acum o lună, când cu magazinul de pantofi. Atunci voi n-aţi vrut să mă credeţi, dar eu sunt convins că băiatul a intrat de bună voie în magazin, pentru că voia să vorbească cu Tarrance. Unul dintre ai noştri a greşit, s-a apropiat prea mult şi le-a stricat şedinţa. Nu asta a fost versiunea lui McDeere, da' asta s-a-ntâmplat în realitate. Da, Nat, cred că băiatul vorbeşte. Poate că atunci când se întâlneşte cu Tarrance, îl trimite pe agent la dracu'. Poate că fumează iarbă împreună. Ştiu şi eu?

— Dar nu ai nimic concret, De Vasher, observă Lambert. Creierul lui De Vasher se dilată brusc, presând dureros pe craniu. Furia devenea mult prea dureroasă în aceste condiţii.

— Nu, Ollie, nu aşa cum am avut pentru Hodge şi Kozinski, dacă asta ai vrut să spui. Pe băieţii ăia i-am imprimat pe bandă şi am ştiut că erau pe cale să ciripească. Cu McDeere e puţin diferit.

— Pe deasupra, el mai este şi un începător, cu doar opt luni de meserie în spate, care nu ştie nimic. A lucrat sute de ore pe dosare pentru transpirat, iar clienţii cu care a avut de-a face au fost cu toţii absolut curaţi. Avery a fost foarte prudent în privinţa dosarelor la care a avut acces McDeere.

— N-are ce să spună, pentru că nu ştie nimic, adăugă Lambert. Marty şi Joe ştiau al dracului de multe lucruri, dar ei lucrau la noi de ani de zile. McDeere e doar un recrut.

De Vasher îşi masă uşor tâmplele.

— Păi atunci înseamnă că v-aţi pricopsit cu un tâmpit clasa întâi. Ia hai să ne imaginăm că FBI-ul bănuieşte cine este cel mai mare client al nostru. OK? Şi să ne mai imaginăm că Hodge şi Kozinski le-au confirmat identitatea clientului ăsta. Înţelegeţi unde vreau să ajung? Ei, şi să ne mai imaginăm şi că federalii i-au spus lui McDeere tot ce ştiu, ba chiar şi ceva pe deasupra. Atunci bobocul vostru cel ignorant devine brusc un tip foarte isteţ. Şi foarte periculos.

— Poţi să dovedeşti?

— Pentru început, întărim supravegherea. O punem şi pe nevastă-sa pe regim de două'ş'patru din două'ş'patru. Am vorbit deja cu Lazarov şi i-am mai cerut oameni; i-am zis că avem nevoie de nişte feţe noi. Mâine mă duc la Chicago ca să-l informez pe Lazarov şi,

poate, şi pe domnul Morolto. Lazarov crede că domnul Morolto ar avea posibilitatea să prindă un fir chiar în interiorul Biroului, cineva apropiat de Voyles şi dispus să ne vândă informaţiile pe care le vrem. Numai că ne va costa foarte mult, evident. Dar vor să evalueze foarte bine situaţia, pentru ca apoi să hotărască pe ce drum să o ia.

— Ai de gând să le spui că McDeere vorbeşte? îl întrebă Locke.

— Am de gând să le spun tot ce ştiu şi tot ce bănuiesc. Mie mi-e teamă că dacă o să tot aşteptăm concretul, până la urmă o să fie prea târziu. Sunt sigur că Lazarov va vrea să discutăm şi planurile pentru eliminarea lui McDeere.

— Planurile preliminare, vrei să spui? întrebă Lambert cu un fir de speranţă în voce.

— Am trecut de faza preliminară, Ollie.

Cârciuma Hourglass din New York se află pe Strada 46, aproape de intersecţia cu Ninth Avenue. E o bombă mică şi întunecată, cu numai douăzeci şi două de locuri, faimoasă pentru preţurile foarte ridicate şi pentru cele cincizeci şi nouă de minute acordate fiecărui client pentru a lua masa. Înşirate de-a lungul pereţilor, clepsidre cu nisip alb adună fără zgomot secundele şi minutele, până în momentul în care chelneriţa face toate calculele şi anunţă expirarea timpului. Cârciuma respectivă, frecventată de obişnuiţii Broadway-u-lui, este tot timpul plină ochi.

Lui Lou Lazarov îi plăcea grozav Hourglass tocmai pentru că întunericul ei protector era favorabil conversaţiilor particulare, scurte e-adevărat, sub cincizeci şi nouă de minute. Îi mai plăcea şi pentru că localul nu se afla în cartierul Little Italy; deşi Lazarov lucra pentru patroni sicilieni, Lazarov nu era italian şi nu putea să sufere mâncarea italienească. Îi plăcea cârciuma asta şi pentru că se născuse şi-şi petrecuse primii patruzeci de ani de viaţă în cartierul teatrelor. Fusese transferat la Chicago în momentul în care cartierul general al afacerilor se mutase acolo; aceleaşi afaceri însă îl obligau să vină la New York de cel puţin două ori pe săptămână şi de fiecare dată când trebuia să se întâlnească cu un membru important al unei alte Familii, Lazarov propunea Hourglass. Tubertini se situa pe aceeaşi treaptă cu Lazarov, ba poate chiar ceva mai sus, şi acceptă fără entuziasm o întâlnire în cârciuma cu pricina.

Lazarov sosi primul şi nu fu nevoit să aştepte eliberarea unei mese; ştia din proprie experienţă că, mai ales joia, pe la ora patru după-amiaza clienţii se mai răreau. Se aşeză la o masă de lângă fereastră, cu spatele spre sală, şi comandă un pahar cu vin roşu. Chelneriţa notă comanda, apoi întoarse clepsidra aşezată pe poliţa de deasupra mesei şi se îndepărtă. Lazarov era un bărbat solid, în vârstă de cincizeci şi opt de ani, cu un piept lat şi un abdomen proeminent. Se sprijini cu coatele de masă şi îşi concentră atenţia asupra maşinilor

care treceau pe Strada 46.

Slavă Domnului, Tubertini îşi făcu apariţia mai înainte chiar ca ceasul cu nisip să fi marcat trecerea unui sfert de oră. Cei doi bărbaţi se salutară cu multă politeţe, Tubertini oferindu-i lui Lazarov chiar şi un zâmbet aproape electoral. Cu toate acestea, oaspetele nu era încântat nici de restaurant, pe care-l privea cu ochi dispreţuitori, nici de locul ce-i fusese oferit la masă, cu spatele la stradă, un loc efectiv periculos. Dar cum maşina şi doi dintre oamenii lui erau totuşi afară, se hotărî să fie amabil.

Tubertini, un tip rasat, în vârstă de treizeci şi şapte de ani, era căsătorit cu singura fiică a bătrânului Palumbo însuşi. Avea o siluetă superbă şi un bronz de invidiat, iar părul negru, tuns scurt şi plin de briantină, era pieptănat perfect spre spate. Odată aşezat la masă, ceru tot un pahar de vin roşu.

— Ce mai face prietenul meu, Joey Morolto? întrebă el, însoţindu-şi cuvintele de un zâmbet absolut strălucitor.

— Foarte bine. Dar domnul Palumbo?

— Este foarte bolnav şi foarte prost dispus. Ca-ntotdeauna.

— Te rog să-i transmiţi salutările mele.

— Cu plăcere.

Chelneriţa se apropie, privind ameninţător la clepsidra de deasupra mesei.

— Vin doar pentru mine, zise Tubertini.

Lazarov studie lista de bucate şi apoi comandă:

— Sote de peşte şi încă un pahar cu vin.

Tubertini aruncă o privire oamenilor pe care îi lăsase în maşină şi care păreau că moţăie, apoi se întoarse spre Lazarov.

— Ei, care e problema la Chicago?

— Nu e vorba de o problemă. Avem nevoie de o mică informaţie, asta-i tot. Şi am auzit – e doar un zvon, bineînţeles – că voi aţi avea pe cineva demn de încredere undeva, foarte sus, în FBI; cineva foarte apropiat de Voyles.

— Şi dacă am avea acest cineva?

— Ne-ar trebui nişte informaţii pe care numai el le poate obţine. E vorba de o mică firmă a noastră din Memphis şi pe care federalii încearcă din răsputeri să o penetreze. Ei, şi noi bănuim că unul dintre angajaţii noştri colaborează cu ei, dar nu-l putem prinde asupra faptului.

— Şi dacă reuşiţi să-l prindeţi?

— Atunci îl vom spinteca şi-i vom arunca măruntaiele la şobolani.

— Prin urmare, e vorba de ceva grav, nu?

— Deosebit de grav. Ceva îmi spune că federalii au luat în colimator mica noastră firmă şi lucrul ăsta ne enervează grozav.

— Mda; să zicem că pe omul nostru îl cheamă Alfred şi că este foarte apropiat de Voyles.

— OK, e suficient un simplu răspuns din partea lui: vrem să ştim dacă angajatul nostru colaborează sau nu cu federalii.

— Răspunsurile simple sunt specialitatea lui, ba chiar le preferă. Noi am apelat la el numai de două ori, când situaţia a fost foarte critică, şi de fiecare dată l-am întrebat doar „federalii vin aici sau dincolo”? Este un tip extrem de prudent şi nu cred că v-ar da prea multe detalii.

— Informaţiile lui sunt corecte?

— Absolut.

— Atunci va fi în măsură să ne ajute. Dacă răspunsul lui va fi afirmativ, vom acţiona în consecinţă. Dacă va fi negativ, atunci angajatul nostru iese din cauză.

— Să ştii însă că Alfred este foarte scump.

— Mă aşteptam. Cât vrea?

— Păi, tipul lucrează de şaisprezece ani în FBI şi a făcut o carieră frumoasă. Asta îl face să fie prudent pentru că are mult de pierdut.

— Cât?

— Jumătate de milion.

— La dracu'!

— Fireşte că avem şi noi micul nostru profit de pe urma acestei tranzacţii; doar Alfred e totuşi omul nostru.

— Un mic profit, zici?

— Foarte mic, chiar. Cea mai mare parte din bani îi revine lui Alfred... Ştii, stă zilnic de vorbă cu Voyles; biroul lui se află chiar lângă cel al directorului.

— Bine, bine, plătim cât spui.

Tubertini îi oferi un zâmbet cuceritor şi gustă din vin.

— Cred că m-ai minţit, domnule Lazarov. Mi-ai spus că e vorba de o mică firmă din Memphis, dar nu ăsta este adevărul, nu-i aşa?

— Ai dreptate.

— Cum se numeşte firma?

— Bendini.

— Fiica bătrânului Morolto s-a măritat cu un Bendini.

— Acelaşi.

— Cum îl cheamă pe angajatul vostru?

— Mitchell McDeere.

— S-ar putea să dureze vreo două-trei săptămâni pentru că o întâlnire cu Alfred trebuie pregătită foarte bine.

— înţeleg, dar fă în aşa fel încât să aibă loc cât mai repede.

27

Era ceva cu totul neobişnuit ca soţiile avocaţilor să-şi facă

apariţia în mica fortăreaţă liniştită de pe Front Street. Erau fără îndoială binevenite, cel puţin aşa li se spusese, dar erau foarte rar invitate să viziteze sediul firmei. În consecinţă, Abby McDeere îşi făcu intrarea pe uşa principală fără să fi fost invitată şi fără să-şi anunţe vizita în prealabil. Trebuia să-şi vadă neapărat soţul, insistă ea. Recepţionera telefona la etajul al doilea şi peste câteva secunde Nina sosi alergând să o întâmpine plină de căldură, pe soţia şefului. Mitch era într-o şedinţă, explică secretara. Întotdeauna este într-o afurisită de şedinţă, replică Abby; de data asta vreau să-l scoţi de-acolo! Porniră împreună grăbite spre birou şi când ajunseră în încăpere, Abby închise uşa în urma lor şi începu să aştepte.

Mitch era martor la o nouă plecare haotică, atât de caracteristică pentru Avery Tolar. Ca de obicei, secretarele se izbeau una de alta, călcându-se pe picioare şi pregătind serviete după serviete, în timp ce şeful lor urla la telefon. Aşezat pe canapeaua din încăperea aglomerată, Mitch urmărea foarte atent scena, ţinând în mână un carneţel de însemnări. Îndrumătorul lui trebuia să plece pentru două zile în Grand Cayman. Data de 15 aprilie se profila ameninţător la orizont, de parcă ar fi fost vorba de o întâlnire cu plutonul de execuţie: băncile din insulă deţineau anumite dosare a căror situaţie devenise critică. Urmau două zile de muncă şi iar de muncă, insistase Avery. De cinci zile le împuiase capul tuturor cu această călătorie de care se temea, pe care o blestema, dar pe care o găsea absolut de neocolit. Urma să plece cu avionul firmei care îl aştepta deja, îi aminti una dintre secretare.

„Aştepta deja plin, probabil cu o încărcătură de bani gheaţă”, îşi zise Mitch în gând.

Avery trânti telefonul în furcă şi-şi înşfăcă haina chiar în clipa în care Nina intra în birou adresându-i-se lui Mitch:

— Domnule McDeere, soţia dumitale este aici si vrea să te vadă. Spune că e vorba de ceva urgent şi foarte important.

Secretarele îngheţară şi peste haosul general coborî liniştea. Mitch îl fixă pe Avery cu o privire lipsită de orice expresie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, ridicându-se de pe canapea.

— Te aşteaptă în birou, răspunse Nina.

— Trebuie să plec, Mitch, interveni Avery. Îţi dau mâine un telefon. Sper că totul e-n regulă.

— Da, da, sigur, zise Mitch, plecând fără o vorbă în urma Ninei. Intră în birou, închizând uşa în urma lui, apoi îşi privi intens soţia.

— Mitch, trebuie să plec acasă la ai mei.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Tocmai m-a sunat tata la şcoală. Medicii i-au găsit mamei o tumoare la unul din plămâni. O operează mâine.

— îmi pare rău, zise el, respirând adânc.

Abby nu plângea, aşa că Mitch nu încercă să o mângâie.

— Trebuie să plec acum. M-am învoit de la şcoală.

— Cât timp ai să lipseşti? întrebă el cu un tremur nervos în voce.

— Nu ştiu, Mitch, răspunse ea fără să-l privească. Cred că o să stăm puţin departe unul de altul. În clipa asta sunt atât de obosită; am nevoie de timp şi cred că plecarea mea ne va prinde bine la amândoi.

— Nu vrei să stăm puţin de vorbă tocmai despre plecarea asta?

— Tu eşti mult prea ocupat pentru aşa ceva, Mitch. De şase luni de zile tot încerc să stau de vorbă cu tine, dar pur şi simplu nu mă auzi.

— Cât timp ai să lipseşti, Abby?

— Nu ştiu; bănuiesc că depinde de starea mamei... nu, depinde de foarte multe lucruri.

— Abby, mă sperii cu vorbele astea.

— Am să mă întorc; nu ştiu când, dar îţi promit că am să mă întorc; peste o săptămână, peste o lună, nu ştiu. Simt nevoia să-mi clarific anumite lucruri.

— Peste o lună?

— Nu ştiu, Mitch. Tot ce ştiu este că am nevoie de puţin timp şi că am nevoie să fiu lângă mama.

— în cazul ăsta, ai grijă de tine.

— Te iubesc, Mitch.

El se mulţumi să dea uşor din cap şi să o privească intens în timp ce ea ieşea din încăpere. Nici unul dintre ei nu schiţase vreun gest de îmbrăţişare.

La etajul al cincilea, De Vasher, chemat de urgenţă de unul dintre tehnicieni, asculta foarte concentrat dialogul din căşti.

— Deruleaz-o încă o dată, îi ceru tehnicianului. Când s-a întâmplat chestia asta? întrebă el după un timp.

— Acum două minute şi paisprezece secunde în biroul de la etajul al doilea, fu răspunsul celuilalt.

— La dracu', la dracu', la dracu'! Dama îl părăseşte, nu-i aşa? N-au zis nimic de despărţire sau de divorţ până acum?

— Dacă ar fi zis, am fi ştiut imediat. S-au tot hârâit că el e obsedat de serviciu şi că nu poate să-i sufere pe părinţii ei, da' de aşa ceva n-au vorbit niciodată.

— Da, da, bine. Ia legătura cu Marcus şi vezi dacă el a auzit ceva înainte. Verificaţi înregistrările, poate a trecut ceva cu vederea. Fir'ar al dracului să fie!

Abby porni spre Kentucky, dar nu ajunse niciodată acolo. Când fu la o oră distanţă vest de Nashville, părăsi interstatala 40, luând-o spre nord pe autostrada 13. Nu observase nimic suspect în oglinda retrovizoare, aşa că, odată ajunsă în dreptul orăşelului Clarksville de

la graniţa cu Kentucky, schimbă brusc direcţia pe autostrada 12. O oră mai târziu, Peugeot-ul roşu intra în Nashville pe şoseaua districtuală şi se pierdea în aglomeraţia oraşului.

După ce-şi lăsă maşina într-una din parcările din apropiere, Abby intră în clădirea aeroportului din Nashville. Intr-una din toaletele de la etajul întâi îşi scoase rochia şi se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni scurţi şi cu un pulover tricotat; pantofii cu toc îi schimbă cu o pereche de mocasini. Era cam răcoare pentru o asemenea ţinută, dar, în fond, ea se îndrepta spre locuri mult mai calde. Îşi adună părul într-o coadă de cal, îşi puse alţi ochelari de soare şi părăsi respectiva încăpere, îndreptându-se spre poarta de îmbarcare.

Deşi în lumea liberă nici o cursă a companiei Delta nu poate ocoli oraşul Atlanta, Abby avu norocul să nu fie obligată să schimbe şi avionul. Aşteptă cuminte pe locul ei de la fereastră, privind lăsarea serii pe aeroportul aglomerat. Era nervoasă, dar încerca să nu se lase copleşită, drept pentru care comandă un pahar de vin şi începu să răsfoiască un Newsweek.

Două ore mai târziu, avionul ateriza pe aeroportul din Miami. Abby traversă iute clădirea, observând privirile pe care i le aruncau unii dintre cei aflaţi prin preajmă. Erau ocheadele obişnuite, pline de admiraţie şi pofticioase, şi nimic altceva. Când ajunse la unica poartă de îmbarcare pentru cursele companiei Cayman, prezentă biletul, certificatul de naştere şi permisul de conducere, aşa cum i se ceruse. Pentru că locuitorii din Caymane sunt nişte oameni minunaţi, atâta doar că nu-ţi dau voie să intri la ei în ţară dacă nu ţi-ai cumpărat şi biletul de plecare. Poftiţi la noi să vă cheltuiţi banii, dar plecaţi. Vă rugăm.Abby se aşeză într-un colţ al sălii de aşteptare şi încercă să citească ceva. Un tânăr tătic însoţit de o soţie foarte drăguţă şi de doi copilaşi rămăsese cu ochii lipiţi de picioarele ei. Era singurul care o observase. Avionul spre Grand Cayman urma să decoleze peste o jumătate de oră.

După un început mai dificil, Avery îşi luă avânt şi petrecu şapte ore la Royal Bank of Montreal din Georgetown. La ora cinci după-amiază, când în sfârşit părăsi clădirea băncii, sala de conferinţe de lângă biroul în care lucrase era plină cu imprimante de calculator şi cu prezentări de conturi, pe care le va termina mâine, evident. Ar fi avut mare nevoie de McDeere, dar condiţii obiective îi ajustaseră puternic planurile de călătorie. În momentul de faţă, se simţea epuizat şi îi era foarte sete.

Când ajunse la Rumheads, îşi cumpără o bere şi merse să se aşeze la o masă din curtea interioară. Exact când Avery trecea pe lângă jucătorii de domino, Tammy Greenwood Hemphill de la Greenwood Services străbătu cu mers nervos, mulţimea clienţilor şi se aşeză nonşalantă la bar, urmărindu-l discret cu privirea pe Avery; se

vedea de la o poştă că era bronzată artificial, şi asta din cauza câtorva pete mai închise la culoare decât restul pielii. Una peste alta, însă Tammy avea un bronz de invidiat pentru acel sfârşit de martie. De data asta părul era de un blond cenuşiu foarte cald, iar machiajul căpătase un aspect mult mai temperat. Un bikini pur şi simplu artistic, de un portocaliu fosforescent, atrăgea toate privirile. Sânii impresionanţi nu dădeau voie sutienului să facă nici o cută. Bucăţica de material bine întinsă peste fese nu reuşea să ascundă nimic. Tammy avea patruzeci de ani şi îşi arăta vârsta, şi cu toate astea cel puţin douăzeci de priviri flămânde îi urmăriră mişcările şi formele în drumul ei spre bar. Aşezată pe scaunul înalt, cu un pahar de sifon în faţă, Tammy îşi aprinse o ţigară, fără să-l scape din ochi pe Avery.

Bărbatul făcea parte din tagma lupilor: era conştient că arată bine şi examina fără nici o reţinere fiecare prezenţă feminină din preajmă. La un moment dat se opri la o blondă apetisantă, dar tocmai când se pregătea de atac îşi făcu apariţia bărbatul care o însoţea, iar Avery se văzu nevoit să se întoarcă la berea lui şi la admiratul de la distanţă.

Tammy comandă încă un pahar cu sifon şi lămâie şi se îndreptă spre grădină. Privirea lupului se lipi de sânii enormi, urmărindu-le fiecare tresărire.

— Locul ăsta e liber? întrebă ea.

— Da, fireşte! răspunse el, ridicându-se pe jumătate şi oferindu-i un scaun. Era o clipă mare pentru el: dintre toţi lupii flămânzi şi pofticioşi din jur, femeia îl alesese pe el. Era sigur că ar fi putut avea puicuţe mai tinere, dar în clipa aceea şi în locul acela, femeia din faţa lui era cea mai încinsă.

— Sunt Avery Tolar din Memphis.

— încântată de cunoştinţă. Eu sunt Libby, Libby Lox din Birmingham.

Acum ea era Libby. Avea o soră pe care o chema Libby, mama lor era Doris, iar pe ea însăşi o chema Tammy. Şi în condiţiile astea, spera din tot sufletul să nu cumva să amestece borcanele. Pe deasupra, deşi nu purta verighetă, avea în dotare şi un soţ al cărui nume oficial înscris în acte era Elvis; în această perioadă a anului, tipul ar fi trebuit să se afle în Oklahoma City, imitându-l pe King ca să câştige un ban şi agăţând adolescente înnebunite după steaua rock-ului.

— Ce te-a adus prin locurile astea? întrebă Avery.

— Pur şi simplu dorinţa de a mă distra. Am sosit azi-dimineaţă şi stau la Palms. Tu?

— Eu sunt avocat specializat în taxe şi, mă crezi sau nu, sunt aici pentru chestiuni de serviciu. De fapt trebuie să fac mai multe călătorii pe an prin locurile astea, şi-ţi mărturisesc că pentru mine aşa ceva e un adevărat supliciu.

— Unde locuieşti?

— Firma la care lucrez are două apartamente în zona aia, răspunse el, întinzând mâna într-o anumită direcţie. E un locşor foarte drăguţ.

— Drăguţ, într-adevăr.

Lupul din el nu pierdu ocazia să pluseze:

— N-ai vrea să-l vezi?

— Poate ceva mai târziu, chicoti ea ca o puştoaică.

El îi zâmbi mulţumit: totul va fi foarte uşor de data asta. Ah, iubea la nebunie insulele astea!

— Ce vrei să bei? o întrebă.

— Gin cu apă tonică şi o fărâmă de lămâie.

Când se întoarse de la bar, el îşi aduse scaunul mai aproape de al ei, în aşa fel încât picioarele lor se atingeau. Sânii ei se sprijineau confortabil de tăblia mesei şi privirea lui îi învălui lacomă.

— Eşti singură? era o întrebare retorică care trebuia neapărat pusă.

— Da. Dar tu?

— La fel. Ai ceva pentru astă-seară?

— Nu, nu prea.

— Foarte bine, pentru că astă-seară la ora şapte, la Palms, vor să organizeze o cină în aer liber; şi au cea mai bună bucătărie marină de pe insulă. Au muzică bună, punch cu rom, tot tacâmul. Ţinuta obişnuită. Ce zici?

— M-ai convins.

Se apropiară şi mai mult unul de celălalt şi, deodată, mâna bărbatului îşi făcu loc între genunchii femeii, iar cotul lui se cuibări lângă sânul ei stâng. Îşi zâmbiră. „Până la urmă, toate astea nu erau chiar neplăcute”, îşi zise Tammy, dar avea treburi mult mai importante de făcut.

Apoi orchestra, numită semnificativ Barefoot Boys, îşi acordă instrumentele şi festivalul începu. Din toate direcţiile se revărsau spre Palms valuri de amatori de muzică şi mâncare bună. Localnici îmbrăcaţi în haine albe pregăteau mesele în timp ce mirosul de creveţi fierţi, de fructe de mare fripte şi de rechin la grătar invadă toată plaja.

Timp de trei ore, porumbeii, pe numele lor Avery şi Libby, dansară şi mâncară, dansară şi băură, dansară şi... se înfierbântară din ce în ce mai mult. Din clipa în care băutura puse definitiv stăpânire pe Avery, ea reveni la sifon cu lămâie. Pe la zece, când el se muiase detot, Libby preluă comanda şi cei doi părăsiră ringul de dans, îndreptându-se spre apartamentul din vecinătate. El dezlănţui atacul chiar la intrare: se sărutară şi se pipăiră cu lăcomie mai bine de cinci minute.

— Hai să mai bem un pahar, propuse ea, după ce intrară în

apartament. Îşi luară paharele cu gin şi apă tonică – ea şi cu whisky şi apă – el şi ieşiră în balcon, ca să admire marea argintată de lună.

„Ţinuse pasul cu el pahar după pahar, îşi zise Avery, aşa că dacă ea putea să mai bea, el nu era să se dea bătut în faţa unei femei" însă natura îşi ceru din nou drepturile şi se văzu nevoit să dispară pentru câteva clipe. Ea zâmbi când observă paharul cu whisky şi apă rămas fără stăpân. Totul devenea infinit mai simplu decât sperase. Din fâşia de pânză portocalie care-i trecea printre picioare dădu la iveală un pacheţel de plastic şi aruncă o capsulă de narcotic în pahar.

— Dă-l peste cap, băiete, îi spuse ea când se întoarse în cameră. Sunt gata de culcare.

El bău pe nerăsuflate, dar simţurile îi erau de mult amorţite şi nu simţi gustul băuturii. Capul începu să i se clatine din ce în ce mai tare şi în cele din urmă căzu cu bărbia în piept.

— Somn uşor, iubite! zise ea mai mult pentru sine.

Doza ar fi trebuit să producă circa zece ore de somn adânc, dar cum el nu băuse chiar tot conţinutul paharului, perioada se reducea doar la vreo opt ore. Reuşi cu greu să-l tragă până în pat, îl dezbrăcă de şortul colorat de surf, şi preţ de câteva secunde rămase cu ochii lipiţi de trupul bărbătesc întins în faţa ei; apoi îl înveli bine cu păturile şi îl sărută uşor pe obraz.

Pe comoda din cameră văzu două legături care adunau unsprezece chei. Pe holul dintre bucătărie şi livingul ce dădea spre plajă găsi misterioasa uşă încuiată despre care povestise Mitch. Atunci, în noiembrie, când fusese aici, el măsurase cu pasul fiecare încăpere din apartament şi apreciase că cea aflată dincolo de uşa încuiată trebuie să aibă cam cinci metri pe cinci. Ceea ce dădea de bănuit era tocmai uşa din metal masiv, bine încuiată, pe care stătea scris depozit; era singura uşă etichetată din apartament. Pe un inel erau adunate o cheie de Mercedes, două chei pentru Bendini Building, o cheie de la casă, două chei de la apartament şi o cheie de la birou. Cheile de pe cel de-al doilea inel nu erau marcate; abia cea de-a patra fu cea potrivită. Îşi ţinu respiraţia şi răsuci cheia în broască: nici un şoc electric, nici o sonerie, nici un fel de sistem de alarmă. Mitch îi spusese să aştepte cinci minute după ce va descuia şi, dacă nu se întâmplă nimic în astea cinci minute, atunci poate să aprindă lumina.

Aşteptă zece minute lungi şi apăsătoare. Mitch bănuia că apartamentul A era destinat asociaţilor şi clienţilor de încredere ai firmei, în timp ce apartamentul B era folosit de angajaţii obişnuiţi şi de alte persoane plasate sub supraveghere permanentă. De aceea spera ca, în primul caz, încăperile să nu fie burduşite cu microfoane, camere de luat vederi şi sisteme de alarmă. După ce se scurseră cele zece minute, Tammy deschise uşa larg şi aprinse lumina; aşteptă din nou câteva secunde, dar nu se întâmplă nimic. Era o încăpere pătrată, de

aproximativ cinci pe cinci, în care se aflau douăsprezece fişete din material neinflamabil şi nimic altceva. Se apropie încetişor de unul din ele şi trase de sertarul de sus; nu era încuiat.

Stinse lumina, închise uşa şi se întoarse în dormitorul unde Avery, căzut într-un somn adânc, sforăia îngrozitor. Era zece şi jumătate; în următoarele opt ore, trebuia să lucreze într-un ritm nebunesc ca să termine până a doua zi dimineaţă, la şase.

Trei serviete stăteau cuminţi într-un colţ. Tammy le luă în braţe, stinse lumina şi ieşi în stradă. Mica parcare era pustie la ora aceea; o alee cu pietriş ieşea în şosea, trotuarul mărginit de gard viu se oprea în dreptul gardului de scânduri albe care delimita proprietatea. Poarta dădea spre un gorgan mititel acoperit de iarbă, dincolo de care se ridica Palms.

Drumul de la apartament până la Palms fusese scurt, dar când ajunse la uşa camerei 188, servietele cântăreau parcă de două ori mai mult decât la plecare. Tammy transpirase toată când bătu la uşă. De la fereastra camerei se vedea piscina, dar nici măcar un centimetru de plajă.

Abby deschise iute uşa, luă servietele şi le aşeză pe pat.

— Ai avut ceva probleme?

— Deocamdată, nu. Cred că tipul e mort pentru multă vreme.

Tammy îşi şterse faţa cu un prosop, apoi îşi desfăcu o cutie de Coca-Cola.

— Unde l-ai lăsat? întrebă Abby fără să zâmbească.

— în pat. Cred că avem la dispoziţie opt ore, până dimineaţă la şase.

— Ai reuşit să intri în camera aceea? întrebă Abby în timp ce îi dădea celeilalte o pereche de pantaloni scurţi şi o cămaşă largă de bumbac.

— Da, am intrat şi am dat de vreo duzină de fişete mari, neîncuiate. Mai erau şi câteva cutii de carton, însă nimic important.

— O duzină de fişete spui?

— Exact, din alea înalte pentru dosare de dimensiuni oficiale. Să ştii că numai dacă avem noroc terminăm până la şase.

În camera de motel cu un singur pat, canapeaua, măsuţa pentru cafea şi patul îngust şi scurt fuseseră împinse lângă perete; în mijlocul camerei trona acum un copiator Canon 8580 cu alimentare automată. Era închiriat de la Island Office Supply la un preţ de speculă – trei sute de dolari pentru douăzeci şi patru de ore. Era cel mai nou şi cel mai mare copiator de pe insulă, li se explicase şi proprietarul nu prea era încântat să se despartă de el pentru o perioadă atât de scurtă. Abby reuşise totuşi să-l vrăjească pe respectivul proprietar, înşirând bancnotele de o sută de dolari pe birou. Lângă pat aşteptau cuminţi două cutii cu hârtie de copiat, adică zece mii de coli.

Cele două femei deschiseră prima servietă şi extraseră şase dosare subţirele. Tammy desfăcu clamele şi începu să scoată documentele din primul dosar.

— Mitch zice că sunt foarte tipicari cu aşezarea hârtiilor în dosar. Zice că avocaţii au un al şaselea simţ cu care îşi dau imediat seama dacă o secretară sau un funcţionar a umblat prin hârtii. Aşa că trebuie să fim foarte atente şi să lucrăm încet. După ce copiem un document, trebuie să avem grijă să prindem clamele exact pe urmele vechi. E plictisitor şi obositor, dar n-avem ce face.

Datorită alimentării automate, copierea unui document de zece pagini le luă doar opt secunde.

— Merge repede, observă Tammy.

Terminară prima servietă în douăzeci de minute. Tammy îi dădu lui Abby cele două legături de chei, apoi luă două serviete Samsonite absolut noi şi se întoarse în apartamentul unde îl lăsase pe Avery.

Abby ieşi la rândul ei, se urcă în Nissan-ul Stanza închiriat de Tammy şi se îndreptă spre oraş. La două cvartale distanţă de impunătoarea Swiss Bank Building, pe o străduţă îngustă mărginită de case bine îngrijite, bătu la uşa singurului lăcătuş de pe insula Grand Cayman. Sau cel puţin singurul pe care reuşise să-l găsească fără să ceară ajutorul cuiva. Era o casă verde cu ferestre deschise, înconjurate de o dungă albă.

Lăsă maşina în stradă şi merse prin nisip până la mica verandă unde lăcătuşul şi vecinii lui se cinsteau cu ce aveau la îndemână şi ascultau Radio Cayman. Se transmitea reggae autentic, adevărate bijuterii din aur masiv. La sosirea ei discuţia încetă, dar nimeni nu se ridică în picioare. Era aproape unsprezece noaptea. Tipul îi spusese că putea să facă totul în atelierul din spatele casei, că cerea un preţ modest şi că voia o sticlă de Myers's Rum drept avans.

— Domnule Dantley, te rog să mă ierţi că am întârziat. Uite, ţi-am adus un mic dar, zise ea întinzându-i o sticlă de rom.

Domnul Dantley apăru în lumină, luă sticla şi începu să o studieze atent; apoi exclamă:

— Băieţi, e o sticlă de Myers's.

Deşi nu pricepea nici un cuvânt din ceea ce-şi spuneau, pentru Abby era clar că erau cu toţii foarte interesaţi de sticla cu pricina. Dantley lăsă romul în grija prietenilor lui şi o conduse pe Abby în micul atelier din spatele casei plin cu tot felul de unelte şi de maşinării. În jurul singurului bec spânzurat de tavan bâzâiau sute de ţânţari atraşi de lumina galbenă şi chioară. Abby îi întinse lui Dantley cele unsprezece chei pe care acesta le înşiră cu grijă pe bancul de lucru.

— E treabă uşoară, zise el fără să o privească.

Deşi fusese găsit bând aproape de miezul nopţii, Dantley părea stăpân pe sine şi totul fu gata în doar douăzeci de minute.

— Mulţumesc, domnule Dantley. Cât îţi datorez?

— Un dolar de bucată, zise el tărăgănând cuvintele.

Abby îi întinse repede banii şi plecă.

Tammy umplu cele două serviete cu tot ceea ce găsi în primul sertar al primului fişet. Douăsprezece fişete cu câte cinci sertare fiecare însemnau şaizeci de drumuri între apartament şi copiator, în opt ore. Se puteau face greu, dar se puteau face. Mitch le spusese să copieze tot: dosare, carnete de însemnări, imprimante de calculator; nu ştia prea bine ce caută, aşa că era mai bine să copieze tot.

Stinse lumina şi dădu o fugă până în dormitor să vadă ce mai face amantul casei. Dormea dus şi sforăia cu câteva note mai jos.

Cele două serviete Samsonite se îngreunaseră şi braţele o dureau cumplit când bătu la uşa camerei 188. Era abia primul drum din cele şaizeci şi îşi zise că nu va fi în stare să ducă totul la bun sfârşit. Abby nu se întorsese încă, aşa că aşeză conţinutul servietelor pe pat Bău o înghiţitură de Coca-Cola şi plecă din nou. Sertarul numărul doi era identic cu primul, începu să transpire abundent şi să gâfâie din greu. „Astea-s alea patru pachete pe zi”, îşi zise ea, jurându-şi să reducă raţia de ţigări la doar două pachete pe zi, ba poate chiar la un singur pachet. Repede până în dormitor să mai verifice o dată. Dar marele bărbat nici măcar nu apucase să respire de la ultima ei plecare.

Copiatorul bâzâia uşor când ajunse din nou la motel. Abby tocmai terminase de copiat conţinutul celei de-a doua serviete şi se pregătea să o înceapă pe a treia.

— Ai cheile? întrebă Tammy.

— Da, n-a fost nici o problemă. Ce mai face omul nostru?

— Ha, dacă n-ar merge copiatorul ăsta, ai putea să-i auzi de aici sforăitul, răspunse Tammy, apoi înşiră totul pe pat, îşi şterse faţa cu un prosop şi plecă spre locul cu fişetele.

Abby termină şi documentele din cea de-a treia servietă si alese un nou teanc de hârtii; se mişca deja cu siguranţa şi iuţeala unui funcţionar încercat. Tammy se întoarse din cea de-a treia călătorie cu răsuflarea tăiată şi cu stropi de sudoare picurându-i de pe nas.

Sertarul numărul trei, raportă ea. Tot mai sforăie.

— Umplu servietele cu documentele din primul sertar, îşi trase puţin sufletul, îşi trecu repede prosopul pe faţă şi o luă iar din loc. De acum înainte, pentru tot restul nopţii, servietele nu vor mai fi nici o clipă goale.

La miezul nopţii, Barefoot Boys cântară ultima melodie şi Palms se pregăti de culcare. Bâzâitul uşor al copiatorului nu trecea dincolo de pereţii camerei 188. Uşa era încuiată, draperiile acopereau complet

ferestrele, toate luminile erau stinse, cu excepţia lămpii de la capătul patului. Nimeni nu o observă pe doamna obosită şi scăldată în sudoare care tot intra şi ieşea din camera aceea, cărând mereu aceleaşi două serviete Samsonite.

Când ceasul bătu miezul nopţii, renunţară şi să-şi mai vorbească; erau mult prea obosite, prea ocupate şi prea speriate pentru a mai face conversaţie şi oricum nu mai rămăsese nimic de raportat, în afară de mişcările în pat ale lui „iubitei". El însă dormea dus. Tammy intra să-l vadă de fiecare dată când se întorcea în apartament, întrebându-se mereu ce ar face dacă el s-ar trezi brusc şi ar sări pe ea. În buzunarul şortului ascunsese un tub cu spray paralizant pentru cazul în care situaţia ar fi evoluat în aşa fel încât fuga s-ar fi dovedit absolut necesară. Mitch nu prea dezvoltase subiectul ăsta; îi spusese doar să folosească sprayul şi pe urmă să fugă cât o ţin picioarele, strigând „Viol"!

După douăzeci şi cinci de drumuri dus-întors între motel şi apartament, Tammy se convinse că vor mai trece câteva ore bune până ca el să-şi recapete judecata. Îi era de-ajuns că trebuia să alerge de colo-colo, încărcată ca un animal de povară, dar să mai şi urce cele paisprezece trepte până în dormitor ca să-l verifice pe Casanova. Aşa că se hotărî să-l verifice o dată la două drumuri, apoi o dată la trei.

Pe la ora două dimineaţă, reuşiseră să copieze conţinutul a cinci fişete. Făcuseră peste patru mii de exemplare şi patul din camera de motel era plin cu teancuri ordonate de documente. Foile lor erau înşirate de-a lungul peretelui de lângă canapea, aranjate în şapte şiruri identice, înalte cam până în dreptul taliei.

Hotărâră să se odihnească un sfert de oră.

Când ceasul arătă ora cinci şi jumătate, prima geană de soare apăru la răsărit şi cele două femei uitară de oboseală. Abby îşi acceleră ritmul mişcărilor, sperând din suflet ca aparatul să nu se ardă. Tammy îşi masă uşor gambele pline de cârcei, apoi porni iute înapoi, spre apartament. Pierduse şirul drumurilor astea de noapte şi oricum trebuia să se oprească un timp, pentru că el s-ar putea să o aştepte.

Deschise uşa şi, ca de obicei, merse direct în încăperea-depozit; tot ca de obicei, aşeză cele două serviete pline pe podea, apoi urcă în dormitor. Ceea ce văzu o îngheţă de-a dreptul: Avery stătea pe marginea patului privind ţintă fereastra. Când o auzi intrând, se întoarse cu faţa spre ea; avea ochii umflaţi şi împăienjeniţi şi o privire ameninţătoare.

Tammy îşi descheie instinctiv şortul kaki şi îl lăsă să alunece pe podea.

— Bună, băiatule, îl salută ea, încercând să respire normal şi să se poarte ca o tovarăşă de petrecere. Se apropie de pat şi adăugă: Te-ai

trezit cam devreme. Ce-ar fi să mai dormi puţin?

El îşi întoarse privirea la fereastră fără să scoată un cuvânt. Tammy se aşeză lângă el, pe marginea patului, şi-l mângâie pe coapsă; îşi lăsă mâna să alunece între coapse şi pe picior în sus, dar el nu avu nici o reacţie.

— Te-ai trezit? îl întrebă ea.

Nici un răspuns.

— Avery, spune-mi ceva, puiule. Hai să mai dormim puţin că afară e întuneric.

El căzu înapoi pe pernă şi mormăi ceva. În sfârşit, închise ochii. Ea îi ridică picioarele în pat şi îl înveli cu pătura. Stătu lângă el vreo zece minute şi când sforăitul atinse din nou intensitatea iniţială, îşi puse repede şortul şi o luă la fugă spre Palms.

— Abby, s-a trezit, Abby! dădu ea raportul cuprinsă de panică. S-a trezit şi pe urmă a adormit din nou.

Abby se opri din lucru şi o privi cu atenţie. Amândouă îşi întoarseră privirile spre patul plin de documente necopiate.

— OK. Fă un duş, zise Abby pe un ton rece, apoi mergi lângă el în pat şi aşteaptă. Încuie uşa de la depozit şi dă-mi un telefon când se va trezi şi va fi în baie. În timpul ăsta, eu voi copia ce a mai rămas, iar de mutat vom încerca să mutăm totul după plecarea lui.

— E o mişcare teribil de riscantă.

— Totul e teribil de riscant, aşa că şterge-o.

Cinci minute mai târziu, Tammy/Doris/Libby cea cu bikiniul portocaliu făcu un nou drum până la apartament; de data asta însă nu mai ducea nici o servietă. Încuie uşa de la intrare şi uşa depozitului, după care urcă în dormitor. Îşi scoase sutienul şi se strecură în aşternut.

În primul sfert de oră, sforăitul de lângă urechea ei o împiedică să adoarmă, dar se obişnui imediat şi fu gata să aţipească. Când îşi dădu seama, se aşeză în capul oaselor, încercând din răsputeri să rămână trează. O speria faptul că era în pat, alături de un bărbat gol, care ar ucide-o dacă ar şti. Dar trupul ei obosit se relaxă din nou şi nu se mai putu împotrivi somnului.

„Iubitel” ieşi din comă fix la nouă şi trei minute. Gemu tare şi se rostogoli până la marginea patului. Deschise încet-încet pleoapele şi lumina strălucitoare a soarelui îl făcu să geamă şi mai tare. Capul îi cântărea zeci de kilograme şi se bălăbănea într-un mod ciudat, de la dreapta la stânga, făcând să se clatine violent creierul din interior. Inspiră adânc şi simţi aerul proaspăt pătrunzându-i cu un scrâşnet în tâmple. Apoi atenţia îi fu atrasă de mâna lui dreaptă; încercă să o ridice, dar creierul refuza să dea comanda. În cele din urmă reuşi să o ridice încet, foarte încet, şi încercă să o privească mai întâi cu ochiul drept, apoi şi cu cel stâng. Observă ceasul. Privi cadranul peste

treizeci de secunde până reuşi să priceapă semnificaţia cifrelor. Nouă şi cinci. La dracu'! Trebuia să fie la bancă la ora nouă! Gândul acesta îl făcu să geamă din nou. Apoi, memoria îi reveni brusc: femeia aceea!

Îi simţi toate mişcările şi îi auzi toate mârâielile, dar rămase nemişcată şi cu ochii închişi. Se rugă la Dumnezeu să nu-l lase să o atingă. Îi simţea privirea lipită de trupul ei.

Pentru acest zurbagiu şi „băiat rău" de carieră mahmureala era ceva obişnuit, dar aşa ceva nu i se mai întâmplase. Privea intens chipul femeii, încercând să-şi amintească cât de bună fusese, pentru că indiferent de mahmureală, reţinuse întotdeauna calităţile femeilor cu care se culcase. O mai privi un timp, apoi renunţă să mai încerce.

— La dracu'! exclamă, încercând să meargă. Dar picioarele, parcă pline cu plumb, refuzau să-l asculte. Îşi adună toată puterea de care era în stare şi rămase sprijinit de uşa care dădea în balcon.

Baia se afla la câţiva paşi, drept pentru care se hotărî să meargă într-acolo, biroul şi comoda ajutându-l să-şi atingă ţinta.

Ea se răsuci cu faţa spre balcon şi îl simţi aşezându-se alături, pe pat.

— Libby, trezeşte-te, zise el scuturând-o uşor de umăr. Trezeşte-te, dragă, insistă el ca un adevărat gentleman.

Îi dărui cel mai frumos zâmbet de care era în stare, un zâmbet de „a doua zi dimineaţă", satisfăcut şi plin de promisiuni. Zâmbetul lui Scarlett O'Hara din dimineaţa care a urmat nopţii aceleia de pomină petrecută în braţele lui Rhett Butler.

— Ai fost grozav, băiete, gânguri ea.

În ciuda durerii şi a senzaţiei de greaţă, în ciuda plumbului din picioare şi a capului greu cât o bilă de bowling, se simţi plin de mândrie la auzul acestor cuvinte. Femeia fusese impresionată. Şi deodată îşi aminti că fusese într-adevăr grozav noaptea trecută.

— Libby, am dormit prea mult. Trebuie să plec la serviciu, că sunt deja în întârziere.

— Nu prea ai chef, hm? chicoti ea, rugându-se în sinea ei ca bărbatului să nu-i vină totuşi cheful.

— Nu, acum nu. Ce-ai zice însă de diseară?

— Voi fi aici, băiete.

— Bun. Acum trebuie să fac un duş.

— Trezeşte-mă şi pe mine când ai terminat.

El se ridică mormăind şi se încuie în baie. Atunci ea luă telefonul şi o sună pe Abby.

— Acum e-n baie.

— Tu eşti bine?

— Da, sunt OK. Să ştii că şi dacă ar fi vrut n-ar fi putut să facă nimic.

— De ce a durat atât?

— Păi nu putea să se trezească.

— Bănuieşte ceva?

— Nu. Nu-şi aminteşte nimic din noaptea trecută. Acum cred că se luptă cu mahmureala.

— Cât mai stai acolo?

— Am să-i dau un pupic de la revedere când va ieşi din baie. Asta înseamnă încă zece-cincisprezece minute.

— OK. Dar grăbeşte-te.

Tammy aşeză telefonul în furcă şi reveni la locul ei în pat. În mansarda de deasupra bucătăriei, magnetofonul se opri cu un clinchet.

La zece şi jumătate erau gata de ultimul asalt asupra apartamentului. Marfa fusese împărţită în trei părţi egale şi urmau trei raiduri îndrăzneţe, în plină zi. Parcarea din faţa apartamentelor era încă pustie, iar pe şosea circulaţia era încă redusă.

Cheia cea nouă era perfectă şi Tammy pătrunse fără probleme în apartament. Cheia de la depozit se potrivi şi ea, aşa că cinci minute mai târziu Tammy părăsi zona. Următoarele două drumuri fură la fel de rapide şi de lipsite de evenimente neaşteptate. Înainte să părăsească definitiv depozitul, Tammy se uită cu atenţie în jur: totul era în ordine, exact ca la început. În sfârşit, încuie apartamentul şi duse cele două serviete Samsonite înapoi în camera ei.

O oră întreagă cele două femei stătură întinse una lângă alta în pat şi râseră în hohote de Avery şi mahmureala lui.

Totul se terminase, iar ele erau autoarele unei crime perfecte. „Iubitei" fusese şi el participant ignorant, dar plin de iniţiativă. Fusese uşor, hotărâră ele în cele din urmă.

Micul munte de probe materiale intră în unsprezece cutii şi jumătate. La două şi jumătate, un localnic cu capul acoperit de o pălărie de paie bătu la uşă, anunţându-le că fusese trimis de Cayman Storage. Prima cutie fu dusă îngrozitor de încet până la dubita oprită în faţa motelului. Ca toţi localnicii, şoferul dubitei se mişca după timpul din Caymane. „Nu-i nici o grabă, mon".

Se ţinură după el până la un depozit din oraş. Acolo, Abby verifică încăperea propusă şi plăti cu banii jos chiria pentru trei luni.

28

Wayne Tarrance se aşeză pe ultimul rând de scaune al autobuzului Greyhound care făcea cursa de unsprezece şi patruzeci Louisville-Indianapolis-Chicago. Era vineri seara şi autobuzul era aglomerat. Plecaseră de o jumătate de oră din Kentucky şi deja avea convingerea că ceva nu era în regulă. De treizeci de minute nici un semnal, nici un cuvând de nicăieri. Să fi greşit autobuzul? Să se fi răzgândit McDeere? Să se fi întâmplat lucruri neaşteptate? Scaunul se afla chiar deasupra motorului şi abia acum Wayne Tarrance, de felul

lui din Bronx, înţelese de ce obişnuiţii curselor Greyhound se luptau să obţină scaunele din spatele şoferului. Simţea vibraţiile motorului până în fundul creierului. Treizeci de minute. Nimic.

Uşa toaletei se deschise brusc şi mirosul atât de cunoscut năvăli în autobuz. Tarrance deveni brusc interesat de cele ce se întâmplau pe autostradă. Răsărită de niciunde, ea se strecură pe locul de la margine şi îşi drese glasul. Tarrance tresări puternic şi întoarse capul. O mai văzuse, cu siguranţă, undeva.

— Sunteţi domnul Tarrance?

Purta blue-jeans, un pulover verde şi tenişi albi; ochii îi erau ascunşi în spatele unor ochelari de soare.

— Da. Dar dumneata cine eşti?

— Abby McDeere, răspunse ea strângându-i cu putere mâna.

— Bine, da' îl aşteptam pe soţul dumitale.

— Ştiu, numai că el s-a hotărât să nu mai vină şi prin urmare iată-mă pe mine.

— Păi, ăă, eu vroiam să stau de vorbă cu el.

— Poate, numai că el m-a trimis pe mine. Aşa că luaţi-mă drept agentul lui, să zicem.

Tarrance renunţă la revista pe care o răsfoise din când în când şi se întoarse spre fereastră.

— Unde este soţul dumitale?

— De ce este atât de important să ştiţi lucrul ăsta, domnule Tarrance? Doar ne-am întâlnit aici ca să discutăm afaceri, nu altceva.

— Bine, bine. Atunci vorbeşte încet şi fii atentă: dacă vine cineva pe interval, ia-mă de mână şi nu mai spune nici un cuvânt. Poartă-te ca şi cum am fi căsătoriţi sau ceva de genul ăsta. OK? Bun; ei şi-acum, domnul Voyles – ştii cine este domnul Voyles?

— Ştiu tot, domnule Tarrance.

— Foarte bine. Deci domnul Voyles este pe cale să scoată scântei pentru că nu avem încă dosarele lui Mitch. Dosarele cele bune. Dumneata înţelegi de ce sunt dosarele astea atât de importante pentru noi, nu-i aşa?

— Cum să nu?!

— Prin urmare, noi vrem dosarele de care ţi-am spus.

— Iar noi vrem un milion de dolari.

— Da, doar aşa a fost înţelegerea. Dar mai întâi trebuie să primim dosarele.

— Ba nu este asta înţelegerea. Domnule Tarrance, înţelegerea a fost ca să ne primim milionul de dolari exact acolo unde vrem noi şi abia după aceea vă dăm dosarele.

— Adică nu aveţi încredere în noi?

— Chiar aşa, nu avem încredere în voi, nici în Voyles, nici în nimeni altcineva. Banii vor fi depuşi prin transfer telegrafic într-un

anumit cont într-o bancă din Freeport, Bahamas. Cei de acolo ne vor anunţa imediat şi noi vom transfera din nou toată suma într-o altă bancă. În clipa în care vom avea banii acolo unde dorim, dosarele vor fi ale voastre.

— Şi dosarele astea unde le ţineţi?

— într-un minidepozit din Memphis. Sunt cincizeci şi nouă de dosare aşezate frumos în cutii, aşa cum trebuie. Veţi vedea că are să vă placă. Pentru că lucrăm foarte îngrijit.

— „Lucrăm”? Vrei să spui că ai văzut şi dumneata documentele alea?

— Bineînţeles. L-am ajutat să le pună în cutii. Şi pot să vă spun că în cutia numărul opt veţi da peste nişte surprize.

— Bun, am înţeles. Despre ce este vorba?

— Mitch a reuşit să copieze trei din dosarele lui Avery Tolar care par destul de dubioase. Două sunt despre o companie, Dunn Lane Ltd., despre care ştim că este de fapt o corporaţie controlată de Mafia şi înregistrată în Insulele Cayman. A fost înfiinţată în 1986 cu un capital iniţial de zece milioane de dolari murdari. Dosarele conţin două proiecte de construcţii finanţate de corporaţie şi sunt absolut fascinante.

— De unde ştiţi că a fost înregistrată în Caymane? Şi cum aţi aflat de cele zece milioane? Doar aşa ceva nu este scris în dosarele alea.

— Ai dreptate, aşa ceva nu este scris acolo. Avem şi alte dosare.

Tarrance rumegă pe parcursul a şase mile ştirea despre celelalte dosare. Era clar că nu avea să pună mâna pe ele mai înainte ca cei doi McDeere să îşi primească primul milion. Renunţă să mai insiste.

— Nu sunt sigur însă că vom putea trimite banii conform dorinţei voastre fără să primim întâi dosarele.

Era un bluf atât de evident încât Abby îl descifră imediat şi zâmbi.

— Domnule Tarrance, chiar trebuie să jucăm toată comedia asta? Ar fi mult mai bine să terminaţi cu hărţuiala şi să ne daţi banii.

Un tip care aducea a student străin, probabil arab, venea agale pe interval, îndreptându-se spre toaletă. Tarrance înţepeni pe scaun, cu privirea lipită de fereastră. Abby însă îl ţinea de braţ ca o adevărată logodnică. De dincolo de uşă, apa se auzi curgând cu zgomot de cascadă.

— Cât de repede putem face schimbul? întrebă Tarrance.

— Păi, dosarele sunt gata. Cât de repede puteţi face rost de un milion?

— Putem să-l strângem şi mâine.

— Bun. Atunci fiţi atent: astăzi este vineri. Marţea viitoare, la ora zece dimineaţa, ora din Bahamas, transferaţi telegrafic un milion

de dolari din contul vostru de la Chemical Bank din Manhattan într-un anumit cont de la Ontario Bank din Freeport. Un transfer absolut legal, care nu vă va lua mai mult de cincisprezece secunde.

— Şi ce se va întâmpla dacă nu avem un cont la Chemical Bank, în Manhattan? întrebă Tarrance încruntat, după ce o ascultase plin de încordare pe Abby.

— A, dacă nu ştiţi nimic despre contul ăsta, veţi afla cu siguranţă de el luni şi sunt sigură că aveţi pe cineva la Washington care să rezolve un simplu transfer telegrafic.

— Bineînţeles că avem.

— Perfect.

— Dar, spune-mi, de ce Chemical Bank?

— Astea sunt ordinele lui Mitch, domnule Tarrance. E bine să aveţi încredere în el pentru că ştie ce face.

— Hm, văd că Mitch a lucrat bine şi acasă.

— întodeauna lucrează bine şi acasă. Şi-apoi ar mai fi ceva: nu uitaţi că este mai inteligent decât dumneavoastră.

Tarrance pufni, dar se prefăcu amuzat de ultima ei remarcă. O bucată de vreme nici unul nu mai scoase o vorbă; fiecare răsucea în minte alte întrebări şi posibile răspunsuri.

— OK, zise Tarrance ca pentru sine. Şi totuşi, când vom primi dosarele alea?

— Noi vom fi anunţaţi imediat de sosirea banilor la Freeport. În consecinţă, miercuri dimineaţă, înainte de zece şi jumătate, veţi primi la biroul dumneavoastră din Memphis un pachet Federal Express însoţit de un bilet şi de cheia de la un minidepozit.

— Deci pot să-i spun domnului Voyles că până miercuri după-amiază vom avea dosarele?

Abby ridică din umeri fără să-i răspundă, iar Tarrance îşi dădu seama că pusese o întrebare prostească. Aşa că se gândi repede la una mult mai bună.

— Nu crezi că vom avea nevoie de numărul contului din Freeport?

— Fiţi liniştit, am să vi-l dau atunci când autobuzul se va opri.

Aşadar, epuizaseră toate detaliile. Tarrance reîncepu să răsfoiască paginile cărţii, prefăcându-se că citeşte.

— Nu te ridica încă, zise el.

— Mai aveţi vreo întrebare?

— Da. Ai putea să îmi mai spui ceva despre celelalte dosare de care ai amintit?

— Fireşte.

— Ei bine, unde se află dosarele astea?

— Asta-i o întrebare bună. După cum mi s-a explicat mie, mai întâi primim rata următoare de o jumătate de milion, mi se pare,

pentru probele care să vă permită obţinerea inculpărilor. Dosarele de care am pomenit sunt legate de ultima rată.

— Vrei să spui că aţi obţinut deja, ăă, dosarele cele murdare? întrebă Tarrance.

— Să zicem că avem cam tot ce ne trebuie. Şi, da, avem şi ceva dosare murdare.

— Unde le ţineţi?

— Vă asigur că nu sunt împreună cu cele curate în minidepozitul de care v-am vorbit, zise ea zâmbind şi bătându-l uşor pe braţ.

— Dar le aveţi, nu-i aşa?

— Să zicem. Aţi vrea să vedeţi câte ceva, ca să vă convingeţi?

— Fără îndoială, spuse el, privind-o drept în ochi şi închise cartea respirând adânc.

— Mi-am închipuit eu. Ei bine, Mitch zice că vă va da şi câteva documente despre Dunn Lane Ltd., copii după registre bancare, documente de constituire a corporaţiei, minute, hotărâri de uz intern, liste de funcţionari şi de acţionari, înregistrări de transferuri telegrafice de bani, scrisori trimise de Nathan Locke lui Joey Morolto, în sfârşit, sute de chestii de-astea care vă vor face să uitaţi până şi de somn. E o marfă absolut minunată şi Mitch susţine că s-ar putea să obţineţi doar din asta cel puţin treizeci de inculpări.

Tarrance îi sorbea fiecare cuvânt, convins că spune adevărul.

— Şi eu când pot s-o văd? întrebă el cu voce scăzută, dar plină de nerăbdare.

— Atunci când Ray nu va mai fi în închisoare. Face parte din înţelegere, dacă vă mai amintiţi.

— A, da, Ray.

— A, da. El, Ray, trebuie să iasă de acolo, domnule Tarrance. Altfel vă puteţi lua adio de la firma Bendini. Mitch şi cu mine ne vom lua milionul nostru amărât şi ne vom pierde în noapte.

— OK, OK, problema e în studiu.

— Ar fi mai bine să ajungeţi odată la rezolvare.

Era mai mult decât o ameninţare şi el ştia lucrul acesta. Renunţă să mai adauge ceva şi-şi reluă cartea. Atunci, Abby scoase din buzunar o carte de vizită oficială a firmei Bendini, Lambert & Locke pe spatele căreia scrisese numărul contului – 477 DL-19584, Ontario Bank, Freeport – şi o lăsă să cadă pe cartea lui Tarrance.

— Acum am să mă întorc la locul meu din spatele şoferului, departe de motorul ăsta îngrozitor. Ne-am înţeles pentru marţea viitoare?

— Nici o problemă, mon. Cobori la Indianapolis?

— Da.

— Păi, unde mergi?

— Acasă, la părinţii mei, în Kentucky. Mitch şi cu mine ne-am despărţit, explică ea, apoi dispăru.

Tammy aştepta la una din cozile lungi şi înnebunitoare din vama aeroportului din Miami. Purta pantaloni scurţi, sandale, o bluză scurtă până în talie, ochelari de soare şi o pălărie de paie care o făceau să semene cu droaia de turişti obosiţi care se întorceau acasă, lăsând în urmă plajele înnecate de soarele Caraibelor. În faţa ei, doi tineri proaspăt căsătoriţi cărau o mulţime de sacoşe cu lichioruri şi parfumuri duty-free şi se certau îngrozitor. În spatele ei se aflau două valize de piele Hartman absolut noi; erau burduşite cu suficiente documente şi dosare care să aducă pe banca acuzaţilor vreo patruzeci de avocaţi. Patronul ei, tot avocat de meserie, îi sugerase să cumpere nişte valize cu rotiţe ca să le care mai uşor. Evident, avea cu ea şi o valijoară cu câteva haine şi o periuţă de dinţi, în aşa fel încât să nu dea de bănuit.

După o oră de când se aşezase la rând, Tammy ajunse în faţa vameşului.

— Ceva de declarat? întrebă acesta într-o engleză stricată şi cu voce răstită.

— Nu! răspunse ea pe un ton la fel de răstit.

— Acolo ce este? întrebă el, indicând cu privirea valizele de piele.

— Hârtii.

— Hârtii?

— Da, hârtii.

— Ce fel de hârtii?

„Hârtie igienică, fu ea tentată să răspundă; mi-am petrecut concediul bătând Caraibele şi strângând hârtie igienică."

— Documente juridice, porcării de felul ăsta. Sunt avocat.

— Bine, bine, zise el şi trase fermoarul valijoarei. OK. Următorul.

Un hamal încărcă cele două valize într-un cărucior.

— Cursa Delta 282 spre Nashville, poarta 44, sala de aşteptare B, îi spuse ea şi îi întinse o bancnotă de cinci dolari.

Tammy sosi la Nashville sâmbătă, la miezul nopţii. Când ajunse în suburbia Brentwood, îşi lăsă broscuţa în parcare, pe locul rezervat, apoi târî cu chiu cu vai cele două valize Hartman în apartamentul de două camere pe care îl închiriase mai de mult.

În cameră nu era nici un fel de mobilă, cu excepţia unei canapele pliante. Desfăcu valizele în dormitor şi se apucă imediat să sorteze şi să aranjeze hârtiile. Mitch voia lista tuturor documentelor, a registrelor bancare, a corporaţiilor. Îi spusese că, într-o zi, va arunca o privire rapidă prin tot ce era acolo, aşa că încărcătura trebuia pusă în ordine.

Inventarul îi luă două ore. După trei călătorii de câte o zi în Grand Cayman, camera era pe cale să se umple. Luni urma să plece din nou.

Avea senzaţia că în ultimele două săptămâni nu apucase să doarmă mai mult de trei ore. Dar Mitch îi spusese că problema era urgentă, o chestie de viaţă şi de moarte.

Tarry Ross, alias Alfred, se aşeză în colţul cel mai întunecat din holul hotelului Washington Phoenix Park. Ştia că întâlnirea va fi extrem de scurtă. Sorbindu-şi cafeaua îşi promise să nu aştepte mai mult de cinci minute. Ceaşca începu să tremure nestăpânit când încercă să o ducă la buze şi cafeaua se vărsă pe masă. Încercă disperat să nu privească în jur. Aşteptă. Oaspetele răsări de niciunde şi se aşeză alături, cu spatele la perete. Numele lui era Vinnie Cozzo şi făcea parte din Familia Palumbo; un gangster din New York.

Vinnie observă şi ceaşca tremurătoare şi cafeaua vărsată.

— Linişteşte-te, Alfred. E destul de întuneric aici.

— Ce vreţi? şuieră Alfred.

— Păi aş vrea ceva de băut.

— N-am timp pentru aşa ceva. Trebuie să plec.

— Potoleşte-te, Alfred. Calmează-te, prietene. Nu-s nici măcar trei persoane aici.

— Ce vreţi? şuieră acesta din nou.

— Doar o informaţie şi-aia mică.

— Da' ştiţi că are să vă coste.

— Ca-ntotdeauna, nu? remarcă Vinnie, care comandă un pahar cu rom şi apă unui chelner ce-şi făcuse apariţia în preajma lor.

— Spune-mi ce mai face prietenul meu, Denton Voyles? întrebă Vinnie.

— Ia mai pupă-mă, Cozzo! Să ştii că plec, nu mai stau o clipă.

— OK, prietene. Calmează-te. Am nevoie doar de nişte informaţii.

— Atunci spune repede ce vrei, zise Alfred, măturând holul cu privirea. Ceaşca lui era aproape goală, mai toată cafeaua zăcând împrăştiată pe masă.

Chelnerul aduse comanda şi Vinnie bău tacticos.

— Avem o mică problemă în Memphis. Şi pe câţiva din băieţi i-a cam luat grija. Ai auzit vreodată de firma Bendini?

Alfred clătină instinctiv din cap: nu. Întotdeauna trebuie să spui „nu” prima dată. Apoi, după ce ai făcut săpături atente, poţi să revii cu un raport micuţ şi drăguţ şi să spui da. Da, auzise de firma Bendini şi de clientul lor nemaipomenit. Operaţiunea Laundromat. Chiar Voyles găsise numele şi era foarte mândru de imaginaţia lui creatoare.

Vinnie luă încă o înghiţitură de rom şi continuă:

— Uite despre ce este vorba. La Memphis e un tip pe nume

McDeere, Mitchell McDeere, şi tipul ăsta este angajatul firmei Bendini. Noi îl bănuim pe McDeere ăsta că e-n combinaţie cu oamenii voştri. Înţelegi ce vreau să spun? Noi credem că tipul vinde informaţii despre firmă federalilor. Vrem să ştim dacă este adevărat, atâta tot.

Alfred ascultă fără să clipească, deşi nu-i era uşor. Era la curent chiar şi cu grupa sanguină a lui McDeere, ba ştia şi care este restaurantul preferat al avocatului. Mai ştia că McDeere vorbise cu Tarrance de vreo şase ori până acum şi că a doua zi, marţi, McDeere va deveni milionar. Pentru el, informaţia aceea era o nimica toată.

— Să văd ce pot să fac. Şi acum să vorbim despre bani. Vinnie îşi aprinse o ţigară.

— Ei bine, Alfred, problema este foarte serioasă şi n-am să te mint. Îţi oferim două sute de mii, bani gheaţă.

Alfred scăpă ceaşca din mână şi începu să-şi şteargă nervos ochelarii cu batista pe care o scosese din buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Două sute de mii? Bani gheaţă?

— Exact cât am spus. Cât ţi-am dat data trecută?

— Şaptezeci şi cinci de mii.

— Acum înţelegi ce vreau să spun? E o treabă a dracului de delicată, Alfred. Poţi s-o rezolvi?

— Da.

— Când?

— Dă-mi două săptămâni.

29

Cu o săptămână înaintea datei de 15 aprilie, maniacii muncii de la firma Bendini, Lambert & Locke atinseseră nivelul maxim de stres şi numai adrenalina îi mai ţinea în stare de funcţionare. Adrenalina şi spaima. Spaima de greşeala care i-ar putea costa pe un client bogat un milion de dolari în plus. Spaima de a spune unui client că toate actele erau gata şi că ele arătau un plus de opt sute de mii la capitolul taxe. Spaima de a nu putea termina totul până în data de 15, ceea ce însemna prelungiri de termene pe de o parte, penalităţi şi dobânzi suplimentare pe de altă parte. La şase dimineaţa parcarea era plină ochi, secretarele lucrau douăsprezece ore pe zi, nervii erau întinşi, conversaţiile erau rare şi grăbite.

Neavând o soţie care să-l aştepte acasă, Mitch muncea douăzeci şi patru de ore pe zi. Sonny Capps îl înjurase şi-l luase la refec pe Avery pentru cei patru sute cincizeci de mii de dolari pe care îi datora statului la un venit de şase milioane. Avery tăbărâse pe Mitch, apoi, împreună, transpiraseră din nou pe dosarele Capps înjurând şi verificând pagină cu pagină. Mitch fu autorul a două hârtii foarte îndoielnice care scăzuseră suma datorată la trei sute douăzeci de mii de dolari. Dar Capps declară că în asemenea condiţii avea de gând să

caute o altă firmă specializată în taxe. Una din Washington.

Când mai erau doar şase zile până în data fatidică, Capps îi ceru lui Avery să vină la Houston. Asociatul firmei Bendini, Lambert & Locke plecă la miezul nopţii cu avionul firmei, nu înainte de a-i lăsa lui Mitch o grămadă de instrucţiuni.

Se întoarse la birou pe la ora unu şi jumătate noaptea. În parcare nu erau decât vreo trei Mercedes-uri, un BMW şi un Jaguar. Paznicul îi deschise uşa de serviciu şi Mitch luă ascensorul până la etajul al patrulea. Uşa de la biroul lui Avery era încuiată, aşa cum cerea regulamentul în cazul asociaţilor. La capătul culoarului se auzea vocea lui Victor Milligan, şeful compartimentului taxe, care tuna şi fulgera împotriva propriului calculator. Restul birourilor erau de asemenea încuiate.

Mitch îşi ţinu respiraţia, vârî cheia în broască, apăsă pe clanţă şi pătrunse în biroul lui Avery. Aprinse lumina şi se îndreptă spre mica masă de conferinţe acoperită de dosare, documente, registre ale Serviciului de Venituri Interne. Mitch se aşeză pe unul din scaunele în jurul cărora se ridicau alte grămezi de hârtii oficiale şi reluă lucrul la dosarul Capps. Din însemnările FBI reieşea că Sonny Capps era un om de afaceri curat, care lucra cu firma Bendini, Lambert & Locke de mai bine de opt ani. În consecinţă, nu prezenta interes pentru federali.

O oră mai târziu se lăsă liniştea şi în biroul lui Milligan, care încuie uşa şi plecă fără să-şi ia rămas bun. Imediat după plecarea lui, Mitch verifică fiecare birou, apoi coborî şi la etajul al treilea. Rezultatul fu acelaşi: toate încăperile erau pustii. Ceasul arăta ora trei din noapte.

În biroul lui Avery, chiar lângă bibliotecă, se aflau patru fişete din lemn masiv de stejar. Mitch le observase cu multe luni în urmă, dar nu văzuse pe nimeni căutând ceva în ele. Secretarele nu făceau săpături decât în dosarele din fişetele metalice aşezate lângă fereastră. Mitch închise uşa în urma lui şi merse direct la fişetele de stejar. Folosindu-se de o cheie minusculă, descuie primul fişet.

Din inventarul făcut de Tammy la Nashville, reţinuse numele mai multor companii din Insulele Cayman care spălau bani murdari. Aceleaşi nume apăreau acum în dosarele din primul sertar: Dunn Lane Ltd., East-Pointe Ltd., Virgin Bay Ltd., Inland Contractors Ltd., Gulf-South Ltd. Nume şi mai familiare apărură în sertarele doi şi trei. Dosarele erau pline cu documente pentru împrumuturi de la băncile caymaneze, registre de transferuri telegrafice de bani, acte de garanţie, concesionări, dovezi de ipotecări şi multe altele. Mitch era interesat în special de dosarele Dunn Lane şi Gulf-South pentru că Tammy înregistrase un număr deosebit de mare de documente pentru cele două companii.

Mitch alese un dosar Gulf-South plin de note de transferuri

telegrafice şi de documente pentru împrumuturi de la Royal Bank of Montreal şi-l luă cu el în camera copiatorului. Locul era pustiu; din obişnuinţă, ridică privirea spre plafon, dar nu observă nici de data asta vreo cameră de luat vederi. Introduse ca număr de acces codul dosarului doamnei Lattie Plunk a cărei declaraţie de taxe se afla chiar în clipa aceea pe biroul lui de la etajul al doilea şi care putea să accepte câteva copii în plus. Aşeză documentele în compartimentul pentru alimentare automată şi trei minute mai târziu aparatul îi oferi o sută douăzeci şi opt de copii trecute în contul numitei Lettie Plunk. Următorul teanc de documente fu copiat în numele companiei Greenmark Partners din Bartlett, Tennessee, o companie perfect legală, care-şi putea permite să plătească câteva copii în plus; câteva, adică vreo nouăzeci şi una de bucăţi.

Toate cele optsprezece declaraţii de taxe la care tocmai lucra Mitch primiră facturi pentru copiile dosarelor Gulf-South şi Dunn Lane. Pe lângă ele mai folosise şi trei coduri împrumutate din dosarele lui Lamar, precum şi alte trei numere luate din dosarele Capps.

De la copiator pleca un cordon care trecea prin perete, până într-o debara unde se cupla cu cablurile de la celelalte trei copiatoare de pe etaj. Un cordon mai gros ajungea în camera de facturare, unde un calculator înregistra şi factura fiecare copie făcută între pereţii firmei. De acolo, un conductor subţirel de culoare gri lega calculatorul respectiv de un altul de la etajul al cincilea, care înregistra numărul de acces, numărul de copii şi locul unde se afla copiatorul care le executase.

Pe 15 aprilie, la ora cinci după-amiază, firma Bendini, Lambert & Locke îşi trase obloanele, iar pe la şase parcarea era pustie. Însă automobilele de lux care o umpleau de obicei se strânseseră ceva mai departe, la vreo două mile distanţă, în spatele unui venerabil local numit Anderton's. Înăuntru, o mică sală de banchete fusese rezervată pentru chiolhanul anual de 15 aprilie. Erau prezenţi toţi angajaţii obişnuiţi, toţi asociaţii activi, precum şi alţi unsprezece asociaţi retraşi din activitate. Aceştia din urmă erau cu toţii bronzaţi şi arătau odihniţi, în timp ce toţi ceilalţi arătau uzaţi şi prăpădiţi. Dar toată lumea era dornică să petreacă şi gata să-şi renoveze faţada. În noaptea asta, regulile atât de dure referitoare la moderaţie şi la o viaţă sănătoasă vor fi date uitării. De la preşedinte până la ultima secretară, toţi cei de faţă urmau să se conformeze unei alte reguli interioare, şi anume nici un angajat al firmei nu lucrează pe 16 aprilie.

Mesele aşezate de-a lungul pereţilor erau înţesate cu platouri de lemn pline cu creveţi şi stridii. Într-un hârdău de lemn, printre bucăţi de gheaţă, se lăfăiau nenumărate sticle de bere; alte zece lădiţe aşteptau cuminţi în spatele hârdăului, în timp ce Roosevelt făcea să sară dopurile cu o dexteritate ieşită din comun. În noaptea asta până şi

el avea voie să se îmbete la un loc cu toţi ceilalţi, iar Oliver Lambert îl va pune într-un taxi care să-l ducă acasă la Jessie Frances. Făcea parte din ritual. Un văr de-al lui Roosevelt, pe numele lui Little Bobby Blue Beker, cânta melodii triste la pianul aşezat într-un colţ.

Deocamdată el se ocupa de partea distractivă a serii. Mai târziu însă, nimeni nu va mai avea nevoie de el.

Mitch nu băgă în seamă platourile apetisante; îşi luă o sticlă de bere şi se aşeză la o măsuţă, lângă pian. Lamar îl urmă, ducând în mână o farfurie plină cu creveţi. Din colţul lor, îi urmăreau cu privirea pe colegii care îşi lăsau hainele unde apucau, pentru a se repezi la sticlele verzi şi brumate.

— Ai terminat tot? întrebă Lamar în timp ce devora un crevete.

— Da, pe ale mele le-am terminat ieri. Avery şi cu mine tot la hârtiile lui Sonny Capps până la cinci după-amiază, da' am reuşit să terminăm.

— Cât are?

— Un sfert de milion.

— Phii! Mi se pare că n-a plătit în viaţa lui o sumă aşa de mare, zise Lamar, apoi deschise o sticlă şi dintr-o singură înghiţitură o goli pe jumătate.

— într-adevăr şi asta îl face teribil de nervos. Pe cuvântul meu dacă-l înţeleg pe tip. A adunat şase milioane din tot felul de combinaţii, în schimb e nebun de furie pentru că trebuie să plătească cinci la sută taxe.

— Şi Avery ce zice?

— Avery este cam îngrijorat. Săptămâna trecută, Capps i-a cerut să se întâlnească la Houston, dar întâlnirea n-a prea mers cum trebuie. Avery a plecat de aici cu avionul nostru, la miezul nopţii; mai târziu, mi-a spus că Sonny Capps îl aşteptase la birou la patru dimineaţa şi că era extrem de furios din cauza taxelor. A dat vina pe Avery şi l-a avertizat că va căuta o altă firmă.

— Am impresia că asta este replica lui obişnuită. Mai vrei o bere?

Lamar aduse alte două sticle.

— Ce mai face mama lui Abby? întrebă Lamar, privindu-şi foarte atent prietenul.

— Bine, răspunse Mitch şi desfăcu încă o sticlă.

— Uite ce e, Mitch, ştii bine că puştii noştri sunt elevi la Şcoala Episcopală „St. Andrew's" şi că nu e nici un secret că Abby şi-a luat concediu. Doar lipseşte de două săptămâni. Suntem la curent cu toate astea şi suntem îngrijoraţi.

— Lasă, ai să vezi că până la urmă lucrurile se vor aranja. Pur şi simplu simte nevoia să fie singură o vreme. Nu e nimic grav, crede-mă.

— Ei asta-i, fireşte că e grav când nevasta pleacă de acasă fără să spună când se întoarce. Cel puţin aşa i-a spus ea directorului şcolii.

— Păi, ăsta-i adevărul. Nu ştie când se întoarce, poate peste vreo lună. I-a fost greu să se adapteze programului meu de lucru.

În sfârşit, se strânseseră toţi avocaţii şi Roosevelt putu să închidă uşa. Atmosfera se încălzea treptat, iar Bobby trecuse la capitolul „cântece la cerere".

— Nu te-ai gândit să mai încetineşti puţin ritmul? întrebă Lamar.

— Nu, nu prea. Pentru ce s-o fac?

— Uite, Mitch, eu sunt prietenul tău, da? Ei bine, dă-mi voie să-ţi mărturisesc că mă îngrijorezi. Înţelege că nu poţi să faci un milion de verzişori din primul an.

„A, ba te înşeli, dragă prietene", îşi zise Mitch. „Dacă ai şti că nu mai departe de săptămâna trecută am făcut exact un milion! în numai zece secunde contul din Freeport a sărit de la zece mii la un milion zece mii, iar după un sfert de oră contul era deja închis şi banii depuşi într-o bancă sigură din Elveţia. Şi toate astea au fost posibile datorită minunii numite „transfer telegrafic"!" în plus, transferul ăsta făcea ca Mitch să participe la primul şi ultimul 15 aprilie din scurta, dar distinsa lui carieră de avocat. Bunul lui prieten, atât de îngrijorat de mersul căsniciei prietenilor lui, va ajunge cu siguranţă după gratii şi asta într-un timp foarte scurt. De fapt, acelaşi lucru se va întâmpla cu toţi cei prezenţi acum, aici; mă rog, cu excepţia lui Roosevelt. Sau, la dracu', cine ştie, poate că Tarrance se va amuza inculpându-i şi pe Roosevelt împreună cu Jessie Frances la un loc cu toţi ceilalţi.

Apoi, veneau la rând procesele. „Eu, Mitchell Y. McDeere, jur solemn să spun adevărul, tot adevărul şi numai adevărul. Aşa să-mi ajute Dumnezeu." Şi de pe banca martorilor va îndrepta un deget acuzator spre bunul lui prieten, Lamar Quin. Iar în timpul ăsta, Kay şi copiii vor sta în primul rând în sală, plângând încetişor.

Termină ce-a de-a doua sticlă de bere şi o începu pe a treia.

— Ştiu, Lamar, dar n-am de gând să slăbesc ritmul. Ai să vezi că Abby se va adapta în cele din urmă şi totul se va aranja.

— Dacă zici tu... Kay vrea să vii mâine pe la noi la o friptură. Scoatem grătarul în grădină. Ei, ce zici?

— Vin, dar cu o condiţie: nu discutăm nimic despre Abby. Pur şi simplu s-a dus acasă să-şi vadă mama şi se va întoarce. OK?

— OK. Sigur!

Avery se aşeză la masa lor. Adusese un platou cu creveţi şi începu să-i decojească.

— Tocmai discutam despre Capps, zise Lamar.

— Hm, nu prea e un subiect plăcut de discuţie, replică Avery. Mitch urmărea cu atenţie mişcările lui Avery şi când pe farfurie se

adunară vreo şase creveţi curăţaţi, întinse mâna, îi luă dintr-o singură mişcare şi îi vârî în gură. Avery îl privi cu ochi obosiţi şi trişti. Încercă să găsească o replică adecvată, dar renunţă şi continuă să cureţe creveţii.

— Păcat că le-au scos capetele; îmi plac mai mult cei cu cap, zise el printre înghiţituri.

— Mie îmi plac cozile, zise Mitch mestecând de zor. Întotdeauna am preferat coada.

— Glumiţi, zise Lamar.

— Nici gând, zise Avery. Pe când eram copil, la El Paso, prindeam creveţi cu plasele şi îi mâncam pe loc, cât încă mai mişcau. Şi după mine capul e cea mai bună parte, cu toate sucurile alea din creier.

— Creveţi la El Paso?

— Păi da, Rio Grande e plin cu aşa ceva.

Lamar plecă să mai aducă bere. Alcoolul şi oboseala făcură ca încăperea să devină şi mai zgomotoasă. Bobby Blue trecuse la rockuri. Până şi Nathan Locke zâmbea şi vorbea tare; devenise unul de-al lor. Roosevelt avea grijă ca hârdăul cu bere la gheaţă să nu rămână fără încărcătură.

Pe la zece, se puseră pe cântat. Un Wally Hudson fără papion se cocoţă pe scaun lângă pian şi începu să dirijeze corul de urlători; aleseseră un potpuriu de cântece australiene de beţie. Restaurantul se închisese, dar nimănui nu-i păsa. Următorul artist fu Kendall Mahan; acesta jucase rugby la Universitatea Corneli şi avea un repertoriu uluitor de cântece de berărie. Era acompaniat de cincizeci de voci bete şi lipsite de orice urmă de talent, dar fericite.

Mitch se scuză şi merse la toaletă. Apoi, un băiat de serviciu îi deschise uşa de acces şi ieşi în parcarea restaurantului. De la distanţa asta, corul din salonul de recepţii avea chiar o sonoritate plăcută. Mitch se opri în întuneric şi ascultă. Kendall se aşezase la pian şi corul interpreta un cântec absolut obscen.

Erau glasurile pline de veselie ale unor oameni bogaţi şi fericiţi. Îi privise cu atenţie cât timp fusese înăuntru, alături de ei: aveau feţele roşii şi ochii strălucitori. Erau cu toţii prietenii lui – oameni cu familie, prinşi până la unul în această conspiraţie îngrozitoare.

Anul trecut, Joe Hodge şi Marty Kozinski făceau şi ei parte din cor. Anul trecut, el însuşi era un absolvent teribilist de la Harvard, cu câte o ofertă de serviciu în fiecare buzunar. Acum devenise milionar şi în curând se va pune un preţ pe capul lui.

Interesant ce poate aduce cu el un an de zile.

Cântaţi înainte, fraţilor!

Mitch se răsuci pe călcâie şi se pierdu în întuneric.

Cam pe la miezul nopţii, taxiurile se aliniară pe Madison

Avenue, în faţa restaurantului, şi cei mai bogaţi avocaţi din oraş fură căraţi sau târâţi în maşini. Bineînţeles că cel mai zdravăn dintre ei era Oliver Lambert, care conducea operaţiunea de evacuare. Erau cincisprezece taxiuri în total, pline cu avocaţi beţi.

La aceeaşi oră, dar în cealaltă parte a oraşului, pe Front Street, îşi făcură apariţia în faţa porţii două furgonete Ford identice, bleumarin cu galben pe care scria Curăţătorie. Dutch Hendrix le deschise poarta şi maşinile se opriră în dreptul intrării de serviciu; opt femei îmbrăcate în aceleaşi culori începură să descarce aspiratoare şi găleţi pline cu butelii de spray, mături, cârpe şi prosoape de hârtie. Li se spusese să cureţe câte un etaj odată şi începură cu etajul al patrulea. Pe culoare, paznicii le urmăreau cu mare atenţie.

Femeile nu-i băgau în seamă şi îşi vedeau de treabă: goleau coşurile de gunoi, ştergeau mobila de praf, dădeau cu aspiratoarele şi curăţau toaletele. Fata cea nouă era ceva mai înceată decât celelalte. Atunci când paznicii nu erau atenţi, trăgea sertarele şi deschidea fişetele, iar ochii îi alergau în toate părţile.

Era a treia noapte în care făcea meseria asta şi încă se familiariza cu locurile şi cerinţele. Când dădu de biroul lui Tolar, zâmbi mulţumită.

Purta nişte blue-jeans murdari şi o pereche de tenişi rupţi. Pe tricoul albastru al uniformei, a cărui lărgime exagerată îi ascundea silueta şi o făcea să pară şleampătă, ca toate celelalte colege ale ei, un ecuson arăta că o cheamă Doris.

Când erau aproape gata cu etajul al doilea, un paznic le spuse lui Doris, Susie şi Charlotte să-l urmeze. Ascensorul se opri la subsol. Paznicul descuie o uşă grea din metal şi intrară într-o încăpere spaţioasă, împărţită în douăsprezece cabinete. Peste tot se vedeau terminale de calculator; de-a lungul pereţilor se înşirau impresionante fişete negre. Încăperea nu avea ferestre.

— Găsiţi aici tot ce aveţi nevoie, zise paznicul arătând o debara. Cele trei femei scoaseră de acolo un aspirator şi câteva butelii de spray şi se apucară de lucru.

— Să nu vă atingeţi de birouri!

30

Mitch îşi legă şireturile pantofilor de sport şi se aşeză pe canapea lângă telefon. Deprimat de cele două săptămâni petrecute fără stăpâna lui, Hearsay veni lângă Mitch şi încercă să doarmă. Telefonul sună la zece şi jumătate fix. Era Abby.

Convorbirea fu rece şi forţată.

— Cum se simte mama ta? întrebă el.

— Mult mai bine. O mai doare încă, dar se plimbă prin casă, iar psihic e foarte bine.

— Îmi pare bine că este aşa. Şi tatăl tău?

— La fel. E mai tot timpul ocupat. Ce-mi face câinele?

— E singur şi deprimat. Cred că până la urmă o să crape.

— Mi-e dor de el. Şi tu? Cum stai cu serviciul?

— A trecut şi 15 aprilie, fără nici un fel de dezastru. Toată lumea e mult mai bine dispusă. Jumătate din asociaţi au plecat în concediu, aşa că e mult mai multă linişte prin preajmă.

— Bănuiesc că în condiţiile astea ai redus şi tu programul la şaisprezece ore pe zi?

Mitch ezită, apoi se hotărî să nu răspundă: n-avea rost să se certe.

— Când vii acasă?

— Nu ştiu. Mama mai are nevoie de mine şi mi-e teamă că tata nu prea se descurcă. Au ei o menajeră, dar mama are nevoie de mine. Am sunat astăzi la şcoală şi le-am spus că nu mă întorc înainte de sfârşitul trimestrului.

— Mai sunt două luni până la sfârşitul trimestrului. Vrei să spui că mai stai acolo încă două luni?

— încă cel puţin două luni, Mitch. Înţelege că am nevoie de timp, atâta tot.

— Timp pentru ce?

— Hai să n-o luăm de la început, vrei? N-am chef de ceartă.

— Bine, bine, bine; da' pentru ce ai chef?

Ea nu-i răspunse şi reluă conversaţia după o lungă pauză.

— Cât alergi pe zi?

— Vreo două mile. Am mers pe jos până la pistă şi pe urmă am alergat vreo opt ture.

— Fii atent la pistă; e teribil de întunecată.

— Mulţumesc.

O nouă pauză.

— Trebuie să închid, zise ea. Mama e gata de culcare.

— Mă suni şi mâine seară?

— Da, la aceeaşi oră, răspunse ea şi închise telefonul. Pur şi simplu.

Mitch îşi trase şosetele albe de atletism, îşi puse un T-shirt lăbărţat, încuie uşa de la bucătărie şi începu să tropăie mărunt pe strada întunecată. West Junior High School se afla la şase cvartale spre est. Imediat în spatele clădirii din cărămidă roşie era terenul de baseball, iar ceva mai departe, la capătul aleii pentru maşini, era terenul de fotbal. Acesta era înconjurat de o pistă cu zgură, foarte căutată de toţi iubitorii de jogging din împrejurimi.

Căutată, dar nu la ora unsprezece într-o noapte fără lună. Pista era pustie, ceea ce lui Mitch îi convenea de minune; aerul primăvăratic era limpede şi răcoros, aşa că alergă prima milă în opt minute. A doua tură o făcu la pas. Când ajunse în dreptul tribunei,

zări cu colţul ochiului o siluetă nedesluşită, dar nu se opri din mers.

— Pssst.

Mitch se opri.

— Da. Cine este acolo?

— Joey Morolto, şuieră o voce răguşită.

Mitch se îndreptă spre tribună.

— Eşti foarte amuzant, Tarrance. Sunt curat?

— Fireşte că eşti curat. Laney, care este în autobuzul ăla de şcoală de colo, a semnalizat cu o lumină verde când ai trecut pe lângă el; dacă ai să vezi ceva ca o lumină roşie, treci înapoi pe pistă şi zici că eşti Carl Lewis.

Cei doi bărbaţi urcară în tribună şi intrară în cabina presei. Se aşezară în întuneric, cu privirile aţintite asupra şcolii. Autobuzele erau perfect aliniate de-a lungul aleii.

— Ei, e un loc suficient de retras, după părerea ta?

— Merge. Ia spune, cine e fata?

— Ştiu că tu adori întâlnirile la lumina zilei, de preferinţă într-un loc foarte aglomerat, de exemplu într-un local cu fast-food sau într-un magazin de pantofi, dar mie îmi plac mai mult locurile astea discrete.

— Perfect. Cine este fata?

— Hai că sunt isteţ, nu?

— Da, e o idee grozavă. Cine e tipa?

— Lucrează pentru mine.

— Unde ai găsit-o?

— Ce importanţă are unde am găsit-o? De ce pui întotdeauna întrebări din astea fără importanţă?

— întrebări fără importanţă zici? Adică primesc astăzi un telefon de la o necunoscută care-mi zice că trebuie să-mi spună ceva despre Bendini Building, că trebuie să schimbăm telefoanele, mă trimite la un anumit telefon public de lângă o anumită băcănie, la o anumită oră şi mai zice că are să mă sune la ora unu şi jumătate fix. Mă duc unde mi-a zis tipa şi într-adevăr sună acolo la ora unu şi jumătate fix. Reţine că am acolo trei oameni care supraveghează tot ce mişcă în zonă. Ei, şi tipa îmi zice să fiu aici la zece patruzeci şi cinci astă-seară, să curăţ bine locul şi să te aştept.

— Şi-a mers, nu?

— Până acum, da. Dar vreau să ştiu cine e femeia. Adică, acum mai este o persoană implicată în povestea asta şi chestia mă îngrijorează, McDeere. Cine este tipa şi cât cunoaşte din afacere?

— Ai încredere în mine, Tarrance. Este angajata mea şi ştie totul. De fapt, dacă tu ai şti ce ştie ea, în momentul ăsta ai căuta să faci rost de inculpări şi n-ai sta aici să pui întrebări prosteşti.

Tarrance inspiră adânc, se gândi o clipă, apoi zise:

— OK, atunci spune-mi tu ce ştie tipa asta.

— Păi, ştie că în ultimii trei ani, Familia Morolto şi complicii ei au scos din ţară peste opt sute de milioane de dolari, bani gheaţă, şi i-au depozitat în diverse bănci din Caraibe. Cunoaşte numele băncilor, conturile, datele depunerilor şi multe alte chestii de-astea. Ştie că Familia Morolto controlează cel puţin trei sute cincizeci de companii înregistrate în Insulele Cayman şi că aceste companii trimit cu regularitate în ţară bani spălaţi. Ştie datele şi sumele transferate telegrafic. Cunoaşte numele a cel puţin patruzeci de companii americane ai căror proprietari sunt corporaţii caymaneze deţinute de Familia Morolto. Ştie al dracului de multe lucruri, Tarrance. E o femeie foarte bine informată, nu crezi?

Tarrance amuţise. Ochii lui fixau cu încăpăţânare întunericul de pe alee.

Mitch se distra de minune.

— Mai ştie şi cum îşi adună banii murdari, cum îi transformă în bancnote de o sută de dolari şi cum îi scot peste graniţă.

— Ei bine, cum?

— Cu avionul firmei, bineînţeles. Dar mai folosesc şi cărăuşi. Au o adevărată armată de cărăuşi, de obicei ticăloşii care sunt în solda lor şi prietenele acestora, dar şi studenţi sau tipi care lucrează pe cont propriu; le dau nouă mii opt sute cash, plus un bilet spre Caymane sau Bahamas. Ştii că pentru sume sub zece mii de dolari nu e nevoie de declaraţie vamală. Ei, şi cărăuşii merg regulat acolo sub formă de turişti cu buzunarele pline de bani, pe care îi depun în băncile cu pricina. Nu sunt sume mari dacă te gândeşti la fiecare în parte, dar la trei sute de oameni care fac câte douăzeci de călătorii pe an, se adună o sumă frumuşică de bani cash care ies din ţară.

Tarrance dădu uşor din cap, ca şi când ar fi avut cunoştinţă de toate acestea.

— N-ai idee câte persoane vor să petreacă o vacanţă pe gratis, dar să cheltuiască şi bani. Pe urmă, există şi super-cărăuşii. Ăştia sunt oamenii de încredere ai Familiei Morolto care înfăşoară un milion de dolari în ziare şi reviste, astfel încât aparatele de pe aeroport nu reuşesc să depisteze nimic, pun banii în serviete şi urcă în avion ca oricare dintre noi. Poartă costum şi cravată şi seamănă cu cei care lucrează pe Wall Street. Uneori. Alteori sunt încălţaţi cu sandale, pe cap poartă pălării de pai, iar banii sunt ascunşi în sacoşele lor colorate. Din când în când, mai puneţi şi voi mâna pe câte unul dintre ei, băieţi, da' asta se întâmplă foarte rar şi atunci super-cărăuşul ajunge după gratii. Atâta că nici unul dintre ei nu vorbeşte, nu-i aşa, Tarrance? Tot din când în când câte un cărăuş începe să se gândească prea mult la banii din valiză şi îi vine ideea să-i păstreze doar pentru sine. Şi dispare cu încărcătură cu tot. Dar Mafia nu uită niciodată şi în

cele din urmă îl găseşte pe fugar oricât timp i-ar lua treaba asta. Banii vor fi dispărut demult, dar acelaşi lucru îl aşteaptă şi pe cel care s-a bucurat de ei. Pentru că Mafia nu uită niciodată, nu, Tarrance? Aşa cum n-o să mă uite nici pe mine.

Tarrance ascultă în linişte, până când fu evident că trebuie neapărat să spună ceva.

— Păi, tu ţi-ai primit milionul de dolari.

— Mulţumesc. Da' să ştii că sunt aproape gata pentru rata următoare.

— Aproape gata?

— Da, pentru că şi eu, şi fata de care ţi-am povestit mai avem câte ceva de făcut. Încercăm să obţinem un supliment de dosare din clădirea de pe Front Street.

— Câte documente ai acum?

— Peste zece mii.

Tarrance rămase cu gura căscată şi cu ochii ţintă la Mitch.

— Drace! De unde le ai?

— Iar pui întrebări din astea?

— Zece mii de documente!

— Cel puţin zece mii: dosare bancare, înregistrări de transferuri telegrafice de bani, regulamente de funcţionare a corporaţiilor, acte doveditoare de împrumuturi, aide-memoire-uri, corespondenţă. Foarte multă marfă valoroasă, Tarrance.

— Soţia ta a pomenit de o companie numită Dunn Lane Ltd. Am trecut în revistă dosarele pe care mi le-ai dat deja şi pot să-ţi spun că sunt tot marfă valoroasă. Aşadar, ce mai ştii despre compania asta?

— Foarte multe lucruri. A fost înregistrată în 1986 cu un capital de zece milioane transferate corporaţiei dintr-un cont aflat în Banco de Mexico; erau aceleaşi zece milioane care fuseseră aduse cash în Grand Cayman de un anumit avion marca Lear, aparţinând unei mici şi discrete firme de avocatură din Memphis, dar de fapt la început fuseseră paisprezece milioane ce scăzuseră la zece după ce fuseseră unşi toţi cei ce trebuia să închidă ochii, fie în vamă, fie în băncile caymaneze. Agentul care înregistrase compania era un tip pe nume Diego Sanchez care, absolut întâmplător, este VIP în Banco de Mexico. Preşedintele era un tip minunat, pe numele lui, Nathan Locke, iar secretarul era vechiul nostru prieten, Royce McKnight. În sfârşit, trezorierul acestei mici corporaţii atât de confortabile era un tip pe nume Al Rubinstein pe care sunt sigur că îl cunoşti. Eu însă habar n-am cine este persoana.

— Este unul dintre locotenenţii lui Morolto.

— Ia te uită ce surpriză. Ei, mai vrei şi altceva?

— Spune mai departe.

— Bun. Deci, după ce au investit cele zece milioane de sămânţă în afacerea asta, în următorii trei ani au mai fost depuşi tot aici încă nouăzeci de milioane de dolari cash. După cum vezi, este o întreprindere foarte profitabilă. Compania a început să cumpere tot felul de chestii în ţară – plantaţii de bumbac în Texas, complexe de apartamente în Dayton, magazine de bijuterii în Beverly Hills, hoteluri în St. Petersburg şi în Tampa. Cele mai multe tranzacţii au fost operate telegrafic din patru sau cinci bănci diferite, din Caymane. Este de fapt o operaţie elementară de spălare a banilor.

— Chiar ai toate documentele astea de care vorbeşti?

— Doamne, da' prosteşti întrebări mai pui, Tarrance! Păi, de unde voiai să ştiu toate astea, dacă nu din documente? Poate îţi mai aminteşti că eu nu lucrez decât la dosare legale.

— De cât timp ai nevoie?

— De vreo două săptămâni. Eu şi cu angajata mea vrem să mai şterpelim câte ceva de pe Front Street. Şi să ştii că nu o să fie prea uşor să scoatem toate hârtiile alea de acolo.

— De unde provin miile astea de documente?

Mitch ignoră întrebarea, se ridică în picioare şi porni spre uşă.

— Abby şi cu mine ne-am gândit că ne-ar plăcea să locuim în Albuquerque. E un oraş mare, dar oarecum în afara rutei obişnuite. Aşa că ar fi bine să studiezi problema.

— Ştii ceva? Nu scoate încă pistolul, că mai sunt încă multe de făcut.

— Am spus două săptămâni, Tarrance. Voi fi gata de livrare peste două săptămâni, ceea ce înseamnă că pe urmă va trebui să dispar.

— N-o lua aşa de repede, McDeere. Trebuie să văd şi eu vreo două-trei din documentele astea.

— Da' scurtă memorie mai ai, Tarrance. Frumoasa mea soţie parcă îţi promisese că vei primi un teanc întreg de documente Dunn Lane imediat după ce Ray iese de acolo.

— Să văd ce pot face, zise Tarrance, privind întunericul.

Mitch se apropie de el şi-l împunse cu degetul.

— Ascultă-mă, Tarrance, şi fii foarte atent la ce-ţi spun, pentru că am impresia că nu ne înţelegem. Astăzi e 17 aprilie, peste două săptămâni este întâi mai şi la întâi mai ţi-am promis că-ţi livrez – şi am de gând s-o fac – peste zece mii de documente care vor distruge una din cele mai puternice familii mafiote din lume. Şi care în cele din urmă mă vor costa chiar viaţa. Dar ţi-am promis s-o fac. Iar tu mi-ai promis că îl vei scoate pe fratele meu din închisoare. Ai o săptămână ca să rezolvi, până pe 24 aprilie. Dacă nu ai nici un rezultat, atunci eu am să dispar. Şi împreună cu mine vor dispărea şi cazul şi cariera ta.

— Şi ce va face când va ieşi de-acolo?

— Tarrance, tu şi cu întrebările tale tâmpite... O să fugă ca de dracu', asta o să facă. Doar are un frate milionar, expert în spălatul banilor şi în sisteme electronice bancare. Aşa că în douăsprezece ore va fi peste graniţă.

— în Bahamas.

— Ei, Bahamas! Tâmpit mai eşti, Tarrance! în Bahamas cheltuieşti un milion în zece minute şi nici nu poţi să ai încredere în zănatecii ăia corupţi.

— Domnului Voyles nu-i plac termenele limită şi se va supăra foarte tare.

— Spune-i domnului Voyles să mă pupe. Şi mai spune-i să strângă următoarea jumătate de milion pentru că sunt aproape gata. Spune-i să-mi scoată fratele din închisoare, pentru că altfel toată înţelegerea cade. Spune-i ce vrei, Tarrance, dar Ray trebuie să iasă din închisoare peste o săptămână sau, dacă nu, dispar eu.

Mitch ieşi trântind uşa cabinei şi începu să coboare treptele tribunei.

— Când mai stăm de vorbă? strigă Tarrance în urma lui. Mitch

intrase din nou pe pistă.

— Te va suna angajata mea. Da' fii atent să faci exact ce-ţi spune ea.

31

La ordinele lui Lazarov, De Vasher anunţase cele trei zile de vacanţă pe care Nathan Locke şi le lua în fiecare an după data de 15 aprilie. În biroul de la etajul al cincilea, Locke şi Oliver Lambert îl ascultau pe De Vasher care încerca, fără succes, să pună cap la cap nişte fapte aparent fără legătură între ele.

— Deci, nevastă-sa pleacă. Zice că trebuie să meargă la maică-sa, care are cancer la plămâni. Şi mai zice şi că s-a săturat de nefăcutele lui. Toate bune, atâta că noi am depistat câteva probleme mărunte pe ici pe colo. De exemplu, de-a lungul vremii s-a zbârlit ea de câteva ori din cauza orelor lui de lucru, dar de fapt n-a fost nimic serios. Şi, deodată, se supără şi pleacă acasă la mama. Zice că nu ştie când se va întoarce, pentru că mămica este bolnavă, nu-i aşa? Doar i s-a scos un plămân, nu-i aşa? Numai că până acum n-am reuşit să dăm de spitalul în care a fost operată Marine Sutherland. Şi credeţi-mă că am verificat toate spitalele din Kentucky, Indiana şi Tennessee. Ia ziceţi, băieţi, nu vi se pare ciudat?

— Ei, şi tu, De Vasher, zise Lambert. Şi nevastă-mea s-a operat acum câţiva ani şi pentru asta am luat avionul şi ne-am dus la Clinica Mayo. Nu cunosc să existe vreo lege care să te oblige să te operezi numai în spitalele aflate pe o rază de o sută de mile de casă. Eşti absurd. Şi pe urmă, părinţii ei sunt oameni de societate şi poate că a fost internată sub un alt nume. Ca să nu se afle. Se întâmplă.

Locke dădu aprobator din cap.

— De câte ori a vorbit cu ea până acum?

— Ea este cea care dă telefon în fiecare zi. Şi vorbesc despre toate cele: despre câine, despre mama ei, despre serviciul lui. Aseară, ea i-a spus că nu se întoarce cel puţin două luni.

— A menţionat vreodată numele spitalului? întrebă Lambert.

— Nici măcar o dată. E foarte prudentă în privinţa asta şi nu prea vorbeşte despre operaţie. Mămica este acum acasă. Dacă va fi fost vreodată plecată.

— De fapt, unde vrei să ajungi, De Vasher? întrebă Locke.

— Am să vă spun, dacă tăceţi şi nu mă mai întrerupeţi. Ei bine, ce-ar fi dacă toate astea n-ar fi decât o stratagemă ca să o scoată pe nevastă-sa din oraş, departe de noi şi de ceea ce va urma? înţelegeţi ce vreau să spun?

— Adică tu presupui că McDeere lucrează pentru ei? întrebă Locke.

— Păi, de-aia sunt plătit, Nat, ca să fac presupuneri. Aşa că presupun că el ştie că telefoanele sunt interceptate şi că asta îi face să

fie aşa de prudenţi când vorbesc. Presupun că el a scos-o din oraş ca să o protejeze.

— Nu prea ţine teza asta, interveni Lambert.

De Vasher, care se plimba nervos în spatele biroului, se opri şi îl privi sever pe Lambert; apoi se hotărî să ignore vorbele acestuia.

— Acu' vreo zece zile, cineva a făcut câteva copii cam neobişnuite la copiatorul de la etajul al patrulea. Neobişnuite, pentru că le-a făcut la ora trei dimineaţa. Înregistrările noastre arată că numai doi avocaţi erau aici la ora aia. McDeere şi Scott Kimble. Şi nici unul dintre ei nu avea ce să caute la etajul al patrulea. Au fost folosite douăzeci şi patru de coduri de acces: trei de la dosarele lui Lamar Quin, trei de la dosarele Sonny Capps şi optsprezece de la dosarele lui McDeere. Nici un cod de la dosarele lui Kimble. Când a plecat Victor Milligan, pe la două şi jumătate, McDeere lucra în biroul lui Avery. Mai devreme, îl condusese pe Tolar la aeroport. Acum, Avery zice că şi-a încuiat biroul, da' nu e prea sigur. Aşa că ori a uitat să încuie uşa ori McDeere are şi el o cheie. Să ştiţi că l-am strâns cât am putut cu uşa pe Avery şi până la urmă mi-a zis că e aproape sigur că a încuiat biroul; dar era miezul nopţii, iar el era şi grăbit şi îngrozitor de obosit. S-ar putea, totuşi, să fi uitat să încuie. Oricum însă, nu l-a autorizat pe McDeere să se întoarcă la birou şi să lucreze. De fapt, povestea asta nici nu are o importanţă aşa mare, pentru că amândoi lucraseră toată ziua la declaraţia de taxe a lui Capps. A fost folosit copiatorul numărul unsprezece care, întâmplător, este şi cel mai aproape de biroul lui Avery. Aşa că, după mine, cel mai sigur e să presupunem că McDeere a făcut copiile alea.

— Câte copii au fost?

— Două sute douăsprezece bucăţi.

— Ce dosare?

— Cele optsprezece erau pentru taxele unor clienţi. Acu', eu sunt sigur că McDeere poate să explice chestia asta, zicând că a lucrat la declaraţiile de taxe şi că a copiat tot ce-a făcut. Sună foarte corect, nu-i aşa? Atâta că, întotdeauna secretarele sunt cele care fac copiile după documente; prin urmare, ce dracu' îl apucase să facă el însuşi două sute de copii la ora trei dimineaţa şi la etajul al patrulea? A, să nu uit, asta s-a întâmplat în dimineaţa zilei de 7 aprilie. Or, câţi dintre băieţii voştri îşi termină lucrările şi mai fac şi copii cu o săptămână înainte de 15 aprilie?

De Vasher se opri brusc din plimbarea lui enervantă şi îi urmări cu atenţie pe cei din încăpere: rămăseseră pe gânduri şi nu mai scoteau nici o vorbă.

— Ei, şi-acum, bomba: cinci zile mai târziu, secretara lui McDeere introduce şi ea aceleaşi coduri de acces, dar pe copiatorul ei de la etajul al doilea. A făcut cam trei sute de copii care, deşi nu sunt

avocat, bănuiesc că sunt mult mai aproape de realitate. Voi ce ziceţi?

Ceilalţi doi se mulţumiră să dea aprobator din cap; erau avocaţi de meserie, obişnuiţi să întoarcă o problemă pe toate feţele, aşa că aşteptau şi alte argumente. De Vasher zâmbi răutăcios şi îşi reluă plimbarea.

— Deci l-am prins pe McDeere că a făcut două sute de copii pe care nu le poate explica. Dar întrebarea de bază este: ce anume a copiat? Dacă a folosit coduri de acces false, atunci ce dracu' a copiat? Vă spun drept că habar n-am. Toate birourile, cu excepţia biroului lui Avery, erau închise, aşa că i-am pus întrebarea asta tocmai lui Avery. El are nişte fişete metalice în care îşi ţine dosarele obişnuite. Sunt ele încuiate, dar şi el, şi McDeere, şi secretarele scotocesc prin ele toată ziua. S-ar putea să fi uitat să le încuie înainte de a pleca la aeroport. Ei şi? Ce să facă McDeere cu copiile unor dosare perfect legale? Nimic, evident. Dar, ca toţi cei de la etajul al patrulea, Avery mai are şi patru fişete de lemn în care îşi ţine marfa secretă, iar de fişetele astea nu se atinge nimeni, aşa e? Asta-i regula. Iar McDeere nu poate să ajungă la ele dacă n-are o cheie. Avery mi-a arătat cheile şi mi-a zis că nu se mai atinsese de fişetele alea dinainte de 7 aprilie. S-a uitat prin dosare, dar totul părea să fie în ordine. Numai că cine e ăla care să-şi dea seama dacă i-au fost copiate dosarele? Aşa că azi-dimineaţă am scos dosarele din fişete şi le-am trimis la Chicago să le verifice pentru amprente. O să dureze vreo săptămână.

— N-avea cum să copieze McDeere dosarele alea, zise Lambert.

— Păi atunci ce putea să copieze, Ollie? Vreau să spun că totul era închis şi la etajul al patrulea, şi la al treilea. Totul, în afară de biroul lui Avery. Or, presupunând că McDeere şi Tarrance îşi şoptesc una-alta la ureche, ce altceva putea să caute McDeere în biroul lui Avery, dacă nu dosare secrete.

— Aşadar, acum presupui şi că McDeere are chei potrivite? zise Locke.

— Exact. Presupun că şi-a făcut un set după cheile lui Avery.

Lambert pufni, izbucnind într-un râs exasperat.

— E incredibil ce spui. Pur şi simplu, nu pot să cred aşa ceva.

Ochi Negri îl privi pe De Vasher cu un zâmbet răutăcios pe buze.

— Şi cum crezi că ar fi putut face rost de chei?

— Bună întrebare, şi încă una la care nu pot să dau nici un răspuns. Sunt unsprezece chei pe care Avery le ţine tot timpul la el. Aşa e regula. Aşa trebuie să facă orice avocat bun. Când este treaz, cheile sunt în buzunar. Când însă doarme undeva departe de casă, pune cheile sub saltea.

— Pe unde a umblat Avery în ultima lună? întrebă Ochi Negri.

— Nu ne interesează călătoria de la Houston, când s-a întâlnit

cu Capps; e prea recentă. Ne interesează cea anterioară, când a stat două zile în Grand Cayman. Era pe la întâi aprilie.

— Da, îmi aduc aminte, zise Lambert, ascultând încordat.

— Bravo ţie, Ollie. L-am întrebat pe Avery ce-a făcut acolo în cele două nopţi şi mi-a zis că nimic. Într-una din seri a fost la un bar şi-atât. Jură că a a dormit singur în ambele nopţi.

De Vasher dădu drumul unui magnetofon portabil.

— Numai că minte, pentru că telefonul ăsta este din 2 aprilie şi a fost dat la ora nouă şi un sfert din dormitorul apartamentului A. Ia ascultaţi!

— „Acum face duş, zise prima voce de femeie.

— Tu eşti bine? întrebă a doua voce de femeie.

— Da. Că nici dac' ar fi vrut n-ar fi putut.

— De ce a durat atât?

— Păi nu putea să se trezească.

— Bănuieşte ceva?

— Nu, nu-şi aminteşte nimic. Cred că acum are dureri mari.

— Cât mai stai acolo?

— Când iese din baie îi dau un pupic de la revedere; aşa că peste vreo zece minute, un sfert de oră, am scăpat.

— OK! Dar grăbeşte-te.

De Vasher opri magnetofonul şi îşi reluă plimbarea prin încăpere.

— Să ştiţi că habar n-am cine sunt tipele şi lui Avery nu i-am dat banda să o asculte. Nu încă, pentru că omul mă cam îngrijorează. Nevastă-sa a băgat divorţ şi el şi-a pierdut controlul. Aleargă tot timpul după dame. Or, de data asta e vorba de o breşă în sistemul de securitate şi ceva mă face să cred că Lazarov are să facă explozie când va afla.

— După cum vorbea tipa, Avery se lupta cu o mahmureală cumplită, zise Locke.

— Evident.

— Crezi că ea a făcut copii după chei? întrebă Lambert.

De Vasher ridică din umeri şi se aşează la birou. Toată impertinenţa îi dispăruse.

— E posibil, dar mă îndoiesc. M-am tot gândit la asta, dar nu cred. Dacă era o tipă pe care a agăţat-o la bar, s-au îmbătat şi noaptea, târziu, au ajuns în apartament. Ei, cum putea ea să facă nişte copii de chei în cursul nopţii, pe o insulă amărâtă? De-aia nu cred.

— Da, dar a avut o complice, insistă Locke.

— Aşa e, da' drept să spun, nu-nţeleg care-i schema. Poate că voiau doar portofelul lui Avery, dar nu le-a mers afacerea. De obicei, Avery are la el vreo două mii de dolari cash şi dacă s-a îmbătat, cine ştie ce le-o fi spus ăstora două. Poate că tipa plănuise să-l uşureze de

bani şi după aia să se roiască. Da' n-a făcut-o. Nu ştiu ce să zic.

— Mai ai vreo presupunere? întrebă Lambert.

— în clipa asta, nu, nu mai am nici una. Deşi îmi place la nebunie să fac presupuneri, ar fi prea mult să mă gândesc că femeile alea două au luat cheile, că au reuşit să facă dubluri după ele, la miezul nopţii, tocmai pe insula aia şi fără ştirea lui Avery şi că, la sfârşit, una dintre ele s-a mai şi culcat cu el. Iar pe deasupra, toate astea să aibă legătură cu McDeere şi cu faptul că el a folosit copiatorul de la etajul al patrulea. Este, pur şi simplu, prea mult.

— De-acord cu tine, aprobă Lambert.

— Ia spune, ce părere ai despre camera depozit? întrebă Ochi Negri.

— Să ştii că m-am gândit şi la asta, Nat. De fapt, nici n-am mai putut dormi din cauza asta. Dacă tipa ar fi fost interesată de dosarele din camera specială, atunci ar trebui să existe o legătură cu McDeere sau cu altcineva. Iar eu nu reuşesc să-mi dau seama despre ce fel de legătură poate fi vorba. Să zicem că tipa a găsit şi camera, şi dosarele; da' ce putea face cu ele în mijlocul nopţii şi cu Avery adormit alături?

— Ar fi putut să le citească, de exemplu.

— Ai dreptate, mai ales că sunt numai vreun milion de acte. A, şi în plus, ţineţi cont că mai şi băuse cot la cot cu Avery, altfel el ar fi intrat la bănuieli. Aşa că femeia şi-a petrecut noaptea bând şi făcând amor. Apoi, după ce el a adormit, simte deodată nevoia să citească documente bancare. Nu ţine, băieţi.

— S-ar putea ca tipa să lucreze pentru FBI, îşi dădu cu părerea Lambert.

— Nu, e imposibil.

— De ce?

— Păi, e foarte simplu, Ollie. Dacă era de la FBI, dama n-ar fi folosit telefonul. Un profesionist n-ar fi făcut aşa ceva. După mine, dama era doar o hoaţă de buzunare.

Teoria cu hoaţa de buzunare îi fu prezentată şi lui Lazarov, care o răsuci pe toate părţile şi care, neputând să-şi imagineze altceva mai bun, sfârşi prin a o accepta. Dar dădu ordin să fie schimbate toate broaştele şi încuietorile de la etajele al treilea şi al patrulea şi de la subsolul lui Bendini Building, precum şi cele de la apartamentele din Grand Cayman. Mai dădu ordin şi să fie căutaţi toţi lăcătuşii din insulă – nu puteau fi prea mulţi, fu el de părere – şi să se afle dacă vreunul dintre ei făcuse nişte copii de chei în noaptea de întâi aprilie sau în dimineaţa zilei de 2 aprilie. Apoi ceru analiza amprentelor de pe dosarele din biroul lui Avery. De Vasher prinse momentul ca să-i spună, plin de mândrie, că făcuseră deja analiza respectivă şi că găsiseră amprentele lui McDeere pe dosarul despre baroul statal.

În sfârşit, Lazarov ordonă o suspendare de şaizeci de zile pentru

Avery Tolar. Dar De Vasher veni cu ideea că lucrul ăsta l-ar putea neliniști pe McDeere, determinându-l să facă un gest neașteptat.

— Bine, zise Lazarov, atunci spune-i lui Tolar să se interneze în spital pentru că are niște dureri în piept. Două luni – așa îi recomandă doctorul. Îi încui biroul, iar pe McDeere îl repartizezi lui Victor Milligan.

— Ziceai ca ai un plan bun pentru eliminarea lui McDeere, zise De Vasher.

— Mda, zise Lazarov rânjind. Cred că trebuie să punem în aplicare planul ăla. Îl vom trimite într-un mic voiaj de afaceri în insule și tocmai atunci se va produce o explozie absolut misterioasă.

— Adică să pierdem și piloții? întrebă De Vasher.

— Păi, întâmplarea trebuie să arate cât mai bine.

— Atunci nu trebuie să aibă loc în apropiere de Caymane. Ar fi o coincidență prea bătătoare la ochi.

— OK, dar trebuie să se întâmple undeva, deasupra mării; rămân mult mai puține urme. Vom folosi și ceva de mare calibru, ca să nu fie prea multe de recuperat.

— Da' știi că avionul ăla costă foarte mulți bani.

— Știu, de-aia am să vorbesc cu Joey despre afacere.

— Tu ești șefu'. Anunță-mă dacă te putem ajuta cu ceva.

— Nici o grijă. Iar tu, apucă-te să studiezi problema.

— Ce mai știi de omul tău din Washington? întrebă De Vasher.

— încă aștept. Am sunat la New York azi-dimineață și mi-au spus că fac săpături. Avem răspunsul peste o săptămână.

— Asta va ușura mult situația.

— Exact. Dacă răspunsul este da, atunci va trebui să îl eliminăm în douăzeci și patru de ore.

Clădirea era liniștită chiar și pentru o sâmbătă dimineață.

Cam o mână de asociați și vreo duzină de avocați obișnuiți își pierdeau vremea pe-acolo, în timp ce secretarele aveau, toate, zi liberă. Mitch își citi corespondența, dictă câteva scrisori și după vreo două ore hotărî că era momentul să plece spre Ray.

Timp de cinci ore, își conduse ca un tâmpit mașina pe interstatala 40: țâșnea nebunește la fiecare semafor, pendula de pe o bandă pe alta a șoselei, se oprea la intrarea în pasaje, așteptând să vadă ceva în oglinda retrovizoare. Cu toate astea, nu observă absolut nimic dubios. Pur și simplu, renunțaseră să-l urmărească.

După ce îi verifică pachetul cu cărți și țigări, gardianul îl îndreptă spre cabina numărul nouă. Câteva minute mai târziu, Ray se așeză de cealaltă parte a ecranului.

— Unde ai fost până acum? întrebă el cu o ușoară iritare în glas. Ești singurul om din lumea asta care vine să mă vadă și asta este abia a doua vizită în patru luni.

— Ai dreptate, dar e perioada taxelor şi n-am avut timp nici să respir. De-acum încolo, va fi însă altceva. Cu toate astea, ţi-am scris, nu-i aşa?

— Mda, primesc două rânduri o dată pe săptămână: „Bună, Ray. Cum e patul? Cum e mâncarea? Cum sunt pereţii? Cum merge cu greaca sau cu italiana? Eu sunt bine. Abby se simte grozav. Câinele este bolnav. Trebuie să fug, am să te vizitez curând. Cu dragoste, Mitch.” Frăţioare, da' ştiu că scrii nişte scrisori, o splendoare. Le păstrez ca pe-o comoară.

— Las' că nici tu nu eşti mai breaz.

— Da' despre ce vrei să-ţi vorbesc eu? Despre gardienii care vând droguri, despre un prieten de-al meu care a fost înjunghiat de treizeci şi una de ori, despre puştiul pe care l-au violat sub ochii mei? Haida-de, Mitch cui îi place să audă aşa ceva?

— Pe cuvântul meu că am să mă revanşez.

— Ce face mama?

— Nu ştiu. N-am mai văzut-o de la Crăciun.

— Da' te-am rugat să ai grijă de ea, Mitch. Dacă derbedeul ăla o bate, vreau să-l pui la locul lui. Dacă aş putea să ies de aici, aş avea eu grijă de toate astea.

— Ai să ieşi.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. Mitch îşi duse un deget la buze şi dădu uşor din cap. Ray se aplecă în faţă, ascultând intens fiecare cuvânt Mitch vorbea foarte încet.

— „Español. Hable despacio”. Spaniolă. Vorbeşte rar.

Ray zâmbi uşor.

— „¿Quándo?” Când?

— „La semana próxima.” Săptămâna viitoare.

— „¿Qué día?” în ce zi?

Mitch se gândi o clipă:

— „Martes o miércoles.” Marţi sau miercuri.

— „¿Qué tempo?” La ce oră?

Mitch zâmbi şi ridică din umeri, privind în jur.

— Ce face Abby? întrebă Ray.

— E în Kentucky de vreo două săptămâni. Maică-sa este bolnavă, răspunse Mitch, apoi îl privi pe Ray, spunând doar din buze „Ai încredere în mine”.

— Da 'ce i s-a întâmplat?

— I-au scos un plămân. Cancer. A fumat puternic toată viaţa. Şi tu ar trebui să te laşi de tutun.

— Am să mă las, dacă am să ies vreodată de-aici.

— Păi, mai ai cel puţin şapte ani, zise Mitch zâmbind.

— Da şi e imposibil să evadez. Ăia care au încercat s-o facă au fost până la urmă prinşi şi împuşcaţi.

— Ei da, da' James Earl Ray, de exemplu, tot a reuşit să sară dincolo de ziduri, nu?

Vorbind, Mitch dădea uşor din cap, iar Ray zâmbea, urmărind privirea fratelui mai mic.

— Da' tot l-au prins şi pe el. Pentru că te urmăresc nişte tipi din ăia de la munte, cu câinii şi până la urmă tot nu scapi.

— Ce-ar fi să vorbim despre altceva? zise Mitch.

— Bună idee.

Doi paznici stăteau lângă fereastră şi se uitau la nişte fotografii porno confiscate de la un vizitator, ignorându-i complet pe cei din încăpere. Pe partea deţinuţilor, un singur gardian, pe jumătate adormit, se plimba de colo-colo.

— Şi pe când să mă aştept la ceva nepoţei şi nepoţele? întrebă Ray.

— Poate peste câţiva ani. Abby vrea câte unul din fiecare categorie şi e gata să înceapă fabricarea lor chiar acum. Numai că eu nu sunt încă pregătit pentru aşa ceva.

— „¿Adonde voy?" întrebă Ray, dintr-o suflare. Eu unde am să merg?

— La Perdido Beach Hilton. Am fost cu Abby în Insulele Cayman acum o lună. A fost o vacanţă minunată.

— N-am auzit niciodată de locul ăsta. Unde se află?

— în Caraibe, mai jos de Cuba.

— „¿Que' es mi nombre?" Care va fi numele meu?

— Lee Stevens. Marea era minunată şi caldă şi am făcut şi ceva scufundări. Firma are două apartamente pe Seven Mile Beach şi noi n-am plătit decât biletele de avion. A fost excelent.

— Adu-mi o carte despre locurile alea. „¿Pasaporte"?

Mitch dădu din cap, zâmbind. Gardianul veni în spatele lui Ray şi se opri. Fraţii începură să vorbească despre copilăria lor, în Kentucky.

Pe înserat ajunse la Nashville şi parcă BMW-ul pe partea neluminată a unei promenade de periferie. Lăsă cheile în contact, dar încuie portiera cu cheile de rezervă. Se alătură mulţimii de cumpărători care intrau şi ieşeau pe uşile magazinului Sears, în căutare de cadouri pentru Paşte. Odată ajuns înăuntru, se îndreptă spre raionul de confecţii pentru bărbaţi, de unde urmări cu atenţie intrarea în magazin. Nesesizând nimic dubios, ieşi din magazin şi se amestecă printre trecătorii care se îmbulzeau pe promenadă. Într-o vitrină observă un pulover negru pe care se hotărî să-l cumpere. Probă puloverul şi îi plăcu atât de mult încât rămase îmbrăcat cu el. De la un telefon public de pe promenadă chemă un taxi; operatoarea îi spuse să aştepte vreo zece minute.

Se lăsase deja întunericul acela răcoros de primăvară timpurie

din Sud. Pe fereastra unui bar, urmărise atent promenada şi acum era sigur că nu fusese urmărit. În sfârşit apăru şi taxiul.

— Brentwood, îi spuse el şoferului, aşezându-se apoi confortabil pe bancheta din spate. – Brentwood se afla la o distanţă de douăzeci de minute – şi adăugă: Savannah Creek Apartments. Când taxiul ajunse la numărul 480 E, îi aruncă şoferului o bancnotă de douăzeci de dolari şi coborî din maşină. Uşa de la numărul respectiv era încuiată.

— Cine e? întrebă nervos o voce feminină la auzul căreia simţi că-şi pierde puterile.

— Barry Abanks, răspunse el.

Cu o mişcare bruscă, Abby dădu uşa la perete şi se aruncă asupra lui. Se sărutară pătimaş, apoi Mitch o ridică în braţe, intră în cameră şi închise uşa cu piciorul. Mâinile lui pline de o nerăbdare sălbatică o dezbrăcară de pulover, îi desfăcură sutienul şi îi scoaseră fusta în numai câteva secunde. Continuau să se sărute cu aceeaşi patimă. Cu un ochi, Mitch cântări patul pliant ieftin şi şubred: nu prea avea de ales, aşa că o întinse pe Abby cu blândeţe pe pat şi se dezbrăcă şi el. Patul era prea scurt şi, pe deasupra, mai şi scârţâia; salteaua era, de fapt, o bucată subţire de burete înfăşurată în pânză ieftină, iar bretelele de metal care o susţineau aveau nişte tresăriri de-a dreptul periculoase.

Dar cei doi tineri nu observară nimic din toate astea.

Când întunericul se lăsă de-a binelea peste oraş, făcând să se răărească mulţimea trecătorilor de pe promenadă, un Chevrolet Silverado de un negru strălucitor se opri în spatele BMW-ului. Din el coborî un omuleţ care privi atent în jur;

apoi vârî o şurubelniţă în broască şi descuie într-o clipă portiera BMW-ului. Câteva luni mai târziu, când i se citi sentinţa, omuleţul îi spuse judecătorului că reuşise să fure peste trei sute de maşini în opt state şi că era în stare să descuie o portieră şi să pornească un motor mai repede decât ar face-o judecătorul însuşi folosind cheile maşinii. Declară că, pentru aşa ceva, avea nevoie, în medie, de douăzeci şi opt de secunde, dar judecătorul nu fu deloc impresionat.

Uneori, când avea noroc, găsea şi o maşină în care un gură-cască să-şi fi uitat cheile şi atunci timpul mediu de care vorbise se reducea simţitor. Zâmbi văzându-le în contact şi, cât ai clipi din ochi, Chevrolet-ul porni ca din puşcă, urmat de BMW.

Tipul cu trăsături nordice sări din dubiţă, dar totul se petrecuse prea repede; pur şi simplu nu-i venea să creadă: Chevrolet-ul îi blocase vederea doar câteva secunde şi deodată, bang! BMW-ul dispăruse. Furat chiar de sub nasul lui. Ei, cum va explica el întâmplarea asta? Furios, se urcă din nou în dubiţă, aşteptându-l pe McDeere.

Ora petrecută pe patul pliant alungase sentimentul dureros al singurătăţii. Apoi se plimbară prin apartamentul micuţ, ţinându-se de mână şi sărutându-se neîncetat. În dormitor, Mitch văzu pentru prima oară ceea ce ei şi Tammy numeau documentele Bendini; studiase, fireşte, însemnările şi inventarele, dar nu avusese niciodată în faţa ochilor documentele reale. Camera era plină de teancuri de hârtii aliniate; pe pereţi, Tammy atârnase note, liste şi scheme de tot felul.

Într-o zi care nu era departe, Mitch va petrece ore întregi în această cameră, studiind actele şi pregătindu-şi cazul. Dar în seara asta văzuse de-ajuns. Peste câteva minute numai, trebuie să-şi părăsească iubita şi să se întoarcă printre trecătorii de pe promenadă. Abby îl trase înapoi pe patul pliant.

32

Culoarul de la etajul al zecelea, numit Madison Wing, al Spitalului Baptist era pustiu dacă nu punem la socoteală recepţionera şi infirmierul care completa un teanc de fişe. Programul de vizită se terminase la ora nouă, iar acum era zece şi jumătate. Tânărul traversă holul, schimbă câteva cuvinte cu recepţionera, fu ignorat de infirmier şi, în cele din urmă, bătu la uşa rezervei.

— Intră! se auzi dinăuntru o voce puternică.

Împinse uşa grea la perete şi se opri lângă pat.

— Bună, Mitch, zise Avery. Ia spune-mi, îţi vine să crezi ce vezi?

— Da' ce ţi s-a întâmplat?

— Păi să vezi, m-am trezit azi-dimineaţă pe la şase cu nişte dureri de stomac: crampe, mi-am zis şi m-am dus să fac un duş. Dar după aia, o gheară ascuţită mi-a prins umăru', n-am mai putut respira şi am început să transpir. Of, nu, nu eu, mi-am zis; n-am decât patru' şi patru de ani, ce dracu'! Sunt într-o formă grozavă, mănânc bine, beau poate puţin cam mult, da' ăsta nu este un motiv. I-am telefonat doctorului care mi-a zis că mă aşteaptă aici. După părerea lui, a fost un mic infarct, nimic serios, speră el, dar oricum, trebuie să-mi fac nişte analize.

— Un infarct?!

— Aşa a zis doctorul.

— Păi să ştii că nici nu mă miră, Avery. Ba chiar mă întreb cum de reuşesc unii dintre avocaţii firmei să apuce vârsta de cincizeci de ani.

— Capps mi-a făcut-o, Mitch. Sonny Capps. Infarctul ăsta i-l datorez lui. Mi-a telefonat vinerea trecută şi m-a anunţat că şi-a găsit o firmă nouă de avocaţi, la Washington. Mi-a cerut să-i dau toate dosarele pe numele lui. Înţelegi? Era cel mai mare client pe care l-am avut. Anul trecut, am facturat patru sute de mii de dolari pentru lucrările lui şi ştii care e culmea? Nu e furios pentru onorariul pe care

a trebuit să mi-l plătească, în schimb a înnebunit pentru că trebuie să plătească taxele alea. Este pur şi simplu absurd, Mitch.

— Bine, dar nu merită să mori pentru atâta lucru.

Mitch privi în jur şi observă că în încăpere nu se afla nici unul din aparatele obişnuite în cazurile de infarct. Se aşeză pe singurul scaun din încăpere şi îşi sprijini picioarele de marginea patului.

— Ştii că Jean a intentat acţiune de divorţ?

— Da, am auzit. Nu s-ar putea spune că e o surpriză, nu-i aşa?

— Ba mă surprinde că a făcut-o abia acum. I-am oferit o mică avere pe care sper să o accepte, pentru că nu am nevoie de un divorţ urât.

„Parcă cine are", se gândi Mitch.

— Ce-a zis Lambert? întrebă cu voce tare.

— Drept să-ţi spun, a fost chiar amuzant. Timp de nouăsprezece ani, nu l-am văzut niciodată pierzându-şi sângele rece; or, acum, tocmai asta s-a întâmplat. Mi-a reproşat că beau prea mult, că umblu după fuste şi câte şi mai câte. Mi-a zis că am pus firma într-o situaţie jenantă şi mi-a recomandat să merg la un psihiatru.

Avery vorbea rar, cumpănit, cu o voce uneori slabă şi răguşită, alteori puternică şi normală. Stătea întins în pat, perfect nemişcat, ca un cadavru, înfăşurat în cearşafurile albe, bine întinse. Obrajii aveau o culoare sănătoasă. Situaţia avea un aer fals.

— Da, cred că ai nevoie de un psihiatru. Poate chiar de doi psihiatri.

— Mulţumesc. N-am nevoie decât de o lună de vacanţă. Doctorul a zis că peste două-trei zile îmi dă drumul de aici, dar că n-am voie să mă întorc la lucru decât peste două luni. Adică peste şaizeci de zile, Mitch. N-am voie sub nici o formă să vin la birou timp de şaizeci de zile.

— Bine, da' asta e o adevărată binecuvântare. Cred că am să fac şi eu un infarct mititel.

— La ritmul în care lucrezi, e de-a dreptul garantat.

— A, te pomeneşti că acum ai ajuns şi doctor!

— Nu, sunt numai speriat. Când te loveşte o chestie de-asta, începi să-ţi pui întrebări. Astăzi a fost pentru prima oară în viaţa mea când m-am gândit la moarte. Şi-abia când te gândeşti la moarte înţelegi cât de preţioasă este viaţa.

— Da' văd că situaţia este de-a dreptul gravă.

— Ai dreptate. Spune-mi ce mai face Abby?

— Cred că este OK. N-am mai văzut-o de câtăva vreme.

— Ai face bine să te duci după ea şi s-o aduci acasă. Şi s-o faci fericită. Şaizeci de ore pe săptămână sunt de-ajuns, Mitch. Altfel, ai să-ţi distrugi şi căsnicia şi sănătatea. Abby vrea copii, aşa că ai grijă să-i aibă. Ce bine ar fi fost dacă mi-aş fi organizat şi eu astfel viaţa.

— Ce dracu' te-a apucat, Avery? Gata, ţi-ai fixat şi data înmormântării? N-ai decât patruzeci şi patru de ani şi ai trecut printr-un foarte uşor atac de cord. Crede-mă că nu arăţi deloc a legumă.

În încăpere îşi făcu apariţia infirmierul care îi spuse lui Mitch:

— Programul de vizită s-a terminat, domnule. Trebuie să plecaţi.

— A, da, fireşte, zise Mitch, ridicându-se de pe scaun. Vin să te văd peste vreo două zile, Avery.

— Mulţumesc pentru vizită. Transmite-i lui Abby salutări din partea mea.

Nu mai era nimeni în ascensor şi Mitch apăsă pe butonul pentru etajul al şaisprezecelea. Mai urcă două etaje pe scări, îşi trase sufletul şi intră în holul de la etajul al optsprezecelea. Undeva, la capătul culoarului, departe de zona ascensoarelor, Rick Acklin se prefăcea că vorbeşte la un telefon public. La semnul lui Acklin, Mitch se îndreptă spre o aşa-zisă sală de aşteptare pentru rudele celor internaţi. În încăperea întunecoasă şi pustie nu se zăreau decât două şiruri de scaune pliante, un televizor care nu funcţiona şi un automat pentru Coca-Cola, singura sursă de lumină de altfel. Aşezat în dreptul razei de lumină, Tarrance răsfoia o revistă ilustrată. Era îmbrăcat în trening, în picioare avea nişte tenişi albi, iar pe frunte îşi pusese o bentiţă colorată; de data asta era Tarrance-sportivul.

Mitch se aşeză lângă el, cu faţa spre culoar.

— Eşti curat. Te-au urmărit de la birou, până în parcare. Acum Acklin este în hol, iar Laney se învârteşte şi el pe aici, pe undeva. Linişteşte-te.

— îmi place bentiţa.

— Mulţumesc.

— Văd că ai primit mesajul meu.

— Evident, nu? Un plan foarte inteligent, McDeere. Adică astăzi după-amiază stau liniştit la biroul meu şi încerc să mă mai ocup şi de altceva decât de cazul Bendini – pentru că, ştii, mai am şi altele de făcut —, când secretara mea mă anunţă că la telefon este o femeie care vrea să vorbească cu mine despre un tip pe nume Marty Kozinski. Eu atunci sar de pe scaun, înşfac telefonul şi aflu că sunt căutat, aşa cum mă aşteptam de altfel, de angajata aia a ta. Ca de obicei, îmi spune că e ceva urgent. Aşa că eu îi zic OK, hai să stăm de vorbă. Da' ea nu şi nu, mă face să las totul baltă, să alerg la Peabody, să intru în hol şi să mă aşez pe primul fotoliu ieşit în cale. Ei, şi stau acolo, şi mă tot gândesc cât de stupidă este situaţia asta, pentru că eu ştiu că telefoanele noastre sunt curate. Ce dracu', Mitch, ştiu sigur că sunt curate. Putem să vorbim la telefoanele noastre! Şi tocmai când îmi beau cafeaua vine barmanul şi mă întreabă dacă mă cheamă Kozinski. Kozinski şi mai cum? întreb eu, doar aşa, ca să mă distrez. Marty

Kozinski, răspunde el, cu o privire nedumerită. Da, eu sunt, zic şi-n tot timpul ăsta m-am simţit ca un idiot, Mitch. Şi atunci el îmi spune că sunt căutat la telefon. Merg la bar şi când ridic receptorul aud vocea angajatei tale care-mi spune că Tolar a avut un atac de inimă sau aşa ceva. Şi că am să te găsesc aici pe la unşpe. Cum ţi-am zis, deştept plan.

— A mers, nu-i aşa?

— Da, dar ar fi mers la fel de bine şi dacă tipa aia mi-ar fi spus totul încă de la primul telefon.

— îmi place mai mult aşa cum l-am gândit eu; este mai sigur. Şi pe urmă, te mai scoate şi pe tine din birou.

— Aici ai a dracului de multă dreptate. Şi pe lângă mine, mai scoate încă trei din birou.

— Uite ce e, Tarrance, o să facem totul aşa cum vreau eu, OK? Capul meu este pe butuc, nu al tău.

— Da, da. Ascultă, poţi să-mi spui şi mie ce dracu' maşină e aia cu care umbli?

— Una închiriată. Nu-i drăguţă?

— Hm. Da' ce s-a întâmplat cu maşinuţa aia neagră a avocatului nostru?

— Păi ce să se întâmple? Era plină de gângănii ascultătoare, aşa că am parcat-o sâmbătă seara pe o promenadă din Nashville şi am lăsat cheile în contact. Până la urmă, s-a găsit cineva să o ia cu împrumut. Ştii, mie îmi place la nebunie să cânt, da' n-am voce deloc. Şi din momentul în care am primit permisul de conducere, am tot cântat în maşină, când am fost singur, bineînţeles. Or, în maşina aia plină cu de toate, pur şi simplu nu mă simţeam în largul meu. În cele din urmă m-am plictisit de situaţia asta şi...

— Hai că-i bună, McDeere, zise Tarrance, neputându-se împiedica să zâmbească.

— Ar fi trebuit să vezi mutra lui Oliver Lambert când i-am pus, azi-dimineaţă, raportul Poliţiei pe birou. A început sî se bâlbâie şi nu nimerea să-mi spună cât de rău îi pare de ce s-a întâmplat. Iar eu mă prefăceam supărat la culme. Lambert mi-a zis că asigurarea va acoperi pierderea şi că îmi vor cumpăra o altă maşină. Dar că până atunci îmi vor închiria una; şi atunci eu i-am spus că o şi închiriasem, încă de sâmbătă seara, din Nashville. Nu prea i-a plăcut chestia, pentru că maşina închiriată nu era căptuşită cu gângănii şi, prin urmare, a telefonat imediat la magazin pentru maşina cea nouă. Când m-a întrebat ce culoare vreau, i-am zis că m-am plictisit de negru şi că aş vrea un roşu închis cu tapiţeria cafenie. Ieri am şi fost la magazin, da` n-am găsit nici un model în culorile astea. Tipul de la magazin ştia ce vreau şi se tot scuza că nu mă poate servi. Pe urmă a început să mă piseze dacă nu vreau altă culoare. Nu, nu, nu, zic eu hotărât, vreau

neapărat o maşină roşu închis. Atunci îmi zice că în cazul ăsta trebuie să fac o comandă. Foarte bine, zic. Da' sunteţi sigur că nu vreţi o altă culoare? întreabă tipul. Roşu închis, mă încăpăţânez eu şi, în sfârşit, persoana îşi dă seama că dacă mai insistă devine de-a dreptul ridicol. Ei, şi uite aşa se face că pentru prima oară după zece luni de zile, pot şi eu să cânt nestingherit în propria mea maşină.

— Bine, bine, dar totuşi, un avocat de calibrul tău să se mulţumească cu aşa o rablă! Cred că situaţia este dureroasă.

— Hm, merge, nici o problemă.

Tarrance zâmbea evident impresionat.

— Mă întreb ce-or să facă băieţii care vor ciopârţi BMW-ul, când vor da de toate gângăniile alea.

— Ei, probabil că le vor duce la o casă de amanet pe post de echipament stereo. Apropo, cam cât face toată instalaţia aia?

— Păi, băieţii noştri ziceau că este de prima clasă, aşa că face vreo zece, cincisprezece mii, ştiu şi eu? Da' în orice caz toată afacerea este amuzantă la culme.

Două infirmiere traversară culoarul râzând şi vorbind tare; Acklin se prefăcu din nou că vorbeşte la telefon.

— Ce mai face Tolar? întrebă Tarrance.

— Splendid. Adevărul e că sper să fac şi eu un infarct tot atât de uşor. Are să stea aici câteva zile şi pe urmă se va da de-o parte două luni de zile. Nu e ceva grav.

— Poţi să mai intri în biroul lui?

— Pentru ce? Doar am copiat deja tot ce se află acolo. Tarrance se aplecă în faţă, aşteptând amănunte.

— Nu, nu mai pot intra în biroul lui. Au înlocuit toate broaştele de la etajele trei şi patru; şi pe cele de la subsol.

— De unde ştii asta?

— De la angajata mea, Tarrance. În ultima săptămână a intrat pe rând în toate birourile din clădire, inclusiv în cele de la subsol; a verificat fiecare uşă, a deschis fiecare sertar, a scotocit în fiecare debara. A citit corespondenţă, a răsfoit dosare, a căutat prin gunoi (mă rog, atâta cât este în Bendini Building). Ştii, de exemplu, că la subsol există patru tocătoare de hârtie?

Tarrance îi sorbea fiecare cuvânt fără să tresară.

— Dar cum...?

— Nu mă întreba, Tarrance, pentru că n-am să-ţi răspund.

— Fata asta lucrează acolo! Asta este! E secretară sau aşa ceva. Adică te ajută din interior.

Mitch clătină din cap, cu un aer surprins.

— Un raţionament strălucit, Tarrance. Păi astăzi te-a căutat de două ori la telefon, pe la două şi un sfert şi-apoi pe la trei şi ceva. După părerea ta, cum ar putea o secretară să dea două telefoane la FBI

în decurs de o oră?

— Poate că a avut zi liberă şi a telefonat de acasă.

— Greşeşti, Tarrance, şi încetează să mai dai cu presupusul. Şi-n general, nu-ţi mai pierde vremea gândindu-te la fata asta. Pentru tine este de-ajuns să ştii că lucrează pentru mine şi că împreună îţi vom livra marfa.

— Ce se găseşte la subsol?

— O sală mare împărţită în douăsprezece cabine, douăsprezece birouri pline cu hârtii şi o mie de fişete supravegheate electronic. Eu cred că acolo se află centrul operaţional pentru tot ce ţine de spălarea banilor. Pe pereţi sunt liste cu nume şi numere de telefon ale unor zeci de bănci din Caraibe. Sunt foarte prudenţi în privinţa documentelor şi nu prea găseşti informaţii prin încăperea aceea. Mai există o cameră, mai mică decât prima, a cărei uşă este foarte bine încuiată; înăuntru e plin cu calculatoare mari cât nişte frigidere.

— Cred că este chiar ce căutăm.

— într-adevăr, dar nu-ţi face iluzii pentru că este imposibil să scoţi ceva de-acolo fără să te simtă. Efectiv imposibil. Eu nu cunosc decât un singur mod de a scoate marfa din clădire.

— Şi anume?

— Cu un mandat de percheziţie.

— Las-o baltă, McDeere, doar ştii că nu există motiv pentru aşa ceva.

— Ascultă-mă, Tarrance. Ai să faci exact ce-ţi spun eu, OK? Deci, eu nu-ţi pot da toate documentele pe care le vrei dar ţi le voi da pe toate cele de care ai nevoie. În momentul de faţă, eu am pus mâna pe zece mii de documente şi, deşi nu m-am uitat prin toate, am văzut totuşi suficient de multe ca să-mi dau seama că, dacă le-ar vedea, orice judecător ţi-ar semna imediat un mandat de percheziţie pentru Front Street. Prin urmare, iei dosarele astea şi pe baza lor ai să poţi obţine inculpări pentru cel puţin jumătate dintre avocaţii firmei. Tot pe baza lor, poţi să mai faci rost şi de un mandat de percheziţie care va aduce după el şi un munte de inculpări. Şi te rog să mă crezi că ăsta e singurul mod de a rezolva problema.

Tarrance ieşi pe culoar şi privi în jur: locul era pustiu. Se întoarse lângă automatul pentru Coca-Cola, cu privirea aţintită la mica fereastră ce dădea spre răsărit.

— De ce numai pentru jumătate din avocaţii firmei?

— Asta va fi doar la început. Adaugă şi numele câtorva asociaţi care s-au pensionat, dar care au fost naşii companiilor alea fictive din Caymane făcute cu banii lui Morolto. Asta va fi partea cea mai uşoară a întregii afaceri. Iar în clipa în care vei pune mâna pe toate dosarele, atunci vei putea să-i arestezi pe toţi ceilalţi.

— Spune-mi, de unde-ai făcut rost de documentele tale?

— Pur şi simplu am avut noroc. La un moment dat, mi-a venit o idee: ce-ar fi dacă cei de la firmă nu ar ţine dosarele despre băncile caymaneze aici, în ţară, ci chiar acolo, în insule? Din fericire, am avut dreptate. Aşa că am copiat documentele la faţa locului, în Caymane.

— Cine „am”?

— Păi, fata de care ştii. Şi încă o persoană.

— Şi unde sunt acum dosarele astea?

— Of, Tarrance! Tu şi cu întrebările tale! Le am şi asta-i tot ce trebuie să ştii.

— Vreau documentele alea de la subsol.

— Ascultă, Tarrance. Fii foarte atent la ce-ţi spun. Pe documentele de la subsol n-ai să pui mâna decât dacă intri acolo cu un mandat de percheziţie. Altfel e imposibil, înţelegi?

— Cine sunt tipii care lucrează în subsolul ăsta?

— Habar n-am. De zece luni, de când lucrez la firmă, nu i-am văzut niciodată la faţă. Nu ştiu nici unde-şi parchează maşinile, şi nici cum intră sau cum ies din clădire. Sunt pur şi simplu invizibili. Eu cred că asociaţii şi cu tipii ăştia se ocupă de afacerile murdare.

— Ce aparatură au acolo, jos?

— Două copiatoare, patru tocătoare de hârtie, câteva printere cu viteză mare şi foarte multe computere. Absolut impresionant.

Tarrance se apropie de fereastră şi rămase o vreme adâncit în gânduri.

— Da, da, aşa se leagă, toate se leagă. Întotdeauna m-am întrebat cum reuşeşte firma asta ca, în ciuda tuturor secretarelor şi funcţionarilor care viermuiesc acolo, să păstreze secretul absolut asupra afacerilor Morolto.

— Da' nu este deloc greu de înţeles. Secretarele şi funcţionarii nu cunosc nimic din toate dedesubturile murdare. Ei sunt ocupaţi cu clienţii adevăraţi. În timpul ăsta, asociaţii şi avocaţii mai vechi stau în birourile lor grozave şi imaginează tot felul de moduri, care de care mai exotice, de spălat bani murdari, iar echipa de la subsol face toate corvezile. Totul este o scenerie nemaipomenită.

— Asta înseamnă că firma are totuşi foarte mulţi clienţi legali?

— Sute de asemenea clienţi. Vorbim totuşi de nişte avocaţi talentaţi, cu o clientelă uluitoare, care asigură o acoperire excelentă.

— Adică vrei să spui, McDeere, că tu ai acum documente suficiente ca să obţin şi inculpările şi mandatul de percheziţie?

— Aşa cum ai auzit.

— Le ai aici, în ţară?

— Da, Tarrance, documentele sunt aici, în ţară. Ba chiar foarte aproape de locul în care ne aflăm acum.

Tarrance devenise nervos: se lăsa când pe un picior, când pe celălalt şi începuse să-şi trosnească degetele.

— Şi ce altceva poţi să mai scoţi din clădirea aia a voastră de pe Front Street?

— Nimic, ţi-am mai spus. Este prea periculos. Mă îngrijorează oarecum şi faptul că au schimbat încuietorile. Vreau să spun că mă îngrijorează faptul că le-au înlocuit doar pe cele de la etajele trei şi patru. De ce nu şi pe cele de la unu şi doi? Acum două săptămâni am folosit copiatorul de la etajul patru şi acum îmi dau seama că n-a fost o idee bună. Aşa că basta cu dosarele de pe Front Street.

— Dar fata?

— Nici ea nu mai are acces la ele.

Tarrance îşi rodea unghiile, legănându-se mai departe, fără să-şi ia privirea de la fereastră.

— McDeere, vreau dosarele şi asta cât mai curând; mâine, de exemplu.

— Când îşi primeşte Ray hârtiile de drum?

— Ce este astăzi, luni? Păi cred că lucrurile sunt aranjate pentru mâine seară. Nici nu-ţi închipui cu ce înjurături m-a blagoslovit Voyles pentru povestea asta. A fost nevoit să se folosească de toate relaţiile pe care le are şi să ştii că nu glumesc. Le-a făcut câte o vizită ambilor senatori de Tennessee care, la rândul lor, l-au vizitat personal la Nashville pe guvernator. Iar pe mine m-a făcut albie de porci şi toate astea din cauza fratelui tău, McDeere.

— Care vă mulţumeşte foarte mult.

— Ce-o să facă după ce iese la lumină?

— Mă ocup eu de problema asta. Voi nu trebuie decât să-l scoateţi de-acolo!

— Nu pot să-ţi garantez nimic. Dacă va fi cumva rănit, să ştii că nu este vina noastră.

Mitch se ridică şi se uită la ceas.

— Trebuie să fug. Sunt sigur că cineva, acolo afară, mă aşteaptă.

— Când ne mai vedem?

— Are să te caute ea la telefon. Să faci exact ce-ţi va spune ea.

— Hai, Mitch, ce Dumnezeu! Doar n-o s-o ţinem aşa la nesfârşit. Îţi jur că poate să-mi spună totul la telefon. Doar avem grijă să ne ţinem telefoanele curate. Te rog, nu începe iar.

— Cum o cheamă pe mama ta, Tarrance?

— Ce? A, Doris!

— Doris?

— Da, Doris.

— Ia te uită ce mică e lumea. Nu, nu putem folosi numele ăsta. Spune-mi, cu cine ai dat examenul de promovare în cursul superior la colegiu?

— Ăă, nu cred că l-am dat.

— Mda, nici nu mă miră. Atunci, cum o chema pe prima fată cu care ţi-ai dat întâlnire, dacă a fost vreuna?

— Mary Alice Brenner. Era nebună după mine.

— Nici nu mă îndoiesc. Ei, pe fata mea o cheamă Mary Alice. Data viitoare când îţi va da telefon, să faci exact ce-ţi spune Mary Alice, OK?

— Abia aştept să o aud.

— Şi, Tarrance, fă-mi şi mie o favoare, te rog! Cred că Tolar se preface şi am sentimentul ciudat că infarctul lui are într-un fel legătură cu mine. Pune-i pe băieţii tăi să dea puţin târcoale pe aici şi să verifice toată povestea asta cu atacul de inimă.

— Nici o grijă. Şi-aşa nu prea aveam ce face.

33

Marţi dimineaţă, toţi cei de la firmă erau îngrijoraţi de cele întâmplate cu Avery Tolar. Nu, nu fusese nimic grav, venea răspunsul; acum e bine, face doar nişte analize. Muncise prea mult, fusese suprasolicitat. Capps era de vină. Şi divorţul. Deocamdată, avea liber.

Nina îi aduse un teanc de scrisori la semnat.

— Domnul Lambert vrea să te vadă; dacă nu eşti prea ocupat, bineînţeles.

— Grozav! Doar ştii că trebuie să mă întâlnesc cu Frank Mulholland la ora zece, nu?

— Fireşte că ştiu; doar asta îmi este meseria! Şi unde va avea loc întâlnirea, aici sau la Mulholland, la birou?

Mitch răsfoi agenda, prefăcându-se neştiutor. Era vorba de Cotton Exchange Building.

— La el la birou, răspunse încruntat.

— Tot acolo v-aţi întâlnit şi ultima oară, nu-i aşa? La facultate nu v-a învăţat nimeni că niciodată, repet niciodată nu trebuie să te întâlneşti de două ori la rând pe terenul adversarului? Este o dovadă de slăbiciune şi de lipsă de profesionalism.

— O, Nina, oare mă vei putea ierta vreodată?

— Stai să vezi ce are să iasă după ce am să le povestesc fetelor; mai ales că toate sunt de părere că eşti un macho foarte dulce; dacă poţi să înţelegi chestia asta. Vor avea un şoc când am să le spun că nu eşti decât un amărât.

— După mine, chiar au nevoie să fie puţin şocate.

— Ce mai face mama lui Abby?

— Mult mai bine. Am să dau o fugă până acolo la sfârşitul săptămânii.

— Lambert te aşteaptă, îi reaminti ea, ieşind din birou.

Oliver Lambert îl invită să se aşeze pe canapea şi îi oferi o ceaşcă de cafea.

— Starea lui Avery mă îngrijorează foarte mult, îi spuse el lui

Mitch.

— L-am văzut aseară. Mi-a spus că medicul îi interzice să mai vină la birou două luni de zile.

— Aşa este şi ăsta-i şi motivul pentru care te afli acum, aici. În următoarele două luni vreau să lucrezi împreună cu Victor Milligan. El are să se ocupe de majoritatea dosarelor lui Avery, aşa că pentru tine va fi un teren familiar.

— Mă bucur, pentru că Victor îmi este un bun prieten.

— Ai multe de învăţat de la el; este efectiv un geniu în domeniul taxelor. Ajunge să citească şi două cărţi pe zi.

„Splendid, îşi zise Mitch. Înseamnă că va ajunge la zece pe zi când va fi la răcoare."

— Da, este un tip foarte inteligent. M-a scos şi pe mine din încurcătură o dată sau de două ori.

— Foarte bine. M-am gândit eu că vă veţi înţelege. Ar fi bine să dai pe la el prin birou chiar în dimineaţa asta. Acum, Avery avea nişte afaceri de rezolvat în Caymane. De altfel, ştii că merge destul de des acolo. Şi, întâmplător, chiar mâine ar fi trebuit să plece pentru două zile în insule. În dimineaţa asta am vorbit cu el şi mi-a spus că tu cunoşti şi conturile şi clienţii, aşa că este nevoie să mergi acolo.

Într-o secundă, o mie de gânduri îi trecură prin minte: avionul, prada din magazia de bagaje, apartamentul, camera depozit, conturile.

— în Caymane? Mâine?

— Exact. Ştii, e o problemă urgentă. Trei dintre clienţii lui Avery au neapărată nevoie de dările de seamă asupra conturilor lor şi de alte lucrări. Eu l-aş fi trimis pe Milligan, dar mâine dimineaţă trebuie să fie la Denver. Şi-apoi, Avery a zis că poţi să te descurci.

— Fireşte că pot să mă descurc.

— Bun. Atunci ai să pleci mâine pe la prânz cu avionul firmei şi ai să te întorci vineri cu o cursă obişnuită. Vreo problemă?

Da, şi încă multe probleme: Ray, care ieşea din închisoare; Tarrance, care voia marfa; o jumătate de milion de dolari de adunat; dispariţia lui, planificată să se producă în orice moment.

— Nu, nici un fel de probleme.

Revenit în biroul lui, Mitch încuie uşa, îşi scoase pantofii din picioare, se întinse pe podea şi închise ochii.

Ascensorul se opri la etajul al şaptelea şi Mitch urcă pe scări încă două etaje. Tammy îi deschise uşa, apoi o încuie în urma lui. Mitch se opri lângă fereastră.

— Ai fost atentă la ce se întâmplă afară? întrebă el.

— Fireşte. Paznicul parcării voastre a rămas pe trotuar şi te-a urmărit până ai ajuns aici.

— Splendid. Până şi Dutch mă urmăreşte. Arăţi obosită, remarcă el, întorcându-se şi cercetând-o cu atenţie.

— Obosită? Vrei să spui moartă de oboseală. În ultimele trei săptămâni am fost, una după alta, îngrijitoare, secretară, avocată, bancher, târfă, curier şi detectiv particular. Am zburat de nouă ori în Grand Cayman, am cumpărat nouă rânduri de valize şi am cărat încoace pe puţin o tonă de documente furate. Am fost la Nashville de patru ori cu maşina şi de zece ori cu avionul. Am citit atâtea rapoarte bancare şi porcării de-astea juridice, că aproape am orbit. Când vine vremea de culcare, îmi pun tricoul cu Dustbusters şi mă joc de-a femeia de serviciu timp de şase ceasuri. Am atâtea nume, că am ajuns să le scriu pe palmă ca să nu le încurc.

— Apropo, ţi-am mai făcut rost de unul.

— Nici nu mă surprinde. Care e ăla?

— Mary Alice. De-acum încolo, când ai să vorbeşti cu Tarrance, ai să te numeşti Mary Alice.

— Stai să-l notez. Ştii, nu-mi place tipu'! Este aşa de grosolan la telefon.

— Lasă asta. Am pentru tine o veste grozavă.

— Mor de nerăbdare s-o aud.

— Poţi să pleci de la Dustbusters.

— Nu mai spune! Cred că am să izbucnesc în plâns. Da' de ce să plec?

— Pentru că nu are rost să mai rămâi.

— Asta ţi-am spus şi eu încă de săptămâna trecută. Era imposibil să scoţi dosarele de acolo, să le copiezi şi pe urmă să le duci înapoi fără să fii prins.

— Ai vorbit cu Abanks? întrebă Mitch.

— Da.

— A primit banii?

— Da, au fost transferaţi vineri.

— Este gata de acţiune?

— El zice că da.

— Bun. Ce ştii despre falsificator?

— Mă întâlnesc cu el în după-amiaza asta.

— Cine este tipul?

— Un fost puşcăriaş, prieten cu Lomax. Eddie zicea că e cel mai bun din ţară în meserie.

— Ar fi şi cazul! Cât vrea?

— Cinci mii. Cash, evident; doar este vorba de cărţi de identitate, paşapoarte, permise de conducere şi vize cu totul şi cu totul noi.

— De cât timp are nevoie ca să le facă?

— N-am idee. Tu când ai nevoie de ele?

Mitch se aşează pe marginea biroului şi respiră adânc, încercând să calculeze.

— Cât mai repede posibil. Eram convins că mai am la dispoziţie încă o săptămână, dar acum nu mai sunt sigur. Aşa că le vreau cât mai repede. Poţi să ajungi la Nashville în seara asta?

— A, cum să nu. Este tot ce-mi doresc; doar n-am mai fost acolo de două zile.

— Vreau o cameră video şi un trepied în dormitor. Şi cumpără şi câteva casete. Vreau să rămâi acolo câteva zile şi să păzeşti telefonul. Te rog să mai treci o dată prin documentele Bendini şi să revezi tot ce-ai notat.

— Chiar vrei să rămân acolo?

— Da, de ce?

— Păi, mi-am nenorocit şira spinării tot dormind pe patul ăla.

— Tu l-ai închiriat!

— Deci, ce-i cu paşapoartele?

— Cum îl cheamă pe tip?

— Doc şi nu mai ştiu cum. Am numărul lui de telefon.

— Dă-mi-l şi spune-i omului că am să-l caut peste vreo zi-două. Câţi bani mai ai?

— Bine că m-ai întrebat. Am pornit cu cincizeci de mii, da? Ei, am cheltuit zece mii pe avioane, hoteluri, bagaje şi maşini închiriate. Şi încă n-am terminat. Acum zici că mai vrei şi o cameră video şi cărţi de identitate false. Să ştii că nu vreau deloc să pierd bani în afacerea asta.

— încă cincizeci de mii? întrebă Mitch îndreptându-se spre uşă.

— Primesc.

El îi făcu cu ochiul şi ieşi din cameră, întrebându-se în timp ce închidea uşa, dacă o va mai vedea vreodată.

În celulă erau doar două paturi suprapuse şi o toaletă într-un colţ. Patul de deasupra nu era ocupat de peste un an de zile. Aşezat pe patul de jos, cu nişte sârme ciudate ieşindu-i din urechi, Ray îşi spunea poveşti într-o limbă foarte străină. În turcă. Undeva pe culoar se auzeau frânturi de conversaţie, luminile erau aproape toate stinse. Era ora unsprezece, marţi noaptea.

Gardianul se apropie fără zgomot de celulă.

— McDeere, strigă el încetişor.

Ray se aşeză pe marginea patului, îşi scoase căştile şi îl fixă cu privirea.

— Directorul vrea să te vadă.

„Păi! îşi zise el, la un'şpe noaptea, directorul stă la birou şi mă aşteaptă pe mine."

— Unde mergem? întrebă el pe un ton neliniştit.

— încalţă-te şi hai.

Ray aruncă o privire rapidă în jur, făcând un fel de inventar al bunurilor sale lumeşti. În opt ani de zile reuşise să adune un televizor

alb-negru, un casetofon, două cutii de carton pline cu casete şi câteva duzini de cărţi. O zi la spălătoria închisorii însemna trei dolari, dar cea mai mare parte din bani se ducea pe ţigări. Asta era tot ce strânsese. În opt ani de zile.

Gardianul vârî o cheie mare şi grea în broască şi deschise uşa; apoi avu grijă să stingă lumina.

— Vino după mine şi să nu care cumva să te ţii de bancuri. Nu ştiu cine eşti, da' ştiu că ai nişte prieteni barosani de tot.

Alte chei descuiară alte uşi şi în curând ajunseră pe terenul de baschet.

— Rămâi în urma mea, îi ceru gardianul.

Ochii lui Ray încercau să străpungă întunericul. Zidul se ridica asemenea unui munte în faţa lor, dincolo de curtea şi de zona de plimbare unde adunase mii de mile în picioare şi unde fumase o tonă de ţigări. Ziua, zidul avea o înălţime de peste cinci metri; noaptea însă părea mult mai înalt. Turnurile de pază, bine luminate, erau aşezate din şaizeci în şaizeci de metri. Cei dinăuntru erau bine înarmaţi. Gardianul era calm şi indiferent. E-adevărat că avea uniformă şi pistol. Oricum, se mişca plin de încredere, spunându-i mereu lui Ray să-l urmeze şi să îşi păstreze calmul. Şi Ray încerca să facă întocmai ce i se spunea. Se opriră lângă colţul unei clădiri şi gardianul studie cu atenţie zidul aflat acum mult mai aproape. Reflectoarele măturau curtea la intervale regulate de timp.

„De ce ne ascundem? se întrebă Ray în sinea lui. Tipii înarmaţi de-acolo, de sus, sunt de partea noastră?" Ar fi vrut să cunoască răspunsul înainte de a face vreo mişcare.

Gardianul făcu semn chiar spre locul pe unde James Earl Ray şi banda lui săriseră zidul. Era, de altfel, un punct de atracţie faimos, studiat şi admirat de cei mai mulţi dintre pensionarii de la Brushy Mountain. Sau, în orice caz, de albii de acolo.

— Peste vreo cinci minute or să-ţi arunce o scară. Cablul a fost deja tăiat şi ai să găseşti o frânghie pe partea ailaltă.

— Te deranjează dacă te întreb ceva?

— Nu, da' fă-o repede.

— Ce se va întâmpla cu toate luminile alea?

— Or să fie toate reorientate, aşa că o să ai la dispoziţie un întuneric complet.

— Şi armele de-acolo?

— Nu-ţi face griji. Tipii or să se uite în partea ailaltă.

— Fir'ar al dracului de treabă! Eşti sigur?

— Uite ce e, omule, am mai văzut afaceri aranjate înăuntru, da' asta e a mai tare din toate. A fost aranjată chiar de directorul Lattemer, care în momentul ăsta se află uite acolo, zise gardianul, făcând semn spre turnul cel mai apropiat.

— Directorul zici?

— Aha. Aşa că totul o să meargă uns.

— Cine-mi aruncă scara?

— Doi gardieni.

Ray îşi şterse cu mâneca stropii de sudoare de pe frunte şi respiră adânc. Gura îi era uscată şi genunchii îi tremurau.

— Vezi că dincolo o să te-aştepte unu' de-l cheamă Bud. Un alb. Să faci exact cum zice el, îi şopti gardianul.

Reflectoarele măturară din nou curtea.

— Fii atent, zise gardianul.

Întunericul şi o linişte înspăimântătoare puseră stăpânire pe tot locul. În turnul cel mai apropiat, cineva fluieră de două ori: era semnalul.

În clipa aceea, două siluete ţâşniră din spatele clădirii alăturate; când ajunseră la poalele zidului, cei doi ridicară ceva din iarbă.

— Fugi, băiete, fugi! zise gardianul.

La auzul acestui îndemn, Ray îşi vârî bărbia în piept şi porni în goană spre zid. Cei doi gardieni îl prinseră de braţe şi îl împinseră pe prima treaptă a scării. O deschidere generoasă fusese tăiată în sârma ghimpată ce încununa zidul gros de o jumătate de metru. Frânghia era atârnată chiar acolo unde se aştepta să o găsească. Coborî fără zgomot până aproape de pământ, apoi se hotărî şi sări. Se ridică nervos, îşi scuturã hainele şi privi în jur. Peste tot întuneric. Reflectoarele nu-şi reluaseră încă plimbarea.

La trei metri în faţă, începea pădurea.

— Aici, se auzi o voce.

Bud îl aştepta într-un tufiş.

— Vino după mine! Hai, repede!

Ray îl urmă în tăcere, până când nu mai putură vedea zidul închisorii. În sfârşit, se opriră într-o poieniţă, lângă un drumeag plin de noroi.

— Eu sunt Bud Rinley, se recomandă necunoscutul, întinzând mâna. Haioasă situaţie, nu-i aşa?

— Incredibilă. Eu sunt Ray McDeere.

Bud era un tip îndesat, cu faţa acoperită de o barbă neagră şi cu o beretă neagră înfundată pe cap. Purta cizme militare, blue-jeans şi o jachetă de camuflaj. Nu părea să fie înarmat.

— Mai e cineva cu tine? întrebă Ray.

— Nu, nimeni. Lucrez pe cont propriu pentru director. De obicei mă cheamă când e cineva care trebuie să sară zidul. E-adevărat că de data asta e ceva mai altfel. Pentru că de obicei, îmi aduc şi dulăii cu mine. Mă gândeam să mai aşteptăm puţin, până încep să urle sirenele. Ca să le poţi auzi şi tu. N-ar fi cinstit să nu apuci să le auzi. Vreau să spun că într-un fel or să-ţi dea onorul.

— A, este OK. Le-am mai auzit şi altădată.

— Da, da' acum este altceva, pentru că tu eşti ăla care a sărit zidul. Are să-ţi placă sunetul lor.

— Uite ce e, Bud. Eu...

— Ascultă-mă, Ray. Avem destul timp. N-or să te vâneze... prea mult.

— Prea mult?

— îhâ. Trebuie să facă ceva scandal, să-i trezească pe toţi, ca să semene a evadare adevărată. Atâta că n-or să vină după tine. Amice, nu ştiu cine e ăla de te susţine, da' ştiu că e mare.

Urletul sirenelor sfâşie liniştea şi Ray sări în picioare. Lumini se încrucişau pe cerul negru şi undeva, la distanţă, se auzeau vocile înăbuşite ale gardienilor din turn.

— Ai înţeles ce vreau să-ţi spun?

— Să mergem, zise Ray.

— Camionul meu este aici, aproape. Ţi-am adus şi nişte haine; sper să-ţi placă, pentru că măsura mi-a dat-o directorul.

Când ajunseră la camion, Bud îşi pierduse deja respiraţia.

— îmi plac, Bud, zise Ray după ce îşi schimbă hainele.

— Pe celelalte poţi să le laşi aici, în tufişuri.

Maşina parcursese două mile pe drumul de munte răsucit în serpentine când Ray întrebă:

— Unde mergem, Bud?

— Păi, directorul a zis că nici nu-i pasă şi nici nu vrea să ştie unde. A zis să faci cum vrei. Eu zic să mergem într-un oraş în care să găseşti o autogara şi, de-acolo, te priveşte ce faci.

— Până unde poţi să mă duci?

— Sunt la dispoziţia ta toată noaptea. Zi-mi doar numele oraşului şi acolo te duc.

— Aş vrea să lăsăm câteva mile în urma noastră şi abia după asta să încep să caut o autogara. Aşa că ce părere ai de Knoxville?

— Dacă asta vrei, asta ai. Şi pe urmă?

— Nu ştiu. Tot ce ştiu este că trebuie să ies din ţară.

— Cu prietenii pe care îi ai, nu vor fi probleme. Dar totuşi, fii atent. Pentru că mâine fotografia ta are să fie admirată de şerifii din zece state.

În vârful dealului se întâlniră cu trei maşini de poliţie. Ray se aruncă pe podeaua maşinii.

— Linişteşte-te, Ray. N-au cum să te vadă.

— Dar barajele de pe şosea? întrebă Ray.

— Uite, Ray. Ca să te linişteşti, află că n-o să fie nici un baraj pe şosea. Ai încredere în ce-ţi spun. Ţine aici şi cinci sute de dolari. Mi i-a dat directorul. Şi află de la mine că ai nişte prieteni ţepeni de tot, amice.

34

Miercuri dimineaţă Tarry Ross urca scările spre etajul al patrulea al lui Phoenix Park Hotel. Ajuns pe palier, se opri în faţa uşii care dădea pe culoar ca să-şi tragă sufletul. Broboane de sudoare stăteau agăţate de firele sprâncenelor. Îşi scoase ochelarii negri de soare şi îşi şterse faţa cu mâneca pardesiului. Senzaţia de greaţă îl lovi din plin, obligându-l să se sprijine cu toată greutatea trupului de balustrada scării. Servieta goală căzu pe podeaua de ciment, iar el se aşeză pe ultima treaptă. Mâinile îi tremurau ca nişte frunze bătute de vânt şi simţea nevoia să plângă. Îşi încrucişă braţele strâns pe abdomen, abţinându-se din răsputeri să nu vomite.

Senzaţia de greaţă dispăru şi el reuşi să respire din nou. „Fii tare, omule, fii tare. Doar te aşteaptă două sute de mii de verzi la capătul culoarului ăsta! Dacă eşti bărbat, te duci acolo şi îi iei! Şi pleci cu ei, dar pentru asta îţi trebuie curaj – respiră adânc şi mâinile i se opriră din tremurat. Fii bărbat, omule, fii bărbat!”

În ciuda genunchilor de vată, reuşi să ajungă până la uşă, a opta pe dreapta. În dreptul ei, îşi ţinu respiraţia o clipă, apoi ciocăni uşor.

— Da, se auzi o voce dinăuntru.

— Sunt eu, Alfred, adăugă el.

„Ce nume caraghios, îşi zise în sinea lui. Cum Dumnezeu l-or fi găsit?”

O figură nedesluşită apăru în crăpătura uşii. Apoi lanţul de siguranţă căzu şi uşa se deschise larg. Alfred păşi în încăpere.

— Bună dimineaţa, Alfred, îl întâmpină Vinnie Cozzo cu căldură. Vrei puţină cafea?

— Nu pentru asta sunt aici, îl repezi Alfred, aşezându-şi cu grijă servieta pe pat.

— întotdeauna eşti prea nervos, Alfred. De ce nu încerci să te relaxezi. Înţelege că nu au cum să te prindă.

— Tacă-ţi gura, Cozzo. Mai bine spune-mi unde sunt banii?

Vinnie Cozzo făcu un semn spre o sacoşă de piele, apoi zâmbetul îi dispăru de pe buze.

— Povesteşte-mi, Alfredl

Din nou senzaţia aceea de greaţă, dar de data aceasta reuşi să o domine. Îi privi atent pe cei din cameră; inima îi bătea în piept ca un ciocan.

— OK. Omul vostru, McDeere, a primit deja un milion de dolari şi mai aşteaptă încă unul. A livrat deja o tranşă de documente Bendini şi pretinde că mai are încă zece mii.

O durere ascuţită îl izbi în pântece, obligându-l să se aşeze pe pat.

— Dă-i înainte, ceru Cozzo.

— în ultimele şase luni, McDeere a avut multe conversaţii cu oamenii noştri. Va depune mărturie la proces şi pe urmă va dispărea; el şi nevastă-sa vor fi martori protejaţi.

— Unde sunt celelalte documente?

— La dracu'! Nu ştiu, pentru că tipul nu vrea să spună unde le ţine. Ştiu însă că sunt gata de livrare. Şi-acum vreau banii, Cozzo.

Cozzo aruncă sacoşa de piele pe pat şi Alfred o deschise cu mâini tremurânde.

— Două sute de mii? întrebă el în timp ce aşeza teancurile de bancnote în servietă.

— Nu aşa ne-am înţeles, Alfred? Dar să ştii că peste vreo două săptămâni vor mai avea ceva pentru tine.

— în nici un caz, Cozzo. Nu mai pot să fac aşa ceva, zise el, trântind capacul servietei şi pornind în goană spre uşă.

Înainte să iasă din încăpere, se opri şi încercă să se calmeze.

— Ce aveţi de gând cu McDeere?

— Tu ce crezi, Alfred?

Era o întrebare cu un singur răspuns si Alfred îşi muşcă buzele, ieşind din cameră fără un cuvânt. În urma lui, Cozzo încuie uşa, zâmbind. Scoase o carte de vizită din buzunar şi formă numărul de telefon de la reşedinţa din Chicago a domnului Lou Lazarov.

Cuprins de panică, Tarry Ross încerca să străbată cât mai repede holul. Ochelarii negri de soare îl împiedicau să vadă ce se întâmplă în jur şi, exact în clipa în care se apropie de ascensor, o mână uriaşă răsări din întuneric şi îl târî pe neaşteptate într-una din camere. Când uşa se închise în urma lui, mâna îl pocni cu putere peste faţă, iar un pumn străin îl izbi violent în stomac. Un alt pumn îi turti nasul şi îl trimise, ameţit şi plin de sânge, la podea. Cineva răsturnă conţinutul servietei pe pat.

Alfred sau Tarry Ross fu azvârlit pe un scaun şi lumina din cameră se aprinse brusc Trei agenţi FBI, trei colegi de-ai lui, îl fixau cu privirea. Directorul Voyles, pe al cărui chip se citea stupefacţia, se apropie încet de el. Stăpânul acelor mâini atât de eficiente se afla şi el în apropiere. Un al cincilea agent număra banii.

— Ross, eşti un trădător, eşti o lepădătură de cea mai ordinară specie. Pur şi simplu nu-mi vine să cred ce văd, zise Voyles.

Ross îşi muşcă buzele şi izbucni în suspine.

— Cine este tipul? întrebă directorul pe un ton imperativ.

Ross începu să plângă în hohote, dar nu răspunse.

Voyles îl pocni cu sete peste tâmpla stângă, făcându-l să se chircească de durere.

— Cine este tipul? Răspunde, Ross!

— Vinnie Cozzo, bâigui el printre suspine.

— Ştiu că este vorba de Cozzo! La dracu'! Vreau să ştiu ce i-ai

spus lui Cozzo!

Faţa lui Ross era scăldată în lacrimi şi în sânge, trupul îi tremura şi se răsucea într-un fel demn de milă, dar gura nu pronunţă nici un cuvânt.

Voyles continuă să-l lovească.

— Vorbeşte, canalie! Spune-mi ce vrea Cozzo.

Ross se ghemui pe scaun, aşezându-şi fruntea pe genunchi; plânsul i se mai domolise.

— Două sute de mii de dolari! exclamă agentul care numărase banii.

Voyles se lăsă într-un genunchi şi aproape că şopti:

— McDeere este, nu-i aşa, Ross? Te rog, te implor, spune-mi că nu este McDeere. Tarry, spune-mi că nu este McDeere!

Dar Tarry se sprijinea cu coatele de genunchi şi privea fix podeaua. Picăturile de sânge se adunau într-o mică băltoacă pe covor. „Ţine-ţi firea, Tarry. Banii s-au dus şi tu eşti în drum spre închisoare. Tarry, eşti o ruşine pentru cei din jur. Nu faci nici cât un găinaţ şi cu asta, basta. N-ai absolut nimic de câştigat păstrând tăcerea. Aşa că ţine-ţi firea, Tarry."

Voyles îşi menţinu pledoaria. Păcătoşilor, unde sunteţi?

— Te rog, spune-mi că nu este vorba de McDeere. Tarry, te implor, spune-mi că nu este el.

Dar Tarry se ridică în picioare şi-şi şterse ochii cu degetele; trase adânc aer în piept, îşi drese glasul, şi-şi muşcă buzele. Apoi îl privi pe Voyles drept în ochi şi dădu afirmativ din cap.

De Vasher era atât de grăbit încât nu mai aşteptă ascensorul şi o luă la fugă pe scări. Odată ajuns la etajul al patrulea, năvăli în biroul lui Locke unde se adunaseră aproape jumătate din asociaţi: Locke, Lambert, Milligan, McKnight, Dunbar, Denton, Lawson, Banahan, Kruger, Welch şi Shottz. Cealaltă jumătate fusese de asemenea convocată. În încăpere se simţea plutind panica. De Vasher se aşeză în capul mesei de conferinţe.

— OK, băieţi. Deocamdată nu este cazul să ne facem valizele şi să o tundem în Brazilia. Astăzi de dimineaţă am primit confirmarea: McDeere a vorbit în mai multe rânduri cu federalii, ăia i-au plătit deja un milion cash şi i-au mai promis unul. El deţine nişte documente despre care se crede că ne-ar fi fatale. Toate astea au fost deci confirmate de FBI, iar Lazarov, însoţit de o adevărată mică armată, este chiar acum în drum spre Memphis. Se pare totuşi că nenorocirea nu s-a produs încă. Sursa noastră, un mahăr din FBI, a zis că McDeere are în mână vreo zece mii de documente gata de livrare. Însă până acum nu le-a dat federalilor decât câteva din ele. E clar că am aflat de afacere la vreme şi, dacă vom putea împiedica producerea unor necazuri mai mari, atunci totul va fi bine. Evident că nu este cine ştie

ce de hârtiile alea, pentru că altfel federalii ar fi fost de mult aici, cu mandate de percheziţie cu tot.

De Vasher se afla în centrul atenţiei şi lucrul ăsta îi făcea o plăcere extraordinară; un zâmbet superior i se întinsese pe faţă în timp ce-i studia pe bărbaţii cei importanţi şi speriaţi din încăpere.

— Ei, şi-acum spuneţi-mi unde este McDeere?

— în biroul lui. Tocmai am vorbit cu el şi nu bănuieşte nimic, răspunse Milligan.

— Minunat. Din câte ştiu eu, peste trei ore trebuie să plece spre Grand Cayman. Am dreptate, Lambert?

— Da, aşa este. Plecarea este la prânz.

— Atunci, aflaţi băieţi că avionul nu va ajunge niciodată la destinaţie. Pilotul va avea puţină treabă la New Orleans, unde va face o scurtă escală, şi abia după aia va porni spre insule. Ei, şi când va fi ajuns deasupra mării, avionul va dispărea pentru totdeauna de pe radar. Resturile se vor împrăştia pe o rază de zeci de mile, iar cei de la bord vor fi de negăsit. E trist, dar necesar.

— Deci, avionul... interveni Denton.

— Da, fiule, chiar aşa. Da' lasă, că-ţi vom cumpăra altă jucărie.

— Faci prea multe presupuneri, De Vasher, zise Locke. În clipa asta, presupunem că documentele intrate deja în posesia FBI-ului sunt inofensive. Dar acum patru zile erai de părere că McDeere copiase câteva din dosarele secrete ale lui Avery. Prin urmare?

— Cei din Chicago au studiat dosarele cu pricina şi sunt, într-adevăr, pline de probe incriminatoare, dar insuficiente pentru o decizie. Voi ştiţi că materialele grele se află în Caymane şi aici, în subsol. Or, subsolul este de neatins, iar dosarele din apartamentul caymanez par să fie în regulă; le-am verificat.

Dar Locke nu era satisfăcut de răspuns.

— Bine, dar atunci de unde provin cele zece mii de documente?

— Păi, presupunem că sunt zece mii. De fapt, eu mă-ndoiesc că sunt chiar atâtea. Aduceţi-vă aminte că tipul încearcă să mai stoarcă un milion de piştari înainte să dispară. Şi atunci probabil că îi minte, ca să mai poată şterpeli ceva documente. Dacă are zece mii de hârtii, atunci cum se face că federalii nu au pus încă mâna pe ele?

— în cazul ăsta, de ce să ne fie teamă? întrebă Lambert.

— De necunoscut, Ollie. În realitate, noi nu ştim cu siguranţă decât că McDeere are un milion de verzişori. Şi cum nu este un tâmpit, s-ar putea ca, lăsat de capul lui, să dea peste cine ştie ce chestie grea. Iar noi nu putem accepta să se întâmple una ca asta. Vezi tu, Lazarov a zis să-i aruncăm fundu' în aer. Am deschis şi închis citatul.

— Este imposibil ca un avocat începător să găsească şi să copieze atâtea dosare incriminatoare, zise Kruger plin de îndrăzneală

şi privi în jur, cetind aprobarea celorlalţi.

— De ce vine Lazarov aici? întrebă Dunbar, specialistul în imobiliar. Pronunţase numele lui Lazarov, de parcă ar fi spus că însuşi Naşul vine la cină.

— Asta este o întrebare absolut tâmpită, zise De Vasher cu o voce şfichiuitoare şi cu ochii căutând idiotul care o pusese. Mai întâi, trebuie să ne ocupăm de McDeere şi să sperăm că pagubele sunt minime. După care, vom analiza în amănunt tot ce ţine de firma asta şi vom opera toate schimbările necesare.

Locke se ridică şi zise, privindu-l sever pe Oliver Lambert:

— McDeere trebuie să fie neapărat în avionul acela.

Tarrance, Acklin şi Laney ascultau uluiţi cuvintele lui Voyles reproduse de telefonul de pe birou. Directorul le explică în amănunt ce se întâmplase şi îi avertiză că peste o oră urma să părăsească Washingtonul pentru a veni la Memphis. În glas avea o nuanţă de disperare.

— Trebuie să-l aduci la noi, Tarrance Şi încă repede. Cozzo nu ştie că noi am aflat de Tarry Ross. În schimb, Ross i-a spus lui Cozzo că McDeere este pe punctul de a livra dosarele. Aşa că tipii îl pot da la o parte în orice clipă. Trebuie să pui mâna pe el chiar acum. Ai idee unde se află McDeere în momentul ăsta?

— Este la birou, răspunse Tarrance.

— OK, asta-i foarte bine. Adu-l la noi. Vin şi eu în două ore şi vreau să vorbesc cu el. La revedere.

Tarrance apăsă în furca telefonului, apoi formă un număr.

— Unde telefonezi? întrebă Acklin.

— La Bendini, Lambert & Locke – Avocaţi.

— Wayne, ai înnebunit? întrebă Laney

— Taci şi ascultă, zise Tarrance şi începu să vorbească la telefon:

— Cu Mitchell McDeere, vă rog.

— O clipă, aşteptaţi, zise operatoarea.

Apoi se auzi vocea secretarei:

— Biroul domnului McDeere.

— Trebuie să vorbesc cu Mitchell McDeere.

— îmi pare rău, domnule, dar este într-o şedinţă.

— Uite ce este, scumpă doamnă, eu sunt judecătorul Henry Hugo. Mitchell McDeere trebuia să fie la mine la tribunal de acum un sfert de oră. Este o chestiune urgentă.

— Bine, dar nu este nimic notat pe agendă pentru dimineaţa asta.

— Dumneata îi notezi întâlnirile în agendă?

— Da, domnule.

— Atunci este vina dumitale. Şi-acum dă-mi-l la telefon.

Nina intră în fugă în biroul şefului ei.

— Mitch, te caută la telefon un oarecare judecător Hugo. Zice că trebuia să fii la tribunal la ora asta. Ar fi bine să vorbeşti cu el.

Mitch ţâşni în picioare şi înşfacă telefonul. Pălise.

— Da.

— Domnule McDeere, sunt judecătorul Hugo, zise Ta-rance. Ai întârziat la tribunal. Te aştept să vii aici imediat.

— Da, domnule judecător, zise el şi închise telefonul.

Îşi lua haina şi servieta, ieşind din încăpere, nu înainte de a-i arunca Ninei o privire încruntată.

— îmi pare rău, dar nu este notat nimic în agendă, se scuză ea.

Mitch nici n-o mai auzi; traversă în goană culoarul, coborî scările, trecu ca un fulger prin faţa recepţiei şi ieşi în stradă. Odată ajuns pe Front Street, îşi continuă cursa nebună spre Union, unde schimbă direcţia şi o luă spre est, spre MidAmerica Mall.

Un tânăr bine îmbrăcat, cu o servietă diplomat în mână, alergând pe stradă ca un câine scăpat din lanţ poate fi ceva obişnuit în anumite oraşe, dar nu şi în Memphis; oamenii întorceau capul să vadă mai bine scena.

La un moment dat, se ascunse după un chioşc de fructe şi încercă să-şi tragă sufletul. Nu-l urmărea nimeni, aşa că îşi oferi răgazul să mănânce un măr. Şi dacă tot era vorba de cros, spera ca Tony Balena să fi fost cel lansat pe urmele lui.

De fapt, nu fusese niciodată impresionat de inteligenţa lui Wayne Tarrance. Magazinul de pantofi fusese un fiasco, iar cârciuma cu pui fripţi din Grand Cayman fusese o chestie tot atât de idioată. În plus, registrul despre Faptele Familiei Morolto l-ar fi plictisit şi pe un copil. În schimb idea despre un cod de urgenţă, o alarmă de genul „nu pune nici o întrebare, pur şi simplu fugi ca să-ţi salvezi pielea”, fusese absolut strălucită. De o lună de zile Mitch ştia că, dacă primeşte telefon de la judecătorul Hugo, atunci trebuie să ţâşnească pe uşă într-o cursă turbată contracronometru cu moartea. Şi acum se produsese nenorocirea, iar băieţii de la etajul al cincilea erau pe urmele lui. Unde o fi Abby? se întrebă el.

Pe Union, câţiva trecători se plimbau nepăsători. Lui Mitch i-ar fi convenit mai mult un trotuar plin de oameni, dar fu nevoit să se împace cu situaţia. În intersecţia Front cu Union nu observă nimic suspect. Atunci se hotărî să intre în holul hotelului Peabody, în speranţa că va găsi un telefon. Şi chiar găsi unul la mezanin, lângă toaletă. Formă numărul din Memphis al FBI-ului.

— Cu Wayne Tarrance, vă rog. Urgent. Sunt Mitch McDeere.

— Mitch, unde eşti? întrebă Tarrance o secundă mai târziu.

— OK, Tarrance, ia spune-mi ce s-a întâmplăt?

— Unde eşti acum?

— Am ieşit din clădirea firmei, domnule judecător Hugo. Deocamdată sunt în siguranţă. Deci, ce s-a întâmplat?

— Mitch, trebuie să vii aici.

— Ba nu trebuie să fac absolut nimic, Tarrance. Şi nici n-am să fac până nu-mi spui tot.

— Păi, avem, ăă, avem o problemă. A apărut o mică breşă şi e nevoie ca tu...

— O breşă, Tarrance? Ai spus o „breşă”? Ştii bine că aşa ceva nu există. Povesteşte tot, Tarrance, înainte să închid şi să dispar. Încerci să afli de unde dau telefon, nu-i aşa Tarrance? Fii atent că închid.

— Nu! Ascultă-mă, Mitch! Tipii au aflat, ştiu totul despre întâlnirile noastre, despre bani şi despre dosare.

— Şi mai zici că este „o mică breşă”, Tarrance, zise Mitch după câteva secunde bune de linişte. Pare mai degrabă o explozie în toată regula. Povesteşte-mi despre breşa asta, Tarrance, da' repede, că n-am timp.

— Oh, Doamne, simt că mi se face rău. Mitch, vreau să-ţi spun că sufăr cumplit, crede-mă. Voyles este pur şi simplu distrus. Unul din ştabii noştii ne-a vândut. L-am prins chiar în dimineaţa asta, într-un hotel din Washington. L-au plătit cu două sute de mii. Suntem cu toţii sub şoc, Mitch.

— Ha! Sunt emoţionat. Şi îngrijorat din cauza şocului şi durerii pe care le trăiţi, Tarrance. Bănuiesc că vreţi să vin urgent la voi, la birou, şi să ne consolăm unii pe alţii.

— Voyles va fi aici pe la prânz, Mitch. Vine cu cei mai buni oameni şi vrea să te vadă. Îţi promit că te scoatem din oraş.

— Aşa deci, vreţi să alerg în braţele voastre ca să mă protejaţi. Eşti un idiot, Tarrance; la fel şi Voyles şi toţi ai voştri. Iar am fost nebun că am avut încredere în voi. Cauţi telefonul de la care vorbesc, Tarrance?

— Nu!

— Minţi! Acum închid, Tarrance. Stai liniştit; am să vă sun peste o jumătate de oră din altă parte.

— Nu! Mitch, ascultă-mă. Dacă nu vii aici eşti mort.

— La revedere, Wayne! Nu pleca de lângă telefon.

Ascuns în spatele unei coloane de marmură, Mitch studie cu atenţie holul hotelului: răţuştele se jucau în bazin, barul era pustiu; câteva bătrâne bogate beau ceai la o măsuţă, iar un musafir siguratic discuta cu recepţionerul. Nimic deosebit.

Deodată, tipul cu trăsături nordice răsări de după una din plantele ornamentale şi îl zări.

— Acolo! îi strigă el unui coleg.

Barmanul şi bătrânele priveau nedumeriţi la cei trei actori ai

scenei.

— Cheamă Poliţia! urlă Mitch în timp ce se îndepărta de balustrada scării.

Ceilalţi doi traversară în fugă holul şi porniră pe scări în sus. Mitch reveni lângă balustradă. Barmanul şi bătrânele erau paralizaţi de spaimă.

Auzind zgomotul puternic de pe scări, Mitch aruncă servieta, încălecă balustrada şi sări pe covorul din hol. Căzu ca un bolovan, dar aterizâ totuşi pe amândouă picioarele. O durere ascuţită îi înfăşură gleznele şi şoldurile, însă genunchiul cu problema nu cedă.

În spatele lui, lângă ascensoare, era un mic magazin în care un puşti de nici nouăsprezece ani făcea pe vânzătorul. Mitch intră şchiopătând în magazin.

— Uşa de colo este încuiată? întrebă el calm, arătând o uşă ce dădea spre Union..

— Da, domnule.

— Vrei să câştigi o mie de dolari? Nu trebuie să faci ceva ilegal, continuă Mitch aruncând pe tejghea zece bancnote de o sută de dolari.

— A, cum să nu. Cel puţin aşa cred.

— Nimic ilegal, OK? îţi jur că nu este nimic ilegal. Descuie uşa aia şi când vor intra aici doi tipi care vor întreba de mine, spune-le că am ieşit pe acolo şi că m-am urcat într-un taxi.

Puştiul îi dărui un zâmbet strălucitor şi înhaţă teancul de bancnote dintr-o singură mişcare.

— Sigur. Nici o problemă.

— Unde este cabina de probă?

— Acolo, domnule, chiar lângă debara.

— Descuie uşa, zise Mitch, strecurându-se în cabină.

Vânzătorul tocmai aranja nişte cravate când Nordicul şi partenerul lui năvăliră pe uşa ce dădea în holul hotelului.

— Bună dimineaţa, le ură vesel puştiul.

— N-a intrat aici un bărbat de înălţime medie, într-un costum gri închis şi cu cravată grena?

— Ba da, domnule. A ieşit pe uşa cealaltă şi s-a urcat într-un taxi.

— într-un taxi? Fir'ar a dracului de treabă!

Uşa se deschise şi se închise imediat, iar în magazin se lăsă liniştea.

— Au plecat, domnule, îl anunţă puştiul cu voce tare.

— Bun, zise Mitch care se aşezase pe scaunul din cabina de probă şi-şi masa genunchii. Du-te la uşă şi vezi ce se întâmplă afară; stai acolo vreo două minute, pe urmă vino să-mi spui dacă cei doi mai sunt prin zonă.

Două minute mai târziu puştiul se întoarse satisfăcut:

— Au plecat.

Din cabina de probă, Mitch trimise un zâmbet spre uşa larg deschisă.

— Splendid. Acum dă-mi, te rog, o jachetă sport din cele verzi şi o pereche de pantaloni albi de piele. Adu-le aici, te rog, şi fii atent mai departe la ce se întâmplă afară.

— Da, domnule, răspunse puştiul şi începu să adune lucrurile cerute de Mitch, pe care apoi le vârî pe sub uşa cabinei de probă. Mitch îşi aruncă cravata şi-şi schimbă rapid hainele.

— Cât îţi datorez? îl întrebă el din cabină.

— Păi, să vedem. Ce-aţi zice de cinci sute?

— Bine. Acum cheamă-mi un taxi şi anunţă-mă când a sosit.

Tarrance aproape că săpase un şanţ tot plimbându-se în jurul biroului. Depistaseră telefonul la Peabody, dar Laney ajunsese prea târziu; acum şedea iritat lângă Acklin. După patruzeci de minute de la prima convorbire secretara anunţă prin interfon:

— Domnule Tarrance! Vă caută McDeere.

— Unde eşti?

— în oraş, dar nu pentru multă vreme.

— Mitch, fii atent: singur, nu vei rezista nici măcar două zile. Tipii vor aduce aici suficient de mulţi oameni care să înceapă un nou război. Trebuie să ne laşi să te ajutăm.

— Ştiu şi eu, Tarrance?! Un motiv foarte ciudat mă face să nu am încredere în voi, băieţi. Efectiv, nu-mi dau seama de ce. Este mai mult o presimţire rea.

— Te rog, Mitch! Nu face greşeala asta.

— Bănuiesc că vrei să mă faci să cred că mă puteţi proteja câte zile mai am de trăit. Tarrance, nu ţi se pare că este o situaţie cât se poate de caraghioasă? Adică fac un târg cu FBI-ul şi era cât pe-aci să fiu împuşcat chiar la mine în birou. Asta da protecţie!

Tarrance răsuflă adânc, dar nu mai scoase nici un cuvânt.

— Şi documentele? zise el în cele din urmă. Doar ţi le-am plătit cu un milion de dolari!

— Tarrance, să ştii că nu te mai ţin curelele. Mi-aţi plătit un milion de dolari pentru dosarele mele despre care ştiaţi că sunt curate. Dar e-adevărat că asta este doar o parte a târgului nostru. Pentru că ne înţelesesem ceva şi despre protecţie.

— Dă-ne afurisitele alea de dosare, Mitch. Sunt ascunse pe aici, pe-aproape, doar aşa mi-ai spus. Dispari dacă aşa vrei, dar lasă-ne dosarele.

— Nu ţine, Tarrance. Pot să dispar chiar acum şi cei din Familia Morolto s-ar putea nici să nu vină după mine. Dacă n-aveţi dosarele, n-aveţi de ce să faceţi rost de inculpări. Şi dacă tipii nu sunt inculpaţi, s-ar putea ca într-o zi să uite de mine. Bineînţeles, dacă am noroc.

Pentru că i-am speriat la culme, dar nu le-am produs pagube ireparabile. Sau, mai ştii, s-ar putea să mă şi primească înapoi până la urmă.

— Doar nu crezi aşa ceva, Mitch! Te vor vâna până când te vor găsi. Iar dacă nu ne dai dosarele, vom fi şi noi pe urmele tale. Asta-i situaţia!

— Dacă-i aşa, eu pariez pe Morolto. Şi dacă voi mă veţi găsi primii, atunci se va produce o breşă. Una mică de tot.

— Ai înnebunit, Mitch?! Chiar crezi că poţi să dispari în ceaţă, cu milionul ăla de dolari cu tot? Te vor căuta până şi în nisipurile deşertului. Nu face asta, Mitch.

— La revedere, Wayne. Ray îţi trimite salutări, zise el punând punct convorbirii.

Tarrance îşi pierdu cumpătul şi trânti telefonul de perete.

Mitch aruncă o privire spre ceasul din holul aeroportului, apoi formă un alt număr de telefon. La celălalt capăt al firului se auzi vocea lui Tammy.

— Bună, scumpeteo. Îmi pare nespus de rău că te trezesc din somn.

— Nu-ţi face griji, că oricum canapeaua asta nu mă lasă să dorm. Ce s-a întâmplat?

— Necaz mare. Ia un creion şi ascultă-mă foarte atent. N-am timp de pierdut: am fugit şi tipii sunt pe urmele mele.

— Dă-i drumul!

— Punctu' unu. Sun-o pe Abby acasă la părinţii ei. Spune-i să lase totul baltă şi să plece din oraş. Spune-i că nu are timp s-o mai pupe pe maică-sa sau să-şi facă bagajul. Spune-i că, imediat ce termină de vorbit cu tine, să se urce în maşină şi să plece fără să se mai uite înapoi. Să meargă pe interstatala 64 până la Huntington, în West Virginia, şi de acolo să ia avionul până la Mobile. Acolo să închirieze o maşină şi să o ia pe interstatala 10, până la Gulf Shores, apoi spre Est, pe autostrada 182, spre Perdido Beach. Să rezerve o cameră la Perdido Beach Hilton pe numele Rachel James şi să aştepte acolo. Ai notat?

— Da.

— Punctu' doi. Doc mi-a spus că paşapoartele şi restul actelor nu sunt gata. L-am înjurat, da' degeaba. Mi-a promis că lucrează toată noaptea şi că mi le dă mâine dimineaţă. Numai că în locul meu vei merge tu la Memphis ca să primeşti hârtiile. Iei avionul până acolo.

— Da, să trăiţi.

— Punctu' trei. Te urci iar în avion şi ajungi la Nashville. Acolo te încui în apartament şi stai lângă telefon. Nu te mişti de lângă el.

— Mi-am notat.

— Punctu' patru. Sună-l pe Abanks.

— OK. Ce planuri de călătorie ai?

— Vin şi eu la Nashville, da' nu ştiu când. Acum trebuie să plec. Ascultă, Tammy, spune-i lui Abby că dacă nu fuge cât o ţin picioarele, poate fi moartă în mai puţin de-o oră. Aşa că să nu stea pe gânduri!

— OK,şefu'.

La poarta de intrare 22, îşi luă un bilet pentru cursa de zece şi patru minute spre Cincinnati a Companiei Delta. În mână ţinea strâns o revistă plină cu bilete dus, cumpărate pe numele lui Mitchell McDeere: spre Tulsa, la cursa de zece şi paisprezece; spre Chicago, la cursa zece şi un sfert; spre Dallas, la cursa de zece şi jumătate; spre Atlanta, la cursa de unsprezece şi zece. Pentru toate biletele acestea se folosise de Master Card.

Biletul spre Cincinnati fusese cumpărat cu bani cash, pe numele lui Sam Fortune.

Toţi cei prezenţi în biroul de la etajul al patrulea se înclinară în faţa lui Lazarov. De Vasher părea un copilaş speriat, iar asociaţii îşi studiau şireturile de la pantofi.

— Nu putem da de el, zise De Vasher.

Lazarov nu făcea parte dintre cei care ţipă şi înjură în situaţii limită; dimpotrivă, era chiar mândru de sângele rece de care dădea dovadă în astfel de momente.

— Vrei să spui că a plecat absolut liniştit de aici? întrebă el cu răceală.

Nimeni nu-i răspunse. De altfel, nici nu era nevoie.

— E-n regulă, De Vasher. Planul este următorul: îţi trimiţi toţi oamenii la aeroport ca să verifice fiecare cursă. Unde şi-a lăsat maşina?

— în parcarea noastră.

— E nemaipomenit. A plecat de aici pe jos. Pur şi simplu a ieşit din mica voastră fortăreaţă, mergând liniştit. Joey va fi încântat când va afla chestia asta. Verificaţi toate companiile care închiriază maşini. Şi-acum, câţi onorabili asociaţi avem aici?

— Şaisprezece.

— îi împărţi în echipe de câte doi oameni şi îi trimiţi pe aeroporturile din Miami, New Orleans, Houston, Atlanta, Chicago, Los Angeles, San Francisco şi New York. Să doarmă, să mănânce, să trăiască acolo şi să supravegheze toate zborurile internaţionale. Mâine vor primi întăriri. Pentru că dumneavoastră, onorabili domni, îl cunoaşteţi atât de bine, veţi merge să-l căutaţi. Este o treabă grea, dar nu mai avem nimic de pierdut. Veţi avea mult de lucru, domnilor consilieri, şi-mi pare nespus de rău că trebuie să vă dau această veste, dar sunt nevoit s-o fac: orele care vor urma nu sunt facturabile. Şi-acum, ce ştiţi despre nevastă-sa?

— Este la părinţii ei, în Danesboro, Kentucky.

— Aduceţi-o de acolo, dar fără să-i faceţi vreun rău.

— Să începem să distrugem arhivele? întrebă De Vasher.

— Mai aşteptaţi douăzeci şi patru de ore. Dar trimite pe careva în Grand Cayman să distrugă documentele de acolo. Şi-acum, grăbeşte-te, De Vasher.

Voyles se învârtea ca un apucat în jurul biroului lui Tarrance, trântind tot felul de comenzi în stânga şi în dreapta. Vreo duzină de locotenenţi îşi luau notiţe.

— Mergeţi la aeroport. Verificaţi fiecare cursă. Anunţaţi birourile noastre din toate oraşele mari. Luaţi legătura cu vama. Avem vreo fotografie de-a lui?

— Deocamdată n-am găsit nici una, domnule.

— Mai căutaţi, ne trebuie neapărat una, şi asta cât mai repede. Până seara, vreau să ajungă în toate filialele noastre şi în toate punctele de vamă. Ticălosul a întins-o!

35

Miercuri noaptea, autobuzul părăsi Birmingham-ul puţin după ora două. Aşezat undeva în spate, Ray studia atent chipul fiecărui nou pasager ce-şi căuta locul. Un taxi îl dusese ceva mai devreme într-o zonă comercială a oraşului unde cumpărase o pereche de blue-jeans, o cămaşă de golfín carouri şi nişte pantofi sport, alb cu roşu. Avusese timp şi pentru o pizza şi pentru o haltă într-o frizerie, în urma căreia se alesese cu o tunsoare stil infanterie marină. La ţinuta sportivă pe care o achiziţionase, mai adăugă o pereche de ochelari de soare şi o şapcă de aviator.

O doamnă scundă, grasă şi cu tenul smead se aşeză pe locul de lângă el.

Ray îi zâmbi şi o întrebă:

— „¿ De dónde es usted?” De unde sunteţi?

Chipul femeii se lumină de plăcere şi un zâmbet larg îi descoperi toată dantura.

— „México”, răspunse ea mândră. „¿Habla español?” îl întrebă cu vioiciune în glas.

— „Si.”

Şi timp de două ceasuri, cei doi trăncăniră vrute şi nevrute în spaniolă, în timp ce autobuzul alerga spre Montgomery. Din când în când, femeia era nevoită să mai repete câte un cuvânt, dar, oricum, lui Ray nu-i venea să creadă că se descurcă atât de bine. În fond, de opt ani, nu mai avusese ocazia să-şi folosească cunoştinţele de spaniolă.

Agenţii speciali Jenkins şi Jones urmăreau autobuzul cu un Dodge Aries. Călătoria devenise plictisitoare imediat după ieşirea din Knoxville. Li se spusese că este vorba doar de o supraveghere de rutină. „Dacă-l pierdeţi, nu este nici o catastrofă. Totuşi, poate încercaţi să nu-l pierdeţi.”

Deoarece până la plecarea avionului spre Atlanta mai erau vreo

două ore, Abby se aşează într-un colţ mai retras al unui salon întunecat de pe aeroportul din Huntigton şi urmărea cu atenţie tot ce se întâmpla în jur. Pe scaunul de lângă ea se odihnea o sacoşă, pentru că, în ciuda instrucţiunilor, reuşise să-şi împacheteze o periuţă de dinţi, o trusă de machiaj şi câteva haine. Ba chiar scrisese şi un bileţel în care le spunea părinţilor ei că trebuie să dea o fugă până la Memphis, să-l vadă pe Mitch: „Totul este în regulă, nu fiţi îngrijoraţi, vă sărut, vă îmbrăţişez şi vă sărut, Abby".

Nici măcar nu ştia dacă soţul ei mai era în viaţă. Tammy îi spusese că era speriat, dar că se stăpânea foarte bine. Îi mai spusese că el pleca la Nashville, în timp ce ea, Tammy, pleca la Memphis. Lucrurile păreau cam încurcate, dar ea era sigură că Mitch ştia ce face. „Du-te la Perdido Beach şi aşteaptă acolo."

În sfârşit, îmbarcarea. Abby se aşează pe locul dinspre interval, îşi fixă centura şi se relaxa. Şi în clipa următoare o zări. O blondă frapantă, cu pomeţi înalţi şi maxilar proeminent, aproape lipsit de feminitate, dar totuşi puternic şi atrăgător. Abby mai văzuse parţial chipul acela. Parţial, pentru că ochii erau şi de data aceasta ascunşi de ochelari de soare. Blonda se uită la Abby, apoi întoarse capul şi străbătu intervalul, îndreptându-se spre locul ei, undeva în spate.

Barul Shipwreck! Da, da, era blonda de la bar, cea care trăsese cu urechea la conversaţia între ea, Mitch şi Abanks. Deci ceilalţi dăduseră de ea. Bine, dar atunci unde este soţul ei? Ce i-au făcut? în minte îi reveniră cele două ore de drum pline de serpentine între Danesboro şi Huntigton. Condusese ca o nebună şi era imposibil să o fi urmărit cineva.

Pentru a doua oară în numai trei săptămâni, Abby admira apusul soarelui dintr-un Boeing 727, pe aeroportul din Atlanta. În cele din urmă, avionul îşi luă zborul spre Mobile.

De la Cincinnati, Mitch luă avionul spre Nashville şi sosi în oraş miercuri după-amiază la şase, oră la care băncile erau de mult închise. În cartea de telefon găsi numărul unei firme de la care închirie o camionetă. Deşi plăti suma cerută cu banii jos, fu nevoit să folosească permisul de conducere şi cartea de credit pentru o depunere de garanţie. Şi dacă De Vasher va da, în felul ăsta, de el, atunci, ducă-se; oricum, n-avea de ales. Mai cumpără şi douăzeci de cutii de carton şi se îndreptă spre apartament.

Nu mai mâncase nimic de marţi seara şi de data asta avu noroc. Tammy îi lăsase o pungă cu floricele şi două cutii cu bere pe care le înghiţi fără să stea pe gânduri. La ora opt, dădu primul telefon la Perdido Beach Hilton şi îl ceru pe Lee Stevens. „N-a sosit încă", îi răspunse recepţionera. Atunci se întinse puţin, direct pe podea, gândindu-se la ceea ce i s-ar fi putut întâmpla lui Abby. S-ar fi putut chiar ca ea să-şi fi găsit moartea acolo, în Kentucky, fără ca el să afle.

Şi nu putea să dea nici un telefon!

Patul nu fusese strâns, cearşafurile ieftine atârnând neglijent până la podea, căci Tammy nu prea se omora cu gospodăria. Priveliştea i-o aduse din nou în minte pe Abby, cu numai cinci nopţi în urmă, pe patul acela... Dacă lucrurile mergeau aşa cum sperase, atunci în momentul ăsta ea era în avion. Singură.

Intră în dormitor şi rămase uimit: Tammy construise conştiincios coloane perfecte de hârtie – de o parte băncile şi de cealaltă parte companiile din Caymane. Pe fiecare teanc era aşezat un carneţel galben pe care era notat numele companiei şi ale cărui pagini erau pline cu date, sume intrate în cont şi nume!

Până şi Tarrance s-ar fi putut descurca în hârtiile respective. Iar un juriu le-ar fi devorat, pur şi simplu. Procurorul general ar fi convocat o conferinţă de presă, iar tribunalele ar fi pronunţat nenumărate sentinţe de condamnare.

În timp ce forma numărul de telefon al biroului din Memphis, agentul special Jenkins căsca de-i trosneau fălcile; nu închisese ochii de mai bine de douăzeci şi patru de ore. De altfel, Jones sforăia de mama focului în maşină.

— FBI, răspunse o voce masculină.

— Da, cine-i acolo? întrebă Jenkins, după cum cerea regulamentul.

— Acklin.

— Bună, Rick. Sunt Jenkins. Am...

— Jenkins! Unde-aţi fost până acum? Aşteaptă puţin!

Jenkins termină de căscat şi privi în jur: era în autogară.

Deodată, o voce furioasă izbucni în receptor:

— Jenkins! Unde sunteţi? era Wayne Tarrance.

— Suntem la autogara din Mobile. Şi să ştii că l-am pierdut.

— Ce-aţi făcut? Cum aţi reuşit chestia asta?

Lui Jenkins îi pieri brusc somnul.

— Stai puţin, Wayne. Nouă ni s-a spus să-l urmărim timp de opt ore ca să vedem unde merge. Simplă rutină, aşa ai zis.

— Nu-mi vine să cred că l-aţi pierdut.

— Wayne, da' nu ne-a zis nimeni să-l urmărim toată viaţa. Doar opt ore, Wayne, opt ore. Ori noi l-am urmărit douăzeci şi acum pur şi simplu a dispărut. Pentru ce atâta scandal?

— De ce n-ai telefonat mai devreme?

— Ba am telefonat de două ori, de la Birmingham şi de la Montgomery. Da' a fost mereu ocupat. Ce se întâmplă, Wayne?

— Stai puţin.

Mâna lui Jenkins se încleştă pe receptor.

— Bună, Jenkins, se auzi o voce necunoscută.

— Da?

— Sunt directorul Voyles. Spune-mi ce dracu' s-a întâmplat!

Jenkins privi disperat în jur.

— Domnule director, l-am pierdut. L-am urmărit timp de douăzeci de ore, dar când a coborât aici, în Mobile, s-a pierdut în mulţime.

— Bravo, fiule. Când a fost asta?

— Acum douăzeci de minute.

— Bine, acum ascultă-mă. Trebuie neapărat să dăm de el, pentru că fratele lui ne-a luat banii şi a dispărut. Aşa că telefonează la Poliţia din Mobile şi spune-le că un criminal periculos care a evadat se află în oraş. S-ar putea să aibă deja fotografia şi numele lui Ray McDeere. Maică-sa locuieşte în Panama City Beach, aşa că alertează toate secţiile de Poliţie dintre Mobile şi oraşul ăla. Îţi trimit ajutoare.

— OK. Îmi pare rău, domnule director, dar nu ni s-a spus să-l urmărim la nesfârşit.

— Discutăm despre asta altă dată.

La ora zece, Mitch sună pentru a doua oară la Perdido Beach Hilton şi îl ceru pe Rachel James. „Nu a sosit", i se răspunse de la recepţie. Atunci ceru cu Lee Stevens. „O clipă", spuse recepţionera. Mitch se aşeză pe podea şi aşteptă plin de încordare.

— Da, se auzi o voce la celălalt capăt al firului.

— Lee? întrebă Mitch.

— Da, veni răspunsul după o scurtă pauză.

— Sunt Mitch. Felicitări.

Ray se prăbuşi pe pat şi închise ochii.

— Doamne, Mitch! A fost atât de uşor! Cum de-ai reuşit?

— Am să-ţi povestesc altă dată, când vom avea mai mult timp. Pentru că în momentul ăsta nişte tipi încearcă să ne omoare, pe mine şi pe Abby. Aşa că am luat-o la fugă.

— Cine sunt tipii ăia, Mitch?

— Mi-ar trebui zece ore ca să-ţi povestesc doar primul capitol şi acum n-avem timp. Notează-ţi numărul ăsta de telefon: 615-889-4380.

— Nu-i din Memphis, nu-i aşa?

— Nu, este din Nashville. Sunt într-un apartament care ne serveşte de cartier general. Ţine minte numărul ăsta. Dacă eu n-am să fiu aici, îţi va răspunde o fată pe nume Tammy.

— Tammy?

— Este o poveste prea lungă. Fă ce-ţi spun şi fii atent că în seara asta Abby vine şi ea la hotelul tău sub numele de Rachel James. Vine cu o maşină închiriată.

— Vine aici!

— Ascultă-mă, Ray. Suntem vânaţi de nişte canibali, atâta că suntem cu un pas în faţa lor.

— în faţa cui?

— A Mafiei. Şi a FBI-ului.

— Doar ăştia?

— Probabil. Şi-acum ascultă-mă. Există şansa – mică, dar există – ca Abby să fie urmărită. Trebuie neapărat să o găseşti şi să faci în aşa fel încât să nu fie nimeni pe urmele ei.

— Şi dacă are să fie cineva?

— Sună-mă şi vom vedea ce este de făcut.

— Nici o problemă.

— Nu folosi telefonul decât pentru numărul pe care ţi l-am dat. Şi ţine minte că nu putem vorbi prea mult.

— Am să-ţi pun o mulţime de întrebări, frăţioare.

— Iar eu am toate răspunsurile, dar îţi repet, lăsăm asta pe altă dată. Ai grijă de soţia mea şi dă-mi telefon după ce ajunge la hotel.

— S-a făcut! Mitch, mulţumesc.

— „Adios."

O oră mai târziu, Abby îşi lăsă maşina înmatriculată în Alabama în parcarea hotelului şi porni spre veranda din faţa intrării. În drept uşii se opri o clipă şi privi în urmă, spre alee; apoi intră în hotel.

Nu trecură nici două minute când un taxi din Mobile se opri lângă verandă. Femeia din taxi vorbi ceva cu şoferul, îi plăti cursa şi coborî din maşină. Era blondă, o nuanţă care sărea în ochi; era bine făcută şi pantalonii strâmţi din catifea reiată îi subliniau formele. Doar ochelarii negri de soare erau ciudaţi, căci ceasul arăta miezul nopţii. Femeia se apropie bănuitoare de uşa de la intrare, aşteptă un minut, apoi se hotărî să intre. Ray, care o urmărea cu atenţie încă de la sosirea taxiului, se apropie de holul de la intrare.

Blonda se apropie de recepţie.

— O cameră cu un singur pat, o auzi el zicând.

Recepţionerul îi întinse registrul şi blonda îşi scrise numele.

— Doamna care a venit puţin înaintea mea, cum se numeşte? Am impresia că este o veche prietenă de-a mea.

— Rachel James, răspunse recepţionerul după ce căută în fişe.

— Exact, ea este. De unde vine?

— Adresa de aici este din Memphis.

— în ce cameră stă? Aş vrea să trec pe la ea să o văd.

— N-am voie să dau numerele camerelor celorlalţi oaspeţi ai hotelului nostru.

Blonda scoase din poşetă două hârtii de douăzeci de dolari şi le împinse spre cel din faţa ei.

— Vreau doar să o salut.

— Camera 622, răspunse recepţionerul, luând banii.

— Este vreun telefon pe-aici?

— Da, după colţ.

Ray se strecură pe lângă perete şi găsi cele patru telefoane publice; îl alesese pe cel din mijloc şi începu să se converseze cu el însuşi.

Blonda se opri lângă telefonul cel mai îndepărtat şi se întoarse cu spatele la Ray. Vorbea foarte încet şi el nu reuşea să audă decât frânturi de fraze.

—...luat o cameră... 622... Mobile... nişte ajutor... nu pot... o oră?... da... grăbiţi...

Femeia închise telefonul şi Ray se porni să vorbească şi mai tare în receptorul mort.

Zece minute mai târziu, cineva ciocăni la uşă. Blonda sări din pat şi îşi vârî pistolul la brâu, sub cămaşă. Apoi deschise puţin uşa. Dar aceasta sări din balamale, trântind-o pe femeie de perete. Ray o lovi scurt cu o palmă grea, îi luă pistolul şi o ţintui la podea.

— Dacă scoţi un sunet, te ucid!

Femeia încetă să se mai zbată şi închise ochii.

— Cine eşti? întrebă Ray, lipindu-i ţeava pistolului de tâmplă, dar nu primi nici un răspuns.

— Nu te mişti, nu vorbeşti, ne-am înţeles? Doamne, cât mi-ar place să-ţi zbor creierii.

Relaxat, dar neslăbindu-şi deloc prizoniera, Ray îi desfăcu geanta de voiaj şi răsturnă conţinutul pe podea.

— Deschide gura, îi porunci el femeii, dar aceasta nu se mişcă.

Ţeava pistolului se apropie atunci din nou de tâmpla ei, convingând-o să deschidă gura. Ray îi vârî între dinţi o pereche de şosete curate pe care le găsise în sacoşă şi o legă la ochi cu propria ei cămaşă de noapte; pentru picioare şi pentru mâini folosi toţi ciorapii pe care îi găsi, apoi rupse în fâşii cearşafurile de pe pat în cele din urmă, când îşi termină opera, femeia aducea a mumie şi Ray se grăbi să o vâre sub pat.

În poşetă găsi şase sute de dolari cash şi un portvizit cu un permis de conducere eliberat în Illinois, pe numele Karen Adair; era din Chicago şi se născuse pe 4 martie 1962. Ray luă cu el pistolul şi portvizitul.

Când telefonul sună la ora unu dimineaţa, Mitch era vârât până peste cap în registre bancare, absolut fascinante de altfel şi puternic incriminatoare.

— Alo, răspunse el, prudent.

— Cartierul general? întrebă o voce aflată în mod evident în vecinătatea unui tonomat cu volumul dat la maximum.

— Unde eşti, Ray?

— într-o bombă numită Floribama Lounge, chiar la graniţa statului.

— Unde-i Abby?

— în maşină. E bine, fii liniştit.

Mitch răsuflă uşurat la auzul acestor cuvinte şi zâmbi, ascultând mai departe.

— A trebuit să plecăm de la hotel pentru că Abby a fost urmărită de o tipă. Ea crede că era femeia pe care aţi văzut-o voi într-un bar din Caymane. Zice că a urmărit-o toată ziua şi pe urmă a apărut şi la hotel. Aşa că m-am ocupat eu de tipă şi pe urmă am dispărut.

— Te-ai ocupat de ea? Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că n-am aflat nimic de la ea, dar am scos-o din circulaţie pentru o vreme.

— Abby e bine?!

— Da, numai că suntem amândoi morţi de oboseală. Şi acum spune-mi ce anume vrei să facem.

— Sunteţi la vreo trei ore distanţă de Panama City Beach. Ştiu că sunteţi morţi de oboseală, dar trebuie neapărat să ajungeţi acolo, să scăpaţi de maşină şi să luaţi două camere la Holiday Inn. Sunaţi-mă după ce vă instalaţi.

— Sper că ştii ce faci.

— Ai încredere în mine, Ray.

— Am încredere, da' încep să regret că am plecat din închisoare.

— Ray, nu te mai poţi întoarce acolo. Înţelege că n-ai decât două posibilităţi: să fugi sau să mori.

36

Taxiul se opri la semafor şi Mitch coborî, strâmbându-se din cauza durerii din picioare. Traversă şchiopătând intersecţia aflată chiar în centrul oraşului.

Southeastern Bank Building era un cilindru de sticlă cu treizeci de etaje, ce semăna cu o cutie din acelea metalice în care sunt ambalate mingiile de tenis. Era închisă la culoare, aproape neagră. Se ridica, impresionantă, în mijlocul unui labirint de alei, fântâni şi verdeaţă bine îngrijită.

Mitch pătrunse pe uşile turnante împreună cu roiul de funcţionari care se grăbeau la muncă. În vestibulul placat cu marmură găsi lista angajaţilor şi scara rulantă care-l duse la etajul al treilea. O femeie bine făcută, cam la vreo patruzeci de ani, aşezată la un birou modern, îl privi fără să zâmbească.

— Aş vrea să-l văd pe domnul Mason Laycook, vă rog, zise Mitch.

— Luaţi loc.

Domnul Laycook îşi făcu apariţia de după colţ şi era tot atât de acru ca şi secretara lui.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă el cu o voce fonfăită.

— Da, vreau să fac un transfer telegrafic de bani, răspunse Mitch, ridicându-se în picioare.

— Bine. Aveţi cont deschis la noi?

— Da.

— Cum vă numiţi, vă rog?

— Este un cont numeric.

„Cu alte cuvinte, n-ai să afli numele meu, domnule Laycook. Nici nu ai nevoie de aşa ceva.”

— Foarte bine. Vă rog să mă urmaţi.

Biroul nu avea nici o fereastră, în schimb era plin cu terminale şi monitoare. Mitch se aşeză într-un fotoliu.

— Numărul contului, vă rog.

— 214-3l-35. Numărul ţâşnise cu uşurinţă din memorie. Laycook îl introduse în calculator şi aşteptă.

— Este un cont deschis de o oarecare T. Hemphill, cu acces numai pentru ea şi pentru o anumită persoană de sex masculin de aproximativ un metru optzeci înălţime, cântărind circa şaptezeci şi cinci de kilograme, cu ochi albaştri, păr castaniu, în vârstă de douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase de ani. Descrierea vi se potriveşte, domnule. Puteţi să-mi spuneţi ultimele patru cifre ale codului asigurării dumneavoastră?

— 8585.

— Foarte bine. Aveţi accesul. Şi-acum spuneţi-mi ce pot face pentru dumneavoastră.

— Vreau să transfer aici nişte fonduri aflate într-o bancă din Grand Cayman.

Laycook se încruntă şi luă un creion din buzunar.

— în care bancă din Grand Cayman?

— Royal Bank of Montreal.

— Ce tip de cont?

— Cont numeric.

— Bănuiesc că aveţi numărul contului?

— 499 DFH 2122.

— Nu va dura decât o clipă, zise Laycook şi se ridică, părăsind încăperea.

După zece minute se întoarse însoţit de domnul Nokes, un vicepreşedinte sau aşa ceva. Nokes se prezentă. Cei doi bărbaţi păreau nervoşi.

Nokes ţinea în mână un fragment de imprimantă de calculator şi el fu cel care ţinu discursul oficial.

— Domnule, contul la care v-aţi referit este un cont restrictiv. Prin urmare, trebuie să deţineţi anumite informaţii înainte de a declanşa transferul.

Mitch dădu din cap aprobator.

— Care sunt datele şi sumele ultimelor trei depuneri?

Din nou totul veni uşor, fără efort, doar din memorie, fără nici un fel de notă scrisă.

— Pe 3 februarie anul ăsta, şase milioane şi jumătate. Pe 14 decembrie, anul trecut – nouă milioane două sute de mii. Şi pe 8 octombrie, anul trecut – unsprezece milioane.

Laycook şi Nokes urmăriră datele de pe imprimantă.

— Foarte bine, zise Nokes, cu un uşor zâmbet profesional pe buze.

— Care sunt condiţiile transferului? întrebă Laycook gata să-şi noteze.

— Zece milioane de dolari transferate imediat băncii dumneavoastră, în contul 214-3l-35. Aştept.

— Nu este nevoie, domnule.

— Ba da, am să aştept. Vreau să vă mai spun ceva după ce terminaţi transferul.

— Cum doriţi! Să vă aduc o cafea?

— Nu, mulţumesc. Aş vrea, în schimb, un ziar de astăzi.

— Găsiţi aici, pe masă, zise Laycook.

Cei doi părăsiră biroul, iar pulsul lui Mitch începu să revină la normal. Deschise un exemplar al ziarului Tennessean din Nashville; undeva, pe la mijloc, dădu de câteva rânduri despre evadarea de la Brushy Mountain. Nici un fel de fotografie, doar câteva rânduri. Deci erau în siguranţă la Holiday Inn, pe Miracle Strip, în Panama City Beach, Florida. Deocamdată nu le luase nimeni urma. Cel puţin aşa spera Mitch.

Laycook reveni singur. Atitudinea lui era mult mai prietenoasă.

— Transferul a avut loc, banii sunt la noi. Şi-acum spuneţi-ne ce mai putem face pentru dumneavoastră.

— Vreau să transferaţi din nou cea mai mare parte din bani.

— Câte transferuri?

— Trei. Primul, de un milion de dolari, într-un cont numeric la Coast National Bank din Pensacola. Contul va fi accesibil unei singure persoane de sex feminin, albă, de aproximativ cincizeci de ani. Am să-i comunic eu numărul contului.

— Contul de care vorbiţi există deja?

— Nu, vreau să-l deschideţi dumneavoastră, o dată cu transferul.

— Foarte bine. Al doilea?

— Un milion de dolari la Dane County Bank din Danesboro, Kentucky, în orice cont deschis pe numele Harold sau Maxine Sutherland. Este o bancă mică, dar este în legătură cu United Kentucky din Louisville.

— Foarte bine. Şi al treilea transfer?

— Şapte milioane la Deutschebank din Zurich, în contul numărul 772-03 BL-600. Restul banilor rămâne aici.

— Totul va dura aproximativ o oră, zise Laycook în timp ce-şi nota indicaţiile lui Mitch.

— Vă telefonez peste o oră pentru confirmare.

— Foarte bine.

— Mulţumesc, domnule Laycook.

Fiecare pas era dureros, dar asta nu mai avea importanţă. Cu tot trupul sub control, aşa cum era de altfel normal pentru un alergător, Mitch coborî scările şi ieşi din clădire.

La ultimul etaj al sucursalei din Grand Cayman a lui Royal Bank of Montreal, o secretară de la serviciul Transferuri telegrafice vârî o imprimantă de calculator chiar sub nasul foarte ascuţit, de altfel, al lui Randolph Osgood. Era vorba de un transfer neobişnuit de zece milioane de dolari. Neobişnuit, pentru că, de obicei, banii din contul respectiv nu se mai întorceau în Statele Unite; în plus, suma fusese transmisă unei bănci cu care nu mai lucraseră înainte. Osgood examina imprimanta şi telefona la Memphis. Domnul Tolar era în concediu, răspunse secretara. Atunci, cu Nathan Locke, ceru el. Domnul Locke lipseşte din oraş. Victor Milligan? Nici domnul Milligan nu este în oraş.Osgood aşează imprimanta în teancul de hârtii „de rezolvat mâine”.

Noaptea clăduţă de primăvară fusese liniştită pe Emerald Coast, de la Mobile până la Panama City, trecând prin Pensacola, Fort Walton Beach şi Destin. Avusese loc doar un singur eveniment violent. O tânără fusese jefuită, bătută şi violată chiar în camera ei de la Perdido Beach Hilton. Prietenul ei, un tip înalt, cu trăsături nordice foarte pronunţate fusese cel care o găsise. Bărbatul se numea Aaron Rimmer şi era din Memphis.

Dar adevărata senzaţie a nopţii fusese impresionanta vânătoare declanşată pe urmele unui asasin evadat, cunoscut sub numele de Ray McDeere. Cineva îl văzuse în autogara după lăsarea serii. Fotografia tipului era publicată pe prima pagină a ziarului de dimineaţă şi nici nu bătuse de zece că la Poliţie se şi prezentaseră trei martori care-l văzuseră în diverse locuri. Poliţiştii îi luaseră urma până la Gulf Shores.

Şi cum Hilton se găsea doar la vreo zece mile de Gulf Shores pe autostrada 182, şi cum singurul evadat din zonă se găsea în apropierea locului unde se produsese infracţiunea cu violenţă din aceeaşi seară, concluzia veni de la sine. Recepţionerul de la hotel făcu o identificare probabilă a lui Ray McDeere şi aşa se află că luase o cameră sub numele de Lee Stevens. Plătise cash. Victima, care sosise mai târziu la acelaşi hotel, îl identifică şi ea pe Ray McDeere.

Recepţionerul îşi mai aminti şi că victima se interesase de o

oarecare Rachel James, care venise cu cinci minute înaintea ei şi plătise tot cash. Rachel James dispăruse din hotel în cursul nopţii. La fel ca Ray McDeere, alias Lee Stevens. Paznicul unei parcări îl identifică şi el pe McDeere şi declară că, între orele douăsprezece şi unu noaptea, îl văzuse urcând într-o maşină albă însoţit de o femeie. Paznicul mai adăugă şi că femeia se aşezase la volan, iar cei doi aveau aerul că se grăbesc. O luaseră pe autostrada 182, îndreptându-se spre Est.

În urma acestei mărturii, Poliţia începu să caute în zona cuprinsă între Mobile şi Miami, maşina albă închiriată de Abby McDeere de la firma Avis. Şeriful îi promise lui Aaron Rimmer, prietenul victimei, să-l ţină la curent cu mersul evenimentelor. Domnul Rimmer va putea fi găsit la Hilton, unde împărţea o cameră cu Tony Verkler. Camera alăturată era a şefului lor, De Vasher. La etajul al şaptelea al hotelului, alţi paisprezece prieteni de-ai lui aşteptau cuminţi în camerele lor.

Fusese nevoit să facă şaptesprezece drumuri între apartament şi furgonetă, dar la ora prânzului, documentele Ben-dini erau gata de plecare. Mitch se aşeză pe canapea şi, odihnindu-şi picioarele umflate, începu să scrie instrucţiunile pentru Tammy, spunându-i, printre altele, şi că va trebui să mai aştepte o săptămână până să ia legătura cu mama lui.

Apoi se pregăti să ducă la bun sfârşit o sarcină foarte neplăcută. Formă numărul de la Dane County Bank şi ceru să vorbească cu Harold Sutherland. Era o problemă urgentă, adăugă el.

— Alo, se auzi vocea furioasă a socrului lui.

— Domnule Sutherland, sunt eu, Mitch. Aţi...

— Unde este fiica mea? Ce este cu ea?

— Abby este cu mine şi totul este în regulă. Vom pleca din ţară pentru câteva zile. Sau săptămâni sau luni.

— înţeleg, replică celălalt. Şi pot să ştiu unde anume?

— Nu ştim încă. Probabil că o să hoinărim un timp.

— S-a întâmplat ceva, Mitch?

— Da, domnule; ceva foarte neplăcut, dar nu vă pot da explicaţii acum. Poate mai degrabă într-una din zilele astea. Fiţi foarte atent la ce vor scrie ziarele. Cam în două săptămâni vor publica ceva foarte important legat de Memphis.

— Sunteţi în pericol?

— Oarecum. Spuneţi-mi, aţi primit vreun transfer de bani mai neobişnuit în dimineaţa asta?

— Da, am primit. Acum o oră, cineva şi-a pus aici la păstrare un milion de dolari.

— Eu sunt cineva ăla, iar banii vă aparţin.

O vreme nu se mai auzi nimic la celălalt capăt al firului.

— Mitch, cred că am dreptul la o explicaţie.

— Aveţi dreptate, domnule, dar nu v-o pot oferi acum. Dacă vom reuşi să ieşim cu bine din ţară, vă vom da de ştire cam peste o săptămână. Bucuraţi-vă de bani. Şi-acum trebuie să plec.

Mitch aşteptă un minut, apoi sună la Holiday Inn, Panama City Beach, şi ceru camera 1028.

— Alo, se auzi vocea lui Abby.

— Bună, scumpo. Cum te simţi?

— Groaznic, Mitch. Fotografia lui Ray este pe prima pagină a tuturor ziarelor de aici. Întâi era vorba doar de evadare şi de faptul că cineva îl văzuse la Mobile. Acum însă, televiziunea a anunţat că este principalul suspect într-un viol petrecut azi-noapte.

— Ce?! Unde?

— La Perdido Beach Hilton. Ray a surprins-o pe blonda aceea care mă urmărea pe mine că a venit la hotel, şi-atunci a intrat peste ea în cameră, şi a legat-o bine. Doar atât. A, i-a mai luat şi pistolul şi banii, iar acum ea pretinde că a fost bătută şi violată de Ray McDeere. Aşa că în momentul ăsta, fiecare poliţai din Florida este în căutarea maşinii pe care am închiriat-o eu aseară în Mobile.

— Şi maşina unde este?

— Am lăsat-o cam la o milă spre Vest de aici, într-o zonă de blocuri. Mitch, îmi este îngrozitor de frică.

— Unde este acum Ray?

— Pe plajă. Ziarele au publicat o fotografie veche de a lui, în care are plete şi un ten foarte palid. De fapt, nu este o fotografie reuşită. Acum şi-a făcut o tunsoare gen infanterie marină şi încearcă să se bronzeze puţin. După mine, chestia s-ar putea să-i ajute.

— Amândouă camerele sunt pe numele tău?

— Da, Rachel James.

— Ascultă-mă, Abby. Gata cu Rachel, şi Lee, şi Ray, şi Abby. Aşteptaţi până se înserează şi plecaţi de acolo. Plecaţi pe jos, pur şi simplu. Cam la o jumătate de milă spre Est veţi da de un mic motel, Blue Tide. La recepţie cereţi două camere alăturate şi plătiţi cash. Recepţionerului îi spui că te cheamă Jackie Nagel. Ai reţinut? Jackie Nagel. Să nu uiţi numele, pentru că de el am să întreb când voi ajunge acolo.

— Şi dacă nu au două camere una lângă alta?

— OK, dacă e ceva care nu merge, renunţaţi şi, ceva mai departe, veţi da de o bombă numită Seaside. La recepţie foloseşti acelaşi nume. Eu am să plec de-aici pe la ora unu şi am să fiu acolo peste vreo zece ore.

— Şi dacă vor găsi maşina?

— Fireşte că o vor găsi şi vor scotoci tot Panama City Beach, aşa că trebuie să fiţi foarte prudenţi. După ce se întunecă, încearcă să

te strecori până la o parfumerie şi cumpără nişte vopsea de păr. Tunde-te foarte scurt şi pe urmă fă-te blondă.

— Blondă!

— Sau roşcată, culoarea n-are nici o importanţă. Important este să ţi-o schimbi pe cea naturală. Spune-i lui Ray să nu iasă din cameră. Să nu vă asumaţi nici un fel de riscuri.

— Mitch, ştii că Ray are acum un pistol.

— Spune-i că am zis eu să nu-l folosească. Locurile or să viermuiască de poliţişti şi el n-are cum să facă faţă cu pistolul ăla.

— Mitch, te iubesc şi-mi este îngrozitor de frică.

— E normal să fii speriată, iubito. Da' ia gândeşte-te: nimeni nu ştie unde sunteţi şi nimeni nu va afla nimic dacă nu faceţi nici o mişcare. Am să fiu şi eu cu voi în jur de miezul nopţii.

Lambert Quin, Wally Hudson şi Kendall Mahan se retrăseseră în sala de conferinţe de la etajul al patrulea şi încercau să-şi imagineze viitorul. Ca angajaţi vechi ai firmei, ei erau la curent cu tot ce se petrecea la etajul al cincilea şi la subsol, cu domnii Lazarov şi Morolto, cu ceea ce se întâmplase cu Hodge şi Kozinski. Ştiau că, odată angajat, nimeni nu mai putea să părăsească firma.

Fiecare dintre ei povesti celorlalţi cum fusese ziua aceea. Toţi trei fură de acord că fusese la fel de tristă ca ziua în care aflaseră că nu există Moş Crăciun. Ziua în care Nathan Locke îi chemase în biroul lui şi le vorbise despre cel mai mare client al firmei fusese cu adevărat tristă şi înspăimântătoare. Apoi le făcuse cunoştinţă cu De Vasher. În realitate erau angajaţii Familiei Morolto şi nu li se cerea decât să muncească pe brânci, să-şi cheltuiască veniturile atât de frumoase şi să nu sufle nici un cuvânt nimănui despre ceea ce aflaseră. Cei trei se conformaseră; uneori se gândiseră să părăsească firma, dar nu-şi făcuseră niciodată cu adevărat un plan; aveau doar familii de întreţinut. Cu timpul, se simţiră ceva mai bine. Aveau atât de mulţi clienţi curaţi, atâta muncă absolut legală încât partea cealaltă se mai estompă.

De afacerile murdare se ocupau asociaţii, dar trecerea anilor îi implicase şi pe ei mai adânc în conspiraţie. Asociaţii îi asigurau mereu că era absolut imposibil să fie descoperiţi: erau mult prea inteligenţi şi aveau prea mulţi bani. Acoperirea era perfectă. Dar cei trei avocaţi din jurul mesei de conferinţe erau preocupaţi mai ales de faptul că toţi asociaţii părăsiseră oraşul. Dispăruse până şi Avery Tolar. Plecase pur şi simplu de la spital.

Vorbiră apoi despre Mitch. Era clar că era speriat şi că fugea ca să-şi salveze pielea. Dacă-l prindea De Vasher, era un om mort, iar ei aveau să-l înmormânteze ca pe Hodge şi Kozinski. În schimb, dacă-l prindeau federalii, atunci ăştia puneau mâna şi pe dosare şi pe firmă, adică şi pe cei trei din încăpere.

Dar dacă, presupuneau ei, nu-l prindeau nici unii nici ceilalţi? Dacă dispărea pur şi simplu? Luându-şi documentele cu el, evident. Dacă în clipa de faţă Mitch şi Abby erau undeva pe o plaja, bând rom şi numărându-şi banii? Varianta asta le plăcu cel mai mult şi o mai analizară o vreme. În cele din urmă se hotărâră să aştepte până a doua zi: dacă Mitch era împuşcat pe acolo pe unde se afla, atunci rămâneau în Memphis; dacă nimeni nu reuşea să dea de el, tot rămâneau în Memphis; dar dacă puneau mâna pe el federalii, atunci pe cai, prieteni! Fugi, Mitch, fugi!

Camerele de la motelul Blue Tide erau strâmte şi umede; covorul, vechi de douăzeci de ani, era uzat rău de tot; cuverturile de pe paturi erau găurite cu ţigara; dar, în fond, luxul nu este important. Joi seara, Ray stătea în spatele lui Abby şi îi tăia părul cu o foarfecă. Pletele ei brune zăceau pe podea în jurul scaunului. Abby îi urmărea cu atenţie mişcările în oglinda de lângă televizor şi din când în când mai dădea câte un ordin. În final, rezultă o tunsoare băieţească, de care Ray fu cât se poate de mândru.

— Ei, şi-acum cred că pot să-l vopsesc, zise Abby cu tristeţe în glas, apoi intră în baie şi închise uşa în urma ei.

O oră mai târziu, ieşi de-acolo în chip de blondă. Ray adormise şi Abby se aplecă şi strânse părul de pe podea, vârându-l într-o pungă de plastic pentru gunoi, împreună cu sticluţa goală de vopsea şi cu pensula.

Cineva bătu la uşă şi Abby îngheţă. Draperiile acopereau complet fereastra. Abby se hotărî să-l trezească pe Ray şi-l lovi uşor cu palma peste picior. O nouă bătaie în uşă şi Ray sări în picioare, strângând în palmă pistolul.

— Cine este acolo? întrebă ea în şoaptă.

— Sam Fortune, veni răspunsul.

Ray deschise uşa şi-l lăsă să intre în cameră. Mitch îi îmbrăţişa pe amândoi, încuiară din nou uşa, stinseră lumina şi se aşezară pe pat. Pe Abby, Mitch o ţinea strâns lângă el. Aveau atâtea să-şi spună încât nici unul nu scotea o vorbă.

O rază de lumină îşi făcu loc printre perdele; slabă la început, apoi din ce în ce mai puternică. Nicăieri, nici un zgomot. Parcarea era pustie.

— Aproape că-mi pot explica prezenţa mea aici, zise Ray, rupând tăcerea. Da' nu sunt deloc sigur că înţeleg de ce eşti tu aici.

— Ba trebuie să uităm cu toţii de ce ne aflăm aici, spuse Mitch, şi să ne concentrăm asupra plecării. Toţi împreună şi în siguranţă.

— Abby mi-a povestit totul, zise Ray.

— Da' nu ştiu chiar tot, zise ea. De exemplu, nu ştiu cine ne urmăreşte.

— Presupun că sunt cu toţii prin împrejurimi, spuse Mitch. De

Vasher şi ai lui cred că sunt la Pensacola: în fond, este cel mai apropiat aeroport. Tarrance este şi el pe undeva, pe Coastă, conducându-şi băieţii în căutarea lui Ray McDeere, violatorul, şi a complicei acestuia, Abby McDeere.

— Şi-atunci ce se va întâmpla? întrebă Abby.

— Păi ce să se-ntâmple? Vor găsi maşina, dacă nu cumva au şi găsit-o, şi chestia asta îi va îndrepta spre Panama City Beach. În ziar scria că zona de căutare se întinde între Mobile şi Miami, or asta înseamnă că s-au desfăşurat puternic. De-a lungul ţărmului sunt cel puţin o mie de moteluri din astea ieftine. Ceea ce înseamnă că vor avea de-a face cu nenumărate roiuri de turişti în ţinută de vacanţă. Iar în condiţiile astea, cu o sută de oameni puşi pe urmele noastre, avem la dispoziţie vreo două-trei zile.

— Bine, şi ce se va întâmpla în clipa în care vor înţelege că suntem aici, în locul ăsta? întrebă Abby.

— Păi, tu şi cu Ray aţi fi putut continua drumul într-o altă maşină. N-au cum să fie siguri că suntem pe Strip, dar vor începe să ne caute şi pe-aici. Da' totuşi, ăştia nu sunt de la Gestapo; nu pot să dea buzna pe o uşă fără să existe o cauză evidentă.

— Da, da' De Vasher o poate face, interveni Ray.

— Ai dreptate, atâta doar că trebuie să dea buzna pe vreo mie de uşi, câte sunt pe-aici. Vor pune baraje pe şosea, vor supraveghea fiecare magazin şi fiecare restaurant, vor întreba la fiecare recepţie de hotel, arătându-le tuturor fotografia lui Ray. Au să viermuiască pe-aici câteva zile şi, dacă avem puţin noroc, nu vor da de noi.

— Cu ce maşină eşti, Mitch? întrebă Ray.

— Cu o camionetă.

— Păi, atunci nu-nţeleg de ce nu ne urcăm cu toţii în ea şi să ne luăm tălpăşiţa. Maşina cealaltă este doar la o milă de aici, parcă aşteaptă să fie găsită, şi mai ştim şi că ceilalţi sunt pe drum. Aşa că eu zic s-o ştergem.

— Ray, s-ar putea ca tipii să fi instalat deja baraje peste tot. Ai încredere în mine, doar te-am scos din închisoare exact aşa cum ţi-am promis.

Sunetul unei sirene de poliţie izbucni pe Strip. Cei trei îngheţară, ascultând-o pierzându-se în depărtare.

— OK, băieţi, zise Mitch, pornim. Nu-mi place locul ăsta. Parcarea este pustie şi prea aproape de şosea. Eu am parcat furgoneta ceva mai încolo, la Sea Gull's Rest Motel şi am luat şi două camere foarte elegante tot acolo. Până şi gândacii sunt mai mici în motelul ăla. Aşa că vă propun o plimbare pe plajă, în direcţia motelului, după care va urma descărcatul furgonetei. Nu-i aşa că avem un program interesant pentru orele următoare?

Vineri dimineaţa, chiar înainte de răsăritul soarelui, Joey Morolto şi trupele lui de asalt sosiră pe aeroportul din Pensacola cu un avion închiriat. Lazarov îi aştepta cu două limuzine şi opt dubiţe închiriate. În timp ce coloana de maşini părăsi oraşul şi se îndreptă spre răsărit pe autostrada 98, Joey primi raportul despre ultimele douăzeci şi patru de ore. După o oră de drum, maşinile se opriră în dreptul unui bloc cu douăsprezece etaje numit Sandpiper, aflat chiar pe Strip, la Destin, la numai o oră distanţă de Panama City Beach. Pentru apartamentul de la ultimul etaj, Lazarov plătise numai patru mii de dolari pe săptămână, la tarif de extrasezon. În afară de apartament, toate camerele de la etajul respectiv şi de la cel inferior fuseseră închiriate pentru trupă.

Domnul Morolto răcnea ordine în stânga şi în dreapta ca un sergent isteric. Comandamentul fusese stabilit în camera cea mare a apartamentului, cea care dădea spre apele verzi şi liniştite ale mării; oricum, lui Joey nimic nu-i convenea; voia să-şi ia micul dejun şi Lazarov trimise două furgonete la un supermarket din apropiere; după aceea, îl voia şi pe McDeere, dar Lazarov îi ceru să aibă puţină răbdare. Când se lumină de ziuă, trupa fusese cazată şi aştepta desfăşurarea evenimentelor.

Pe aceeaşi plajă, dar la trei mile distanţă de Sandpiper, F. Denton Voyles şi Wayne Tarrance stăteau în balconul camerei lor de la etajul al optulea al hotelului Sandestin Hilton şi beau cafea, admirând răsăritul soarelui şi discutând strategia. Din păcate, nici până acum nu găsiseră maşina şi nu reuşiseră să dea de Mitch; şi asta în ciuda celor şaizeci de agenţi federali şi a ajutoarelor locale. Fiecare oră care trecea micşora şi mai mult şansele de a-i găsi pe cei trei fugari.

Mandatele de arestare erau într-un dosar de pe măsuţa de cafea: pentru Ray McDeere lucrurile fuseseră simple: evadare, jaf şi viol; pentru Abby era vorba de complicitate; pentru Mitch însă, fuseseră obligaţi să-şi folosească imaginaţia – obstrucţionarea justiţiei şi o acuzaţie cam nebuloasă de gangsterism. Şi, firește, fraudă în domeniul poştal. De fapt, Tarrance nu era prea sigur de înţelesul acestei sintagme, dar de când lucra la FBI, nu întâlnise nici un caz care să nu includă şi o asemenea acuzaţie.

Mandatele fuseseră discutate în amănunt cu zeci de reporteri de la televiziunile şi ziarele din tot sud-estul. Antrenat să nu se trădeze prin nimic în faţa presei, Tarrance se distrase de minune în compania ziariştilor. Aveau mare nevoie de publicitate, era chiar un punct critic; autorităţile trebuiau să-i găsească pe cei trei fugari mai înainte ca Mafia să-i înhaţe.

Rick Acklin năvăli, în balcon.

— Au găsit maşina!

Tarrance şi Voyles se ridicară în acelaşi timp.

— Unde?

— în Panama City Beach.

— Adună-ţi imediat toţi oamenii! răcni Voyles. Opriţi orice căutare. Vreau să am toţi agenţii în Panama City Beach, vreau să întoarcă pe dos oraşul ăla. Spune-le să blocheze toate drumurile şi şoselele din zonă. Luaţi amprentele de pe maşină. Cel fel de oraş mai este şi ăsta?

— Asemănător cu Destin. O bandă de douăsprezece mile de-a lungul plajei mărginite de hoteluri, moteluri, blocuri, ştiţi modelul.

— Oamenii noştri să ia hotelurile la rând! Portretul robot al fetei este gata?

— Ar trebui să fie, zise Acklin.

— Faceţi-le la toţi trei portretele-robot şi distribuiţi-le tuturor agenţilor şi poliţiştilor, împreună cu fotografia aia a lui Ray. Vreau să le vadă toată suflarea de pe Strip.

— Am înţeles.

— Cât este până în Panama City Beach?

— Cam cincizeci de minute spre est.

— Aduceţi-mi maşina!

În camera lui de la Perdido Beach Hilton, Aaron Rimmer fu trezit de soneria telefonului. Era detectivul de la Poliţia Districtuală care îl informă că fusese găsită maşina cu care fugise Ray. Fusese găsită acum câteva minute la aproape o milă distanţă de Holiday Inn, pe autostrada 98! îmi pare rău de prietena dumitale, adăugă detectivul; sper că se simte mai bine.

Domnul Rimmer îi mulţumi şi apoi îl sună pe Lazarov, la Sandpiper. Zece minute mai târziu, Rimmer, colegul lui de cameră – Tony —, De Vasher şi alţi paisprezece de-ai lor, se deplasau cu toată viteza spre est. Până la Panama City Beach aveau de parcurs un drum de trei ore.

Ân Destin, Lazarov îşi mobiliză trupele de asalt şi dubiţele porniră în goană spre est. Blitzkrieg-ul fusese declanşat.

În situaţia dată, transformarea camionetei într-un obiectiv absolut fierbinte, căutat de toată lumea, nu mai era decât o chestiune de minute. Directorul adjunct al unei firme de închiriat maşini din Nashville, un tip pe nume Billy Weaver, veni la birou vineri dimineaţă devreme, îşi făcu o cafea şi începu să răsfoiască ziarele. Chiar pe pagina întâi, Billy citi interesanta relatare despre Ray McDeere, Abby şi Mitch McDeere, fratele evadatului. Ultimul nume i se păru cunoscut. Asta îl determină să se uite prin sertarul cu documente referitoare la închirieri mai deosebite. Şi, într-adevăr, miercuri seara un bărbat care se semnase M.Y. McDeere închiriase o camionetă. Permisul de conducere zicea că tipul era din Memphis.

Billy, cetăţean patriot şi onest plătitor de taxe, îl sună pe vărul

lui care lucra la Poliţia Metroului. Acesta, la rândul său, telefonă la biroul FBI din Nashville şi un sfert de oră mai târziu, camioneta devenise o ţintă căutată de sute de oameni.

Tarrance răspunse la telefon; Acklin era cel care conducea maşina, în timp ce Voyles stătea pe bancheta din spate. O camionetă. Ce să facă cu aşa ceva? Doar plecase din Memphis fără să-şi ia cu el nici măcar o periuţă de dinţi, ba mai lăsase şi câinele de izbelişte. Şi atunci ce nevoie avea de o furgonetă?

Documentele Bendini, fireşte! Ori plecase cu ele din Nashville ori se ducea să le ia din depozit. Se punea însă întrebarea de ce Nashville?

Mitch se trezi o dată cu primele raze ale soarelui. Îşi învălui soţia într-o privire admirativă şi pofticioasă; arăta aşa de nostim cu ciurul ăla blond încât până la urmă uită de sex. Mai bine o mai lăsa să doarmă. Făcu repede un duş, îşi puse pe el treningul gri cumpărat în Montgomery şi ieşi pe plajă. După ce merse aproape o jumătate de milă, găsi un magazin unde cumpără o sacoşă de Coca-Cola, paste făinoase, cartofi prăjiţi, ochelari de soare, şepci şi trei ziare.

Când se întoarse, îl găsi pe Ray aşteptându-l lângă furgonetă. Din ziare înţeleseră că situaţia era mai gravă decât se aşteptaseră. Pe prima pagină erau publicate portretele-robot ale celor doi fraţi şi fotografia cea veche a lui Ray. Un ziar din Pensacola scria că portretul-robot al lui Abby nu era încă gata.

„La dracu'", îşi zise Mitch încercând să-şi analizeze cât mai obiectiv cu putinţă propriul portret, să-şi dea seama în ce măsură îi seamănă. Ziarele erau pline şi de declaraţiile dezlănţuite ale unui oarecare Wayne Tarrance, agent special FBI. Tarrance zicea acolo, în ziar, că Mitchell McDeere fusese văzut în zona cuprinsă între Gulf Shores şi Pensacola; că el şi Ray erau înarmaţi şi extrem de periculoşi; că cei doi juraseră să nu se lase prinşi decât morţi; că fuseseră adunaţi banii pentru recompensă; că oricine vede o persoană care să semene chiar şi vag cu oricare dintre fraţii McDeere să anunţe, vă rugăm, Secţia de Poliţie cea mai apropiată.

În timp ce mâncau din pastele cumpărate de Mitch, studiară cu mare atenţie portretele-robot şi hotărâră că sunt departe de realitate. Apoi intrară în camera alăturată şi o treziră pe Abby. Toţi trei începură să despacheteze documentele Bendini şi să monteze camera video.

La ora nouă, Mitch o sună pe Tammy cu taxă inversă. Ea îi spuse că are paşapoartele şi noile cărţi de identitate. Atunci Mitch îi ceru să le trimită prin poştă, recomandat, pentru Sam Fortune, motelul Sea Gull's Rest, recepţia, 16694 autostrada 98, West Panama City Beach, Florida. Ea îi citi povestea din ziar despre el şi banda lui şi îi spuse că nu apăruse nici un portret-robot.

În sfârşit, el îi spuse că, după ce va trimite paşapoartele, să plece din Nashville, să meargă patru ore înspre Knoxville, să-şi ia o cameră într-un motel mare şi să-l sune de acolo în camera 39 la Sea Gull's Rest.

Doi agenţi FBI bătură la uşa rulotei amărâte de la numărul 486, San Luis. Domnul Ainsworth apăru în uşă îmbrăcat în pijama. Cei doi îi arătară insignele.

— Si, mă rog, ce vreţi de la mine? mormăi el.

— îi cunoşti pe bărbaţii ăştia doi? îl întrebă unul dintre agenţi întinzându-i ziarul.

— Păi, cred că sunt băieţii bătrânei mele. Io nu i-am întâlnit niciodată.

— Soţia dumitale se numeşte...?

— Eva Ainsworth.

— Şi unde este acum?

— La lucru, răspunse domnul Ainsworth cu ochii pe ziar. La Waffle Hut. Aicea zice că băieţii sunt prin zonă, da?

— Aşa este. Nu cumva i-ai văzut zilele astea?

— Ei na! Dracu' i-a văzut. Da' staţi să-mi iau puşca.

— Soţia dumitale i-a văzut?

— Mie nu mi-a spus nimic despre aşa ceva.

— Mulţumesc, domnule Ainsworth. Ştiţi, avem ordin să instalăm un post de supraveghere chiar aici, în stradă, dar vă promit că nu vă vom deranja.

Până la prânz, toate şoselele şi drumeagurile din jurul orăşelului Panama City Beach erau blocate şi poliţiştii opreau maşinile din patru în patru mile. Intrau în fiecare magazin şi arătau tuturor portretele-robot ale celor trei. Le afişară în toate cârciumile şi magazinele de fast-food şi le cerură chelnerilor şi casieriţelor să deschidă bine ochii: doar era vorba de nişte tipi foarte periculoşi.

Lazarov şi oamenii lui îşi făcuseră tabăra la Best Western, două mile vest de Sea Gull's Rest. Comandamentul era într-o sală de conferinţe închinată. Patru oameni scotoceau magazinele de tricouri; închiriaseră două Ford-uri Escort şi le echipaseră cu radare de poliţie, punându-le apoi să patruleze în zonă şi să asculte conversaţiile prin staţie. In felul acesta aflară imediat de furgonetă şi intrară şi ei în horă. De Vasher împrăştie în mod strategic dubiţele pe toată faleza; aşteptau cuminţi în parcări şi urmăreau totul pe radio.

Pe la ora două, Lazarov primi un telefon urgent de la unul dintre cei care lucrau la etajul al cincilea în Bendini Buil-ding. Acesta îi comunică două lucruri; primul – un om de-al lor, care trăgea cu urechea prin Caymane, descoperise un lăcătuş care, după ce fusese bine plătit, îşi amintise că în noaptea de întâi aprilie făcuse copii după unsprezece chei înşirate pe două inele. O americancă foarte drăguţă,

brunetă şi cu nişte picioare nemaipomenite, îi plătise cheile cu bani gheaţă; femeia era foarte grăbită. Le făcuse uşor, în afară de cea pentru Mercedes; de aia nu prea era sigur. Al doilea – îi sunase un bancher din Grand Cayman ca să le spună că joi, la ora nouă şi treizeci şi trei de minute dimineaţa, Royal Bank of Montreal transferase zece milioane de dolari către Southeastern Bank din Nashville.

Radarele Poliţiei înnebuniseră definitiv între patru şi patru şi jumătate după-amiaza. Un funcţionar de la Holiday Inn o identificase pe Abby ca fiind tânăra ce plătise cash pentru două camere, joi dimineaţa la ora patru şi şaptesprezece minute. Plătise pentru trei nopţi, apoi nimeni nu o mai văzuse. Funcţionarul nu remarcase nici un complice de sex masculin. În urma acestei mărturii, hotelul fu plin de poliţişti, agenţi FBI şi mafioţi mai bine de o oră. Tarrance însuşi discutase cu funcţionarul.

Acum era sigur că cei trei se aflau pe aproape! Ray şi Abby fuseseră identificaţi foarte clar. Bănuiau că Mitch era şi el cu ei dar, nu aveau încă nici o confirmare. O primiră însă vineri după-amiază la ora patru şi cincizeci şi opt de minute.

Un şerif din împrejurimi observase în apropierea unui motel de mâna a doua capota gri cu alb a unei camionete. Îşi notă toate numerele înscrise pe ea şi telefonă la secţie.

Şi atunci explodă bomba! Motelul fu înconjurat în cinci minute. Proprietarul ceru o explicaţie şi i se arătară portretele-robot: fără rezultat însă. La vederea insignelor deveni brusc mai cooperant; luă legătura de chei şi însoţit de o duzină de agenţi porni să verifice fiecare cameră din motel. Doar şapte erau ocupate din cele patruzeci şi opt, câte avea motelul. În timp ce descuia uşile, proprietarul le explica agenţilor federali că treceau printr-o perioadă mai slabă care avea să dureze până la Ziua Eroilor Războiului de Independenţă. De fapt, toate motelurile mai mici se luptau să supravieţuiască până atunci. Patru mile mai la vest, chiar şi Sea Gull's Rest se lupta din greu.

Andy Patrick fusese condamnat prima oară la vârsta de nouăsprezece ani şi când ieşi din închisoare descoperi că munca cinstită era imposibilă pentru el, aşa că-şi petrecu următorii douăzeci de ani lucrând fără succes ca infractor cu jumătate de normă. Alerga de colo-colo prin toată ţara şterpelind una-alta din magazine, falsificând cecuri şi spărgând din când în când câte o casă. Era un omuleţ fragil şi neviolent care, odată, demult, fusese bătut îngrozitor de un şerif gras şi arogant din Texas. Atunci îşi pierdu un ochi, precum şi orice urmă de respect pentru lege.

Cu şase luni în urmă, nimerise aici, în Panama City Beach, şi găsise şi o slujbă cinstită, plătită cu patru dolari pe oră: era recepţioner în tura de noapte la Sea Gull's Rest Motel. Vineri seara pe

la ora nouă, tocmai se uita la televizor când se trezi înăuntru cu un şerif gras şi arogant care îl anunţă de la uşă:

— Am o vânătoare de evadat în curs de desfăşurare şi întinse în faţa lui Andy portretele-robot şi fotografia lui Ray. Ăştia sunt tipii pe care îi căutăm şi credem că sunt pe undeva, pe-aici.

Andy le studie cu atenţie: figura numitului Mitchell Y. McDeere îi era foarte cunoscută şi în creierul lui stricat rotiţele se puseră în mişcare.

Îl privi pe şeriful cel gras şi arogant cu singurul ochi ce-i mai rămăsese şi zise:

— Nu-i văzui pân' acu', da' o să-mi ţin un ochi deschis.

— Sunt nişte tipi periculoşi, adăugă şeriful.

„Ba tu eşti ăla periculos”, se gândi Andy.

— Lipeşte asta aici pe perete, insistă şeriful.

„Eşti cumva proprietarul?” se gândi Andy.

— îmi pare rău, da' nu mi s-a dat voie să lipesc nimic pe pereţi.

Şeriful înţepeni, apoi îşi ridică plin de el bărbia şi-i aruncă o privire severă lui Andy.

— Eu îţi dau voie, băi, acesta.

— îmi pare rău, domnule, dar nu pot lipi chestiile astea pe pereţi decât dacă îmi dă voie şeful meu.

— Şi unde este şeful ăsta?

— N-am idee; prin vreun bar, p-aci.

Atunci şeriful prinse cu mâna lui hârtiile pe perete, apoi îi aruncă încă o privire dură lui Andy şi zise:

— Mă-ntorc peste vreo două ore şi dacă nu găsesc astea la locul lor te arestez pentru obstrucţionarea justiţiei.

Dar Andy nici nu clipi.

— Nu ţine. Au pus odată, în Kansas, laba pe mine pe chestia asta şi ştiu cu ce se mănâncă.

— Adică faci pe isteţul, neisprăvitule, nu-i aşa? şuieră şeriful printre dinţi, cu obrajii în flăcări.

— Da, să trăiţi.

— Dă tu astea jos şi-ţi promit că găsesc eu ceva şi până la urmă te bag la răcoare.

— Am mai fost acolo; nu-i nici o scofală.

Sirenele sparseră liniştea de pe Strip. Şeriful mormăi ceva şi ieşi ţanţoş pe uşă. Andy aruncă portretele la coş, urmări timp de câteva minute foiala patrulelor de Poliţie pe Strip şi porni agale spre clădirea de dincolo de parcare. Bătu la uşa camerei 38; aşteptă o clipă şi mai bătu o dată.

— Cine este? întrebă o voce de femeie.

— Directorul, răspunse Andy, foarte mândru de titlul său. Uşa se deschise, lăsându-l să treacă pe un bărbat ale cărui trăsături se

potriveau extraordinar cu portretul-robot al lui Mitchell Y. McDeere.

— Da, domnule, ce s-a întâmplat?

Andy îşi dădu seama că cel din faţa lui era foarte nervos.

— S-a întâmplat că au fost sticleţii pe-aici, înţelegi ce vreau să spun?

— Şi ce-au vrut? întrebă cu nevinovăţie celălalt.

„Fundul tău", zise Andy în sinea lui.

— Au pus nişte întrebări şi mi-au arătat nişte poze. Şi m-am uitat la pozelea alea, să ştii!

— Hâm, făcu celălalt.

— Frumoase poze, zise Andy.

Domnul McDeere îl privea încruntat.

— Sticletele zicea că unu' dintre ăia evadase din închisoare, înţelegi ce vreau să spun? Am fost şi io la pârnaie şi după mine toată lumea ar trebui să evadeze de acolo.

Domnul McDeere zâmbi nervos.

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Andy, veni răspunsul.

— Vreau să facem un târg, Andy. Îţi dau acum o mie de dolari şi îţi mai dau şi mâine o mie dacă ai să continui să nu fii în stare să recunoşti vreo figură. E valabil şi pentru poimâine.

„Minunat târg, îşi zise Andy, da' dacă poate să-şi permită să dea o mie pe zi, cu siguranţă va putea să-şi permită să dea şi cinci mii pe zi." Târgul ăsta putea fi şansa carierei lui.

— No, zise Andy hotărât. Cinci mii pe zi.

Domnul McDeere nu ezită nici o secundă.

— Batem palma. Dă-mi voie să merg să aduc banii, zise el, apoi intră în cameră de unde se întoarse cu un teanc de bancnote în mână.

— Cinci mii pe zi, Andy, aşa ne-am înţeles, nu?

Andy luă bancnotele şi privi în jur; îi va număra mai târziu.

— Ai zice că vrei să ţin cameristele departe de locul ăsta, nu? întrebă Andy.

— Bună idee. Ar fi chiar grozav.

— Asta face încă cinci mii, zise Andy. Domnul McDeere păru să ezite, apoi se hotărâ.

— OK, dar atunci mai facem un târg. Mâine dimineaţă va veni la recepţie un pachet pentru Sam Fortune. Dacă mi-l aduci aici şi dacă mai ai grijă şi de cameriste, atunci îţi mai dau încă cinci mii.

— Nu ţine, că eu lucrez numai de noapte.

— Bine, Andy. Atunci ce-ar fi să lucrezi tot weekend-ul fără pauză, să ai grijă de cameriste şi să-mi aduci şi pachetul? Ai putea să faci asta pentru mine?

— Sigur că da. Şefu' meu e un beţiv şi i-ar conveni să lucrez eu tot weekend-ul.

— Spune-mi cât vrei pentru toate astea?

„Hai, aruncă-te”, îşi zise Andy.

— încă douăzeci de mii.

— Sunt ale tale, zise domnul McDeere zâmbind.

Andy luă banii rânjind şi îi vârî în buzunar; apoi plecă fără să spună un cuvânt, iar Mitch se întoarse în cameră şi închise uşa în urma lui.

— Cine a fost? întrebă Ray.

— Ştiam că vom avea nevoie de noroc ca să putem ieşi din mizeria asta şi cred că tocmai am găsit norocul ăla.

38

Îmbrăcat într-un costum negru şi arbordând o cravată roşie, domnul Morolto se aşează în capul mesei de conferinţe din sala Dunes de la Best Western, pe Strip. Cele douăzeci de scaune din jurul mesei erau ocupate de cei mai buni şi mai străluciţi oameni ai lui; alţi membri ai trupelor de elită stăteau în picioare, aşteptând. Toţi aceşti ucigaşi de profesie, duri şi eficienţi, arătau acum ca nişte clovni în cămăşile lor colorate şi şorturile indecente, cu creştetele acoperite de un adevărat potpuriu de pălării de paie. Priveliştea l-ar fi făcut să zâmbească pe şeful lor dacă n-ar fi fost gravitatea momentului.

Morolto era încadrat de Lou Lazarov şi de De Vasher, care tocmai ţinea un discurs pe două voci.

— Sunt aici, ştiu că sunt pe-aici pe undeva, exclamă De Vasher pe un ton dramatic, subliniind fiecare silabă printr-o lovitură dată cu palma în masă; tipul avea ritm.

Acum era rândul lui Lazarov:

— Sunt de acord cu De Vasher. Cei trei sunt aici; doi din ei au venit cu maşina, unul a venit cu camioneta. Am găsit ambele vehicule abandonate şi pline de amprente. Pentru mine problema este clară: oamenii noştri sunt aici.

De Vasher: Dar de ce au ales Panama City Beach? Mişcarea asta pur şi simplu n-are sens.

Lazarov: Mai întâi pentru că McDeere a mai fost pe-aici de Crăciun. Vă amintiţi? După părerea lui, toate motelurile astea de mâna a doua înşirate de-a lungul plajei sunt o ascunzătoare ideală pentru moment. Şi de fapt nici nu este o idee prea rea. Numai că a cam avut ghinion; asta pentru că şi-a luat prea mult bagaj pentru un om în situaţia lui. Adică un frate căutat de o lume întreagă, o nevastă şi un camion întreg de documente – asta doar presupunem. Ceea ce arată că are o mentalitate tipică de student: dacă voi fi obligat să dispar, voi lua cu mine pe toţi cei care ţin la mine. Pe deasupra, frate-său violează o tipă – cel puţin aşa cred ei – şi în felul ăsta se trezesc cu toată Poliţia din Alabama şi Florida pe urmele lor. Ăsta da ghinion!

— Ce ştiţi de maică-sa? întrebă Morolto.

Lazarov şi De Vasher făcură semn că au recepţionat atât de inteligenta întrebare a şefului.

Lazarov: Prezenţa ei aici este pură coincidenţă. Femeia este o simplă chelneriţă, care nu are habar de ce se-ntâmplă cu fiul ei. Sunt convins de asta pentru că am urmărit-o de când am venit.

De Vasher: Aşa este; n-au luat niciodată legătura.

Lazarov: Deci, dacă cei trei sunt aici, şi noi ştim că sunt, atunci federalii şi Poliţia ştiu şi ei chestia asta. Noi avem şaizeci de oameni, ei au sute; prin urmare, şansa este de partea lor.

— Sunteţi siguri că cei trei sunt împreună? întrebă Morolto.

De Vasher: Absolut siguri. Ştim că femeia şi puşcăriaşul au venit în aceeaşi noapte la Perdido, că au plecat de acolo în acelaşi timp, că trei ore mai târziu ea a luat două camere aici, la Holiday Inn, şi că le-a plătit cash, şi mai ştim că ea a fost cea care a închiriat maşina care este plină de amprentele lui. Apoi ştim că Mitch a închiriat furgoneta miercuri, în Nashville, că a transferat zece milioane din banii noştri într-o bancă din Nashville joi dimineaţa şi că pe urmă, evident, a şters-o. Furgoneta a fost găsită aici patru zile mai târziu. Or, asta dovedeşte că cei trei sunt împreună.

Lazarov: Dacă a plecat din Nashville imediat după efectuarea transferului, atunci a ajuns aici pe înserat. Furgoneta era goală când a fost găsită, deci trebuie că au descărcat-o undeva pe-aproape, pentru ca apoi să încerce să o ascundă. Asta s-a întâmplat probabil ieri-noapte târziu. Bănuiesc că şi-au făcut planul să pornească mai departe astăzi de dimineaţă, dar când s-au trezit şi-au descoperit feţele în ziar, locul era împânzit de poliţişti, iar drumurile fuseseră deja blocate. Şi în felul ăsta s-au văzut prinşi în capcană.

De Vasher: Şi ca să iasă din ea sunt nevoiţi să împrumute sau să fure o maşină. Or, n-am găsit nici urmă de aşa ceva. În plus, ea a închiriat maşina în Mobile, folosindu-se de numele ei adevărat. Mitch a făcut acelaşi lucru în Nashville cu furgoneta, ceea ce dovedeşte că, în fond, nu sunt chiar atât de deştepţi pe cât am crezut noi.

Lazarov: Este clar că nu au cărţi de identitate false şi dacă ar fi închiriat vreo maşină de pe aici le-ar fi folosit pe cele adevărate. Or, noi nu am găsit nici un act încheiat în sensul ăsta. Pentru că un astfel de act nu există.

— OK, OK, am înţeles, zise domnul Morolto. Iar voi sunteţi nişte genii. Şi eu sunt foarte mândru de voi. Mai departe.

De Vasher: Mai departe, federalii ne stau în cale pentru că ei controlează vânătoarea, iar noi nu putem face altceva decât să aşteptăm.

Lazarov: Am vorbit cu Memphis-ul. Toţi avocaţii cu vechime se îndreaptă încoace. Ei îi cunosc foarte bine pe McDeere şi pe nevastă-sa, aşa că îi vom risipi pe plajă, prin restaurante şi prin hoteluri şi

poate că vor reuşi să observe ceva care să ne folosească.

De Vasher: Eu cred că se ascund într-unul din motelurile mici, pentru că acolo pot să folosească nume false, să plătească cash şi să nu trezească bănuieli. Şi nu sunt nici prea mulţi clienţi care să privească în jur.

Lazarov: Mai întâi trebuie să scăpăm de federali şi de Poliţie. Pot să vă spun că în curând spectacolul lor se va muta pe altă scenă. Apoi, mâine dimineaţă devreme, începem să scotocim motelurile astea mici. Au cam cincizeci de camere fiecare şi cred că doi oameni pot să rezolve un motel într-o jumătate de oră. Îmi veţi spune că ritmul este cam lent, dar asta-i situaţia, şi nu putem sta aici fără să încercăm să facem ceva. Să sperăm că după plecarea poliţiştilor, cei trei se vor simţi mai în siguranţă şi vor face o greşeală, cât de mică.

— Adică vrei ca oamenii noştri să se apuce de căutat în camerele de hotel? întrebă domnul Morolto.

De Vasher: E greu, dar trebuie să încercăm.

Domnul Morolto se ridică şi privi în jur.

— Cum rămâne cu apa? aruncă el întrebarea înspre Lazarov şi De Vasher, dar aceştia se priviră nedumeriţi. Apa! ţipă şeful. Cum rămâne cu apa?

Toţi cei din încăpere schimbau priviri disperate.

— Iertaţi-mă, domnule, dar nu înţeleg, zise Lazarov.

— Păi suntem lângă o plajă, Lou, începu Morolto. De o parte avem pământul cu aeroporturile, gările şi şoselele lui, de cealaltă parte avem apa cu vapoarele ei. Acum, din moment ce pământul este blocat, unde credeţi voi că s-ar retrage oamenii noştri? Mie mi se pare evident că vor încerca să găsească o barcă şi să dispară o dată cu lăsarea întunericului.

Toţi cei prezenţi se grăbiră să dea din cap aprobator. De Vasher vorbi primul.

— Mie mi se pare foarte corect raţionamentul.

— Splendid, zise Morolto. Atunci unde sunt bărcile noastre?

În secunda următoare, Lazarov sări în picioare şi începu să răcnească ordine în stânga şi-n dreapta.

— Mergeţi în port şi închiriaţi toate bărcile de pescuit pe care le găsiţi pentru noaptea asta şi pentru mâine dimineaţă. Plătiţi oricât vi se cere; nu răspundeţi la nici o întrebare, daţi-le numai banii. Ai noştri să înceapă imediat patrularea până la o milă distanţă de ţărm.

Vineri noaptea, cu câteva minute înainte de ora unsprezece, Aaron Reemer se afla într-o staţie de benzină cu program non-stop din Tallahassee; cumpărase nişte bere şi douăsprezece galoane de benzină şi acum avea nevoie de ceva mărunţiş ca să dea un telefon. De la telefonul public de lângă rampa de spălare a maşinilor chemă Poliţia din Tallahassee şi spuse că vrea să anunţe ceva foarte urgent.

— Ascultaţi-mă! răcni el în receptor. Acum cinci minute i-am văzut aici, la benzinăria asta, pe puşcăriaşii ăia de-i căută toată lumea! îs sigur că ei era!

— Despre ce puşcăriaşi vorbeşti? întrebă ofiţerul de serviciu.

— De McDeere ăia, doi băieţi şi o femeie. Eu am plecat din Panama City Beach acu' vreo două ore; le văzusem mutrele în ziar. Pe urmă, când m-am oprit aici ca să fac plinu', i-am văzut de-adevăratelea.

Rimmer precizează coordonatele locului în care se afla şi aşteptă. După nici o jumătate de minut, patru patrule de poliţie sosiră scârţâind din roţi şi cu sirenele în funcţiune la locul cu pricina ca să îl ducă pe Rimmer la Secţia de Poliţie-Sud. Personajul fu apoi escortat precum o mare vedetă până în biroul comandantului unde îl aşteptau cele trei portrete-robot şi o fotografie.

— Ăştia e! strigă el. Abia ce i-am văzut acu' zece minute. Era într-o dubiţă Ford verde cu numărul de Tennessee, care trăgea o remorcă cu ax dublu.

— Spune-mi exact unde te aflai dumneata când i-ai văzut? întrebă căpitanul.

Poliţiştii care erau de faţă sorbeau fiecare cuvânt.

— Eu tocmai luam benzină de la pompa număru' patru, benzină fără plumb ca să fiu mai clar, când i-am văzut intrând în parcare într-un fel care dădea de bănuit. Au oprit departe de pompele de benzină şi femeia a coborât şi a intrat în clădire. Da, ea e, continuă el privind portretul lui Abby. Are păru' mult mai scurt, da' e de culoare închisă. S-a-ntors repede fără să fi cumpărat ceva. Părea nervoasă şi grăbită să se întoarcă în dubiţă. Eu terminasem de pus benzina şi m-am dus să plătesc. Şi chiar când am deschis uşa, maşina a trecut pe lângă mine. I-am văzut bine pe toţi trei.

— Cine era la volan? întrebă ofiţerul.

— Nu era el, răspunse Rimmer uitându-se la fotografia lui Ray. Era ălălalt, zise el arătând portretul lui Mitch.

— Ai putea să-mi arăţi şi mie permisul dumitale de conducere? îi ceru un sergent.

Din cele trei seturi de acte personale pe care le avea asupra lui, Rimmer scoase un permis cu fotografie, emis în Illinois pe numele Frank Temple.

— în ce direcţie au luat-o? întrebă căpitanul.

— Spre Est, veni răspunsul.

Exact în aceeaşi clipă, dar la vreo patru mile distanţă de Secţia de Poliţie-Sud, Tony Verkler puse receptorul telefonului public în furcă şi se întoarse zâmbind la Burger King.

Comandantul vorbea la telefon, în timp ce sergentul făcea o copie după permisul de conducere al lui Rimmer Temple, iar ceilalţi

poliţişti discutau aprins despre cele aflate, când pe uşă năvăli unul dintre membrii unei patrule.

— Tocmai am primit un telefon! I-a mai văzut cineva în partea de Est a oraşului. Informaţia este identică! Toţi trei într-un Ford verde, care tractează o remorcă. Tipul care a dat telefon n-a vrut să spună cum îl cheamă, da' a zis că le-a văzut pozele în ziar. Zicea că i-a văzut cumpărând trei sacoşe cu mâncare şi că pe urmă au plecat.

— Ei trebuie să fie! spuse comandantul zâmbind larg.

Şeriful din Bay County îşi bea tacticos cafeaua odihnindu-şi cizmele negre pe masa de conferinţe din Sala Caraibiană de la Holiday Inn. Agenţii FBI mişunau peste tot, iar eroul lui, marele om, directorul F. Denton Voyles însuşi, stătea de cealaltă parte a mesei şi studia o hartă a oraşului împreună cu trei subalterni. Denton Voyles în Bay County: vă închipuiţi aşa ceva? încăperea zumzăia ca un stup: poliţiştii intrau şi ieşeau fără încetare; staţiile radio şi telefoanele sunau şi hârâiau întruna; adjuncţii şerifului şi poliţiştii din trei comitate hălăduiau peste tot, teribil de emoţionaţi de vânătoare, de suspansul situaţiei şi de prezenţa agenţilor federali. Şi de prezenţa lui Voyles.

Uşa fu trântită la perete şi unul dintre adjuncţii şerifului năvăli în încăpere cu ochii strălucind de agitaţie.

— Am primit un telefon din Tallahassee! Au primit două identificări în ultimele cincisprezece minute! Sunt într-o dubită Ford verde cu număr de Tennessee!

— Unde au fost văzuţi? întrebă Voyles în liniştea care se lăsase în jur.

— Prima dată a fost la magazinul benzinăriei, iar a doua oară la Burger King, patru mile mai departe. Amândoi martorii erau foarte siguri şi identificările au fost identice.

— Şerifule, telefonează la Tallahassee pentru confirmare, zise Voyles. Cât este până acolo?

Cizmele cele negre izbiră podeaua.

— O oră şi jumătate. Pe interstatala 10.

Voyles îi făcu semn lui Tarrance şi cei doi bărbaţi intrară într-o cămăruţă folosită drept bar. Alături, zumzetul reveni.

— Dacă povestea asta este adevărată, spuse Voyles, atunci ne pierdem vremea stând aici.

— Da, să trăiţi. Povestea pare să fie adevărată; dacă era numai o singură semnalare, putea să fie o alarmă falsă. Două însă, şi încă atât de aproape una de alta, sună foarte real.

— Poţi să-mi spui cum dracu' au ajuns acolo?

— Eu cred că la mijloc este femeia aia, şefule. Doar îl ajută de o lună încheiată. Nu ştiu nici cine este, nici unde a găsit-o, dar ştiu că ea este undeva acolo, afară, că ne urmăreşte fiecare mişcare şi că îi face

rost de tot ce are nevoie.

— Crezi că este şi ea împreună cu ei?

— Mă îndoiesc. Mai degrabă urmăreşte totul de afară şi primeşte instrucţiuni de la el.

— Wayne, McDeere este un tip absolut strălucitor. A plănuit afacerea asta de luni de zile.

— Evident.

— Ai spus odată ceva de insulele Bahamas.

— Da, domnule. Milionul primit de la noi a fost trimis într-o bancă din Freeport. Ceva mai târziu, Mitch mi-a spus că nu l-a lăsat prea mult în banca aia.

— Adică s-ar putea să o fi luat într-acolo?

— Cine ştie? E clar că trebuie să iasă din ţară. Astăzi am vorbit cu directorul închisorii, care mi-a spus că Ray McDeere vorbeşte curent cinci sau şase limbi străine, aşa că ar putea să meargă oriunde.

— După părerea mea, ar trebui să renunţăm la oraşul ăsta, zise Voyles.

— Eu zic să blocăm toate drumurile de lângă Tallahassee. Dacă avem o bună descriere a maşinii, mâine dimineaţă vor fi ai noştri.

— Vreau ca într-o oră toţi poliţiştii din Florida să iasă pe şosele. Să fie puse peste tot baraje, să fie oprită orice furgonetă verde marca Ford. OK?

— Da, să trăiţi, răspunse Tarrance, cu un zâmbet obosit pe buze.

Semnalările se răspândiră instantaneu pe Emerald Coast, la nord de Tallahassee, iar Panama City Beach putu să se liniştească. Cei trei McDeere, din motive numai de ei ştiute, se deciseseră să părăsească malul mării. Cele două identificări îi făcuseră să se îndrepte cu o viteză disperată spre inevitabila confruntare.

Poliţiştii de pe litoral primiră permisiunea să se întoarcă acasă. Peste noapte mai rămaseră doar câteva baraje risipite pe şoselele din Bay County şi Gulf County, precum şi la ambele capete ale falezei, unde poliţiştii de serviciu verificau în grabă permisele de conducere. În schimb, drumurile din nordul oraşului erau complet libere. Vânătoarea se mutase spre est.

Undeva la periferia orăşelului Ocala, Florida, în apropiere de Silver Springs, pe autostrada 40, Tony Verkler coborî clătinându-se dintr-o maşină şi, de la un telefon public, sună la Poliţia din Ocala. Voia să semnaleze urgent că tocmai îi văzuse pe cei trei din Panama City Beach după care alerga toată lumea. Le văzuse ieri portretele-robot în ziar,iar acum îi văzuse în carne şi oase. Ofiţerul de serviciu îi spuse că toţi colegii lui erau plecaţi la locul unui accident foarte grav şi îl invită să treacă pe la sediu ca să dea o declaraţie oficială. Tony mărturisi că se grăbeşte, dar că în situaţia dată şi ţinând cont şi de

importanţa informaţiei, va veni să dea toate detaliile.

Şeful Poliţiei îl aştepta; era îmbrăcat în tricou şi blue-jeans, avea ochii roşii şi umflaţi, părul în dezordine. Notă toate explicaţiile date de Tony: cum făcea el plinul liniştit, când a văzut apărând alături o dubită Ford, verde, cu remorcă; cum din maşină a coborât o femeie care s-a dus la telefon; cum citise ziarele şi ascultase radioul, în felul ăsta aflând totul despre cei trei McDeere. Oricum, când a intrat să plătească benzina, şi-a dat seama că o mai văzuse undeva pe femeia aceea. Apoi şi-a amintit de cele citite în ziare şi s-a hotărât să se apropie de vitrină ca să încerce să-i vadă şi pe cei doi bărbaţi. Atunci nu a mai avut nici o îndoială: ei erau. Un Ford verde cu număr de Tennessee.

Şeful îi mulţumi şi telefona la Secţia de Poliţie din Marion County. Iar Tony îşi luă la revedere şi se întoarse în maşina în care Aaron Rimmer trăgea un pui de somn pe bancheta din spate.

Se îndreptară spre nord, în direcţia Panama City Beach.

39

Sâmbătă dimineaţa la ora şapte, Andy Patrick privi atent în jur, traversă iute parcarea şi, când ajunse în dreptul camerei 39, bătu uşor la uşă.

— Cine este? se auzi vocea ei.

— Directorul, răspunse Andy.

În clipa următoare, uşa se deschise, lăsându-l să iasă pe bărbatul care semăna cu portretul-robot al lui Mitchell Y. McDeere. Părul însă îi era auriu şi tuns foarte scurt, iar Andy nu-şi putea lua ochii de la el.

— Bună dimineaţa, Andy, salută politicos bărbatul, aruncând o privire în spate, spre parcare.

— Bună dimineaţa. Mă gândeam că s-ar putea să nu vă mai găsesc pe-aici, oameni buni.

McDeere se mulţumi să dea din cap, fără să scoată vreun cuvânt; nu scăpa din ochi parcarea.

— Vreau să spun că ăia de la televiziune ziceau dimineaţă că aţi traversat jumătate din Florida astă-noapte.

— Da, ştim; ne-am uitat şi noi la televizor. Tipii se joacă pur şi simplu, nu-i aşa, Andy?

Andi izbi cu piciorul o piatră, trimiţând-o pe partea cealaltă a străzii.

— Tot ăia de la televiziune mai ziceau că astă-noapte au fost făcute trei identificări în trei locuri diferite. Mi s-a părut ciudat. Doar în noaptea asta am lucrat şi nu vă văzusem să plecaţi de aici. Atunci, chiar înainte de răsăritul soarelui m-am furişat până la o cafenea de dincolo de şosea, uite într-acolo, care era plină cu poliţai, ca de obicei. M-am apropiat şi am tras cu urechea. Ăştia ziceau că după ultima

semnalare, FBI plecase; asta s-a-ntâmplat pe la patru dimineaţa. Pe urmă au plecat şi cei mai mulţi dintre poliţişti. Faleza o să mai fie blocată până pe la prânz. Merge vorba că aţi primit ajutor din străinătate şi că încercaţi să ajungeţi în Bahamas.

— Şi ce altceva mai ziceau? întrebă domnul McDeere care ascultase totul cu mare atenţie.

— Păi mai vorbeau de o camionetă plină cu nişte marfă, de furat după felul cum au găsit-o, descărcată adică, şi cum că nimeni nu înţelege când aţi putut să puneţi marfa într-o remorcă şi să o ştergeţi din oraş chiar pe sub nasul lor. Ce mai, erau tare impresionaţi. Eu n-am zis nimic, da' m-am gândit că o fi tocmai furgoneta cu care ai ajuns aici, joi noaptea.

Dar domnul McDeere era adâncit în gânduri şi nu comentă informaţiile lui Andy. Nu părea deloc nervos.

— Nu prea pare să-ţi facă plăcere ce-ţi spun, observă Andy după ce îi studie faţa cu atenţie. Adică vreau să spun că sticleţii pleacă şi închid prăvălia.

— Andy, pot să-ţi spun ceva?

— Sigur.

— Acum este şi mai periculos decât înainte.

— Cum adică? întrebă Andy după ce se gândi preţ de un minut.

— Andy, sticleţii voiau doar să mă aresteze. Mai sunt încă nişte tipi în afara lor, care vor să mă omoare. Sunt asasini profesionişti, Andy, şi sunt mulţi. Ei, ăştia sunt încă aici.

Încruntat, Andy îl fixă cu privirea pe domnul McDeere. „Asasini plătiţi! Aici, pe Strip?" îşi zise el şi se dădu un pas înapoi. Ar fi vrut să-l întrebe cine sunt ăştia şi de ce îl vânau, dar ştia că nu va primi nici un răspuns.

— Bine, da' de ce nu fugiţi?

— Să fugim? Cum să fugim?

Andy lovi altă piatră şi făcu semn cu capul spre un Pontiac model 1971 parcat chiar în spatele birourilor.

— Păi, atunci aţi putea să vă folosiţi de maşina mea. Aş putea să vă scot din oraş. Nu-mi faci impresia că ai fi lefter, aşa că eu zic că ai putea lua un avion ca să dispari în cele din urmă.

— Şi cât ar costa povestea asta?

„Tipul este probabil traficant de droguri, se gândi Andy, iar cutiile alea erau pline probabil cu cocaină şi cu bani. Te pomeneşti că l-or căuta chiar columbienii."

— Ştii, are să fie cam scump. Vreau să spun că la cinci mii pe zi, sunt doar un recepţioner fără spirit de observaţie. Nu sunt amestecat în nimic, înţelegi? Da' dacă te duc de aici, devin complice, pasibil de închisoare, înţelegi? Aşa că o să fie cam scump.

— Cât vrei, Andy?

— O sută de mii.

Domnul McDeere nu reacţionă în nici un fel la vorbele lui; privirea îi rătăcea pe apele oceanului. Dar înţelesese că cifra era de discutat.

— Lasă-mă să mă gândesc, Andy. Deocamdată, ţine-ţi ochii deschişi pentru că acum, dacă poliţiştii s-au retras, asasinii de care-ţi spuneam îşi vor face apariţia. S-ar putea ca ziua asta să fie până la urmă foarte periculoasă, Andy, şi să am nevoie de ajutorul tău. Dacă vezi ceva suspect pe-aici, telefonează cât mai repede. Nu părăsim camerele, OK?

Andy se întoarse la biroul lui. „Orice nebun s-ar urca în portbagajul maşinii ca să-şi scape pielea, dar nu ei. Cutiile, marfa de furat! Asta era, de-asta nu voiau să plece", îşi zise Andy.

Cei trei McDeere luară un mic dejun foarte uşor. Ray murea de pofta unei beri, dar încă o excursie la magazin devenise prea riscantă. Mâncară repede, ascultând ştirile. Din când în când, câte o staţie de televiziune de pe Coastă le afişa pe ecran portretele-robot, lucru care îi sperie la început, dar încet-încet se obişnuiră. Sâmbătă dimineaţă, puţin după ora nouă, Mitch opri televizorul, alese un teanc de documente şi dădu aprobator din cap spre Abby, operatorul de serviciu. Filmarea începu; depoziţia continuă.

Lazarov îşi trimise trupele pe teren imediat ce cameristele îşi începură programul. Lucrau câte doi: băteau la toate uşile, se uitau pe fereastră, se strecurau pe coridoare, vârau în buzunarul cameristei o sută de dolari şi-i arătau portretele-robot. Dacă femeia nu era în stare să-i ajute, atunci întrebau care camere erau ocupate şi băteau la uşă pe cont propriu.

Începeţi cu cameristele, le spusese Lazarov; intraţi în motel venind dinspre plajă, evitaţi recepţia, prefaceţi-vă că sunteţi sticleţi, şi, dacă daţi de nenorociţii ăia, omorâţi-i pe loc şi pe urmă telefonaţi.

De Vasher trimisese patru din dubiţele închiriate pe Strip, în apropierea şoselei. Lamar Quin, Kendall Mahan, Wally Hudson şi Jack Aldrich făceau pe şoferii şi supravegheau toate maşinile apărute în zonă. Cei patru şi alţi zece asociaţi din Bendini, Lambert & Locke sosiseră în timpul nopţii cu un avion particular. Împrăştiaţi prin magazinele de cadouri şi cafenele, foştii prieteni şi colegi ai lui Mitch McDeere se amestecau printre turişti, sperând în sinea lor să nu îl vadă pe fugar. Asociaţii, chemaţi de pe aeroporturile mari ale ţării, băteau plaja şi inspectau piscinele şi hotelurile. Doar Nathan Locke rămăsese lângă domnul Morolto; ceilalţi, deghizaţi cu şepci de golf şi ochelari de soare, primeau ordine de la generalul De Vascher. Singur Avery Tolar era lipsă la apel; de fapt nu mai ştiau nimic de el din clipa în care plecase din spital. Una peste alta, domnul Morolto avea aproape o sută de oameni angajaţi în această mică vânătoare de

oameni dusă pe cont propriu.

Administratorul de la motelul Blue Tide luă suta de dolari, privi cu atenţie portretele-robot şi le spuse că parcă i-a văzut pe femeie şi pe unul dintre cei doi bărbaţi luând două camere acolo joi seara. Câţiva dolari în plus îl făcură să caute prin registrul de la recepţie şi să le spună că femeia figura sub numele de Jackie Nagel şi că plătise cash două camere, pentru joi, vineri şi sâmbătă. Alţi câţiva dolari îl convinseră chiar să-i însoţească pe cei doi pistolari până la camera cu pricina. Ciocăni. Nici un răspuns. Descuie ambele uşi, lăsându-i pe însoţitorii lui să inspecteze pe îndelete cele două camere. Era vizibil că nici una nu fusese folosită. Unul dintre pistolari îi telefona lui Lazarov şi după cinci minute De Vasher li se alătură în încercarea de a găsi un indiciu cât de mic. În zadar. Tot ce reuşiră să facă fu să restrângă zona de cercetare la bucata de plajă cuprinsă între Blue Tide şi Beachcomber, adică acolo unde fusese găsită camioneta.

Şi căutarea continuă cu şi mai multă frenezie.

Andy semnă recipisa de la poştă la ora zece şi treizeci şi cinci şi ridică pachetul trimis lui Sam Fortune de Doris Greenwood din Memphis, Tennessee, 4040 Poplar Avenue; nu era menţionat nici un număr de telefon. Andy era convins că pachetul era foarte preţios şi pentru o fracţiune de secundă îi trecu prin minte să încerce obţinerea unui nou profit; dar din păcate înţelegerea fusese deja încheiată şi nu putea să mai ceară nimic în plus. Privi atent spre ambele capete ale falezei, apoi ieşi din birou cu pachetul în braţe.

Viaţa pe care o dusese îl făcuse pe Andy să se furişeze tot timpul pe lângă ziduri, să nu apară niciodată la loc deschis. Exact când se strecura pe lângă colţul parcării, zări doi bărbaţi bătând la uşa camerei 21. Cum camera respectivă era neocupată, Andy intră imediat la bănuieli. Cei doi purtau nişte pantaloni scurţi ce le atârnau până la genunchi, deşi era greu de precizat unde se opreau pantalonii şi unde începea pielea albă ca zăpada a picioarelor lor; unul era încălţat cu şosete negre şi espadrile uzate, celălalt avea nişte sandale ieftine şi mergea cu evidentă greutate. Capetele bovine le erau împodobite cu două panamale albe.

După şase luni petrecute pe Strip, Andy deosebea imediat un turist fals de unul adevărat şi, pe deasupra, observă şi pistolul ascuns la spate de cel care bătea la uşă.

Se întoarse iute în birou şi sună în camera 39, cerând cu Sam Fortune.

— Da, eu sunt.

— Sam, sunt Andy. Vreau să-ţi spun că doi tipi foarte suspecţi ciocăne la toate uşile de dincolo de parcare.

— Sunt poliţişti?

— Nu cred, pentru că n-au trecut pe la mine.

— Unde sunt cameristele? întrebă Sam.

— Sâmbăta încep lucrul la ora unsprezece.

— Bun. Noi stingem luminile, iar tu fii cu ochii pe ei şi telefonează-mi după ce pleacă.

Andy îi urmări pe cei doi de la fereastra unei debarale: băteau la fiecare uşă şi uneori chiar deschideau câte una. Din patruzeci şi două de camere, doar unsprezece erau ocupate. La numerele 38 şi 39 nu primi nici un răspuns. În sfârşit, se reîntoarseră pe plajă şi dispărură. Auzi! Asasini profesionişti în motelul ăsta prăpădit!

Andy observă încă doi „turişti" lângă terenul de minigolf de dincolo de Strip; stăteau de vorbă cu un bărbat dintr-o dubită albă. Atunci îi dădu din nou telefon lui Sam.

— Ascultă, Sam. Tipii au plecat. Da' pe-aici plouă cu de-alde-ăştia.

— Câţi sunt?

— Chiar acum mai văd doi dincolo de Strip. Eu zic să o ştergeţi, fraţilor.

— Linişteşte-te, Andy. Dimpotrivă, dacă stăm aici, nu ne pot vedea.

— Păi da, da' nu puteţi sta acolo o veşnicie. Şeful meu are să apară curând.

— Vom pleca, Andy, vom pleca. Spune-mi ce este cu pachetul?

— E la mine.

— Bun. Trebuie să-l văd, Andy. Şi... Andy, ai putea să ne aduci ceva cald de mâncare?

Andy era director, nu băiat de prăvălie, dar ce nu face omul pentru cinci mii de dolari pe zi?!

— Sigur. Vin imediat.

Wayne Tarrance se prăbuşi pe patul din camera închiriată la Ramada Inn din Orlando, epuizat de oboseală, furios şi sătul de F. Denton Voyles. Era sâmbătă noaptea şi ceasul arăta ora unu şi jumătate. Luă telefonul şi formă numărul de la Memphis; secretara îl informă că îl căutase Mary Alice. Reuşiseră să afle că femeia folosise un telefon public din Atlanta. Lăsase vorbă că îl va căuta din nou pe Wayne – îi zicea pe nume – pe la ora două. Tarrance îi dădu secretarei numărul camerei de hotel şi închise. Mary Alice era în Atlanta, iar cei trei McDeere fuseseră în Tallahassee şi apoi în Ocala. Pe urmă dispăruseră împreună cu furgoneta lor cea verde, marca Ford.

Telefonul abia apucă să sune o dată, că Tarrance ridică receptorul.

— Mary Alice? întrebă el încet.

— Wayne, iubitule. Cum de-ai ghicit?

— Unde este?

— Cine? chicoti ea.

— McDeere. Unde este McDeere?

— Wayne, un timp aţi fost foarte aproape de el, da' pe urmă ati luat-o pe alături. Dar acum sunteţi tare departe, iubitule. Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, dar asta este situaţia.

— Am primit trei identificări în ultimele paisprezece ore.

— Ar trebui să le verificaţi, Wayne. Chiar acum câteva minute am vorbit cu Mitch, care mi-a spus că n-a fost niciodată în Tallahassee şi că nici n-a auzit de Ocala. N-a avut niciodată o furgonetă verde marca Ford cu remorcă. Trebuie să recunosc că voi, băieţi, muşcaţi nu glumă din momeală.

Tarrance nu făcu nici un comentariu.

— Ei, şi cum este oraşul ăsta, Orlando? Ai de gând să vizitezi Disney World cât stai pe-aici? întrebă ea.

— Spune-mi unde dracu este McDeere?

— Wayne, Wayne, calmează-te, iubitule. Ai să-ţi primeşti documentele.

— OK. Când?

— Acum, ştii, am putea fi şi noi lacomi şi să insistăm să ne primim restul de bani. Sunt la un telefon public, Wayne, aşa că nu te obosi să-l localizezi, OK? Da' noi nu suntem lacomi, aşa că ai să-ţi primeşti documentele în douăzeci şi patru de ore. Dacă totul merge bine.

— Unde sunt documentele?

— Te sun tot eu, iubitule. Dacă stai la numărul ăsta, am să te sun la fiecare patru ore până când îmi spune Mitch unde a pus documentele. Da' să ştii, Wayne, că dacă pleci de la numărul ăsta s-ar putea să te pierd, iubitule.

— Mă găseşti aici. Spune-mi, mai este în ţară?

— Nu cred. La ora asta, sunt sigură ca a ajuns deja în Mexic. Ştii că fratele lui vorbeşte spaniola?

— Da, ştiu. Tarrance se întinse pe pat şi-şi zise că Mexicul îi poate avea din moment ce el îşi primeşte hârtiile.

— Stai acolo, iubitule, trage un pui de somn şi te mai sun pe la şase.

Tarrance puse telefonul pe noptieră şi-şi luă o pernă.

Sâmbătă după-amiază, acţiunea pierdu mult din viteză: Poliţia din Panama City Beach primi a patra plângere din partea proprietarilor de moteluri cum că nişte inşi înarmaţi le hărţuiesc clienţii. Aşa că poliţiştii o porniră spre Strip căutând prin moteluri nişte oameni înarmaţi care la rândul lor îi căutau pe cei trei McDeere. Emerald Coast era pe picior de război. Obosiţi şi transpiraţi, oamenii lui De Vasher fură obligaţi să se despartă şi să se mulţumească cu supravegherea turiştilor care se foiau de colo-colo. Stăteau lungiţi pe şezlongurile de pe marginea piscinei sau pe nisipul plajei, încercând să

evite soarele şi ascunzându-se în spatele ochelarilor de soare.

O dată cu lăsarea serii, armata de pistolari şi de avocaţi se retrase în întuneric, aşteptând: dacă cei trei aveau de gând să facă vreo mişcare, atunci ăsta era momentul cel mai bun.

Din balconul camerei sale de la Best Western, De Vasher privea plaja acum pustie, în amurg. Aaron Rimmer veni lângă el şi-i spuse:

— L-au găsit pe Tolar.

— Unde? întrebă De Vasher fără să facă vreo mişcare.

— Ascuns în apartamentul amantei lui, în Memphis.

— Era singur?

— Da. L-au aranjat şi au făcut în aşa fel încât să pară că a fost o spargere.

În camera 39, Ray verifică pentru a mia oară noile paşapoarte, vize, permise de conducere şi certificate de naştere. În fotografiile de pe paşaport, Mitch şi Abby erau foarte bruneţi, iar timpul avea să rezolve problema cu părul ei blond. Pentru Ray fusese folosită o fotografie veche de-a lui Mitch. Ochii, nasul şi pomeţii semănau, şi nimic mai mult. Actele erau făcute pe numele Lee Stevens, Rachel James şi Sam Fortune, adresele fiind toate din Murfreesboro, Tennessee. Doc făcuse treabă bună, îşi zise Ray şi zâmbi în timp ce studia din nou toate actele.

Abby strânse camera video şi trepiedul şi le aşeză lângă perete. Paisprezece casete video, etichetate şi aranjate în teancuri, erau puse cu grijă pe televizor.

Depoziţia durase şaisprezece ore. Când începuseră să filmeze prima casetă, Mitch ridicase mâna dreaptă şi jurase să spună adevărul şi numai adevărul. Stătuse în picioare lângă dulap, în mijlocul documentelor care acopereau podeaua, începu cu registrele bancare. Identifică peste două sute cincizeci de conturi secrete aflate în unsprezece bănci caymaneze. Unele aveau nume, altele doar numere. Cu ajutorul imprimantelor de calculator refăcu istoria fiecărui cont în parte. Pe fiecare document folosit scrisese cu tuş negru iniţialele mm şi un număr: MMI, MM2, MM3, şi aşa mai departe. Când ajunse la mm 1485, identificase nouă sute de milioane de dolari ascunşi în băncile din Caymane.

Când termină cu registrele bancare, reconstrui cu conştiinciozitate structura imperiului. În decurs de douăzeci de ani, Familia Morolto şi avocaţii ei incredibil de bogaţi şi încredibil de corupţi înregistraseră în insule peste patru sute de corporaţii. Multe din ele deţineau controlul parţial sau total asupra celorlalte, iar băncile jucau rol de agenţi şi de adrese permanente. Mitch îşi dăduse imediat seama că el nu deţinea decât o fracţiune infimă din numărul total al dosarelor şi presupuse că cea mai mare parte a acestora era ascunsă în subsolul clădirii din Memphis. Explică, de asemenea, că o

mică armată de inspectori ai Serviciului Venituri Interne ar fi avut nevoie de aproximativ un an de zile ca să pună cap la cap toate piesele concernului Morolto. Explică cu grijă fiecare probă, o semnă şi o puse în dosar. Abby era operatorul, iar Ray supraveghea parcarea când nu studia paşapoartele.

Şase ore vorbi de diversele metode folosite de Familia Morolto şi avocaţii ei pentru a spăla banii murdari. Cea mai folosită era transportarea lor cu avionul firmei la bordul căruia se mai aflau doi-trei avocaţi, de faţadă. Având de luptat cu atâţia care încearcă să aducă în ţară tot felul de droguri, personalul vămilor nu se mai ocupă de ceea ce iese din ţară. Aşa că înscenarea era perfectă. Odată ajunşi în Grand Cayman, avocaţii împărţeau cadourile cuvenite vameşilor caymanezi şi bancherului implicat. Uneori suma dată drept mită ajungea la un sfert din suma totală.

Banii erau depuşi ulterior în conturi fără nume şi fără numere, ceea ce îi făcea imposibil de depistat. Cu toate acestea, multe tranzacţii bancare coincideau extraordinar cu anumite evenimente semnificative din viaţa corporaţiilor. Banii treceau pe urmă într-unul din cele douăsprezece conturi numerice centrale sau superconturi, cum le numea Mitch. Avu grijă să dea toate numerele acestor conturi şi numele băncilor. După crearea noii corporaţii, banii din superconturi erau transferaţi în conturile corporaţiei care, cel mai adesea, erau deschise în aceeaşi bancă. Şi din momentul acela spălarea banilor putea începe. Cea mai simplă şi mai banală metodă consta în achiziţionarea de imobile şi de alte asemenea bunuri patrimoniale în Statele Unite, iar tranzacţiile erau perfectate de avocaţii atât de talentaţi ai firmei Bendini, Lambert & Locke, banii fiind transferaţi telegrafic. Alteori, corporaţia caymaneză cumpăra o altă corporaţie caymaneză care întâmplător era proprietara unei corporaţii din Panama care, la rândul ei, deţinea o companie în Danemarca. Danezii cumpărau o fabrică de rulmenţi din Toledo cu banii aflaţi într-o sucursală bancară din Munchen. Şi astfel banii murdari fuseseră foarte bine spălaţi.

Depoziţia se încheia cu proba mm 4292. Şaisprezece ore de mărturie erau destule. Depoziţia lui nu va fi acceptată de tribunal, dar îşi va atinge scopul. Tarrance şi amicii lui vor putea arăta toate astea unui juriu, obţinând inculparea a cel puţin treizeci dintre avocaţii firmei Bendini. Iar un judecător federal ar semna mandatele de percheziţie.

Mitch îşi ţinuse cuvântul. Deşi primise doar un milion de dolari, le oferea federalilor mult mai mult decât fusese înţelegerea. Epuizat, şi fizic, şi nervos, se aşeză pe marginea patului, în întuneric. Abby stătea alături pe un scaun, cu ochii închişi.

— Acum ne-ar prinde bine o bere rece, zise Ray, trăgând cu

ochiul printre draperii.

— Nici să nu te gândeşti, se împotrivi Mitch hotărât.

Ray se întoarse şi-l privi.

— Linişteşte-te, frăţioare. Este deja întuneric şi magazinul este la doi paşi de aici. Şi pot să-mi port şi singur de grijă.

— Las-o baltă, Ray. Nu este nevoie să rişti pentru atâta lucru. Dacă totul merge bine, peste câteva ore am plecat şi ai să poţi bea câte beri vrei.

Dar Ray nu-l ascultă. Îşi trase şapca pe ochi, îşi vârî nişte bani în buzunar şi întinse mâna după revolver.

— Ray, te rog, măcar lasă pistolul.

Dar Ray ascunse arma sub cămaşă şi ieşi din cameră. Mergea repede prin nisip, ascunzându-se în întuneric, cu gâtul ars de dorul unei beri. Când ajunse în dreptul unei prăvălii, aruncă o privire rapidă în jur, se convinse că nu-l urmăreşte nimeni şi intră. Frigiderul cu bere era în spate.

În parcarea de dincolo de Strip, Lamar Quin făcea conversaţie cu nişte adolescenţi din Indiana. Silueta lui Ray i se păru oarecum familiară. Ascuns sub pălăria uriaşă de pai, Lamar se apropie de vitrina prăvăliei şi aruncă o privire spre frigiderul cu bere. Ochii necunoscutului erau acoperiţi de lentilele negre ale unor ochelari de soare, dar nasul şi pometii îi mai văzuse undeva. Lamar intră în prăvălie şi cumpără o pungă de cartofi prăjiţi. La casă se pomeni deodată faţă în faţă cu necunoscutul care nu era Mitchell McDeere, deşi semăna mult cu el.

Trebuie că bărbatul din faţa lui era Ray. Avea aceeaşi înălţime, aceeaşi greutate, acelaşi mers.

— Cum îţi merge? îl întrebă Lamar pe bărbat.

— Bine. Da' ţie?

Până şi vocea era asemănătoare.

Lamar plăti şi se întoarse în parcare. Aruncă punga la gunoi şi se îndreptă iute spre un magazin de cadouri, încercând mai departe să dea de cei trei McDeere.

40

După lăsarea întunericului, o briză răcoroasă începu să bată dinspre mare. Soarele dispăruse şi luna încă nu-i luase locul. Departe, pe cer, se zăreau nişte nori întunecaţi dar aparent inofensivi, iar apa era neagră.

Chiar în mijlocul falezei, pe digul Dan Russell, îşi făcură apariţia pescarii. Stăteau câte trei-patru laolaltă şi aruncau liniştiţi undiţele în apa întunecată care se zbătea la poalele structurii de beton. Stăteau nemişcaţi, scuipând în apă sau schimbând din când în când câte o vorbă cu cel de-alături. De fapt, briza, liniştea şi apa le făceau mai multă plăcere decât peştişorul amărât pe care îl scoteau la capătul

undiţei. Erau turişti din Nord care veneau aici în fiecare an, la aceeaşi dată, trăgeau la acelaşi motel şi veneau pe dig în fiecare noapte ca să pescuiască şi să admire marea. Fiecare avea lângă picior găleţi cu momeală şi răcitoare portabile pline cu bere. Uneori, pe dig apăreau şi îndrăgostiţi, ba chiar şi persoane pentru care pescuitul nu însemna nimic. Aceştia se opreau câteva clipe să admire apele întunecate ale mării, apoi îşi întorceau privirile spre miile de luminiţe ce străluceau pe Strip sau urmăreau siluetele nemişcate ale pescarilor care nu îi băgau în seamă. Pescarul nu-l observă pe Aaron Rimmer, deşi acesta se tot învârtea pe dig de pe la ora unsprezece. Rimmer aruncă restul ţigării în apă şi privi plaja. Gândul lui era la miile de camere de motel şi de apartamente.

Digul Dan Russell era cel mai vestic din cele trei construite în zona Panama City Beach. Era cel mai nou, cel mai lung şi singurul în întregime din beton. Chiar la mijlocul lui se afla o clădire mică de cărămidă, în care se găsea un magazin cu tot felul de scule, un snack-bar şi camere de odihnă. Noaptea rămâneau deschise doar acestea.

De acolo şi până la digul Sea Gull era cam o jumătate de milă. La unsprezece şi jumătate, Abby ieşi din cameră, trecu pe lângă piscina cu apă murdară şi porni de-a lungul plajei. Era îmbrăcată în pantaloni scurţi şi o canadiană de vânt cu gulerul ridicat până la urechi. Pe cap avea o pălărie albă de paie. Mergea încet, cu mâinile în buzunare, ca orice turist aflat la plimbare. Cinci minute mai târziu, Mitch o urmă spre plajă. La un moment dat, fu depăşit de doi alergători care fugeau de-a dreptul prin apă, vorbind între ei. Sub cămaşa groasă de bumbac, ascunsese un fluier pentru orice eventualitate. În buzunare îşi îndesase şaizeci de mii de dolari. Din când în când arunca priviri nervoase în direcţia lui Abby. Când Mitch făcuse deja vreo două sute de metri pe plajă, Ray ieşi şi el din camera 39. Încuie uşa luând cheia. In jurul taliei îşi înfăşurase o frânghie neagră de nylon, sub care ascunsese revolverul. Totul era foarte bine mascat de o canadiană de vânt. Andy le mai ceruse două mii pentru haine şi restul. Plaja era pustie.

Era sâmbătă, aproape de miezul nopţii, şi cei mai mulţi pescari plecaseră. Abby trecu nepăsătoare pe lângă trei ascunşi într-un tufiş, chiar lângă camerele de odihnă, şi se opri la capătul digului, cu ochii aţintiţi la mare. Luminiţe roşii de semnalizare clipeau până aproape de orizont. Înspre est se înşirau balizele albe şi albastre. O lumină galbenă apăru la orizont. Mitch se ascunse pe scaunul de sub o umbrelă închisă, exact la intrarea pe dig. Nu o vedea pe Abby, dar cuprindea foarte uşor marea cu privirea. O sută de metri mai încolo, Ray aştepta în întuneric, aşezat pe o terasă de cărămidă. Toţi trei aşteptau, toţi trei îşi verificau din timp în timp ceasurile.

Fix la miezul nopţii, Abby, cu o mişcare nervoasă, îşi desfăcu

fermoarul canadianei şi scoase o lanternă de calibru mare. O propti cu nădejde în stomac, aduse canadiana în jurul ei şi apăsă de trei ori pe buton. Becul verde se aprinse şi se stinse de trei ori, apoi Abby îşi continuă aşteptarea.

Nici un răspuns. După două minute care i se părură cât o eternitate, apăsă din nou pe buton, tot de trei ori. Din nou, nici un răspuns. Răsuflă adânc şi-şi zise în sinea ei: „Fii calmă, Abby, fii calmă. Sigur este acolo, undeva în faţa ta.” Din nou semnalul şi din nou nici un răspuns.

De pe scaunul lui de la marginea plajei, Mitch supraveghea nervos marea. Cu colţul ochiului zări o siluetă venind aproape în fugă dinspre vest. Când urcă treptele digului, Mitch văzu că era Nordicul şi ţâşni în urma lui.

Aaron Rimmer se ascunse în spatele pescarilor de lângă clădirea de cărămidă şi o urmări pe femeia cu pălărie albă de la capătul digului. Era aplecată în faţă şi ţinea ceva strâns la piept. Apoi văzu semnalul. Atunci porni spre capătul digului şi când ajunse în spatele ei o strigă uşor:

— Abby.

Ea sări în lături, încercând să ţipe, dar Rimmer o trânti de balustradă. Din întuneric, Mitch ţâşni înainte şi-l placă pe Nordic. Toţi trei se izbiră puternic de betonul neted şi Mitch simţi pistolul de la brâul celuilalt. Atunci se răsuci scurt, încercând să-l lovească cu pumnul, dar nu-l nimeri. Rimmer reuşi să-l pocnească zdravăn pe Mitch drept peste ochiul stâng. Abby lovea şi ea, dar Mitch era ameţit şi nu mai putea face nimic. Rimmer dădu să-şi scoată pistolul, dar nu-l mai găsi acolo unde îl pusese. Atunci atacă Ray şi lovitura lui de berbec îl trimise pe Nordic cu un trosnet drept în balustradă. În clipa următoare, Ray trânti patru pumni în capul lui Rimmer: doi peste ochi şi doi peste nas, meşteşug învăţat în închisoare. Apoi îl pocni foarte puternic de patru ori tot în cap. Cu un geamăt, Nordicul se prăbuşi definitiv.

Ray îi întinse pistolul lui Mitch, care îşi revenise şi încerca să vadă cu ochiul cel bun. Abby supraveghea digul. Pustiu.

— Semnalizează din nou, o îndemnă Ray şi începu să desfacă frânghia din jurul taliei. Abby se întoarse cu faţa spre mare şi se porni să semnalizeze disperată.

— Ce vrei să faci? îl întrebă Mitch în şoaptă pe Ray, cu ochii la frânghie.

— Avem două posibilităţi: fie îl înecăm, fie îi zburăm creierii.

— Dumnezeule! exclamă Abby, fără să se oprească din semnalizare.

— Nu trage cu pistolul! şopti Mitch.

— Mulţumesc, zise Ray, înfăşurând frânghia în jurul gâtului lui

Rimmer şi strângând-o bine. Mitch trecu între Abby şi Nordic, dar ea nici măcar nu încercă să privească cu coada ochiului.

— îmi pare rău, da' n-am avut de ales, mormăi Ray aproape pentru sine.

Celălalt nu avu nici o reacţie şi după trei minute Ray răsuflă adânc şi anunţă:

— E mort. Legă capătul frânghiei de un stâlp şi lăsă încet cadavrul în apă.

— Eu cobor primul, spuse el şi se târî uşor pe balustradă, ca apoi să alunece pe frânghie. La vreo trei metri în jos, două bare de fier aşezate în cruce susţineau cele două coloane de beton care coborau în apă. Era o ascunzătoare foarte bună. Abby fu a doua, iar Mitch încheie şirul, dar din cauza ochiului închis, fu cât pe-aci să alunece.

Reuşiră. Erau la adăpost, la trei metri de marea rece şi întunecată, de peşti şi de cadavrul Nordicului. Ray tăie sfoara pentru ca greutatea de la capătul ei să ajungă mai repede pe fundul apei.

Stăteau acolo ca nişte bufniţe pe o ramură de copac, cu ochii lipiţi de luminiţele din zare. Nu se auzeau decât valurile şi clicul lanternei.

Şi deodată voci pe dig. Voci nervoase, îngrijorate, pline de panică. Apoi se îndepărtară.

— Ei, frăţioare, ce facem acum?

— Aplicăm planul B.

— Adică?

— începem să înotăm.

— Foarte nostim, zise Abby.

Trecuse o oră de când stăteau pe barele acelea lipsite de orice urmă de confort.

— Aţi observat alea două bărci de colo? întrebă deodată Ray.

Erau două bărcuţe aflate la vreo milă de ţărm care de aproape o oră se tot plimbau de colo-colo paralel cu plaja.

— Am impresia că sunt bărci pescăreşti, zise Mitch.

— Da' cine pescuieşte la ora asta? observă Ray.

Nici unul dintre ei nu găsi o explicaţie plauzibilă.

Abby îl văzu prima şi se rugă la Dumnezeu să nu fie cadavrul adus de apă la suprafaţă.

— Uite acolo, strigă ea. Era ceva negru, care venea spre ei. Îl urmăreau plini de încordare şi brusc porni şi zgomotul acela ca al unei maşini de cusut.

— Semnalizează, zise Mitch.

Obiectul se apropia.

— Abanks! strigă Mitch, dar zgomotul încetă. Abanks!

— Unde dracu' sunteţi? veni răspunsul.

— Aici, sub dig! Grăbeşte-te, ce dracu'!

Zgomotul crescu şi Abanks aduse o plută de cauciuc cu motor chiar sub dig. Cei trei săriră pe rând şi odată ajunşi pe plută se îmbrăţişară fericiţi. Abanks îndreptă pluta spre larg.

— Unde ai fost până acum? întrebă Mitch.

— M-am plimbat, răspunse Abanks.

— De ce ai întârziat?

— Am întârziat pentru că a trebuit să mă feresc de bărcile astea pline cu dobitoci în ţoale de turişti care se dădeau drept pescari.

— Ce zici, sunt federalii sau ceilalţi? întrebă Abby.

— Păi, din moment ce sunt idioţi, pot fi oricare dintre ei.

— Unde ţi-e lumina verde?

— S-a descărcat bateria.

Era un scuner pe care Abanks îl cumpărase în Jamaica cu numai două sute de mii. Un prieten îi aştepta lângă scară şi îi ajută să urce la bord; se numea George şi atât, vorbea engleza cu un accent ciudat şi Abanks îi asigură că era demn de încredere.

— în bufet este şi nişte whisky, dacă vreţi. Abby luă o pătură şi se întinse pe canapea. Mitch rămase pe punte ca să-şi admire vasul.

— Putem pleca? întrebă el după ce Abanks şi George ridicară pluta pe punte.

— Cum doreşti, răspunse George.

Mitch privi luminile de pe plajă şi-şi luă rămas bun. Apoi coborî în cabină şi-şi turnă un pahar de scotch.

Wayne Tarrance adormise îmbrăcat. Nu se mai mişcase de la ultimul telefon primit cu şase ore în urmă. Telefonul sună din nou.

— Alo, zise el cu o voce răguşită.

— Wayne, puiule. Te-am trezit?

— Fireşte că m-ai trezit.

— Acum poţi să-ţi iei documentele. Camera 39, motelul Sea Gull Rest, autostrada 98, Panama City Beach. Pe tipul de la recepţie îl cheamă Andy. Te conduce el. Ai grijă cum umbli cu ele. Prietenul nostru le-a clasat şi le-a marcat aşa de frumos, şi are şaisprezece ore de depoziţie pe videocasete. Aşa că poartă-te frumos cu ele.

— Vreau să te întreb ceva, zise Tarrance.

— Sigur, băieţel. Orice.

— Unde Dumnezeu a dat peste tine? Pentru că fără tine toată chestia asta s-ar fi dus dracului.

— Phii, mulţumesc Wayne. M-a găsit în Memphis. Ne-am împrietenit şi mi-a oferit o grămadă de bani.

— Cât?

— Ce importanţă are suma? Oricum, nu mai trebuie să muncesc în viaţa mea. Hai că trebuie să fug, puiule. Mi-a făcut mare plăcere.

— Unde este el, acum?

— într-un avion spre America de Sud. Dar te rog să nu-ţi pierzi

vremea încercând să-l prinzi. Wayne puiule, te iubesc, să ştii, da' tu n-ai reuşit să-l prinzi nici măcar în Memphis. Pa, zise ea şi închise.

41

Duminică în zori, Scunerul se îndrepta spre sud cu toate pânzele sus, sub un cer senin. Abby dormea adânc în cabina căpitanului. Ray căzuse beat de whisky, Abanks sforăia şi el pe undeva.

Pe punte, Mitch se delecta cu cafea şi-l asculta pe George expunându-i principiile meseriei de marinar. Era un bărbat de aproape şaizeci de ani, cu plete cărunte şi pielea arsă de soare. Era scund şi vânjos, la fel cu Abanks. Era australian de origine, dar cu douăzeci şi opt de ani în urmă fugise din ţară după cea mai mare spargere dată acolo la o bancă. El şi cu partenerul lui împărţiseră unsprezece milioane cash şi nişte argint şi fiecare îşi văzuse de drumul lui. Auzise mai târziu că celălalt murise.

Bineînţeles că George nu era numele lui adevărat, dar folosindu-l de atâţia ani, îl uitase pe cel adevărat. Descoperise Caraibele la sfârşitul anilor şaizeci şi se hotărâse să rămână acolo. Îşi depusese banii în băncile din Bahamas, Belize, Panama şi Grand Cayman, îşi construise o locuinţă pe o fâşie de plajă pustie din Little Cayman şi de douăzeci şi unu de ani făcea neîncetat turul insulelor. Vara şi la începutul toamnei stătea mai aproape de casă. Dar din octombrie până în iunie locuia pe iaht şi trecea din insulă în insulă. Odată petrecuse doi ani în Bahamas.

— Aici sunt două mii de insule, explică el. Şi n-or să te găsească niciodată dacă te muţi de colo-colo.

— Pe tine tot te mai caută? întrebă Mitch.

— Nu ştiu. N-am cum să dau telefon ca să aflu, dar nu cred că mă mai caută cineva.

— Care este cea mai bună ascunzătoare?

— Vasul ăsta. Este un iaht drăguţ şi după ce vei învăţa să-l manevrezi, te vei simţi ca acasă. Găseşte-ţi o insulă mică, undeva, Little Cayman sau Brac de exemplu, şi fă-ţi o casă. Fă ca mine. Dar în cea mai mare parte a timpului stai pe iaht.

— Când ai să încetezi să te mai întrebi dacă te vor găsi?

— A, mă gândesc, dar nu mă mai îngrijorează. Cu cât ai plecat la tine?

— Cu opt milioane, zise Mitch.

— Drăguţ. În cazul ăsta, uită de toţi, şi plimbă-te prin insulele astea pentru tot restul vieţii. Sunt alte lucruri mult mai rele, să ştii.

Timp de patru zile au plutit spre Cuba, apoi au schimbat direcţia spre Jamaica. Erau atenţi la lecţiile lui George care, după douăzeci de ani de marinărie devenise un om foarte înţelept şi răbdător. Ray lingvistul memora termeni ca timonă, catarg, pupa,

prora şi alţii. George le ţinea prelegeri despre fiecare manevră în parte, Ray învăţa limbajul marinăresc, iar Mitch studia tehnica.

Abby stătea în cabină, vorbea puţin şi zâmbea numai când era absolut necesar. Viaţa pe un vapor nu fusese niciodată visul ei. Îi era dor de casă şi se întreba ce se va alege de ea. Poate că domnul Rice va avea grijă de grădină. Îi era dor de străzile umbrite de copaci, de peluzele îngrijite şi de copiii care umblau pe biciclete. Spera ca domnul Rice să îi adopte câinele. Era îngrijorată din cauza părinţilor, nu ştia când va mai putea să-i revadă; poate peste câţiva ani, deşi ar fi putut să trăiască şi fără să-i vadă, cu condiţia să-i ştie în siguranţă.

Nu se putea desprinde de prezent, iar viitorul era greu de imaginat. În cea de-a doua zi a restului vieţii ei, începu să scrie scrisori: părinţilor ei, lui Kay Quin, domnului Rice şi altor câtorva prieteni. Ştia că nu va putea trimite niciodată aceste scrisori, dar simţea nevoia să le scrie.

Mitch o urmărea îndeaproape, dar o lăsa în apele ei. În fond, nu avea ce să-i spună. Poate că vor putea totuşi să vorbească peste vreo câteva zile.

Spre sfârşitul celei de-a patra zile, miercuri adică, zăriră Grand Cayman. Înconjurară insula fără grabă şi ancorară cam la o milă de ţărm. Când se lăsă întunericul, Barry Abanks le spuse la revedere. Plecă pe pluta lui, având de gând să lase ancora la vreo trei mile de Bodden Town, la un alt centru pentru scufundări, de unde urma să fie recuperat de unul dintre oamenii lui. Abanks avea să afle dacă între timp se întâmplase ceva dubios prin zonă, deşi el era optimist din punctul ăsta de vedere.

Pe Little Cayman, George avea o căsuţă din lemn, vopsită în alb. Era situată într-un golfuleţ, unde cea mai apropiată casă nu putea fi văzută cu ochiul liber. În cele două anexe de lângă casă, trăia o localnică care se îngrijea de toate. O chema Fay.

Cei trei McDeere se instalară în casa mare şi încercară să ia viaţa de la capăt. Ray, evadatul, bântuia cu orele pe plajă; era într-o stare euforică pe care nu o putea da la iveală. Împreună cu George, pleca cu barca ore întregi, bând scotch şi explorând insulele. De obicei amândoi erau beţi morţi când se întorceau.

Abby îşi petrecu primele zile în cămăruţele de la etaj, privind marea. Continua să scrie scrisori şi începu un jurnal. Dormea singură. De două ori pe săptămână, Fay mergea în oraş cu Volkswagen-ul, după provizii şi scrisori. Într-una din zile aduse un pachet de la Barry Abanks. Pachetul conţinea un colet de la Doris Greenwood din Miami. Mitch rupse ambalajul şi dădu peste două ziare din Atlanta şi unul din Memphis.

Pe prima pagină erau relatări despre inculpări masive la firma avocaţială Bendini din Memphis. Cincizeci şi unu de foşti şi actuali

membri ai firmei şi treizeci de presupuşi membri ai Familiei mafiote Morolto din Chicago fuseseră inculpaţi. Şi încă nu se terminase, promisese ministrul de Justiţie. Era numai vârful aisbergului. Directorul F. Denton Voyles acceptase ca ziarele să-i citeze vorbele: „Era o lovitură importantă dată crimei organizate din America. Ea ar trebui să constituie un avertisment pentru toţi cei care ar fi tentaţi să lucreze cu bani murdari."

Mitch împături ziarele şi plecă să se plimbe pe plajă. Se aşeză la umbra unor palmieri. Ziarele din Atlanta citau numele tuturor avocaţilor de la Bendini arestaţi şi nu se bucură câtuşi de puţin când le citi. Ba aproape că-i părea rău pentru Nathan Locke, Wally Hudson, Kendall Mahan, Jack Aidrich şi în sfârşit Lamar Quin. Aproape că le văzu chipurile. Le cunoştea soţiile şi copiii. Cu ochii rătăcind pe oceanul strălucitor, se gândi la Lamar şi Kay Quin. Îi iubise şi îi urâse în aceeaşi măsură. Ei ajutaseră la atragerea lui în firma asta şi-şi aveau şi ei partea lor de vină. Dar erau prietenii lui. Ce păcat! Poate că Lamar va avea noroc să fie eliberat pe cuvânt peste vreo doi ani. Poate Kay şi copiii vor supravieţui nebuniei ăsteia. Poate.

— Te iubesc, Mitch. Abby stătea lângă el, cu o sticlă şi două pahare în mâini.

El îi zâmbi şi o îndemnă să se aşeze.

— Ce este în sticla aia?

— Punch cu rom făcut de Fay.

— E tare?

— E mai mult rom, zise ea aşezându-se alături pe nisip. I-am zis lui Fay că vrem să ne îmbătăm şi ea a înţeles.

Mitch o luă în braţe şi începu să bea. Urmăriră cu privirea o barcă de pescuit care plutea pe apele strălucitoare.

— Spune-mi Mitch, ţie ţi-e frică?

— Mi-e groază.

— Şi mie. Toată chestia asta este o nebunie.

— Dar am reuşit, Abby. Trăim, suntem în siguranţă şi suntem împreună.

— Da, dar mâine, ce va fi mâine? Şi-n zilele următoare?

— Nu ştiu, Abby. Lucrurile ar putea să se şi înrăutăţească. Numele meu ar putea să apară în toate ziarele la un loc cu al celorlalţi inculpaţi. Sau s-ar putea la fel de bine să murim. Sunt lucruri mult mai rele decât excursia asta nesfârşită prin Caraibe cu opt milioane de dolari în buzunar.

— Crezi că părinţii mei sunt în siguranţă?

— Cred că da. Ce-ar avea de câştigat Mafia dacă le-ar face rău părinţilor tăi? Da, cred că sunt în siguranţă.

Ea umplu din nou paharele şi-l sărută pe obraz.

— Are să-mi fie bine, Mitch. Cât timp suntem împreună, pot să

rezist la orice.

— Abby, trebuie să-ţi fac o mărturisire, zise Mitch, căutându-şi cu grijă cuvintele şi privind atent marea.

— Te ascult.

— Adevărul este că niciodată n-am vrut să mă fac avocat.

— Ei, cum aşa?

— Nu. De fapt întotdeauna am vrut să mă fac marinar.

— Serios? Atunci ai făcut vreodată dragoste pe o plajă?

— Ăă, nu, răspunse el după o clipă de ezitare.

— Atunci, bea-ţi romul, marinarule! Şi hai să ne îmbătăm şi să facem un copil!

sfârşit